КЕН ГОДАРД
ДВОЙНО ПРИКРИТИЕ

Част 3 от „Хенри Лайтстоун“

Превод от английски: Даниела Забунова, 1999

chitanka.info

Тази книга е посветена на опечалилата ме смърт на моите любими приятели Харолд Мейс и Дейв Сидън… и на щастливото идване на сродната душа: Бритъни!

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите искрени благодарности към д-р Мърна Майлъни, която отдели време от разработването на собствения си белетристичен герой, за да предложи увлекателното определение „жена-котка“; на специален агент капитан 1-ви ранг Ман, който внесе няколко хладнокръвни прозрения за дееспособностите на бойната ударна група за откриване и унищожаване на противника; и на Елиот, Бъки и Боб — приятели, колеги в американската Агенция за охрана на околната среда, чиито редакционни бележки са вероятно най-добрият принос, при това съвсем анонимен.

Двойно прикритие: прецизен контрол и перфектна осигурителна процедура, при която никой от хората не е включен директно в замисъла на процеса — нито участници, нито наблюдатели, за да разберат истинската природа на системата или обекта, който се проверява.

„Но кой би изнудил невежия човек и би му подарил две черни очи за неговото заслепение?“

Томас Худ (1799–1845), английски поет

„Ода за Рей Уилсън“

СПИСЪК ОТ ТЕФТЕРЧЕТО НА СПЕЦИАЛНИЯ АГЕНТ ОТ АМЕРИКАНСКАТА АГЕНЦИЯ ЗА ОХРАНА НА ОКОЛНАТА СРЕДА ХЕНРИ ЛАЙТСТОУН

МИНИСТЕРСТВО НА ПРИРОДНИТЕ РЕСУРСИ
Агенция за охрана на околната среда
Управление „Ред и законност“, Специален оперативен отдел:

Дейвид Халахан — шеф на отдела
Фреди Мур — заместник-шеф
Лари Пакстън — старши специален агент, командир на екип „Браво“
Хенри Лайтстоун — специален агент, екип „Браво“
Дуайт Стоунър — специален агент, екип „Браво“
Майк Такахара — технически експерт, екип „Браво“
Томас Уошак — специален агент/пилот, екип „Браво“

Самуел Райли — старши специален агент, командир на екип „Чарли“
Наташа Марашенко — специален агент, екип „Чарли“
Франк Дабълю — специален агент, екип „Чарли“
Антъни Грийн — специален агент, екип „Чарли“
Марк Либранди — технически експерт, екип „Чарли“
Огъстъс Донато — специален агент/пилот, екип „Чарли“

Ловна полиция — Първи район:
Уилбър Богс — местен агент

Съдебна лаборатория към Националната агенция за охрана на околната среда:

Маргарет Кю — съдебен експерт

Ед Роудс — съдебен експерт

Вашингтон:

„Робърт“ — администратор

МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА

Американски въоръжени сили от запаса

Трети батальон, 54-та дивизия

Джон Ръстман — подполковник, командир на запасния батальон

Аран Уинтърсол — главен сержант, командир на екип за откриване и унищожаване на противника („Едно-едно“)

„Бил“ — ефрейтор, оръжеен специалист („Едно-две“)

„Азария“ — специалист по свръзките („Едно-три“)

„Дейвид“ — редник първи клас, стрелец („Едно-четири“)

„Джон“ — редник първи клас, стрелец („Едно-пет“)

„Тим“ — редник първи клас, стрелец („Едно-шест“)

„Рик“ — редник първи клас, стрелец („Едно-седем“)

АМЕРИКАНСКИ КОНГРЕС

Камарата на представителите

15-и избирателен район за Конгреса, Орегон:

Реджис Джей Смолсрийд — конгресмен, 15-и район

Саймън Уотли — завеждащ регионалната служба към канцеларията на конгресмена Смолсрийд

Кийт Бенингтън — помощник

Марла Кордовиан — стажантка.

ПРИЯТЕЛИ НА ХЕНРИ ЛАЙТСТОУН

Боби ла Грейндж — бивш детектив от отдел „Убийства“ на полицията в Сан Диего

Сюзан ла Грейндж — съпруга на Боби ла Грейндж

Комисия ICER[1]

Олдридж Хамънд — председател
Сам Тисбъри — изпълнителен директор, председател на проекта „Цианосфера VIII“

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО
Федерално бюро за разследване
Регионална служба в Медфорд, Орегон:
Джордж Кавана — старши агент
Специален следствен екип:
Ал Грайнърд — специален агент/водач на екип

Второстепенни герои:
Лу Елиот — надзирател в семейния резерват на Ръстман „Джим“ — гадател (наричан Мъдреца)
„Карла“ — магьосница
„Саша“ — дива котка
„Дани“ — готвач в странноприемницата „Смъртоносен огън“
Рене Бокал — проститутка на повикване по телефона.

---

[1] Международна комисия за възстановяване на околната среда. — Б. пр. ↑

ПРОЛОГ

Той беше умопобъркан или поне така говореха. Други мислеха, че просто е „емоционално неуравновесен“.

Саможивец и странник.

А иначе, много отдалечен от действителността.

Затова беше съвсем разбираемо и дори предвидимо, че Избраната седма бригада на тюлените — една напълно параноична, умерено независима и фиктивна военна група — прие този дрипав изгнаник в своето малко изолирано общество…

Те обичаха да разговарят надълго и нашироко и често цитираха Светото писание, а той слушаше добре. Те харесваха гърмежа на оръжията, лова и бракониерстването из околните гори, ядяха прясно убит дивеч, зареждаха се с муниции, пиеха домашно приготвено вино от билки и разговаряха в късните вечерни часове как да провокират правителството, а той се отвращаваше от месото, оръжията, алкохола и престъпленията от всякакъв вид. Те гордо разказваха за дарената им земя, върху която тяхната общност е била изградена като независима от правителството, но никога не пропускаха да осребрят чековете за инвалидните си пенсии, държавни помощи и социални осигуровки, а той си даваше вид, че не е свързан с никаква правителствена помощ. Те се наслаждаваха на плътските удоволствия колкото е възможно по-често, за да поддържат „генетичния си избликˮ в най-добра форма, така че да успеят да презаселят земята, обречена на ядрено унищожение, а той беше приел безбрачието.

Мъдреца успя все пак да стане желан слушател и приятно развлечение. А най-хубавото беше, че той прибави някои от необходимите стоки към прилежно складираните им запаси. По природа те бяха напълно суеверни, но усетиха, че някак, по все още неразбираем за тях начин, той можеше да им е полезен през следващите дни.

Така му позволиха да остане.

Единодушно, разбира се, и поради предсказуема егоистична причина: ако бяха достатъчно търпеливи и минимално великодушни, този слаб мистик с рошава брада и хлътнали очи можеше някой ден да им помогне да прозрат съкровената истина, която толкова упорито твърдеше, че вижда.

И така от няколко седмици те се надяваха.

Затова, ако се погледне назад, е разбираемо защо те се почувстваха обезпокоени, но не и изненадани, че съжителят им, Мъдреца, изведнъж започна да мърмори за жената, когато всички възрастни мъже се събраха около тлеещия огън — към края на късната вечерна среща.

В началото тихите му, сливащи се, почти неразбираеми думи, прекъсвани от периодично мълчание, слабо привличаха вниманието им. Мъжете отдавна бяха свикнали с откъслечните му опити за общуване и разговорите им се водеха свободно сред неговото мрънкане.

Срещата продължи.

Но Мъдреца упорстваше по някакъв начин да общува с ближните му неприобщени хора… и изведнъж, сякаш беше теглен от някакви вътрешни демони, думите му започнаха да прииждат като от бързо преливащ язовир.

И в този момент той изцяло прикова вниманието им.

Голяма част от това, което казваше, представляваше чисто бръщолевене и съвсем малко беше разбираемото. Той се нарече Тирезий и твърдеше, че е бил измамник и мошеник още преди Хера, съпругата на върховния гръцки бог Зевс, да го ослепи, да му се довери и да го изпрати на земята като свой пратеник-пророк за онези, които търсят истината.

Това обясняваше, шушнеха помежду си събралите се на срещата, и въздържането, и тъмните очила, и стария му бастун, с който не се разделяше, но не и стария мотопед, който осигуряваше придвижването на побъркания старец — лъкатушещо, шумно и бълващо пушек.

Неразумни, несвързани безсмислици се изливаха от устата му и все още никой не ги разбираше и не им обръщаше внимание, както много често се случваше при предишните им, обикновено безцелни и безрезултатни срещи. Дори когато въглените в огъня започнаха едва да

тлеят, никой не дръзна да прекъсне смайващия поток от думи, за да не привика още беди.

Сякаш самият Бог внезапно се беше появил пред мъжете от Избраната седма бригада на тюлените, за да предложи своето прозрение за важното значение на тяхната самоналожена изолация.

Но имаше още неща.

Още много неща.

— Звярът ще се върне — съобщи Мъдреца уверено, което не бе насочено към Социалния Звяр, който ги осъди да избягат и да се заселят в планините преди много години, а по-скоро към Голямата стъпка, съществото, което всички от групата освен Мъдреца твърдяха, че са виждали поне веднъж… но не и наскоро. Правителството все още е ваш враг — напомни им той, както винаги.

— Но не по същия начин. То може да се промени пред вашите очи.

Нищо не е такова, каквото изглежда.

Мъдреца често повтаряше тази фраза по време на несвързаната си реч.

Нищо не е такова, каквото изглежда.

— И жената ще дойде — настойчиво наблягаше той отново и отново.

Скоро.

Някой ден в настоящето.

— И тя ще доведе двама страховити воини, които ще предвождат силите на тъмнината и на светлината — изрева той силно.

Подивелите му очи заблестяха по-ожесточено, отразявайки искрящите въглени в огъня. И когато тези сили се срещнат точно тук — той удари твърдата скалиста земя с немощния си юмрук, — битката, за която се молите през всичките тези години, най-накрая ще започне.

Някои от по-възрастните мъже се надигнаха неловко. Домашно приготвеното вино ги теглеше надолу и замъгляваше очите им. Ограничените им средства се изчерпваха и с всяка изминаваща седмица резервите от боеприпаси, трупани много години, намаляваха, превръщайки обучението по стрелба в жалки залпове. Вече оставаше само да се прицелват по няколко тенекиени кутии до боклукчийската яма. Ученията в заобикалящата ги многовековна гора не представляваха нищо повече от извинение да избягат от непрестанното

опяване на жените. И наистина с годините те бяха започнали да се надяват да не срещнат някакъв противник, още по-малко някой изпратен от силите на мрака.

Разбира се, те желаеха да получат повече подробности за двамата страховити воини, но Мъдреца отново заговори за жената.

— Тя е ключът — наблегна той. — Всичко зависи от нейното появяване.

Хлътналите му очи се впиха в мъжете, заобиколили огъня.

— И ако тя не пристигне, битката между светлината и тъмнината няма да се осъществи до следващото хилядолетие и… — добави той с дълбок пророчески глас — вие ще трябва да разформировате бригадата и да се присъедините към външния свят.

След това Мъдреца млъкна, видимо изтощен от прекалено емоционалното си излияние. Докато той бърникаше в пазвата за манерката си, по-възрастните от групата се умълчаха, погълнати от мислите си, които ги върнаха към безславния им някогашен живот; назад към нископлатената работа, коравосърдечните шефове, задушаващите ги вноски по ипотеките, шумните съседи, грубите ченгета и — най-лошото от всичко — тормоза на жените.

Затова само един по-млад „мъж“ на петнадесет години открито зададе въпроса:

— Какво представлява тази жена?

За миг Мъдреца замига смутено, след това се смълча доста дълго, сякаш събираше необходимата сила, с която отново да призове демоните. Накрая заговори с дрезгав и прокобен глас:

— Стройна и плаха, хитра и сексуална, ентусиазирана и очарователна, безчувствена и пресметлива, много интелигентна, светица и блудница… — Той млъкна, вдигна манерката до пресъхналите си устни, отпи и продължи: — И много, много опасна.

Младежът обмисля дълго думите му, но накрая плахо добави:

— Бре, точно като моята котка.

— Разбира се. — Мъдреца поклащаше бавно прошарената си глава напред-назад, като че ли всичко беше съвсем ясно. — Защото тя е точно такава. Котка… а също и магьосница.

Осезаема вълна на облекчение премина през насядалите около огъня — вече напълно изгаснал.

Като се смееха и потупваха един друг по гърба, мъжете се надигнаха, внезапно усещайки, че се бяха сковали, премръзнали и жадни за греяно домашно вино. И освен това те тайно се надяваха, че техният Мъдрец ще се окаже наистина луд.

Това беше добра история — за светлината и тъмнината, за чувствената жена-котка, жрица, блудница, магьосница, която щеше да изправи страховитите воини един срещу друг и да пробуди апокалипсиса. Още повече, беше разказана от обезумял сляп старец, който можеше да я прозре. Да, наистина беше една добра история.

Но не си струваше да я приемат толкова сериозно.

Лекомислено настроени, те разпечатаха ново буре, наляха си огромна нова доза… И после тръгнаха към къщи, за да си легнат, успокоени от това, че са разбрали как животът, който познават от последните двадесет години, скучният сиромашки живот, ще продължи както винаги.

Но то се случи — на следващия ден — когато се събудиха и разбраха, че жената се беше появила.

1.

Точно в 5,45 сутринта ниско над хоризонта се появи първото ято.

Осем лъскави тела летяха в почти перфектна Vобразна редица, откроявайки се на яркото небе. Все по-рядка гледка над южните езера в провинцията Джаспър, Орегон.

Конгресменът Реджис Джей Смолсрийд се усмихна в очакване.

— Виж, ей там! — прошепна развълнувано Марла Кордовиан.

Осемнадесетгодишната стажантка току-що изживяваше един от най-отвратителните часове в своя живот, свита и трепереща в отдалечения ъгъл на ловното укритие, люлеейки несръчно тежкото оръжие в ръка. Тя се надигна от ниската дървена пейка, за да посочи приближаващата Vобразна редица, но смразяващият свиреп поглед на внушителния белокос мъж, седнал на централния стол с мека възглавничка в очакване на стрелбата, я предупреди да кротува.

— Стой на мястото си, млада госпожице, и дръж оръжието далеч от очите ми — нареди Смолсрийд, като повдигна бавно и здраво стисна собствената си пушка, сложно гравирана и с автоматично зареждане. — Виждам ги много добре.

— Боже Господи, Реджис, мисля, че всичките са клопачи. Саймън Уотли, завеждащият регионалната служба към канцеларията на конгресмена, зашепна дрезгаво, като накланяше бинокъла си. Всичките до една.

Клопачи.

Вид американски диви патици.

Недостижимият Свети Граал за ловеца на патици в Южен Орегон.

За миг очите на всички в ловното прикритие — и на хората, и на ловджийските кучета — наблюдаваха със страстно страхопочитание неправилната редица на мигриращите птици, които съобщаваха за своето пристигане с пресекливи квакания и протягаха напред дълги вратове, докато пореха прохладния сутрешен въздух.

В обширното ловно прикритие за високопоставени лица, собственост на подполковник Джон Ръстман, конгресменът Реджис Джей Смолсрийд се самоубеждаваше, че наистина може да усети как студеният вятър съска през микроскопичните цепнатини между маховите пера на блестящите криле, които пореха въздуха с хореографска точност.

Секунди след тихия предупредителен вой на двете ловджийски кучета, шоколадови на цвят лабрадори, настъпи почтителна тишина, която обгърна обитателите на скъпото ловно прикритие. Всеки застина, погълнат по свой собствен начин от великолепието на момента.

Това беше един от онези незабравими мигове, който всеки истински ловец на водни птици по-късно би описал със спокоен и респектиращ тон в тихия ъгъл на тъмния бар или в луксозното уединение на чистата заседателна зала. Усещане толкова действително и естествено, колкото и близко до абсолютното съвършенство, което човек някога може да изживее.

Но като всички подобни моменти, този свърши много бързо.

Разтърсващият рев на 12-калибровите автоматични ловни пушки изведнъж разпръсна на измамливи фрагменти тези ценни спомени, а дивите патици се превърнаха в облак от пера, плът и кръв.

Ударната вълна не успя да обърка инстинктите за самосъхранение на останалите птици, когато четирите изстрела избухнаха от ловното прикритие и неясните снопове от оловни сачми оставиха пресечени следи по-нависоко от лявата страна на бързо разпръскващата се редица. Четирите кървави взрива изпратиха четири безжизнени диви патици право надолу във водата.

След краткия миг, през който останалите птици промениха полета си в отделни зигзагообразни посоки в отчаяни усилия да избягат от смъртоносния залпов огън, Реджис Джей Смолсрийд подпря бързо все още димящата си празна пушка върху изолираната стена на прикритието. После се наведе, грабна другата заредена пушка от леденостудените ръце на зашеметената стажантка, без да откъсва очи от най-близката оцеляла патица.

С плавно движение нагоре той опря приклада на оръжието до дясната си буза, преценявайки изпреварването наум, и натисна спусъка.

Нищо.

Като изруга разярено, конгресменът сведе поглед към пушката, веднага забеляза проблема и освободи предпазителя. Вдигна отново поглед нагоре, премести пушката вляво, повече с усет, отколкото виждайки целта си, и инстинктивно стреля… После измърмори самодоволно, когато изстрелът предизвика дъжд от кръвта, плътта и перата на дивата патица върху обитателите на ловното прикритие.

Изключителен изстрел по преценка на всички… обаче едва ли си заслужаваше краткотрайната пауза, в която можеше да се наслади на одобрителните кимвания и коментари на ловната му компания. Точно в този момент един от най-властните и влиятелни политици не го беше грижа за аплодисментите. Смолсрийд успяваше да получи цялата суета, от която се нуждаеше, просто като пристъпваше всяка сутрин през вратата на офиса си в Конгреса.

Това, което той желаеше през тази специална сутрин или определено жадуваше много повече от обичайните си удоволствия скъп ликьор, незаконен секс, изящна храна или напълно непроследими сметки, — беше вълнението и вкусът на кръв.

Конгресменът Реджис Джей Смолсрийд беше алчен.

Той искаше да ги убие всичките до една.

Напълно съсредоточен върху отчаяните усилия на останалите птици да избягат, Смолсрийд насочи димящата цев на ловната си пушка право над бързо наведените глави на спътниците си и стреля още два пъти, а празните гилзи се разхвърчаха над рамото му в параболи.

Седмата дива патица умря мигновено, когато три сачми от втората пушка разкъсаха шията и крехкия й череп.

Но забавянето, което се дължеше на застопорения предпазител, даде шанс на осмата патица да се отдалечи на около петнадесет метра от прикритието, преди белокосият конгресмен да я улучи с последните си два изстрела — доста надалеко, намалявайки едновременно и силата, и скоростта на оловните сачми.

Смолсрийд забеляза малкия облак от пера, разпръсващ се зад птицата, и се усмихна. Но удоволствието му се смени с болезнен отказ да повярва, че ранената птица остана във въздуха — отчаяно крякайки и с размахани криле, тя се опитваше да достигне тръстиките на отдалечения западен бряг.

Джон Ръстман, четвърто поколение собственик и управител на този частен ловен резерват, запасен подполковник в американската армия и член на охранителна бойна група от запаса, погледна нестабилния полет на патицата, изруга тихо, включи малкия радиопредавател на колана си и бързо нагласи слушалката и микрофона, почти скрити между черната му плетена шапка и високата яка на водоустойчивото яке.

— Уинтърсоул — отсечено прошепна в микрофона. Унищожи я.

Конгресменът Смолсрийд все още стоеше неподвижен, стискаше здраво празната си димяща пушка и се взираше в бързо отдалечаващата се дива патица — неговата патица, — увеличаваща разстоянието с всеки отчаян мах на крилете си, когато една тъмна фигура с качулка изведнъж се появи в съседното по-малко ловно прикритие.

Миг по-късно остра експлозия отекна отвъд водата.

Улучената птица внезапно се преметна във въздуха и кървавите й пера се разхвърчаха мигновено над мястото, където вече мъртва цамбурна във водата.

„Това е Уинтърсоул — помисли си Лу Елиот, надзирателят на Ръстман. — По дяволите.“ По причини, за които не искаше да се безпокои точно сега, Елиот изведнъж почувства силна благодарност към Ръстман, който неочаквано го махна от дежурния пост тази сутрин и му нареди да помага в ловното прикритие за високопоставени личности.

— Проклятие!

Докато възклицанието на удивения Саймън Уотли отекваше през водата, Реджис Джей Смолсрийд се извърна и се взря с отворена уста в тъмната фигура, която небрежно постави полуавтоматичната пушка „Рюгер-223-Мини“, 14-калибър на стойката за оръжие в ловното прикритие.

Преди обаче Смолсрийд да успее да изрече нещо, фигурата за миг прикова поглед в смаяния конгресмен, после с явно безразличие вдигна рамене и изчезна в укритието от погледа му.

— Кой… кой, по дяволите, е това? — Смолсрийд се задъхваше, гласът му все повече се усилваше в неовладян гняв.

— Това е Уин… о, един от новите наемници на Джон. — Саймън Уотли бързо се поправи, когато забеляза убийствения поглед на

офицера.

— Пет пари не давам кой е новият кучи син — изсъска разгневеният политик. — Искам да знам кой му даде разрешение да стреля по една от моите диви патици… И пушката, проклетата пушка.

Това е… това е оскърбително!

Въпреки че Уотли се сви, ядосаният от засечката на пушката Смолсрийд предизвика офицера от запаса, който от дълго време се опитваше да привикне с лошото настроение на своя гост.

— Изпълняваше моя заповед — призна си Ръстман хладнокръвно. — Моите хора изпълниха заповедите ми да довършат всяка улучена птица, която лети извън нашия обсег.

— Но… — понечи да възрази конгресменът, обаче Ръстман продължи:

— Проблемът е, че наистина е трудно да се открият проклетите птици, когато се отдалечат много. А и не искам да оставям купчини патици да се въргалят наоколо, където могат да бъдат открити от някой, който вероятно ще полюбопитства. И то по време на една от нашите, хм… стрелби с бойни муниции — добави той безразлично, но умишлено наблегна на факта, гостът му е единственият ловец в този момент, прострелял вече шест патици — без да се брои онази, която пръснаха наоколо с пушка калибър 22. И всичките беше убил незаконно — с бойно оръжие и патрони.

— Ясно — машинално подметна Саймън Уотли.

Но конгресменът не можеше да се успокои толкова лесно:

— Е, ако аз управлявах проклетите стрелби тук, нямаше да има никакви улучени птици извън обсега ни на обстрел.

Смолсрийд погледна скъпото оръжие в ръката си, после красивата стажантка, която се взираше с ококорени очи и отворени уста в поклащащото се върху водата прикритие за лов на патици.

— Дяволите да го вземат, млада госпожице! — изрева той и захвърли пушката в ъгъла с такава сила, че уплашената млада жена почти подмокри панталоните си. — Когато освободя предпазителя, очаквам да стои в това положение!

Саймън Уотли бързо пристъпи, за да защити ужасената придружителка.

— Вината беше моя, Реджис. Изцяло моя — успокоително прошепна той зад лявото ухо на конгресмена. — Аз бях този, който

трябваше да провери предпазителя. Забравих, че това е първият й лов на диви патици. Ти знаеш колко лесно можеш да се развълнуваш от вида на първата редица, летяща толкова ниско над водата, щом глътнеш малко барутен дим. Обзалагам се, че си спомняш първия път, като че ли беше вчера.

„Първият път“ беше едно от най-трудните изпълнения на конгресмена Смолсрийд и Саймън Уотли знаеше точно кога и как да го натисне, за да получи желания ефект.

Първият път. 0, да.

Реджис Джей Смолсрийд кимна бавно с глава.

— Като че ли беше много отдавна първият ми лов на диви патици. Не обичам да си го спомням. Но определено помня всяка минута от онази прекрасна сутрин.

Гневът на конгресмена явно намаля, когато потъна в спомени и потри брадичка с мускулестата си ръка.

— Славен ден беше, въпреки че не може да се сравни със стрелбата, която направи днес — добави Уотли, машинално разтривайки рамото на конгресмена, докато Ръстман даде знак на Лу Елиот да освободи двете все по-нетърпеливи ловджийски кучета.

— Това беше страхотна стрелба. Най-добрата, която някога съм виждал.

— Това беше дяволска стрелба, конгресмене. — Ръстман се усмихна доволно, когато двете му отлично обучени кучета цамбурнаха във водата и радостно се втурнаха към най-близкия плаващ труп на дива патица.

Неуморимият главен подмазвач и посредник на Смолсрийд се обърна към дългогодишния надзирател на подполковника:

— Виждал си много изстрели, Лу Какво мислиш? Забрави, че човекът, на когото се случи това, е най-могъщият конгресмен в цялата страна — по дяволите, един от най-могъщите мъже в целия проклет свят. Кажи ми, какво мислиш?

Лу Елиот се усмихна, наслаждавайки се дълго на подчертаната ирония, погълнат от смайващата красота на блатото, което се простираше отвъд огромния северен бряг на езерото Логърхед.

Неговото езеро.

Неговото блато.

Неговият резерват.

Никога не бе мислил за него по друг начин.

Лу Елиот отдавна беше загубил страхопочитанието и респекта, които някога изпитваше към богатите, силните и влиятелните представители на властта, които често посещаваха семейния резерват на Ръстман, за да изживеят насладата от смъртта на обречените, бързо изчезващи патици. Някои от привилегированите мъже и жени като Смолсрийд притежаваха енергия и ловни умения, които изцяло посвещаваха на водните птици. Малцина все пак биха напуснали комфорта на уютното легло — и още по-уютната компания — в една от трите хижи за високопоставени личности, за да лагеруват в студеното влажно прикритие до отдалечения северен бряг на езерото Логърхед, очаквайки зората, когато удоволствието от стрелбата по водните патици достига кулминационната си точка.

Както Елиот знаеше, сутрешната стрелба по дузината затворени и прикрити в гъсталака, а после освобождавани за тази цел зеленоглави патици лесно задоволяваше ловните страсти на високопоставените гости на работодателя му. И оцелелите водни птици — шестдесет и един процента от тях някак успяваха да избягат от градушката на изстреляните от упор сачми — биваха подложени на подобно убийствено изтребление от следващия гостуващ „ловец“.

Всичко това обясняваше защо коментарът на Саймън Уотли толкова развесели Лу Елиот.

Забрави, че този мъж е един от най-могъщите конгресмени в цялата държава — по дяволите, един от най-могъщите мъже в целия проклет свят. Кажи му какво си мислиш.

Да, точно така.

„Добре, конгресмене, мисля, че си алчен, себичен кучи син, който си пада по марково уиски, обича да прострелва диви патици, да притиска желаещите и не толкова желаещите жени и предпочита парите пред всичко друго — помисли си Елиот. — Точно като мен.“ Силни думи.

Точно като мен.

За миг той се зачуди какво би изпитал, ако унищожи Смолсрийд — един от най-могъщите мъже в Конгреса. По дяволите, в целия проклет свят.

Вероятно като да извиеш врата на една от онези проклети малки, още неоперени канадски гъски, които обикалят с крясъци цялата

околност и подлудяват трудолюбивите хора.

Завладяващият образ накара Елиот да се усмихне и за миг да забрави смразяващото присъствие на фигурата с качулката в близкото прикритие.

Но въпреки коварността на мислите и подлостта на предстоящите действия Лу Елиот не забрави най-важните принципи на работата си. Трябваше да бъде подготвен и мотивиран. Ако е необходимо — и по-енергичен. Нужно бе да се успокои, да усмири и овладее огромната ярост на ужасно крехката си егоцентричност. Дори да затвори очи, че опитен ловец като Смолсрийд бе доверил на младата и неопитна адютантка оръжието си.

За щастие, въпреки честолюбието си опитният надзирател този път не трябваше да прекалява с похвалата си. Саймън Уотли, безсрамният подмазвач, и подполковникът, когото Елиот познаваше много добре, го казаха точно. А Елиот бе човек, който по-скоро би целунал задник, отколкото Джон Ръстман.

Това беше дяволски добър изстрел.

— Отличен изстрел, конгресмене. Не мога да се сетя за повече от половин дузина пъти, когато съм виждал нещо подобно.

Помургавелият надзирател на блатото вдигна палец към Смолсрийд, за да изрази одобрението си, преди да поеме двата трупа на диви патици от обучените ловджийски кучета.

Искрената похвала на уважаван експерт по водни птици като Елиот успокои раздразнения законодател.

— Господ като мой съдия ми показва правотата през целия ми път. — Смолсрийд вдигна самодоволно поглед към празното небе. — Носил ми е късмет през целия ми живот. Благословил ме е с прекрасен ген. Нетрепващи ръце, остър поглед, чисти дробове. И нюх за убийство — добави той, потупа острия си нос, покрит с вени и белези от шарка, и намигна немирно.

— И кучетата го одобряват. — Саймън Уотли се кискаше, докато двата жизнерадостни шоколадови лабрадора подскачаха и пръскаха обитателите на ловното прикритие, след като бяха намерили и донесли още две мъртви патици.

— Ако и другите мои избиратели бяха толкова жизнерадостни, верни и покорни, нямаше да е необходимо да търся други, за да набавя

нужните средства за останалата част от моята кариера — рече конгресменът с дрезгав глас, докато изтриваше водата от лицето си.

— Охо, като че ли още едно ято долита от север. — Домакинът кимна към черните петънца в небето, докато сръчно презареждаше първата пушка, която подаде на Смолсрийд. — По-добре хвани кучетата, Лу — добави той, сочейки озъбените лабрадори, нетърпеливи да открият и донесат плаващия труп на последната патица.

Елиот бързо изтри окървавената ръка в джинсите си и грабна каишките на кучетата.

— Още едно ято диви патици? — Ненаситна алчност заблестя в хлътналите очи на Смолсрийд и те изглеждаха много по-големи, отколкото бяха в действителност.

Ръстман замислено кимна с глава.

— Не бих се изненадал. Може би една или две червеноглави патици, ако имаме късмет.

Офицерът не спомена, че конгресменът дължеше голяма част от късмета си на огромните умения на Лу Елиот да залавя от канадските им гнезда младите диви патици, които пренасяше контрабандно през границата и скриваше в оградено място в отдалечен район от семейния резерват на Ръстман. Там, хранени оскъдно и защитавани от хищниците в природата и хората, патиците чакаха благоприятния момент — такъв като посещението на много богат и влиятелен конгресмен, — когато друг добре обучен служител ги пускаше на свобода. Привличани като от безотказен магнит, те политаха обратно по своя миграционен път директно над ловните прикрития за високопоставени личности в резервата на Ръстман.

Не точно като стрелба по патици в клетка, помисли си подполковникът. Но близко. Дяволски близко.

Той се усмихна, доволен от мисълта, че дори опитен ловец като Смолсрийд можеше да стане глупак, когато са вложени достатъчно пари.

— Червеноглави патици?

Очите на политика замигаха алчно. Червеноглавите патици се срещаха много по-рядко от другите. Ръстман кимна.

— Отваряй си очите. Ние…

Но преди богатият земевладелец да успее да потвърди оптимистичните си думи, няколко едва доловими бибипкания го накараха отново да се протегне към малкия радиопредавател на колана му.

— Ръстман — отговори тихо на повикването в микрофона зад яката си и бдителният му поглед последователно обходи заобикалящите ги бурени, водно пространство и небе, докато всички останали в ловното прикритие замълчаха. Нищо друго освен един малък самолет, който летеше високо над далечните облаци на запад и приближаващото се ято патици. Той не забеляза други признаци на живот в околността.

— Изглежда, че се появи дявол на четвърта позиция, подполковник.

Гласът, който Ръстман чу от малката слушалка в дясното си ухо, звучеше глухо и монотонно, резултат от кодираното програмно осигуряване на радиоприемника.

— На какво разстояние?

Гласът съобщи приблизителните координати в югоизточната част, но офицерът продължи да се взира в северния бряг на езерото Логърхед.

— Два, а може би три възла — добави гласът.

— Можеш ли да го идентифицираш? — Ръстман знаеше, че всички останали го наблюдават и без съмнение внимателно слушат думите, които изрича.

— Не разпознах лодката, но според мен със сигурност прилича на проклетото паче ченге.

Ръстман кимна.

„Проклетото паче ченге“ беше неофициалното прозвище на специален агент Уилбър Богс — единственият надзирател от американската Агенция за охрана на околната среда, назначен в тази красива местност на Южен Орегон. И от гледната точка на Ръстман — единствената пречка за безпрепятственото ловуване на водни птици в семейния му резерват.

— Насам ли се е насочил? — Когато зададе въпроса, той прозвуча глупаво дори и за самия Ръстман. Богс беше упорит и твърдоглав и знаеше точното местоположение на двете ловни прикрития за високопоставени личности на Ръстман. Разбира се, че

беше се насочил към тях. Защо иначе един федерален агент ще работи през уикенда и ще влиза незаконно в частна собственост, освен да обезпокои Ръстман и неговите важни клиенти?

„Проклет натрапчив кучи син — изруга тихо подполковникът.

— Защо и ти нямаш цена както всеки друг?“ — От сутринта се навърта близо до брега с въдица. Може просто да лови риба, но се държи, сякаш чака за нещо или някого.

Непрекъснато се озърта наоколо с бинокъл и не поглежда към плувката на въдицата си — докладва гласът в слушалката на Ръстман. — След това изведнъж си тръгна, но изглежда, възнамеряваше да заобиколи и да влезе в заградената местност от юг. Мисля, че ще мине малко време, преди да успее да се добере до нас. Изглежда, винтът му се е замотал много здраво в мрежата, а вероятно си е ударил и главата доста лошо. Иска ми се да сме сигурни, че ще остане там за малко.

Устните на подполковник Джон Ръстман се извиха в крива усмивка на задоволство от успеха на предпазните допълнения към охранителната му система. Преди два дни той нае няколко местни младежи да излязат през нощта и да опънат хиляда метра избеляваща до невидимост от слънцето полиестерна мрежа на десетина сантиметра под водата по външния граничен кръг на резервата.

Ръстман проектира системата, така че най-малко три метра от мрежата да се увие здраво около винта преди едно или повече дебели конопени въжета да я придърпат силно и да потрошат всичко винта, мотора, лодката и пътниците. И от това, което чуваше, тя работеше перфектно. Ако всичко вървеше по план, това би отнело на специален агент Уилбър Богс най-малко един час да пререже мрежата и въжето, което здраво се е омотало около винта му.

Достатъчно време, за да успее конгресменът Смолсрийд да напусне местността и да се настани в малката хижа. Не беше необходимо да усложняват нещата в този момент. Въобще не трябваше да ги усложняват.

— Кой е? — Гласът на надзирателя прекъсна мислите на Ръстман.

— Отново проклетото паче ченге. — Ръстман не положи усилия да скрие отвращението в гласа си.

— Майната му! — Елиот изруга и бързо прилепи бинокъла до очите си, за да разгледа внимателно отдалечения бряг на четвърта

позиция. — Ще се избавим ли някога от този човек?

Усмивката на Ръстман остана непроменена, обаче в очите му блеснаха ледени искри.

— Подполковник, искате ли да се уверим, че ще остане на мястото си? — повтори настойчиво гласът в слушалката.

Ръстман продължително се взря в надзирателя с невъзмутим безизразен поглед, преди накрая да отговори:

— Не, остави го. Само не сваляй очи от него и ми съобщи, когато се измъкне от капана. Веднага изпрати лодките да ни вземат — заповяда Ръстман приглушено. След това той се обърна към надзирателя:

— Лу, нека малко да поразчистим тук.

— Да, сър — потвърди Елиот, обезпокоен от тихия отговор на Ръстман.

— Мразя да бъда носител на лоши вести, приятели — помоли подполковникът за извинение, като пое заредената пушка от ръцете на Смолсрийд, — но изглежда, ще трябва да прекратим за тази сутрин.

— Има ли проблем?

Ръстман сви рамене.

— Не е нещо сериозно, конгресмене. Само един федерален надзирател, който си пъха носа в частната ми собственост, където няма никаква работа.

Смолсрийд тъжно се взря в новопристигащото ято, което неочаквано се появи ниско над далечния бряг, обрасъл с тръстика и хвощ, но трите малки скутера бързо го разпръснаха.

— Спомням си, каза ми, че всичко е под контрол, Саймън? — ядосано обвини той завеждащия канцеларията му.

— Мислех си, че е така, сър — призна си Саймън Уотли. — Незабавно ще го проуча, когато се върнем в офиса.

— Високо ценя желанието ви да помогнете, конгресмене — заяви Ръстман сериозно. — Наистина вече се уморих група главорези със значки да се отнасят към мен като към криминален престъпник и да имат нахалството да се наричат служители на закона. Аз съм религиозен, посещаващ църквата патриот, който гласува и си плаща данъците като всеки друг благопристоен жител на тази земя. Изцяло съм за спазването на закона. Вие го знаете. Но онези младежи престанаха да играят по правилата. Някой трябва да ги обуздае.

— Смятах, че е направено — раздразнено и грубо го прекъсна Смолсрийд, без да откъсва поглед от брега с папрати и хвощове, където освободените диви патици отдавна бяха отлетели.

— Между другото, докато Лу и аз оправим нещата тук — продължи Ръстман спокойно, като улови носа на първата лодка и пое въжето, а неговият надзирател бързо и рутинно започна да разчиства, — надявам се, че топлата закуска вече ви очаква в хижата.

— И като спомена за нещо топло — погледът на Саймън Уотли изразяваше злоба много повече, отколкото неговите думи, — разбрах, че Марла умее да прави топъл палмов сок.

— Така ли? — Конгресменът изви любопитно вежди, сякаш за първи път тази сутрин забелязваше привлекателната си придружителка. Тя плахо кимна към него. Другите стажанти я предупреждаваха за скандалния характер на Смолсрийд, но инцидентът с оръжието беше първото й ясно прозрение за него. Досега го познаваше само като напълно спокоен и властен — и следователно за младежките й ограничени познания, необичайно привлекателен по-възрастен мъж, който смътно й напомняше за нейния татко.

— В такъв случай, скъпа — Смолсрийд прегърна с космата си ръка раменете й и силно я притисна със заговорническо намигване, — всички ще се съгласим, че случаят с предпазителя е провал единствено на Саймън. Ти си безрезервно и безпрекословно оневинена.

Напрегнатото изражение върху красивото лице на момичето се превърна изведнъж в топла усмивка с трапчинки върху бузите, която Смолсрийд възнагради с лукаво хищно хилене.

Отдавна привикнал и напълно безразличен към гримасите на високопоставения си гост, подполковник Джон Ръстман измъкна въжето от кнехта и придърпа скъпата моторница по-близо до ловното прикритие.

— Конгресмене? — Той кимна с глава, после отстъпи, за да направи място на Смолсрийд да стъпи внимателно върху плиткото дъно на плавателния съд.

— Джон, ще бъда честен с теб. Досега никога не съм опитвал горещ палмов сок, но не бих го заменил за сутрешна стрелба по ято диви патици. — Помирителното настроение на Смолсрийд видимо се помрачи, докато се настаняваше на задната седалка и наблюдаваше как Елиот сръчно увива шестте окървавени трупа на диви патици и

прибира изстреляните празни гилзи в таен вграден контейнер. А след това да измъква шест току-що — законно — убити зелени патици и същия брой изстреляни гилзи от подобен тайник.

— Обаче — въздъхна той, — ако всичко, което ще видим, са само онези проклети зеленоглавки, предполагам, че мога да се изкуша да се поглезя малко тази сутрин.

— В такъв случай — Саймън Уотли изпълняваше ролята си перфектно — защо ти и Марла не тръгнете да приготвите онзи горещ палмов сок, докато аз помогна на Джон и Лу да разчистят тук всичко… включително и онова нещо, за което разговаряхме вчера — добави той многозначително.

Смолсрийд замига в моментно объркване.

— О, имаш предвид Тисбъри…

— Да, аз ще се погрижа. — Нетипично, но Уотли прекъсна своя началник, явно напомняйки му, че най-малко двама души в ловното прикритие наистина не трябва да чуят името, което Смолсрийд току-що изтърси.

За миг очите на арогантния конгресмен просветнаха злобно и Уотли затаи дъх, молейки се сприхавият му шеф да не раздрънка всичко точно тук, точно в този момент.

Но след като Смолсрийд погледна младата си придружителка, която поощри отново с наивното си чувствено хилене, ужасеното му изражение моментално се отпусна.

„Благославям те, скъпа моя — помисли си Уотли. — Длъжник съм ти повече, отколкото можеш да си представиш.“ Но все още не беше се приключило. Може би неудържимият себелюбив Реджис Джей Смолсрийд беше оцелял — още повече преуспял — през шестнадесетте сесии във Вашингтон, защото по-вероятно беше на подчинените си наистина важни решения.

— Каквото и да предприемеш, важното е всички да са удовлетворени, Саймън. — Конгресменът беше забил поглед в Уотли, докато говореше. — Искам да го направиш. Тези хора са много важни… избиратели. Много важни.

„Тези хора? За какво, по дяволите, говори той? — помисли си Саймън Уотли. — Това е сделка единствено на Сам Тисбъри. Кой друг може да бъде…“ — Ясно ли е? — Смолсрийд прекъсна мислите на Саймън Уотли със заплашителния си тон.

— Хм, ами да, сър, абсолютно. Ще се погрижа за всичко.

— Чудесно, направи го. — Смолсрийд клатеше одобрително глава, докато се премести в предната част на лодката, след това направи знак на младата си спътничка да се доближи до него. — Е, — скъпа, кажи ми, била ли си някога на руля на някоя от тези адски машини?

Сините очи на младата жена се разшириха, когато забеляза гладката извивка на ниския бърз корпус на скутера, сложна машина с мощен водометен двигадел, малко кормило, ръчки за газта с удебелени в краищата обли дръжки и плътно прилепнали стабилизатори. Всеки сантиметър от тъмнозеления скутер беше илюстрация на простия основен принцип:

Сила. Непорочност и чувствителност.

Преизпълнена с благоговение, тя поклати русите си къдрици и изящният й жест премина бързо като тръпка през слабините на конгресмена. Така той потвърди това, което вече предполагаше.

За първи път.

Хищната усмивка изцяло заличи румените черти на Реджис Джей Смолсрийд.

— Е, в такъв случай, скъпа, мисля, че е време да обогатим твоите познания.

Малко след това, с видимо развълнуваната млада жена на руля и един от най-влиятелните конгресмени, притиснат до нея, мощният скутер се втурна напред, с надигната предница, като бързо увеличаваше скоростта.

Саймън Уотли наблюдаваше малкия плавателен съд да се скрива зад близкия остров, като кимаше доволно.

„Добре, че си такова развратно старо копеле, Реджис — по-мисли си той. — В противен случай цялата сделка щеше да бъде много по-трудно осъществима.“ След това той се обърна към Ръстман:

— Май ще трябва да обсъдим някои неща? Ръстман поклати бавно глава.

— Не още.

Уотли замига от изненада.

— Какво искаш да кажеш? — попита той раздразнено.

Без да обърне внимание на грубия му тон, офицерът се извърна, за да се увери, че двете тъмни фигури стоят изправени в близкото

прикритие. Едната — съдейки по блясъка на едва забележимата лилава коприна под тъмната маскировъчна яка — беше жена. И двамата държаха еднакви пушки, „Мини“-14, от неръждаема стомана.

Доволен, Ръстман се извърна към своя надзирател, който привършваше с последните си проверки в ловното прикритие за високопоставени личности.

— Лу, всичко ли е под контрол тук? Всичко ли разчисти и постави на мястото му?

Елиот мислено изброи списъка — опасните неща бяха опаковани, следите от незаконно убитите диви патици бяха измити, неразрешените оловни куршуми в оръжията и кутиите с муниции сменени. Накрая той бързо, за последен път огледа наоколо, преди да кимне.

— Да, сър, всичко е разчистено.

— Джон, казах ти! Какво, по дяволите, имаш предвид… — Рязкото прекъсване на Саймън Уотли накара Елиот да погледне учудено двамата мъже.

Ръстман смрази с леден поглед завеждащия регионалната служба към канцеларията на конгресмена.

— Уинтърсол — прошепна в микрофона зад яката си, без да сваля поглед от политика. — Унищожи го.

Зениците на Саймън Уотли се разшириха от ужас секунда преди единичен изстрел да отекне рязко по повърхността на езерото.

Безжизненото тяло на Лу Елиот цопна в студената вода на любимото му езеро Логърхед и изчезна под тъмната повърхност, докато Уотли ужасено наблюдаваше, невярващ на очите си.

— А сега? — Смразяващият поглед на Ръстман се заби в шокираните очи на завеждащия канцеларията на конкресмена. — Какво искаше да обсъдим?

Сайман Уотли едва успя да изрече думите през свито гърло.

— Ка… какво, за бога…

— Ти чу шефа си — сряза го Ръстман. — Каквото и да ти струва. Имали проблем, Саймън? — Жестокият, хладнокръвен офицер от запаса бавно плъзна поглед над лявото рамо на Уотли.

Въпреки че знаеше какво ще види, ужасеният политик се обърна… и откри, че двете фигури се взираха точно в него. Сърцето му спря да бие.

— Не, няма — прошепна той сковано.

— Чудесно. — Ръстман се усмихна доволно. — Тогава да приключваме с нашата сделка преди онзи проклет надзирател да се е измъкнал от капана.

2.

Специален агент Хенри Лайтстоун се беше прострял зад дънера на дебел масивен бор, взираше се в пустата чакълеста пътека, водеща до малка дървена барака, и обмисляше някои интересни възможности, когато по-скоро усети, отколкото чу, движение между дърветата зад гърба си.

Той се напрегна.

Беше 6,35 сутринта. Почти час преди многоочакваната смяна. Все още много рано за някакво неприятелско раздвижване или разузнаване. Но това не означаваше нищо, защото не беше задължително хората от другата страна да играят по правилата.

После малък сух клон изпука от нечия тежест и той ясно чу тихо ругаене.

Хенри Лайтстоун се усмихна.

— Остаряваш, Пакстън — прошепна той, когато зад него се плъзна командирът на екип „Браво“ — най-старшият от трите екипа тайни агенти в Отдела за специални операции, управление „Ред и законност“ към Агенцията за охрана на околната среда в САЩ.

— Не ми напомняй — измърмори Лари Пакстън и после се умълча, докато двамата мъже оглеждаха околността, търсейки някакъв признак на движение или — по-лошото — насрещно наблюдение.

Но освен двете обезпокоени гъски, които благоразумно избраха да избягат от гнездото си под тъмния чардак на колибата към близката вода, и няколкото неизвестни огромни змии, оставили видими следи във високата трева, нищо друго не се движеше. Или най-малко — нищо, което агентът можеше да забележи в рядката сутрешна мъгла.

— Мисля, че са прекалено доверчиви — прошепна накрая Лайтстоун.

Пакстън кимна одобрително.

— Да, и на мен не ми харесва. Провери ли Уошак?

— Уф, да.

— Два пъти ли провери пистолета му? Лайтстоун се усмихна.

— Отпусни се, Пакстън, започваш да опяваш като майка. Уошак е добре прикрит, зареден и обграден с подходящи патрони, три резервни пълнителя и с всичко друго. Облякъл е предпазната си жилетка, знае как да пази главата си и Стоунър го наблюдава. Ще се справи чудесно.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали ти не си командирът — измърмори Пакстън мрачно. — Предполага се, че ескимосите са родени ловци.

— Да, и?

— Е, кога за последен път си чул за ескимос, който е излязъл на лов за полярни мечки и е забравил да вземе патроните си?

— Вероятно, ако иска да се самоубие — призна Лайтстоун. — Освен това хайде да не подценяваме Уошак, „гениалния ескимос“ според определението, което случайно ти хрумна.

— Знаеш ли — продължи Лари Пакстън, без да обърне внимание на репликата на Лайтстоун, — само федералното правителство с неговата безкрайна и загадъчна проницателност би наело едно дете, току-що излязло от Солдотна, което ходи на лов за полярни мечки с празна пушка и се разтреперва всеки път, когато кракът му стъпи в самолет, за да го превърне в специален агент и пилот и след това да ме задължи да отговарям за задника му.

— Никога не си си позволявал да се майтапиш с правителството.

— Да, така е.

Пакстън отново се умълча.

— Така че какво мислиш, Хенри? — накрая попита той. Лайтстоун въздъхна.

— Мисля, че може да проработи.

— Може? — Лари Пакстън извърна лице към него. — Това ли е най-доброто, което можеш да кажеш за плана, който е само на стъпка от брилянтната идея, ако мога да си позволя тази скромност?

Лайтстоун леко се усмихна.

— Добре, Пакстън, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, определено мисля, че може да проработи.

Командирът на екипа изръмжа нещо неразбираемо.

— Хей, хайде, човече, успокой се. Аз просто те дразня — извини се Лайтстоун тихо, като продължаваше да наблюдава околността. —

Планът е чудесен. Ще ги заловим от засада, ще ги свалим на земята и никой няма да пострада.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен — излъга Лайтстоун, за да го успокои, но след това добави: — Все ми е едно дали ще успея да се измъкна, или ще имам нужда от помощ, за да ги спипаме.

— Все още се безпокоиш за нашето момче с голямата татуировка W на гърдите?

— По дяволите, да. А ти?

— Не, тази задача не е моя — отговори Пакстън, като се опитваше да звучи весело. — Моята работа е да предложа плана, да поделя задачите на всички честно и справедливо и после да демонстрирам лидерските си умения, като лично ръководя най-отговорните моменти и доверя на подчинените си всичките дребни детайли.

— Искаш да кажеш, че ти ще се заемеш с конгресмена и посредника, а ние с наемната група от главорези и с малката дива котка? И ти наричаш това честно и справедливо?

— Не. Честно и справедливо значи момчетата да се позабавляват, докато аз стоя настрани и следя нещата… Което няма да се случи, щото аз няма да стоя настрани, наблюдавайки как моята кариера на командир се сгромолясва, ако на някого изведнъж му хрумне да полудува и простреля конгресмена.

— Наистина ли мислиш, че някой от нас е толкова луд, за да направи нещо подобно? — впрегна се Лайтстоун.

Пакстън кимна начумерено.

— Ама че късмет ще имам, ако някой от Вашингтон реши да оправи бъркотията, като накаже някого за назидание на друг… и това вероятно ще съм аз.

— И какво ще направиш, ако например Уошак изведнъж отиде на нещо като лов за полярни мечки и започне да сипе куршуми? Ще се хвърлиш, за да защитиш с тялото си човека като самоотвержен бодигард?

Лари Пакстън извърна глава и се взря недоверчиво в разярения си партньор.

— Да не мислиш, че съм си загубил ума? — попита той.

— Просто се чудех.

— Продължавай да се чудиш… Но не искам повече да ми говориш за глупавите си идеи, че някой от момчетата би се хванал на въдицата на онова „сладко, малко, невинно дете“. Изглежда на петнадесет, но госпожичката без съмнение е дива котка. Притисни я в ъгъла и със сигурност ще разкъса топките ти, ако й дадеш и най-малък шанс.

Хенри Лайтстоун наблюдаваше неодобрително командира си.

— Пакстън — проговори накрая. — Някой да ти е казвал, че за смел командир на екип имаш отвратителен характер?

— Всичко, което искам от момчетата, е да бъдат внимателни и да не правят нищо наистина откачено — прошепна искрено високият и слаб агент. — Това е всичко. Само да бъдат внимателни.

3.

Точно в 7,20 сутринта в онази прекрасна неделна сутрин три лодки с камуфлажен цвят предпазливо доближиха усамотения пристан на южния бряг на езерото Логърхед от три посоки — едната се появи направо от север, докато другите две не се отдалечаваха от източния и западния бряг.

На около сто метра от пристана, разположен близо до една колиба, изправеният водач изгаси двигателя и остави плоскодънния скутер да се носи по водата, докато постепенно поклащането му спря.

Подполковник Джон Ръстман около пет минути оглежда с бинокъл пристана, колибата, черния автомобил „Линкълн“ с отделено със стъклена преграда място на шофьора, паркиран до колибата сред околните дървета.

Нищо.

— Танго-едно, докладвайте по номера — нареди той с дрезгав шепот.

Отговорите на рейнджърите от екипа на главен сержант Аран Уинтърсоул запращяха в слушалката на ухото на Ръстман с решителна, професионална интонация.

— Танго-едно-седем. На позиция. Няма мишена, няма движение. Край.

Източният фланг.

— Едно-шест. На позиция. Няма мишена, няма движение.

Край.

Западният фланг.

— Едно-четири и едно-пет. На позиция. Няма мишена, няма движение. Край.

Колибата.

— Едно-две и едно-три. На позиция. Една мишена, мястото на шофьора. Бял мъж, очила с метални рамки, около двадесет и пет, тридесетгодишен. Не се забелязва да е въоръжен.

Автомобилът.

— Едно-едно. Положението е под контрол. Край.

Последният глас прозвуча невъзмутим и рязък дори през променените от филтрите честоти на вълните.

Уинтърсоул.

Подполковник Джон Ръстман се усмихна.

— Десет-четири, пълна готовност за действие — нареди той отсечено. После свали бинокъла и заоглежда треперещия мъж, който седеше на пасажерското място зад него.

От половин час завеждащият регионалната служба към канцеларията на Конгреса Саймън Уотли като че възвръщаше самообладанието си. Вече не изглеждаше сякаш всеки момент може да повърне или да получи нервна криза.

— Надявам се, а и в твой интерес е, момчето да е само и да не знае нищо за това, което е в багажника. — Ръстман говореше с глас, който по абсолютно никакъв начин не изразяваше състрадание или неразбиране.

Саймън Уотли беше бесен — на Ръстман, който го постави в такова ужасно рисковано положение, а и на самия себе си — заради страха. Панталоните му бяха напоени с урина, а той знаеше, че подполковникът усеща източника на тази люта миризма толкова добре, колкото и той самият. Съзнанието, че Ръстман му се надсмива през всичките двадесет и пет минути, през които пътуваха, вбесяваше още повече дългогодишния политик.

Даже и така да е, изминаха още три или четири секунди, преди Уотли да се увери, че гласът му си е възвърнал яростта и че ще успее да вдъхне ужас. Но колкото и упорито да се опитваше, той не успя да изтласка страшните образи от съзнанието си.

Безжизненото тяло на Лу Елиот, потъващо под водата.

Тъмната фигура с качулката.

И онези очи. Онези смразяващи, странни и страшни очи.

Уинтърсоул.

Дори само мисълта за името на този мъж караше Саймън Уотли отново да загуби контрол над пикочния си мехур.

— Не се тревожи за Бенингтън. Той е само едно момче, шофьор — накрая успя да изтласка думите той, отчаяно мъчейки се да постави всяка на точното й място, като се извърна с лице към своя съучастник. — Казах му да стои в колата и да ме чака и това ще направи. Той не

знае нищо за парите и за всеки случай не знае кода за отваряне на куфарчето. — Уотли се поколеба, но после продължи: — Но аз искам обяснение, Ръстман. Веднага. Не, искам да разбера. Какво си мислиш, че правиш, като уби един от хората си?

Ръстман спокойно се втренчи в ужасените очи на мъжа, който вече представляваше потенциална заплаха за свободата му, а дали пък не и за собствения му живот. За миг Саймън Уотли се изплаши, че вероятно си е позволил много.

Но накрая офицерът сви рамене.

— Нямах избор. Елиот компрометира операцията. Саймън Уотли подскочи от страх.

— Какво искаш да кажеш?

— Той знаеше къде точно онзи федерален агент ще се оплете в мрежата — на югоизточния бряг, на четвърта позиция — отговори Ръстман със спокоен и сдържан глас.

— Е?

— Е, аз бях единственият в ловното прикритие, който чу от охраната посоката, в която се беше насочил Богс, и нарочно през цялото време се взирах на север, докато водех разговора. В момента, в който съобщих на всички в прикритието, че Богс се навърта наоколо, Елиот моментално насочи бинокъла си към четвърта позиция. Знаеше точно накъде да гледа.

— Но…

— Той знаеше точно къде ще бъде Богс, защото е планирал да се срещне с копелето на югоизточния бряг, докато конгресменът стреля — обясни Ръстман търпеливо. — И точно това щеше да направи, ако не бях сменил заповедите си в последната минута.

Саймън Уотли поклати смутено глава.

— Заблуждаваш ме, Ръстман. Защо Лу Елиот ще иска да се срещне с федерален агент, още повече с някой като Богс? Той мразеше Богс. По дяволите, той мразеше цялото федерално правителство. Всеки го знае.

— Вярно е, но не всеки знае защо — отговори запасният офицер. — Бих се обзаложил, че дори ти не знаеш как преди около двадесет години бащата на Елиот беше насилен да продаде тази земя — всъщност целият този бряг, който гледаме сега — на моя баща, след

като не успя да достави парите за няколко много специфични сделки, които щяха да осигурят огромни печалби на любимия ни конгресмен.

Саймън Уотли се задъхваше.

— Смолсрийд не ти е казал това, нали? — Ръстман се усмихна. — Някога питал ли си се, какво още може да не ти е казвал? Уотли не обърна внимание на хапливата забележка.

— Специфични сделки? Преди двадесет години? — отвърна той скептично. — Майтапиш ли се?

— Страхувам се, че не. Провери в архивите. Ако приемем, че Смолсрийд е достатъчно глупав да запази подобно досие. Но наистина се съмнявам.

— По дяволите, ще проверя — замърмори заплашително Уотли, но Ръстман не му обърна внимание.

— Между другото, местността отиваше по дяволите. Ловните прикрития бяха рухнали, полетата не бяха засявани с пшеница и царевица от години, брегът беше превърнат в бунище, а езерото в един огромен нефтен басейн… Което означаваше, че ловът замира с всяка измината година, защото всички патици се спасяваха някъде другаде.

Ръстман обхвана с бърз поглед чистата вода и обраслия бряг на езерото Логърхед.

— Като споменах за онова време, моето семейство притежаваше половината бряг. С помощта на Смолсрийд и няколко негови верни сътрудници, които обичаха да стрелят през уикендите, моят баща… придоби останалата част и започна да променя всичко. Когато накрая бащата на Елиот се самоуби от пиене, предложих на своя да наеме Лу за да ни помага да върнем водните птици. Щом баща ми почина преди десет години, направих Лу мой надзирател.

— За да довършиш това, което баща ти е започнал?

Ръстман вдигна рамене.

— Да, предполагам. Нуждаех се от някой, на когото можех да се доверя, че ще наглежда мястото, докато навърша двадесет години и прехвърля резервата на свое име. Лу и аз израснахме заедно на това езеро. Играехме на войници около онази стара барака. — Ръстман посочи към рухналата постройка, където беше паркирана колата. — Така че вероятно това беше най-правилното, което трябваше да направя. Но когато разбрах, че той е намислил да обърне нещата, трябваше да му натрия носа.

— И ти реши, че той възнамерява да си върне на теб, на баща тиинаконгресмена?

— Да, като прекара Богс през мрежите точно когато Смолсрийд прекъсна стрелбата си по второто ято. — Ръстман кимаше бавно с глава. — Помисли. По дяволите, щяха да ме заловят и арестуват. И това щеше да бъде вероятно най-голямото престъпление, което някога Богс е разкрил през цялата си проклета кариера. Можем да се обзаложим, че заглавията във всеки вестник щяха да бъдат за незаконната стрелба с бойни патрони и забранено оръжие и конгресменът през неговия шестнадесети мандат… и то в годината на изборите… изгонен за бракониерство.

Ръстман гледаше право в очите Саймън Уотли.

— Като собственик на тази земя и аз щях да бъда преследван — вероятно щях да загубя доходите си от резервата. Окончателно щях да изпусна като клиенти Смолсрийд и неговите приятели индустриалци от кулоарите. Искаш ли да бъдеш гост на някой, който е бил забелязан да бракониерства?

— Лу Елиот?

Ръстман кимна.

— Но дори да е така, защо трябваше да го убиваш? Не можеше ли просто да… — Но още, докато говореше, фразата „изборна година“ смути Саймън Уотли.

— Какво трябваше да направя? Да го потупам по бузата? Да го изгоня от държавата? Да му предложа подкуп? Да го заплаша, че ще го осакатя, ако проговори на федералните за ловното ни прикритие за високопоставени гости… Или по-лошото, даго свържа с Тисбъри? — добави Ръстман многозначително.

Уотли стоеше и слушаше мълчаливо. Мълвата, че вероятно Смолсрийд ще се изправи срещу сериозни предизвикателства по време на тези избори, вече причини на него и на конгресмена огромни разходи, похарчени за района през последните няколко седмици. Не само за обиколка в областта, а за голяма реклама на основните спонсори, които наистина не се интересуваха какво ще се случи в Джаспър, Орегон, стига да получат гласовете, от които се нуждаеха за националните си и международни проекти.

Онези, които обръщаха гърбовете си на секундата, още щом усетеха и най-слаб намек за скандал.

Биха оставили конгресмена без подкрепа, докато детективите на опозиционния екип, надушвайки кръвта, нанесат ударите си върху другите любими занимания на Реджис Джей Смолсрийд… като прелъстяването на млади жени или помощта за някои от много богатите му поддръжници, и разрешаването на някои техни деликатни лични проблеми.

Например поддръжници като Сам Тисбъри.

Саймън Уотли изведнъж си спомни наполовина изречената забележка на Смолсрийд. Онази, която той прекъсна и Лу Елиот със сигурност чу.

Ох, искаш да кажеш Тисбъри…

Господи.

Ужасен от неочакваното разкритие, Саймън Уотли се ококори от страх.

— Той ни измами, Уотли — заяви Ръстман решително. — Държеше ни в ръцете си. Дори, ако успеехме да намерим и изгорим всички доказателства, включително панталоните, където бършеше кръвта от всички трупове на проклетите диви патици, които кучетата измъкваха от водата, той пак щеше да ни държи в ръцете си. Докладите от пътуванията за отвличането на червеноглавите патици, имената на високопоставените ловци, датите, часовете. По дяволите, може би дори снимки как Тисбъри ловува тук — добави той злокобно.

Конгресният служител продължаваше рязко да клати глава.

— Не се тревожи, ние обискирахме къщата, гаража, двора и колите му. Той не беше толкова организиран.

— Но какво ще стане, ако вече е говорил с Богс?

— Какво те кара да си мислиш, че го е направил? — попита Ръстман. — А дори да го е направил? Елиот не знаеше истинското име на Тисбъри. И ако Богс имаше някакво важно доказателство, той би дошъл при нас с хеликоптер и подкрепление на минутата, в която Уинтърсоул гръмна последната патица. Но работеше сам и това ме кара да си мисля, че той все още не бе повярвал на Елиот и на информацията му. Което означава, че все пак имаме време да разчистим всичко тук.

— Но какво ще кажеш за… тялото? — прошепна Уотли. — Как ще се отървете от него?

— Тялото ли? Какво тяло?

Завеждащият регионалната служба към канцеларията на конгресмена замига объркано.

— Лу Елиот пътува много по мои задачи — обясни Ръстман. — И като имам предвид факта, който току-що споменах, смятам, че той е излетял рано тази сутрин за Мексико точно след лова на конгресмена. Помолих го да провери някои неща в южната част по време на пътуването. Не съм сигурен кога ще се върне. Нека той да реши.

— Наистина ли вярваш федералната полиция да се хване на тази история?

Ръстман сви рамене.

— Доколкото знам, точно сега Лу Елиот се е отправил някъде на юг към американското посолство с нов паспорт и портфейл, пълен с пари, и възнамерява да плаща всичко чрез моята сметка в баровете, на синьориите и ловните клубове. Той е приятел от детството и дяволски добър работник, затова няма да го изритам, ако си позволи истинска ваканция. Хората работят упорито. Правят много пари. Той заслужава малко почивка.

— И — продължи Ръстман — ако човекът, притежаващ паспорта на Лу Елиот, пожелае да похарчи голяма сума с местните, не мисля, че някой там наистина ще се разтревожи твърде за него, нали? Особено ако се случи паспортът да се загуби и мъжът с портфейла продължи да пътува със собствения си документ.

Изминаха няколко минути, докато Уотли осъзнае това, което Ръстман му обясняваше.

— Обмислил си всичко предварително, нали?

Офицерът кимна с глава.

— А ако той беше предал на Богс важна информация и агентите се бяха появили с хеликоптер, тогава какво щеше да правиш? — запита Саймън Уотли.

— Да объркам честотите на радиовръзката им, да ги сваля и да ги убия до един, колкото е възможно по-бързо, а след това да се отправя за Мексико с няколко паспорта и куфар, пълен с пари — отговори небрежно Ръстман.

Лицето Саймън Уотли стана бледо като на мъртвец. Изглеждаше сякаш ще припадне.

— Как можа да си помислиш нещо подобно? — прошепна той дрезгаво.

— По дяволите, каква е разликата?

— Разликата? — Уотли бързо вдигна глава, очите му се ококориха невярващо. — Сериозен ли си?

Подполковник Джон Ръстман се усмихна доволно, но погледът му остана невъзмутим.

— Уотли, помисли за това, което ти, Смолсрийд и Тисбъри искате да направя за вас. После ми кажи каква е разликата — дали ще има пет или десет трупа?

— Но това не е същото… Искам да кажа, че аз не съм… — Уотли заклати глава като обезумял.

— Не, разбира се, че не. Ти си само един посредник. Сигурен съм, че федералните прокурори биха го взели под внимание, когато поделят обвиненията — саркастично му напомни неговият събеседник.

Саймън Уотли продължаваше да клати глава, без да може да проговори.

— Слушай ме, Уотли. — Очите на Ръстман светнаха от предизвикателството, обзело го невъзмутимо, но решително. — Единствената разлика между вчера и тази сутрин е, че сега ти и конгресменът сте свързани с убийството на федерален служител.

Не мисля, че има нещо лошо в това, защото моят екип вече беше обвързан с тази работа, преди Елиот да се реши на предателство.

Сега и ти, и Смолсрийд също сте обвързани. Военните — добави Ръстман със злобна усмивка — наричаме това „контролиране на ситуацията“.

Преди шефът на регионалната служба към канцеларията на конгресмена да успее да проговори, Ръстман погледна часовника си и измърмори в микрофона зад яката.

— Танго-едно-едно, докладвай накратко.

— Едно-едно. — Чу се металически глас. — Ситуацията все още е под контрол.

Точно така. Разбира се, че е.

Ръстман се усмихна злобно, протегна се и запали мотора.

Извънбордният двигател веднага забръмча. После подполковникът бутна ръчката за газта напред, увеличавайки скоростта на скутера, който се плъзна по гладката повърхност на водата. Няколко минути по-късно, преценил разстоянието и вятъра с умението на професионалист, Ръстман издърпа ръчката назад в

неутрална позиция и остави острият нос на лодката леко да се удари в най-отдалечения стълб на ниския пристан, разположен в далечния южен край на неговото собствено езеро Логърхед.

След като обходи с поглед бреговата ивица, проверявайки за движение, Ръстман допря с левия си лакът кръста, за да се увери, че прикрепеният кобур с полуавтоматичен пистолет калибър-45 все още е под якето му. После бавно и продължително си пое дъх.

„Това е критичният момент — напомни си той. — Ако Смолсрийд и неговият подлизурко Уотли изпуснат нервите си в последната минута и се обадят на ФБР, сега е моментът да се опитат да ги снимат… или да ги залови екип от федерални агенти.“ Точно когато му подаде плика.

Отсечените думи на Уинтърсоул отекнаха в съзнанието на подполковник Джон Ръстман.

Ситуацията е все още под контрол.

Не „Чисто“. А под контрол.

А това означаваше, че екипът на Уинтърсоул все още не беше претърсил колибата, колата и заобикалящата ги гора. Те просто стояха на своите позиции и бяха готови да заловят или убият всеки, който се появи на някое от онези места. И това ще се случи, ако е необходимо, включително с всеки един надзирател или полицай, защото подполковник Джон Ръстман и хората му вече бяха напълно обвързани и той беше реалист.

Федералните прокурори няма да се пазарят с него, ако убие агент, а той нямаше намерение да прекара останалата част от живота си във федерален или военен затвор.

По-добре да умре в битка, отколкото да гние зад решетките, помисли той, докато наблюдаваше как Саймън Уотли стисна по-тъмнялата дъска с ръкавицата си, придърпа моторницата плътно до дебелия дървен пилон и бързо върза лодката към пристана.

Шефът на регионалната канцелария на конгресмена се извърна и понечи да каже нещо, но Ръстман кимна рязко с глава.

— Върви го донеси — заповяда той. — Веднага. И после му кажи да си тръгва за вкъщи. Ние ще те върнем в Кесна.

Разтреперaният политически наемник се качи на пристана и забърза по пътя към задницата на паркираната кола.

След по-малко от две минути — веднага след като Уотли затвори багажника и се върна на пристана с куфарче в ръка — автомобилът забръмча, бързо направи остър обратен завой по прашния път и се отдалечи, докато Уотли несръчно се мъчеше да се качи в лодката, подпирайки се с една ръка. Той несръчно развърза плавателния съд и за малко да изхвърчи във водата, когато Ръстман плъзна ръчката за газта, извъртя лодката и ускори в открити води.

Като се върна на безопасна позиция, Ръстман спря мотора и зачака Уотли да отвори куфарчето, за да му подаде дебелия запечатан плик.

— Това ли е всичко? — Подполковникът машинално извърна глава към брега, преди да пъхне пакета в джоба на якето си.

— Без личните досиета на агентите — отговори Уотли, продължавайки да трепери, но твърдо решен да изпълни докрай важната част от задачата. — Ще ги получите скоро.

— Какво означава „скоро“?

— Най-късно до вторник.

— Предполагам и къде да ги намерим.

— Ще говорим за това след малко. Първо искам да се разберем за парите. Има пет хиляди в брой, малка сметка за джобни разходи. Прибавени са още четири отделни сметки. В едната има общо 2,3 милиона за екипировката и пари за операцията, ако тя не продължи повече от една година, независимо какво ще се случи. Във втората има осемстотин хиляди за заплати. Двеста за Уинтърсоул и по сто за всеки друг поотделно. Ти имаш пряк достъп и до двете, до кредитните карти, секретните кодове и другите документи в плика, но само като удостовериш самоличността си.

— А допълнителното възнаграждение?

— Има отделна сметка с 2,4 милиона за окончателното плащане. Все още нямате достъп до нея, но тя ще бъде открита… — …когато операцията завърши успешно — довърши Ръстман.

— Точно така. Онези пари ще се разпределят на оцелелите или на лицата, които са посочили, ако и когато операцията приключи успешно — отговори Саймън Уотли. — Добавихме една клауза за наследниците и необходимите документи, които трябва да подпишат, основавайки се на това, че… Уф, искам да кажа, ние мислим, че е

възможно да претърпиш няколко нещастни случая в операцията, а и не искаме никой от роднините на загиналите да вдигне врява.

— Надяваме се да отворите сметката, когато операцията завърши, а не ако — спокойно поправи своя събеседник подполковник Ръстман. — Ще разговаряме внимателно с всички роднини, но ако бях на твое място, не бих се тревожил за жертвите. Това ще е професионална операция. Сигурна и ние няма да бързаме. Не вярвам да се случи нещо по-сериозно от няколко малки рани. Не спо-мена ли четири сметки?

— Разбира се, твоята сметка е отделна. — Саймън Уотли избърза да изясни този много деликатен въпрос. — Посочената сума е четири и половина милиона долара. При същите условия. Една трета сега, останалите две трети при изпълнение на мисията. Трябва да успееш докрай или няма да има окончателно плащане. Нашият клиент няма да приеме нищо друго.

— Пълният успех е напълно да унищожим един малък екип от тайни федерални агентиприродозащитници?

— Както е споменато тук — напомни Уотли на подполковника. — Точно така.

Ръстман леко се усмихна.

— От чисто любопитство, какво са направили тези агенти, за да ядосат толкова Смолсрийд и Тисбъри? Пречат на бракониерствотоимнаелени?

— Тази задача няма абсолютно нищо общо с конгресмена! — Саймън Уотли се опитваше да скрие раздразнението в гласа си. — Аз… ние само сме посредници, желаем да помогнем на един общ приятел. Това е всичко, което трябва да знаеш.

— Десет милиона долара. По дяволите, това са много пари, Уотли. — Ръстман не обърна внимание на нелепите заплахи на другия мъж. — Логично е да допуснем, че тези федерални агенти сериозно ядосват някого. И като споменах за това, може би ще е полезно да знаем кой… и защо.

— Можеш да допускаш каквото си искаш — отговори Саймън Уотли рязко, — но трябва да разбереш много ясно едно нещо. Вече е имало два опита за ликвидирането на тези агенти. И двата са се провалили. Това, от което клиентът ни се безпокои, е нов провал.

— Учудвам се как сте оцелели толкова дълго. — Джон Ръстман бавно поклати глава.

— Не се кахъри, оправяме се! — отвърна разгорещено посредникът.

— Да, сигурен съм, че се оправяте — презрително изкоментира подполковникът. — Но нека да се уверя, че разбирам всичко добре. Говорим само за пет агенти, нали така? Не войници. Не шпиони. Федерални агентиприродозащитници. Само пазачи на дивеч с федерални значки.

— Точно така.

— Ще ми кажеш ли нещо за тях.

— Както вече споменах, ще получите пълните им досиета по-късно. — Уотли затърси в паметта си кратките данни, които беше събрал през последните няколко седмици. — Но в резюме, те са на възраст от двадесет и четири до тридесет и девет години. Според информацията са работили заедно като таен екип по време на две важни операции.

Завеждащият регионалната служба към канцеларията на конгресмена се колеба дълго, докато успее да организира мислите си, преди да продължи:

— Специалният агент, ръководещ екипа, е негър на име Лари Пакстън. Описан е като много образован, доста интелигентен, обикновено саркастичен и от време на време недисциплиниран. Но този човек е получил много високи оценки за организиране и лидерство на екип. Също е и квалифициран пилот на едноместен самолет, но страда от някои сериозни наранявания от предишните две операции. Правителството отне лиценза му за пилот и вероятно ще бъде предложен за степен на инвалидност.

Ръстман кимна.

— Продължавай.

— Има и втори агентпилот, американски ескимос на име Томас Уошак, чиито умения на пилот са описани като най-добрите. Но както се споменава, е бил замесен в най-малко две катастрофи на правителствени самолети. Също не умее да борави добре със зачисленото му служебно оръжие — което предполагам е девет или десетмилиметров автоматичен пистолет.

Техническият агент на екипа е мъж, азиатец, Майк Такахара. Доста интелигентен според резултатите от теста, високи оценки по компютърни и електронни комуникации, средни резултати за боравене с огнестрелно оръжие и минимум точки от теста за тактически упражнения, включително ръкопашен бой.

Агент Дуайт Стоунър е бивш нападател в клуба „Оукланд“. Описан е като два метра висок, 120 килограма и невероятно силен. Несъмнено поддържа добрата си форма, но след последните две операции страда от сериозните рани от куршум в двете колена и сложната операция значително се е отразила на подвижността му. И той е бил обсъждан за категоризиране, но…

— Това да не е някаква шега? — прекъсна го подполковник Джон Ръстман.

Саймън Уотли замига и заклати смутено глава.

— Съжалявам, аз…

— Хората, които описваш, изглежда, трябва да бъдат изпратени да пасат трева, докато все още могат да се клатушкат, за да научат причините за уволненията си. Ако това е екипът от агенти, който сте ни наели да унищожим, вашият клиент си прахосва парите. Според това, което ми обясни, вероятно ще може да се справи сам или да наеме няколко мошеници извън Ню Йорк. Те ще му свършат цялата работа много по-евтино.

— Разбирам твоя скептицизъм — отстъпи Саймън Уотли, — но не забравяй, че не много отдавна същите тези агенти успешно разбиха екип от петнадесет европейци, терористи и професионални убийци с международна репутация. Разбира се, те претърпяха загуби, но пък успяха — което, сигурен съм, че разбираш много добре, е разтревожило нашия клиент. И освен това — продължи Уотли, наблюдавайки скептичния поглед на Ръстман — има още един човек, за когото още не съм ти споменал. Агентът Лайтстоун, който освен всичко друго е доста опитен в тактиката, бойните изкуства и с огнестрелното оръжие.

— Лайтстоун? Какво е това? Индианско име ли?

— Нямам представа — призна си Уотли. — Но мога да ти кажа, че най-малко двама от неговите шефове го описват като „саможивец“ и „дива котка“ — каквото и да означава това.

— Това означава, че той е непредсказуем, трудно може да бъде изненадан и не е играч в екип — обясни Ръстман. — От военна гледна точка това може да бъде добро или лошо, зависи от операцията, но обикновено е лошо. Какво е неговото минало?

— Ами доколкото си спомням, преди да се присъедини към федералната агенция, е бил полицай в Сан Диего.

— Какъв чин?

— Мисля, че детектив в отдел „Убийства“.

— И никакво военно минало?

— Не. Нито един от тези агенти няма военен опит.

— Тогава можеш да кажеш на твоя клиент да спре да се притеснява — усмихна се Ръстман хладнокръвно. — Нает съм главен сержант Аран Уинтърсоул и екип рейнджъри, една от най-добре обучените и смъртоносни части в американската армия. Всеки от тях може лесно да се справи сам с тази мисия, без дори да се поизпоти. Като екип те просто не могат да бъдат спрени или най-малкото трябва подобен обучен екип от убийци… Въпреки че като имам предвид предимството на изненадата и познаването на терена, лично аз не бих използвал нищо друго освен полк рейнджъри с въздушна поддръжка, за да ги заловим и очистим. С други думи — приключи небрежно офицерът, — можете да уверите вашия клиент, че онези петима агенти нямат шансове.

— Всъщност може би трябва да разговаряме за шест — добави Уотли нерешително.

— Моля?

— Както разбрах, в най-скоро време към екипа може да бъде назначен още един агент.

— Има ли някаква особена причина?

— Един нормален екип за специални операции към природозащитната агенция се състои от четирима специални агенти, един по техническата поддръжка, един или двама командири — обясни Уотли. — Което означава, че екип „Браво“ е много под очакванията и се нуждае от още един член. Най-вероятният кандидат е жена на имеНаташаМарашенко.

— Рускиня?

— Вероятно. Родителите й са имигрирали от Казахстан, когато била малка. Имала е високи оценки в криминалната детективска школа

и основните курсове за специален агент. Сравнително млада е и при нормални обстоятелства не трябва да бъде назначена в екип за тайни операции, докато не натрупа няколко години опит. Казаха ми обаче, че е помолила за това и била назначена в отдела за специални операции заради високите й оценки, а и защото Агенцията за охрана на околната среда има сравнително малко жени агенти.

— При тези обстоятелства — продължи Уотли — предполагаме, че специален агент Марашенко може да прибави много интересен аспект в нашия проект.

— Как?

— Моят клиент няма личен интерес точно към този агент, но определено не желае да я види наранена. Обаче мислим, че тя би играла отлично ролята в другия сценарий, който дискутирахме по-рано.

Няколко минути подполковник Джон Ръстман обмисляше думите му.

— Да не мислите да я жертвате?

— Би ли го направил на тяхно място?

Очите на Ръстман се взряха в далечината. След това той присви устни в тънка усмивка.

— Не. Предполагам, че на тяхно място не бих. Има ли нещо, което може да я насърчи да вземе това решение?

— Опитваме, но трябва да сме много внимателни. Последното, което бихме искали точно сега, е да бъдем заподозрени или по-лошото — връзката ни с нея да бъде проследена до офиса на конгресмена.

— Това ще бъде най-злополучната ситуация за всички заинтересувани. — Злобата в гласа на Ръстман причини ледени тръпки по гърба на Саймън Уотли.

— Да, разбира се. Е, и така — продължи забързано той. — Има само още няколко неща, които трябва да знаеш. Първото, ние искаме да имаме осведомител, който да бъде в близък контакт с тях и да следи операцията им. Ако успеем, този човек ще ни снабдява с много полезна спешна информация, която незабавно ще обработваме и ще ти предаваме.

— Чрез човек, когото познавам ли? — попита Ръстман.

— Искрено се надявам да не е такъв. Защото някой лесно може да свърже този информатор с конгресмена и клиента ни, а ние трябва

да държим този човек наблизо и в пълна тайна.

— Разбирам. — Ръстман вдигна безразлично рамене.

— Обаче — продължи Уотли, — в случай че се наложи да изпратим някой, който да се свърже с Уинтърсоул и с екипа му, информаторът ще използва кодовата дума „дива патица“ и за по-сигурно ще я повтори два пъти.

— „Дива патица“, повторена два пъти — кимна Ръстман. — Добре, ще съобщя това на Уинтърсоул. Нещо друго?

— Нашият клиент има специален интерес към един от тях.

— И кой е той?

— Лайтстоун.

— Бившият детектив от отдел „Убийства“.

— Да. Да ти кажа откровено, нашият клиент би бил удовлетворен, ако специален агент Лайтстоун преживее, така да се каже, висока степен на страдание по време на изпълнението на задачата.

Ръстман свъси вежди.

— Интересен израз, „висока степен на страдание“ — отбеляза иронично офицерът. — Какво по-точно имате предвид?

— Нашият клиент би бил особено доволен, ако агент Лайтстоун изстрада злополучното поражение на другарите си, преди да срещне същата гибел.

— С други думи, вие искате той да остане в съзнание, да разбере ситуацията по един или друг начин и да надживее другите най-малко един или два дни.

— Ох, не знам дали дни. — Саймън Уотли пребледня от страх при тази мисъл. — Искрено се надявам, че нашият клиент не е толкова отмъстителен. Мисля, че няколко часа биха го задоволили.

— Как изглежда този Лайтстоун?

— Както споменах, той е бял мъж, средна височина и тегло. Във всеки случай е достатъчно различен от другите членове на екипа „Браво“, така че няма да имате проблеми да го идентифицирате. А и ще получите няколко снимки в кратките материали — напомни му Уотли.

— Предполагам разбирате, че гарантирането дори на няколко часа може да бъде трудно. — По лицето на Ръстман премина

замислено изражение. — Веднъж вкаран врагът в потока на тактическата ситуация…

— Моят клиент напълно разбира, че такова условие би усложнило значително мисията — прекъсна го Уотли, станал по-самоуверен, когато съобщаваше за финансовите споразумения, които му даваха огромен контрол. — Ето защо той ме упълномощи да предложа по 50 000 долара на човек и допълнителни сто хиляди за теб, разбира се… Плащането ще се осъществи при предоставяне на подходящи доказателства.

— Какви подходящи доказателства?

— Видеозапис с достатъчна яснота.

Подполковник Джон Ръстман се втренчи невярващо в Уотли.

— Да не сте си загубили ума?

— Ние ще очакваме да осъществите записа по подходящ начин — продължи Уотли бързо. — Мога да ви уверя, че нашият клиент няма абсолютно никакъв интерес към личностите във вашия екип и поради очевидни причини той е последният човек, който би искал такъв запис да попадне в ръцете на федерален агент или прокурор. Той обаче очакваше, че вие можете да възразите на това условие, и ме помоли да ви предам неговите уверения, че щом получи този запис, той ще го прегледа и след това незабавно ще го унищожи. Разбирам, че добавяме допълнителни ограничения към вашия план — вметна Уотли, когато Ръстман замълча. — Но мога да ви уверя, че всичко това е много важно за нашия клиент. — Офицерът в края на краищата сви рамене равнодушно.

— Не съм толкова засегнат от вашите ограничения — грубо информира той Уотли. — Те са минимални, а и гражданските конфликти са неизбежен факт от действителността при много съвременни военни операции. И ако това се случи, специалистът по комуникации в екипа има цялото необходимо фото и видеооборудване. Всичко, от което се нуждая сега, е как да открием тези агенти.

— Мисля, че това ще ви хареса най-много от всичко. — Самодоволна усмивка плъзна по лицето на Уотли. — Не трябва да ги търсите. Ние ще ви ги доведем.

— Просто така… — тъкмо започна Ръстман, когато изведнъж над водата изригна преграден огън от стрелково оръжие.

4.

Схватката продължи около три минути. Потокът от събития: изненадващата целувка, яростният удар отляво, нанесен с широк замах, ответният удар с бедрено премятане, скокът към избития пистолет, бързите резки движения с трион, режещ подпорните греди, приглушеният пукот от задействалата се алармена система със сълзотворен газ, впечатляващата смесица от ръмжене, крясъци, плясъци и ругатни… И тогава смразяващ ужасен писък внезапно наруши това, което беше останало от неделната сутрин, започнала спокойно и тихо.

За миг всички очи се обърнаха към посоката, от която се разнесе писъкът.

Оглушителен рев на 12-калиброва пушка и три бързи пронизителни изстрела на 10-милиметров полуавтоматичен пистолет изведнъж пронизаха тъпанчетата.

Събитията последваха бързо:

Две тела разбиха старите капаци върху таванските прозорци и скочиха от покрива на втория етаж.

Гумените подметки на обувките им отчаяно се движеха по невероятно хлъзгавата повърхност.

Двете фигури с последни усилия се мъчеха да запазят равновесие и вкопчиха пръсти в нагорещените от слънцето керемиди.

Избухнаха яростни ругатни на ясно доловими етнически диалекти, когато мъжете с голи ръце сграбчиха ръба на нажежената водосточна тръба, опитвайки се да се задържат върху мокрия, покрит с пяна покрив.

И накрая 10-милиметров полуавтоматичен пистолет „Смит и Уесън“ и пушка помпа „Ремингтън“-870 се търкулнаха по хлъзгавия наклонен покрив и ясно се чу цопването им в дълбоката кал. Видимо смаяният Дейвид Халахан, командир на отдела за специални операции към американската Агенция за охрана на околната среда, поклати глава, искрено изруга и се обърна към заместника си:

— Стига. Видях достатъчно. Спри ги, преди някой да си е счупил врата.

Фреди Мур, заместникът му, кимна. Той се приближи до ръба на издигнатата дървена платформа, измъкна полицейска свирка от джоба на ризата си и издаде силен пискливъ звук.

Познатият сигнал прикова по местата единадесетте борещи се агенти, които извърнаха поглед към платформата, откъдето инструкторите наблюдаваха тренировъчните упражнения.

Мур прибра свирката и се наведе към високоговорителя.

— Добре, момчета и момичета, това е всичко за днес — нареди той с плътен глас, южняшки и провлечен. — Наблюдателите да представят на платформата всички формуляри с резултатите, а инструкторите да съберат оръжията и муниците. А, Хенри — добави той, сякаш неочаквано му беше хрумнала тази мисъл, — пусни я да си върви.

Специален агент Хенри Лайтстоун бавно и внимателно освободи стегнатата верига, почти задушаваща неговата изкаляна мокра противничка — която неохотно спря отчаяните си опити с една ръка да откачи веригата, притискаща сънната й артерия, но с другата продължи да дере и удря всяка част от тялото му, която успяваше да достигне. Изведнъж тя се извъртя със зачервено лице, обърна се по гръб, борейки се за глътка въздух и се взря с яростните си сини очи в Лайтстоун.

— Пакстън — продължи със спокоен и заповеден тон Фреди Мур. — Ще бъдеш ли така добър да помогнеш на Стоунър да отключи белезниците на почитаемия конгресмен и уважаемия посредник и да им помогнеш да излязат от септичната яма?

Високият и слаб командир на екип „Браво“ вдигна ключа с явно пренебрежение и светлосините му очи се втренчиха в напълно отчаяния конгресмен. Усмихна се доволно и пусна малкия ключ в канализационните мръсотии, дълбоки до глезена.

— И, Майкъл — добави Мур с въздишка, — ако не ви затруднява много, бихте ли се качили отново с агент Уошак на покрива да хванете онази проклета змия и да я приберете в клетката, след което помогнете на Дабълю и Грийн да слязат оттам?

— Ами те прибраха всичко… — понечи да възрази специален агент Томас Уошак. Но когато забеляза погледа върху лицето на Халахан, той бързо се покатери по грубото триетажно тренировъчно

скеле, за да помогне на своя колега, технически агент, да улови четириметровия питон с мрежовидни шарки, който бяха наели от зоологическата градина.

Няколко минути по-късно специален агент Дуайт Стоунър коленичи до ръба на разрушеното маскировъчно покритие върху септичната яма. Един по един издърпа с мускулестите си ръце прebледнелия специален агент Донато, изпълняващ ролята на конгресмена, и специален агент Либранди, посредника. Измъкна ги от хлъзгавата, дълбока близо три метра бетонна яма, бърчейки нос от разнасящата се люта миризма на разложени канализационни мръсотии и на сълзотворен газ.

Щом Стоунър замислено насочи струя вода от близкия маркуч към лицата на двамата вонящи и зашеметени агенти, Лари Пакстън прекоси учебния полигон и протегна ръка към Хенри Лайтстоун, за да му помогне да се вдигне от калта.

— Хенри, приятелю, ти направи няколко наистина прекрасни движения с тази дама. Наистина добри — поздрави Пакстън агента с плътен провлечен глас. Вдигна Лайтстоун на крака, после демонстративно избърса калта от ръцете си. — Мога да те уверя, че никога не съм виждал нещо подобно. Трябва да е някой от онези щури ритуали на белите, за които някога моят татко ми разказваше. Момичето се приближава, усмихвайки се привлекателно, а момчето я прегръща страстно и я целува, след което момичето го наругава хубаво. Леле, леле, леле!

Пакстън спря за момент и заоглежда раздърпания си партньор.

— Приятелю, искрено се надявам, че не е успяла да откъсне нещо, което може да ти потрябва по-късно.

— Точно така, Пакстън. — Хенри Лайтстоун потрепери, след като внимателно опипа разбития си окървавен нос. — Разбери дали не можем да я подразним още малко, за да я ядосаме истински.

— По дяволите, никой повече не бива да я дразни. Всеки глупак трябва да е забелязал, че ти вече го направи. Право да ти кажа, мисля си, че след това изпълнение ще трябва да ви поизмием и двамата с маркуча. Което ми напомня, агент Марашенко — добави командирът на екип „Браво“ с доволна усмивка, като сведе поглед към калната и все още видимо разгневена противничка на Лайтстоун, — че долу в септичната яма намерихме истински пистолет с няколко едва

забележими отпечатъка на федерален агент, който вероятно го е използвал. Предполагам, че знаеш кой може да го е загубил?

Пакстън предпазливо държеше с палеца и показалеца на дясната си ръка мокрия 10-милиметров полуавтоматичен пистолет „Смит и Уесън“, полепнал с мръсотия, като внимателно разтвори крака, за да се предпази от тънката струя рядка течност, която се изливаше от цевта.

Без да обръща внимание на предложената ръка на Хенри Лайтстоун, специален агент Наташа Марашенко неустойчиво се изправи, издърпа капещия пистолет от ръката на Пакстън, измърмори на един дъх нещо по адрес на мъжете и се отдалечи с видимо наранена гордост, едва контролираща гнева си и напълно изтощена. Мускулестите й бедра ясно изпъкваха под тънката материя на опънатите мокри и кални дънки, докато си пробиваше път към течащата вода.

— Леле, леле, леле. Това момиче определено превъзхожда обикновените федерални агенти наоколо, без да споменавам за походката й — изкоментира Лари Пакстън одобрително, докато с Лайтстоун наблюдаваха как стройната тъмнокоса млада агентка издърпва маркуча от ръцете на Стоунър и след това коленичи да помогне на другарите си от тайния екип да отмият сълзотворния газ от очите си.

— А е и много приятна за гледане — съгласи се Лайтстоун безразлично, докато предпазливо опипваше някои от деликатните места под корема си. — Ако харесваш синеоките диви котки, които се бият нечестно.

— Знаеш ли, Хенри, стори ми се, че тя почти успя да те хване натясно, преди да чуем последния сигнал — коментира замислено старши агентът на екип „Браво“. — Ако старият Фреди не беше надул свирката, това малко момиче можеше да се измъкне от веригата и сериозно да срита мършавия ти задник. Вероятно следващия път ти ще си този, който ще танцува около тази септична яма, а аз ще се боря в калта с младите агентки, които вероятно харесват мъжагите от Седма кавалерия.

Хенри Лайтстоун се усмихна.

— Цялата е твоя на следващата тренировка, Пакстън. Но те предупреждавам, че тя рита, хапе и не обича да губи. Ако се опиташ да я дразниш, и ти ще се озовеш…

— Ах, нима говорите за дразнене, момчета… — възкликна специален агент Дуайт Стоунър и после посочи към платформата, накуцвайки зад партньорите си. — Тримата агенти наблюдаваха безмълвно как командирът на отдела за специални операции Дейвид Халахан скочи от платформата, огледа за последен път тренировъчния терен, поклати глава с явно отвращение и тръгна към отдалечената сграда.

— Смяташ ли, че този път прекалихме? — попита Стоунър.

Лари Пакстън кимна с глава.

— Възможно е, Стоунър, приятелю мой. Май точно така стана.

5.

Двеста и шестдесет мили западно от учебната база на Федералния тренировъчен център в Глинко, Джорджия, подполковник Джон Ръстман търпеливо изслушваше обясненията на главен сержант Уинтърсоул по радиостанцията защо според него е било необходимо да накарат безразсъдно храбрия — или може би невероятно глупавия — помощник на Уотли да побегне обезумяло обратно към колата след преградния огън в близкото дърво с 5,56-милиметрови куршуми.

Те позволиха на мъжа да избяга невредим, след като се подхлъзна два пъти в калта, без съмнение напълни панталоните си от страх и сигурно оплеска скъпата кожена тапицерия на колата.

— Какъв фотоапарат? — попита Ръстман, когато Уинтърсоул приключи с обясненията си.

— Тридесет и пет милиметров, с телеобектив — отговори студеният металически глас.

— Да не е избягал със снимките?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Намерихме фотоапарата.

— Защо му позволи да си тръгне?

— Той не успя да направи нищо. Прецених, че не си заслужава да копаем нов трап.

Ръстман кимна доволно.

— Добър отговор — изръмжа той и погледна часовника си. — Поддържайте позициите си през следващите тридесет минути и после сте свободни. Ще се срещнем утре сутринта при „Вятърната мелница“ с цивилни дрехи точно в 7,00 часа за пълен инструктаж.

— Прието. Инструктаж утре сутринта, „Вятърната мелница“, цивилно облечени, 7,00 часа. Танго-едно-едно, край.

— Едно-нула, край — отговори Ръстман в микрофона под яката си. После се извърна към Саймън Уотли, който седеше с пепеливобледо лице в отдалечения край на лодката.

— Твоя или негова беше тази глупава идея?

Ако беше възможно, лицето на Саймън Уотли би побеляло още повече.

— Не знам за какво говориш — престори се той, сякаш нямаше и идея какво го питат, но напълно неубедително.

Ръстман дори не се опита да спори. Вместо това се втренчи в насълзените очи на старши служителя от Конгреса.

— За последен път те питам, Уотли. Но този път искам много добре да помислиш, преди да ми отговориш. Твоя или негова беше идеята за фотоапарата?

За миг Уотли се поколеба, после измърмори:

— Моя.

Ръстман кимна, когато получи очакваното потвърждение. — Нека отгатна. Ти реши, че е добра идеята да имаш снимки, в случай че някога ви потрябват със Смолсрийд, ако ви разследват? Уотли кимна безмълвно с глава.

— Обзалагам се, че брилянтната идея ти хрумна вчера, преди да си разбрал как ти и Смолсрийд вече напълно и неизменно сте обвързани в тази операция. И бих се хванал на бас, че съвсем забрави да кажеш на хлапето да изчезне, когато взе парите. Точен ли съм?

Уотли поклати глава.

— Как се казва?

— Бенингтън — едва успя да прошепне Уотли.

— Първото му име?

— Ох, ох, Кийт, но не мога да твърдя, че…

Офицерът вдигна дясната си ръка в предупредителен жест.

— Способен ли си да увериш гн Бенингтън, че нещо много неприятно ще му се случи, ако опита отново?

— Разбира се. — Служителят от Конгреса мяташе обезумяло глава нагоренадолу. — Мога да те уверя, че…

— Чудесно. — Ръстман протегна ръка и запали двигателя на лодката. — Тогава няма да е необходимо да изпращам Уинтърсоул.

6.

Тя беше точно такава, каквато Мъдреца я описа.

И имаше още неща.

Още много неща.

Когато пристигна, всички мъже и жени от Избраната седма бригада на тюлените се събраха да я поздравят. Те рядко виждаха ново лице или чуваха нова история в планинското си усамотение, камо ли пък и двете. Мъжете бяха особено любопитни, навъртаха се наоколо, докато се приближат достатъчно, за да могат да я видят. После преглъщаха с усилие и бързо отстъпваха на почтено разстояние.

Жените й предложиха чай от редки изсушени билки, които тя мигновено разпозна, и я настаниха на най-удобното място. Тя прие и двете с естествена грация, която ги плени.

Жените се чувстваха напрегнати по обясними причини, а също и любопитни… но подвластни на присъщото им благоприличие, проявяваха само слаба ревност.

Децата се взираха с широко отворени очи и бяха очаровани — особено по-големите момчета.

Но мъжете просто стояха там, зашеметени и хипнотизирани, а изражението им излъчваше ужаса на техните мисли.

Докато тя отпиваше от чая, те научиха, че се е настанила в странноприемницата „Смъртоносен огън“ — стара къща, построена около многовековно дърво приблизително на около миля по устието на реката, лъкатушеща в изолираната им община. Наскоро тя купила имота от бившата собственичка, жена на неопределена възраст, която управлявала малкия ресторант в странноприемницата, организирала събирания, предсказвала бъдещето, когато не трябвало да изпълнява задълженията си на пощенски началник, и проклинала правителството най-малко на три различни езика.

Да, жената им се усмихна мило. И тя беше чула историите за бившата собственичка, циганката, чиито родители загинали в огъня на

път обратно за дома през 1862 година. Такива интересни истории. И с много въображение в тях.

Тя отпи от чая.

Не се ли страхуваше толкова млада и красива жена да живее съвсем сама на такова изолирано място? Всички искаха да разберат.

Тя се усмихна закачливо и после — може би неволно — придърпа широката туника, която покриваше нежната й, възбуждаща, елегантна фигура.

Уплашена? Разбира се, че не. Защо да се страхува? Тя се засмя. Такова красиво място и толкова хубава стара къща — или щеше да стане такава, след като я обзаведеше. И както всички ясно разбраха, тя нямаше да живее там сама.

Децата клатеха глави, съвсем онемели от внезапно появилото се вълшебство сред тях.

Мъжете преглъщаха нервно и полагаха неимоверни усилия да потиснат възбудата си.

Тя им благодари за чая и стана. Мъжете бързо отстъпиха, за да й направят — или по-скоро на себе си — достатъчно място.

Какво беше казал Мъдреца? Много, много опасна.

Боже Господи, да.

Какво ще прави там сама, попита една от жените.

Е, все още не била решила. Ще остави ресторанта отворен, ако не й създава много главоболия, и вероятно ще продължи да свиква събрания, ще предсказва бъдещето, когато няма много работа в местната поща, и ще обосновава собствените си възгледи за жалкото състояние на правителството.

Говорела гладко само два чужди езика, призна си тя и върху лицето й за последен път заигра съблазнителна усмивка, топла и очарователна.

Нейната котка щеше да осигури третия.

Групата се раздели, когато невероятно красивото същество се мушна между тях.

Тя се отдалечи с лъскавото силно и много опасно животно, което никога не се отлъчваше от нея.

7.

В десет и петнадесет в онази неделна сутрин, докато цивилно облечените контузени кални и изтощени федерални агентиприродозащитници от екипите „Браво“ и „Чарли“ се мъчеха да демонтират тренировъчното скеле и успокояваха емоциите си, заместник-командирът на отдела за специални операции Фреди Мур влезе в сградата на федералния тренировъчен център, мина по дългия коридор и пристъпи в залата за конференции.

— Е? — Дейвид Халахан любопитно вдигна поглед.

Фреди Мур подаде на шефа си попълнените от инструкторите формуляри с резултатите.

— Много по-добре от това, което очаквахме — докладва Мур, докато Халахан разглеждаше попълнените с молив страници. — И не трябва да сме изненадани толкова, при положение че подбрахме членовете на екип „Чарли“ от последните два випуска. Ентусиазъм на млади хора, извънредна издръжливост, голяма скорост, умение и сръчност, време за реагиране, квалификация и тренираност. Можете да прецените сам от обобщените резултати на тренировката. Единственият агент от екип „Браво“, който успя да надмине тези младоци на практическите упражнения на полосата и по време на ръкопашния бой, беше Лайтстоун. И той имаше дяволски късмет, че Дабълю не го изпрати в болницата при една от ръкопашните схватки — заключи Мур замислено.

— Какво ще кажеш за останалите?

Фреди Мур плъзна поглед върху записките си.

— Нека да видя. Както обикновено Стоунър и Райли се справиха със силовите уреди, но Стоунър загуби много време в етапа за подвижност. И двамата имат тела по-големи от тези на проклетите горили, но зрението на Стоунър се влошава и подвижността му е почти нула — мисля, че е от коленете му, които се придържат главно от иглите и шините. И като споменах за ограничената подвижност, този път Пакстън получи толкова много рани върху ръцете си, че няма да

успее да направи тренировъчните полети, за да поднови лиценза си за пилот. Факт е, че всичко, което може да прави сега, е да държи пистолета достатъчно стабилен. Вероятно и двамата трябва да подновят лечението. За тяхно добро е. А и Такахара изостава най-малко с шест месеца с подготовката си по най-новите електронни охранителни системи. Той сбърка два от сензорите на един от входовете и въобще не забеляза телефонния подслушвател в кухнята.

Халахан вдигна вежди.

— Как е станало?

Заместникът му сви рамене.

— Естествено, че не е негова грешка. Предавател със собствен захранващ източник беше монтиран в слушалката. Специално за тренировката го приготви един от електронните инженери от съдебната лаборатория. Досега Такахара не е виждал нещо подобно — вероятно защото пропусна последния специализиран курс. Нямаше как да засече бръмбара с устройството, което използваше по време на тренировките.

— Дори да е така, трябва да бъде подготвен за изненади — коментира Халахан.

— И той изрече почти същите думи, макар че не беше толкова любезен — съгласи се Мур. — Колкото до Уошак… все още съм на мнение, че не трябва да му разрешаваме да се доближава до никакво транспортно средство на федералното правителство, камо ли до самолет. Наистина се учудвам, че все още е жив.

— Той твърди, че е потомък на ескимосижреци, които го зареждат с необходимите духовни сили по време на полет — обясни Халахан. — Отделът му издаде ново разрешително, така че вероятно има нещо вярно.

— Аха, колкото и бедните негри, които са правили магии в плантациите, са праотци на Пакстън.

— Ами, това са глупавите истории на Пакстън — усмихна се Халахан за първи път тази сутрин. — Е, какво мислиш за това, което се случи днес?

— Имаш предвид защо по-старите, по-бавните, почти инвалиди и освен това оказали се в трудна ситуация агенти от екипа „Браво“ всеки път обират овациите, без значение как ще нагласим нещата, за да ги измамим? — Мур сви рамене. — Предполагам, че си отварят очите

на четири и подозират всички. Мобилизират силите си. Прикриват известните си слабости. Продължително обмислят ситуацията. Никога не се предават. И разбира се — те лъжат.

— Имаш предвид септичната яма?

— Това е само един от многото случаи, които си спомням. — Мур се опитваше да потисне смеха си. — Всъщност през последната седмица единственото, за което те не са излъгали, е ограниченото количество боеприпаси.

— Май спомена, че ще се опиташ да избегнеш измамата… и ще наблегнеш повече на основните правила? — напомни му Халахан.

— Мислех си, че съм го направил — захили се оправдателно Мур. — По дяволите, дори сам организирах последните тренировъчни упражнения, като се основах на информацията, която получих от Богс.

— УилбърБогс?

— Да. Обади се преди няколко дена и ми предложи куп идеи за съставяне на новия план за упражненията. Не го каза направо, но имах усещането, че се надява да наеме един от екипите за нещо, което е надушил в Орегон.

Халахан свъси вежди, когато си спомни подробностите от тренировъчните действия.

— Нима е замесен и конгресмен?

— Да, така поне разбрах — призна си Мур.

— Какво му отговори? — Халахан спря да разлиства формулярите с резултатите и погледна нетърпеливо заместника си.

— Казах му, че ще се обадя по-късно, когато свърши спецкурсът.

— Добър отговор — кимна Халахан. — Е, ще ми кажеш ли подробностите, които Богс е помолил да вкараме в тренировката.

— Да, разбира се. Основната идея беше Лайтстоун и Пакстън да се опитат да осъществят контакт, да разпознаят конгресмена и приятелката му, да съберат сведения за ситуацията и незаконните пари, после да действат по свой избор, така че да успеят да съберат достатъчно приемливи доказателства, с които да заковат конгресмена.

— И доколкото видях, да убият партньорите си по време на тренировката — подметна подигравателно Халахан.

— Това беше основната идея — ухили се Фреди Мур. — Според сценария подкрепящите агенти трябваше да са на разположение, а радиовръзките да са извън строя. Приятелката да бъде непредсказуема

и по всяка вероятност въоръжена и опасна — Марашенко, в истинския смисъл на думата. Донато и Либранди са родени за ролята на глупав конгресмен и посредник от кулоарите на парламента. Дабълю се появи на сцената като всеотдайно предан съветник, който изпълнява и ролята на бодигард, а Либранди довежда със себе си собствения си помощник — в идеалното изпълнение на нашия квартален гений от Харлем, уличното дете Антъни Грийн, — който да държи под око парите. Предполагах, че всичко това трябваше да поизпоти малко момчетата и да ги разнообрази.

— Смяташ ли, че екип „Браво“ успя да изпълни изцяло задачата си?

Мур сви рамене.

— Зависи как ще погледнем на въпроса. Те започнаха с поставяне на отрова в обяда на командира на вражеския екип. Не бих казал, че е решение, научено от учебниците.

— Наистина ли отровиха Райли? — прекъсна го Халахан и учудено замига.

Фреди Мур въобще не успя да сдържи хиленето си.

— Зависи от определението ти за отравяне. Старши медицинската сестра предполага, че огромна доза от бързодействащи разслабителни хапчета са били поставени в храната му и за съжаление прегорелият боб и горещият сос са удвоили въздействието им върху жертвата. Обслужващият персонал на закусвалнята напълно отрича и, разбира се, медицинските служители отказват да продължат разследването на нещата.

— С други думи, смяташ, че Райли се е провалил напълно?

— Защото работи с предвидим маниер, а също и уязвим за много от стандартните удари — сви рамене Мур. — А що се отнася до резултата от сблъсъка с конгресмена — спокойно продължи командирът на специалния оперативен отдел, — предполагам, няма смисъл прекалено да се безпокоим от дипломатическите глупости. Като например как заподозряното лице се мъчи да свали белезниците си и после пълзи с главата напред към пълната септична яма, където приятелят му се гмурка за изгубеното оръжие. — Халахан заклати глава замислено. — Навярно нещо като добър морал.

— Без съмнение.

— Кой можеше да допусне, че миналата нощ екип „Браво“ ще подкупи някои от хората, поддържащи пътя и ще направят нов до колибата? — продължи Халахан.

— Да. Прекарват нов път точно над близката септична яма, която членовете на екип „Браво“ и все още неразкритите им по-мощници покриват с няколко почти прерязани напречни греди и съвсем тънки дъски и после ги посипват с чакъл — ухили се Мур. — Изглежда, че за това има принос Уошак. Той твърди, че неговите праотци са ловели мамути по арктическите склонове, като са използвали подобна техника.

— Агент Уошак е твърде далеч от грубата действителност — напомни Халахан на своя заместник с леден тон. — А също си вярва, че наистина е добър пилот.

— Така е, но разбрах, че пак той е предложил да намажат с дезинфекционно средство кутията със змията, за да допълни изненадата на Такахара, което, трябва да си признаем, е добър похват.

— Ефективен, ако не друго — отстъпи Халахан. — Продължавай.

— Е, щом Райли излезе от строя, това е улеснило Стоунър от гледна точка на размерите и мускулите му. Но предполагам, че след като е наблюдавал индивидуалните тренировки, Пакстън стига до извода, че Лайтстоун ще има неприятности с Дабълю и неговите страхотни удари, без значение как се ще развият нещата — предположи Мур. — Представям си как той и Такахара правят малкото си проучване и откриват интересни подробности от миналото на Дабълю и Грийн, решавайки, че могат да бъдат наистина разстроени, ако неочаквано се появи четириметров питон.

— По дяволите, кой няма да се уплаши?

— Ами да. И така им остава само един основен проблем.

— Как да се справят с Марашенко?

Фреди Мур кимна.

— Екип „Браво“ разбира, че тя може да им създаде значителни проблеми, без значение как ще нагласяват играта — продължи той небрежно. — Те наблюдаваха стрелбата й по време на тренировките и предполагам, че са били силно впечатлени. Допускали са, че ще бъде въоръжена или ще има достъп до оръжие. Смятали са, че ако й

позволят да стигне до оръжието си — или до това на някой друг, — ще унищожи целия екип.

— Затова й отвлякоха вниманието — въздъхна Халахан.

— Аха. — Фреди Мур отново се опитваше да потуши смеха си.

— Мислиш ли, че ще подаде оплакване срещу Лайтстоун?

— За какво? — попита Мур и се замисли. — За прегръдката и целувката или за опита му да я удуши?

— Не съм сигурен, че едното е по-законно от другото?

Заместниккомандирът дълго време обмисля тази хипотеза, преди да отговори.

— Не мисля така — заключи той накрая. — Марашенко е твърдо момиче и дяволски добър новобранец. Мисля, че в сравнение с всички други тя се оказа в най-трудната ситуация, защото позволи на Лайтстоун да я изненада неподготвена. Като преценявам събитията, тя трябваше да му върне целувката, да се усмихне, да отстъпи назад, да измъкне своя „Смит и Уесън“ и да го заплаши, че ще го простреля два пъти — в сърцето и в главата, — ако той направи и най-слаб намек за отстъпление. Вместо това тя загуби самообладание… и оръжието си.

— Да не споменаваме момента, когато Либранди се гмурна за проклетото нещо и повлече след себе си Донато в септичната яма. — Халахан заклати глава, все още невярващ на това, което беше видял.

— Един от най-прекрасните моменти — усмихна се Фреди Мур доволно. — От такива неща се раждат легендите.

— Легендите?

Мур сви рамене.

— Много е вероятно в този случай. Думата ми е, че Такахара постави две скрити видеокамери и записа цялото учение. Не мисля, че екип „Чарли“ скоро ще го преодолее.

Халахан въздъхна дълбоко.

— Не, предполагам, че няма.

Командирът на отдела за специални операции изгледа замислено своя заместник.

— Е, какво ще правим с тях? — накрая попита той.

— „Браво“ или „Чарли“?

— „Чарли“.

— Те са добри млади агенти, но днес не бяха много уверени — отговори искрено Мур. — Все още не бих им възложил нещо наистина

важно и не бих ги изпратил сами.

— Имаш предвид сделката в Орегон?

— Каква сделка в Орегон? — Изражението на Фреди Мур се помрачи. — Искаш да кажеш Богс?

Халахан кимна с глава.

— Всъщност отделих много време, за да проуча що за човек е онзи, който според всички продава сувенирите на Голямата стъпка. Онзи, който претендира, че е потомък на племето кочис и следователно с имунитет от федерално преследване.

— Смътно си спомням подробностите от доклада. — Чертите на Мур бавно се проясниха. — Не се ли оказа, че е един много луд старец, Джим Стар или Старс, или нещо такова, чиято прапрабаба вероятно е имала приятел с индианска жилка, може би от племето апахи, но никой не знае със сигурност… Или всъщност никой не го интересува?

— Това е нашето момче — усмихна се Халахан. — Сега му викат Мъдреца.

— Като пророк?

— Или като библейското безплодно дърво, което трябва да се отсече.

— Е — Мур обмисляше забележката на Халахан, — и двамата сме съгласни, че ще бъде малко трудно дори на федералното правителство да проследи този очевидно смахнат човек, който продава сувенири, получени от същество, което не съществува.

— Как преценяваш продажбата на оригинални бойни талисмани от племето апахи на калифорнийските туристи?

— Сигурно си мислят, че са попаднали на божията земя — отбеляза заместник-командирът. — Лично аз трудно възприемам определението „опасен купувач“… Но по дяволите, какво е боен талисман на апахите?

— Не разбирам нищо от тези неща — усмихна се Халахан. — А и се съмнявам, че нашият приятел Мъдреца знае. Но според лабораторията една от стоките му съдържа пера от белоглав орел.

— Господи, вероятно ги е намерил някъде на земята — изсумтя Мур от отвращение. — И смяташ, че можем да пуснем целия екип за специални операции след този човек, когато проклетият район гъмжи от убийци и пласьори?

Халахан сви рамене.

— Както спомена преди малко, вероятно на този етап екип „Чарли“ няма да успее да се справи с нещо наистина важно. Освен това спомням си от доклада как Мъдреца твърди, че продава също и амулети от мечи лапи и някакви жлъчни мехура на мечки, които най-вероятно ще се окажат от прасе или крава. Ако не друго, това поне ще бъде една добра тренировка… Ще станат малко по-самоуверени.

— Или напълно ще ги унищожат, ако този човек прецака работата — напомни Фреди Мур на своя шеф. — По дяволите, готов съм да рискуваме. — Той замълча за минутка, после погледна нетърпеливо към Халахан. — Е, какво ще правим с „Браво“?

— Това е проблемът.

— Все още ги има онези типове от мексиканската мафия в Ногалес, които търгуват с тропически змии и червенокраки тарантули.

— Не обърнах сериозно внимание на този проект. Но след като видях ранения питон, ще го направя ако не за друго, то само от чисто желание за отмъщение — призна си Халахан и тъжно се засмя. — Но после нещо много по-интересно се появи на хоризонта.

— Така ли? — Мур нетърпеливо вдигна вежди. — Трябва да е нещо добро.

— О, то е — наблегна Халахан. — Рано тази сутрин проведох разговор с шефовете във Вашингтон. Изглежда, те също са получили важна задача от конгресмен. Възлагат на отдела за специални операции да проучи Избраната седма бригада на Тюлените — по общо мнение една не съвсем дружелюбна антиправителствена група, установила се в планините на северозапад. Уж била военна група. От Вашингтон искат да разберем дали нещо се крои там. Твърдят, че се интересуват няколко души от Конгреса.

— Антиправителствена военна група? — Фреди Мур трепна. — Господи, точно сега ли! И какво им отговори?

— Истината. Казах им, че вече имаме няколко важни задачи и такава справка първо трябва да се направи от местните агенти. Ако се окаже, че е нещо, което си заслужава, винаги можем да ги прибавим в нашия списък.

— Идеален отговор.

— И аз си помислих това, но те не са на същото мнение. Споменаха, че конгресменът, подал молбата, е много заинтересован за военната активност в района и би искал отговора колкото е възможно

по-скоро. Бил един от важните членове на парламентарната финансова комисия.

— О! — възкликна заместник-шефът на отдела за специални операции, после за момент се замисли, докато стигна до логичното заключение. — Така че вие стиснахте зъби, отговорихте „Да, сър“ и ги уверихте, че незабавно ще възложим задачата на най-добрия ни екип.

— Много точно — усмихна се Халахан.

— И в момента според крайните резултати в документите, които ви донесох, този екип е „Браво“.

— Точно така.

Фреди Мур затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Пренебрегвам за момент по-второстепенния въпрос с политиците от бюджетната комисия. И все пак се чудя с какво, по дяволите, една местна антиправителствена въоръжена група може да е свързана с нас? Освен с факта, че ние сме част от правителството? — Той ококори очи и отчаяно се взря в шефа си. — Искам да кажа, не е ли нещо, от което ФБР иска да се измъкне?

— Така изглежда — съгласи се Халахан. — Но в този случай явно има някаква особена причина, защото една малка група веселяци от Конгреса си устройват срещи в съседния национален резерват за обичайното си бракониерстване.

Коментарът мигновено привлече вниманието на Фреди Мур.

— О, нима? Къде?

— В „Уиндгейт“.

— Националният природозащитен резерват „Уиндгейт“? — Объркването помрачи обикновено веселото изражение на Мур. — Не си спомням да съм чувал за него. Къде се намира?

— В Джаспър, Орегон.

Фреди Мур замига изумено.

— Един момент. Това не е ли районът на Уилбър Богс? — колебливо попита той.

— Точно така.

— Тогава всичко е ясно.

— О, господи, не… Конгресмен и посредник?

Халахан се начумери, поклати глава и двамата мъже се умълчаха.

— Предполагам, че сте научили името на когресмена, който представя тази област? — наруши тишината накрая Мур.

— Реджис Джей Смолсрийд.

— Смолсрийд. Нещо ми напомня.

— Вероятно, защото в архивите имаме двадесет и седем доклада от осем различни агенти, които го описват като възможния заподозрян в дузина нарушения в ловните резервати за високопоставени личности? — предположи Халахан.

— Да, това трябва да е.

Мрачното изражение върху лицето на Фреди Мур показа много ясно, че новините въобще не му харесват.

— И така, сега имаме — продължи Халахан — молба от влиятелна личност, която желае да проучим предполагаеми незаконни ловни действия на една антиправителствена въоръжена група. Искането е директно от кабинета на господин Смолсрийд, важен член на парламентарната бюджетна комисия във Вашингтон. През последните три години той също е заподозрян като убиец на всичко, което бяга, плува и лети по време и извън сезона. И Смолсрийд случайно представя района, където се намира един от най-твърдоглавите и упорити агенти в нашата служба. Той пък, изглежда, прекарва малкото си свободно време, като обмисля новаторски начини за преследване на нечестния конгресмен от някой от нашите екипи за специални операции.

— По дяволите, страхотно съвпадение — прошепна Фреди Мур.

— И аз си помислих точно това. Информацията, която получих от твърдоглавия Богс, едва ли е съвпадение.

— Все още ли не си разговарял с него?

Халахан кимна.

— Според секретарката му той е някъде навън сред природата.

— Не опита ли да се свърже с него по радиостанцията?

— Едно от първите неща, което направи. Очевидно я е изключил. Трябва да е навън на наблюдение.

— Амобифонът?

— Помоли да не я цитирам, но почти е сигурна, че Богс го е изхвърлил най-малко преди шест месеца. Тържествено ми заяви, че се отказва да продължи опитите да го открие навън. Предполагам, че той просто се отбива от време на време в офиса, подписва докладите, така че никой да не се тревожи прекалено много, и пак изчезва.

Фреди Мур въздъхна.

— Мислиш ли, че ще успеем да се отървем от тези момчета до двадесет и първи век?

— Не съм сигурен, че е необходимо — отговори замислено Халахан. — Нуждаем се от няколко опитни пачи ченгета в нашата организация…

— Вярно е, но агенти като Уилбър Богс понякога забравят правилата на федералното разследване — напомни Мур. — И съкращават процедурата просто защото знаят, че са прави.

— И обикновено са… но това е проблемът — призна си Халахан.

— Наистина ли мислиш, че Богс се опитва да ни въвлече в тази съмнителна история?

Халахан кимна с глава.

— Богс имаше глупавата смелост, като току-що назначен млад агент в залива Чесапийк да надигне глава срещу богати и влиятелни хора, които освен всичко друго смятаха, че стоят над закона. Според мен той е честен човек, упорит като дявола и наистина добър детектив, когато се захване с нещо. Не мисля, че ще се поколебае и секунда да използва оръжие, за да унищожи Смолсрийд, особено ако е абсолютно сигурен, че този човек е нечестен.

— И смяташ, че гледа на нас като на едно от тези оръжия?

— Ако някой от екипите ни беше на разположение и истински мотивиран — кимна уверено Халахан, — абсолютно съм сигурен, че ще опита да ни използва.

— И то благодарение на мен. — Фреди Мур се намръщи и въздъхна. — Той така нареди нещата, че нашите екипи наистина да бъдат мотивирани.

— Така излиза.

— Но ти и аз знаем, че във Вашингтон никога няма да дадат на Богс пълна свобода на действие за такова отговорно разследване — оспори Мур. — Именно поради факта, че не биха могли да го контролират — или издирят, — след като веднъж вече е започнал.

Заместникомандирът на отдела за специални операции замълча, за да успее да подреди мислите си, после добави:

— А и те няма да ни вкарат в конфликт с играч като Смолсрийд, освен ако, първо — не са абсолютно сигурни, че той наистина е виновен и, второ — че ние можем да го разобличим. Защото, ако не

успеем, той пак ще се измъкне, а те няма да искат нови неприятности с него.

— Малко несвързано, но пък доста точно и кратко изложи ситуацията — подсмихна се Халахан.

— Благодаря. Тук не е лесно да си заместник. Но все още съм малко объркан. Как в една официална молба от кабинета на конгресмена Реджис Джей Смолсрийд може да се вмъкне някаква антиправителствена въоръжена група от откачалници. Ако Смолсрийд наистина върши някакви мръсотии, няма ли да е последният човек на света, който ще иска да се напъхаме в неговия район?

— И аз това се чудя — призна си Халахан. — Очевидно отговорът е, че той не сере в собственото си гнездо. Но пак не е съвсем сигурно. Защо иначе Уилбър ще напече задника му. И освен това — добави шефът на отдела за специални операции — възможно е да разкрием далаверата на конгресмена.

Фреди Мур недоверчиво се втренчи в своя шеф.

— Моля?

— Мисля, че поради няколко причини силно политизираните ни шефове биха искали да ни въвлекат в ситуацията и да видят как ще се издъним. Особено след като няма да отговарят, ако нещо се объркa.

— Господи! — Мур изумено клатеше глава. — Колко години си прекарал в министерството във Вашингтон?

— Прекалено дълго — потвърди Халахан. — Това се нарича професионална параноя. И ако с теб е така, не мисля да се тревожим повече за това. Нека да се върнем на екип „Браво“.

— Един момент — протестира Мур. — Нали каза, че ще ги пуснеш срещу конгресмена?

— Наистина ли искаш екип, който покрива с тънки дъски септични ями и после ги посипва с чакъл, да работи по тайното разследване на един конгресмен… Особено срещу Смолсрийд, чиято омраза лесно може да се събуди, ако въобще е замесен в нещата, подозирани от Богс? Помисли — продължи Халахан. — Остават ни най-много още две години до достойното ни оттегляне.

— Не, предполагам, че не — неохотно се съгласи Мур.

— Точно както и аз се чувствам. — За миг Халахан срещна втренчения поглед на своя заместник. — Но мисля, че имаме интересен избор. Когато каза, че на екип „Чарли“ не може да бъде

възложено нещо наистина сериозно, имахме ли много заплетена ситуация… или сериозна опасност?

Фреди Мур отговори без колебание:

— Опасност, разбира се. Екип „Чарли“ може чудесно да се справи със сложни ситуации, но…

— Проучих тази псевдогрупа, докато обработваше резултатите от тренировката — прекъсна го Халахан предпазливо. — От това, което успях да разбера, Избраната седма бригада на тюлените се състои от няколко души на средна възраст с наднормено тегло, нереализирани, самодоволни, ораторстващи Светото писание, отклонили се от правия път, които са стигнали до брилянтното заключение, че ако се заровят в непроходимите планини далеч от ядрените мишени и останат там достатъчно дълго, биха презаселили света, след като всички други се изтрепят в ядрената война.

— Страхотна идея — отбеляза Мур. — От колко време са там?

— Според моят информатор — щатски служител, успял да контактува с тях преди години по време на лов за елени извън сезона — те са се покрили в малък каньон около триста акра в провинцията Джаспър, Орегон, дарен им за тази цел от един техен член, някъде преди около двадесет години.

— Двадесет години? — Мур се втренчи недоверчиво в своя шеф. — Боже господи. — И после изведнъж му хрумна: — Как преживяват?

— Както изглежда — чрез незаконни сделки, лов и допълват средствата си с хранителни помощи и сполучливо осребряване на чекове за социални осигуровки.

— Кажи ми, че се майтапиш.

Халахан поклати глава. Изведнъж лицето му доби възмутен израз.

— Имам впечатление, че не се вълнуват много от събирането на хранителни помощи и от благотворителните чекове. Основно се тревожат чия съпруга или приятелка да разменят. Всички твърдят, че това е някаква версия на старомодна и побъркана хипикомуна. Но въпреки това никой не им обръща особено внимание. Предполагам, че знаеш мотото на Орегон: живей и ми позволи да живея.

— Говориш за съпруги и приятелки? Наистина ли са се задържали там толкова дълго?

— Повечето от жените са останали в групата, макар и не с един и същ съпруг или приятел според щатският служител. И най-интересното е, че според него жените недоволстват. Вероятно защото те вършат повечето работа, докато момчетата само се мотаят наоколо и си говорят.

— Звучи ми като определението ти за мързелив нехранимайко — кимаше удивено Мур. — А децата?

— От това, което разбрах, те се махат веднага след като пораснат достатъчно, за да могат да се оправят сами.

— Браво на тях. Какво ще кажеш за оръжията им?

— Главно ловни пушки с оптически мерници, няколко 38-и калибър и военни 45-и калибър. Отново са се заредили с муниции. Но моят информатор ми каза, че повечето от нещата, които е видял, са изпотрошени, и подозира, че не са стреляли много през последните няколко години. А, и още едно нещо — добави Халахан. — Говорели много срещу правителството, но напоследък не го спо-менават често. — Студената война свърши и никой не е наминал да им съобщи? — усмихна се Мур унило.

— Очевидно не искат да чуят за това. — Халахан сви рамене. — Вероятно просто се носят по инерция. Но за нас по-важният въпрос е, каква е вероятността тези хора да са по-опасни от група ловци или средно добри агенти, с каквито се сблъскваме всеки ден?

— Група от пияни хора винаги може да бъде опасна — напомни Мур на своя шеф. — Не виждам нещо в тези типове, с което екипът „Чарли“ да не може да се справи. А ако се окажат привърженици на расистката теория за превъзходството на бялата раса, което няма да ме изненада, наистина могат да побеснеят, когато видят етническото разнообразие на екипа. Но същата ситуация ще се получи, ако изпратим „Браво“. Лично аз смятам, че те чудесно могат да се справят с тези хора.

Халахан кимна замислено.

— Ще ги свържем с Богс, опитният агент, който ще им бъде морална опора. А пък той ще продължи да наблюдава обезпокоилия го конгресмен. Но това, за което не можем да сме съвсем сигурни, е дали Уилбър Богс ще позволи на екип от млади агенти да се замеси в неприятностите в неговия район, без значение за какво иска да ги използва.

— Обаче, ако Богс ги помоли малко да му помогнат, екип „Чарли“ ще бъде много по-предпазлив в разпрата с конгресмена, отколкото подозрителния „Браво“ — добави Мур и се ухили. — Освен всичко друго те ще следват заповедите ни и първо ще поискат разрешение за действие. Харесвам това.

— И аз — съгласи се Халахан. — Последен въпрос. Да ги изпратим така или да направим прегрупиране?

— О, да, Марашенко. — Фреди Мур се загледа замислено през прозореца. — По дяволите.

— В екип „Браво“ има подходящо място и тя го желае. Или най-малкото го искаше — напомни Халахан на своя заместник. — Но може би след инцидента с Лайтстоун тази сутрин…

Фреди Мур поклати глава.

— Тая няма да стане. Разговарях с нея след тренировката. Беше бясна на Лайтстоун, няма никакво съмнение в това, но на секундата ще поиска да я прехвърлим в екип „Браво“, ако й предложим.

— Обясни ли защо?

— Не, но останах с впечатление, че е свързано със статуса им.

— „Алфа“ и „Браво“ се смятат за водещи екипи, а „Чарли“ като резерва.

Мур кимна.

— Нещо такова.

— Мислиш ли, че е готова за това? Заместниккомандирът на отдела за специални операции се поколеба, но после си спомни как тя позволи на емоциите да я завладеят, когато Лайтстоун осуети плана й.

— Не, наистина — накрая си призна той. — Но съвсем малко не й достига. Ако я прехвърлим сега, момчетата от „Браво“ ще й създадат неприятности, но също ще я изтикат напред. Иначе не би издържала там повече от три месеца.

— Нека да я третираме като всеки друг — реши Халахан. — Ще я включим в „Чарли“ за тази задача. Тя ще остане част от този екип. Край на дискусията.

— Наистина е честно. Но все още не сме решили какво ще правим с екип „Браво“.

— Защо да не поставим „Браво“ някъде наблизо в резервна позиция… без да казваме на никого — и особено на Богс или на някой от екип „Чарли“? — предложи Халахан. — Така те ще бъдат близо до

„Чарли“, в случай че младоците не успеят да се справят с трудностите или ако Богс ги вкара в някаква малко по-сложна ситуация с този бракониер, конгресмена.

Няколко минути Фреди Мур обмисля предложението.

— Идеята не е лоша — призна накрая той. — Но какво ще кажеш на екип „Браво“? Да им обясним ли какво става?

— Няма начин. — Халахан рязко тръсна глава. — Ако го направим, те ще започнат да се мотаят наоколо и ще причинят всякакви неприятности. Особено ако се свържат с Богс и той им наприказва за Смолсрийд. По-добре е да ги закараме там, да ги приковем с някаква задача, която ще ги държи постоянно заети и ще отвлича вниманието им.

— Обаче с какво? — попита Мур замислено. — Тези момчета от мили надушват лъжливите истории, особено като усетят, че сме поели разноските им за почивката.

Замисленото изражение върху лицето на Дейвид Халахан внезапно се смени с доволна усмивка.

— Охох — разнесе се острият смях на Мур. — Защо имам усещането, че екип „Браво“ няма да го хареса?

— Просто импровизирано — предложи весело Халахан. — Къде за последен път спипахме нашите приятели от мексиканската мафия в Ногалес с тропически змии и червенокраки тарантули?

Усмивката, която проблесна върху лицето на Фреди Мур, бързо се прехвърли върху неговия шеф, после изведнъж се смени с неовладян смях.

— А змиите? — задъхваше се той.

— Какво за тях?

— Мислиш ли, че ще успеем да ги опазим живи на студено? — попита Мур, докато бършеше сълзите от очите си. — Чух, че през зимата в Орегон е наистина дяволски студ.

Халахан сви рамене.

— Не виждам защо да не успеем? Ако наистина в склада е много студено, допускам, че гадинките просто биха станали малко по-мързеливи. Освен, разбира се, ако агентите не оплескат нещата, като позатоплят малко повече за собствения си комфорт. Тогава целият екип ще трябва да стои нащрек с часове да не избяга някоя отровна змия или огромен паяк.

— Наистина ли мислиш, че това ще ги заангажира достатъчно и те няма да започнат да обикалят наоколо и да забележат екип „Чарли“?

— Определено се надявам. — Усмивката на Халахан се скри и той замислено забарабани с пръсти върху бюрото. — Междувременно те ще трябва да се настанят в склада, да настроят свързочните системи, да осигурят защитата си, да направят някои съобщения, да разузнаят и извършат покупкопродажби с някои от местните търговци, за да попълнят запасите си. Имаме ли някакви добри източници?

— Е, знам, че момчетата в Нюарк са приготвили разни опасни неща, които са измъкнали от таен контейнер на някакъв австралийски кораб, който бил изоставен преди седмици. Общо около сто вида — отговори Мур. — И от това, което си спомням, повечето са африкански и южноамерикански усойници. Няколко бамбукови змии от Китай, дори кафяви, черни и тигрови змии от Австралия.

— Австралийските змии отровни ли са?

— О, да, определено.

— Добре. Точно с такива неща търгуват типовете от мексиканската мафия. Екзотични и смъртоносни. А паяците? Можем ли да добавим няколко вида и от тях?

— Предполагам. Чух, че в Маями опитват да се споразумеят с асоциацията за защита на животните от зоологическите градини да ни докарат последната партида от червенокраки тарантули, които са хванали.

— Колко ще вземат?

— Около 750. Халахан премигна.

— Седемстотин и петдесет червенокраки тарантули?

— Не, само половината. Останалите са много стари, има и няколко кафяви… Допълнителната екстра е дузина малки каймани — добави Мур. — Трябваше да чуеш сърцераздирателната история, която ми разказа Дженифър по телефона, щом я попитах с какво се хранят проклетите същества.

— За бога, с какво се изхранват 750 тарантули и дузина малки крокодили?

— Според нея с мишки, щурци и пилета. Очевидно не е толкова важно с какво ги храниш, а как — обясни Мур. — Разбрах, че бързите рефлекси помагат извънредно много… Особено при тарантулите, защото те забиват острите малки зъбци в жертвата си — или в това,

което докопат. Сигурен съм, че Дженифър ще бъде наистина щастлива да обясни всичките кървави подробности, но не бих й се обадил преди обяда.

— Специален агент Дженифър Гранстorм. — Очите на командира на отдела за специални операции заблестяха. — Не сме ли й длъжници?

— Преди години офисът в Маями беше много хубав — отстъпи Мур колебливо.

— Това си помислих — кимна замислено Халахан. — За бога, как ще транспортираме 750 тарантули от службата в Маями до склада в Логърхед, Орегон, без някой да разбере какво става?

— Не знам точно. — На лицето на Мур отново заигра усмивка.

— Бих се обзаложил на един стек в ресторант по твой избор, че Дженифър знае как и на секундата ще ни отговори или най-много да помисли около три минути.

— Защо не й се обадиш… след обяда — предложи Халахан с широка усмивка. — Кажи й много бързо да приготви цялата партида за прехвърляне в Орегон, придружена с… какво?… С всичките подходящи терариуми, нагреватели и друга необходима екипировка, която има подръка. Това ще е нашата екскурзия за екип „Браво“.

— И крокодилите ли?

— О, по дяволите, да. Как ще впечатлим мексиканската мафия, ако ние не положим всички усилия. — Дейвид — Гласът на Фреди Мур граничеше с благоговение. — Напомняй ми, ако нямаш нищо против, никога да не те ядосвам.

— Основен управленски принцип. — Халахан сви невинно рамене. — Ако не можеш да привлечеш вниманието на твоите подчинени със стандартни мотивиращи техники, опитай различен подход.

— Промених решението си. Не е нужно да ми напомняш. — Мур усети как го побиват тръпки, когато се опита да си представи неколкостотин змии, тарантули и крокодили в един склад.

— Радвам се да го чуя. — Дейвид Халахан се усмихна доволно, после продължи: — Така че обади се на Дженифър и после се уговори с офиса в Нюарк. Поискай им две или три дузини различни змии… но се увери, че ще включат смъртоносната усойница и онези австралийски кафяви, черни и тигрови змии. И да добавят, ами, за

около два месеца мишки, щурци, пилета, а също и фризери, клетки и такива неща. Мисля, че всички в екипа „Браво“ ще бъдат изцяло заети, съсредоточени и няма да създават неприятности. Но вероятно трябва да изключим…

— Лайтстоун?

Халахан кимна.

— Какво да правим с него? Да го изпратим до Ногалес да започне да работи по новото си прикритие?

— Няма начин — мигновено отхвърли тази възможност шефът. — Искам го тук, в случай че възникнат някои проблеми с екип „Чарли“ и Богс. Понякога Лайтстоун може да бъде трудно контролиран, но е дяволски полезен, когато нещата се объркат.

— Така че…

— Така че докато екип „Чарли“ се справи с военните, всички други от „Браво“ ще се опитват да намерят помещение за неколкостотин тарантули, дванадесет малки крокодилчета и две или три дузини отровни змии — усмихна се Халахан доволно. — Мисля, че някой трябва сериозно да поогледа нашия приятел Мъдреца и неговите сувенири от Голямата стъпка, нали?

— Не е зле. — Мур спря за миг, за да обмисли новата задача на агентите от екип „Браво“. — Това вече може да научи онези момчета да играят честно.

— Съмнявам се.

— И аз — съгласи се Мур. — Но за всеки случай мисля, че е по-добре да ги качим на самолета за Орегон най-късно утре следобед. Имам чувството, че Дженифър ще трябва да опакова онези тарантули и да ги изпрати до посочения склад в Логърхед, преди да сме размислили и да сме променили решението си.

— Точно така. А това означава, че е по-добре да започнеш с приготвянето на официалните документи.

— Удоволствието ще е изцяло мое — ухили се Фреди Мур.

— Да, разбира се. А междувременно — добави Халахан, като отмести встрани листите с резултатите от тренировката. — Аз ще се обадя на стария ни приятел Уилбър Богс. Ще го предупредя да извади големия грил, хладилната чанта и да бъде готов, защото Специалната Операция ще направи живота му много по-нещастен.

8.

На Уилбър Богс му трябваха цели пет минути след инцидента, за да възвърне разсъдъка си.

След две или три минути той установи, че силният удар беше разкъсал ремъка на раменния му кобур и така старият служебен револвер модел 66,357 беше изпаднал почти на шест метра дълбочина в студената мътна вода… Заедно с бинокъла, термоса, пакета с обяда, кутията с рибарски принадлежности, въдицата, кочана с квитанциите, радиостанцията и значката му.

Щеше да открие това много по-рано, ако толкова дълго не беше се взирал обезумяло ту в мрака, ту в изкривената рама на извънбордния двигател, който почти беше изтръгнат от транеца и потрошил задната част на лодката му. Той я избра за предварително определената среща с Лу Елиот, защото знаеше, че екипът на Ръстман ще забележи служебната му моторница в момента, в който я пусне във водата.

После, въпреки оптимистичната прогноза на подполковник Джон Ръстман, на Богс му трябваха почти четири часа да освободи винта от здраво усуканите найлонови мрежи и въжета поради няколко причини:

Първо, оплетените въжета, изкривената рамка и лошо счупената дясна ръка му попречиха да измъкне от водата двигателя.

Второ, ударът разцепи кутията с рибарските му принадлежности и гаечните ключове, клещите и другите полезни инструменти — да не споменаваме портфейла му — се изсипаха на дъното на езерото, оставяйки го единствено с джобно ножче и малка ножичка за нокти на верижката му за ключове.

И трето, той трябваше да направи всичко само с лявата си почти безчувствена ръка, като трепереше да не изпусне ножчето, защото не смееше дори да си помисли колко време щеше да му отнеме да скъса всичките тези въжета и мрежи с нокторезачката.

Първите няколко минути Богс се навеждаше през борда и се опитваше безуспешно да прежеже оплетените въжета, които

приковаваха мрежата и лодката с някакви котви, които Ръстман и групата му бяха спуснали на дъното на езерото. Накрая се отказа, защото не успяваше да достигне всичките, а и главата му се замая, докато я навеждаше надолу. Като ругаеше Джон Ръстман, Лу Елиот и най-вече Реджис Джей Смолсрийд, загуби още около петнадесет минути да свали дрехите си, да нахлузи спасителната жилетка и после да се спусне в леденостудените води с ранената си и повече или по-малко здравата ръка, за да опипа отдолу въжетата и мрежата.

Щом влезе във водата, за миг се поколеба дали да се гмурне към тъмното дъно, за да потърси някои от инструментите си, но част от все още здравия му разум го предупреди, че ако го направи, вероятно ще се оплете в мрежата и ще се удави.

Втори много остър оглушителен изстрел привлече вниманието му. Това въобще не приличаше на детонацията от обикновените гърмежи, но пък звучеше точно като първия, за който предположи, че е от стрелбата на Смолсрийд. Това мигновено го мобилизира за действие. Би се опитал да определи точното място на този втори изстрел, но главата и ръката дяволски силно го боляха, а и краката му вече бяха изтръпнали от леденостудената вода, така че реши да се тревожи за това по-късно.

След като освободи лодката.

Седем пъти Уилбър Богс трябваше да се гмурка в студената вода, за да успее накрая да освободи лодката. При всяко спускане той увиваше безполезната си дясна ръка около картера на двигателя, после внимателно изрязваше по няколко найлонови нишки. И така до момента, в който долната част на тялото му се вкочаняса. Тогава той внимателно пъхна ножчето в обезопасения джоб на спасителната си жилетка, изтегли се обратно в лодката, изсуши се колкото успя с влажния потник, чорапите и ризата, обу панталоните и якето си и седна, треперещ от хладния сутрешен въздух, опитвайки се да събере сили за най-малко още едно гмуркане.

Богс усети на няколко пъти, че някой го наблюдава. Но се опита да не обръща внимание, защото знаеше, че ако зърне дори част от Лу Елиот или подполковник Джон Ръстман или — както му се привиждаше — честния и почтен Реджис Джей Смолсрийд, би забравил всичко за впримчването в мрежата и удавянето и би се гмурнал в тъмната ледена вода за оръжието си, за да убие чудовищата.

За първи път в живота си специален агент Уилбър Богс усети, че загубва напълно самоконтрол.

Но ставаше още по-лошо:

Когато накрая успя да освободи лодката, разбра какво го очаква. Никога досега не се беше чувствал толкова объркан и обезсилен от комбинирания ефект на почти пълното сътресение, счупената ръка, разбития нос, липсващите зъби, студената вода и други разни болки на много деликатни за споменаване места.

Двигателят не запали.

Като се опитваше да остане спокоен, Богс несръчно дръпна с една ръка скобата и отмести капака на двигателя. Провери нивото на маслото, свещите, огледа разпределителния клапан и въздушните филтри. После затвори капака и отново опита.

Нищо.

И тогава Уилбър Богс започна да се смее.

Това не беше нормален смях. Всъщност, ако другите от екипа на подполковник Джон Ръстман — освен може би Уинтърсоул — бяха го чули, почти моментално биха показали на емоционално и физически изтощения агент мястото на котвите… Защото нищо при такъв смях не говореше за мъж със здрав разум.

Минаха три или четири минути, докато Богс спре да се смее и изтрие сълзите от очите си… И в този момент Съдбата милостиво му помогна да зърне малкото дървено гребло, заседнало наблизо.

Но след почти три часа гмуркане в ледената вода на езерото сега той се съмняваше, че ще успее да преплува това малко разстояние. Знаеше, че спасителната жилетка няма да го предпази и затопли. Затова използва здравата си ръка да гребе до дървеното гребло, като спря само два пъти, за да разплете коварните въжета и мрежи. Студът като че ли му възвърна хладнокръвието.

Треперещ и ругаещ, той се бори да поддържа приблизително прав курс на лодката и след почти още три часа, вцепенен, изтощен и вбесен, достигна брега. Дотук добре, напомняше си Богс при следващите препятствия, защото се чувстваше сравнително загрят и сух във влажните си панталони и яке — без чорапите и ботушите, които не можеше да обуе с една ръка. Значи въпреки всичко нямаше да се удави или умре от студ. Лявата му ръка беше безчувствена, затова притискаше дръжката на греблото с мишница.

Парче месо.

Когато накрая успя да измине зигзагообразно пътя до брега, влачейки няколко метра мрежи, въжета и разни отломки, Уилбър Богс можеше просто да изостави лодката си до рампата за спускане.

Но освен всичко друго Уилбър Богс беше прекалено упорит човек. Той отказа да приеме поражението. И така още четиридесет и пет минути минаха, да върне камиона на заден ход до рампата, ругаещ замъгленото си зрение и ниската стойка на ръчния превключвател, мота се около механизма на лебедката, нагази отново в студената вода, за да избута лодката до задната част на почти потопения влекач, като стъпваше върху острите камъни с боси крака. След това бавно и болезнено повдигна плавателния съд върху влекача с лебедката, псувайки подполковник Джон Ръстман, Лу Елиот и многоуважавания конгресмен Смолсрийд при всяко завъртане на ръчката с последни отчаяни усилия.

А когато удари пищяла си в стоманения ръб на влекача, отскочи от безумно болезнения сблъсък, подхлъзна се върху мокрия асфалт, удари тила си на влекача и се строполи с вопли и ругатни на влажната настилка. Пулсиращата болка в пищяла, ръката и главата му се превърна в поносима и той все пак събра необходимата воля да се надигне, за да изпълни задачата си.

Накрая, когато потегли към селската си къща, сгушена в рехавата горичка на един час път, федералният надзирател си позволи отново да се засмее.

Само че този път никой не би могъл да обърка естеството на неговия смях с лудост.

Сега специален агент Уилбър Богс беше крайно ядосан, направо разярен.

При всичките тези неблагоприятни или най-малкото странни условия за федерален служител в края на този невероятно злополучен, изпълнен с бедствия ден, Уилбър Богс успя да мине целия път до вкъщи, като шофираше, и пропълзя до входната врата, без нищо в живота му да се обърка.

Докато се препъваше из всекидневната и се взираше в часовника в седем и половина на тази неделна вечер, замъглените очи на физически и психически изтощения агент моментално забелязаха мигащата червена цифра върху телефонния му секретар: 1.

Едно съобщение.

Уилбър Богс запали осветлението и се заклатушка към записа, за да го превърти колкото е възможно по-бързо. Мамеше го мисълта, че Лу Елиот — най-голямата му надежда през последните три дълги години да въздаде справедливост за Джон Ръстман и Реджис Джей Смолсрийд — е оставил съобщение, за да обясни защо не се е появил на предварително определената им среща в шест и тридесет тази неделна сутрин.

Но вместо да чуе познатия глас върху касетата на евтиния телефонен секретар, федералният агент започна да осъзнава поражението, което претърпя от подполковник Ръстман и конгресмена Смолсрийд.

Зашеметен и невярващ, вбесеният Уилбър Богс отново удари бутоните на машината с подутата, нарязана и трепереща лява ръка — онази, която вероятно не беше счупена — и пак пусна съобщението.

„Добре, Халахан — помисли си той мрачно, докато седеше във всекидневната, замаян, със свит стомах, треперещ от болка, глад и почти пълно изтощение, и слушаше отново гласа на шефа на отдела за специални операции да съобщава, че «Чарли», новият екип от тайни агенти, ще бъде изпратен да изпълни задачата в неговия район, — ти няма да успееш да направиш живота ми по-нещастен, отколкото вече е…“ Телефонният секретар потъна в мъгла пред очите му.

Защото ще ти бъде дяволски трудно да направиш нещо повече…

Уилбър Богс си пое дълбоко дъх, за да може да задържи и да осъзнае мислите си, преди да загуби съзнание.

Хайде, изпрати тук твоя новвеничък екип за специални операции. Аз ще ги държа под око и ще помогна да разрешиш твоя проблем с конгресмена…А после ти можеш да ми помогнеш.

Богс усети, че започва да се свлича. Подпря се на стената със здравата си ръка, за да се задържи, бутна лампата на пода, но не изруга, защото тя беше едно от малкото неща, които съпругата му изостави, когато преди три години се изнесе и подаде молба за развод.

Никога не съм харесвал проклетата вещ…

Обаче, след като лампата се разби на парчета, стаята потъна в тъмнина — което сметна за по-значителен проблем.

Стой там, Богс, внимавай. Направи нещо.

Той знаеше, че трябва да се обади на някого. Веднага, докато все още можеше. Да им разкаже за Лу Елиот. За това как надзирателят на подполковник Джон Ръстман му е предложил да предаде своя шеф, многоуважавания Реджис Джей Смолсрийд и някакъв мръсен политически посредник на име Саймън Уотли, и още един… как му беше името? Ръстман е нает опитен убиец, за да изкара ума на всички.

По дяволите, как му бешеимето? Нещо странно… студено… празно. Нещо зимно?

Уинтърсоул.

Да, точно така.

Паметта изведнъж заля вцепенението съзнание на федералния агент. Изстрелите. Високоскоростни патрони. Бойна карабина или автомат, не беше ловна пушка. Определено не беше изстрел от ловна пушка. Никога досега в кариерата си не беше чувал някой да убива патици с карабина или автомат. А около езерото по време на сезона за лов на патици не се навъртаха никакви елени, защото гърмежите ги подплашваха.

Два изстрела. Екзекуционни?

Господи!

Трябваше да се обади на някого, да разкаже за Лу Елиот и Уинтърсоул. Да им каже, че трябва да побързат, защото…

Защото какво?

Защото вероятно Ръстман е разкрил, че неговият надзирател го е предал, и го е застрелял. Бедното копеле, разсъждаваше Уилбър Богс.

Може би не трябваше да бърза. Вероятно вече са го убили, завързали са нещо тежко на тялото и са го бутнали в най-дълбоката част на езерото Логърхед, където никой няма да успее да го открие дори да пуснат водолази.

Богс усети, че отново му се замайва главата, сграбчи стената в тъмното с две си ръце, за да запази равновесие, после се задъха и отчаяно изпищя. Но силната болка в дясната ръка помогна нещо много важно да се промъкне в помътения му разсъдък. Нещо много важно.

Екип „Чарли“. Помощта идваше.

Само дето не беше добра идеята да изпратят „Чарли“, изведнъж проумя той. Въобще не беше добра.

Трябваше веднага да се обади на Халахан и да му каже да не изпраща новобранците, да прати друг — някой от опитните тайни

екипи, — защото ситуацията в частния ловен резерват на подполковник Джон Ръстман за богати и влиятелни кучи синове беше много по-лоша от това, което си мислеше, когато весело предлагаше тренировъчните упражнения на Фреди Мур.

Нека Халахан научи какво става. Напуканите кървящи устни на Уилбър Богс се разтеглиха в усмивка. Проклетият упорит ирландец. Той ще се погрижи за всичко. Добрият стар Халахан.

Замаян, почти в безсъзнание, федералният агент се опита да прецени дали действително ще успее да измине още пет мили до местната болница, или да легне на кушетката и да заспи — а това наистина би искал да направи повече от всичко друго, — но не се надяваше, че ще се чувства по-добре на другия ден. Или пък да прати всичко по дяволите и да набере 911, докато все още може?

Инстинктът за самосъхранение караше Уилбър Богс повече от всичко друго да забрави за колата и дивана и да се обади за помощ.

Той се вкопчи в телефона, мъчейки се да си спомни дали някога бе въвеждал за автоматично набиране номера на полицията, или трябваше да натисне цифрите върху все повече замъгляващите се бутони. Но след това усети, че отново губи съзнание, и се протегна, за да се задържи за нещо. Този път тъмнината напълно го обърка.

Борещ се отчаяно да не удари отново счупената си ръка, той не успя да стигне до стената, извъртя се, откъсна телефонния кабел от контакта и го уви около себе си. Залитна, свлече се напред и удари главата си в малката масичка.

Силно.

„Дейвид, стари приятелю, не се тревожи, че можеш да направиш живота ми по-отвратителен от това, което е вече“ — смутолеви Богс с лице върху килима, когато тъмнината го връхлетя. Защото ще бъде наистина много трудно да го направиш.

9.

Малко след пет без петнадесет на следващата сутрин Уилбър Богс отново дойде в съзнание и разбра, че лежи по лице на килима в почти пълна тъмнина.

Няколко секунди по-късно той се чувстваше замаян, гадеше му се, беше измръзнал, гладен, жаден и най-доброто, което можеше да каже, бе, че го боли всеки мускул и всяка кост върху тялото. От главата до ходилата на босите му крака.

Първо Богс си помисли, тъй като не си спомняше какво се беше случило през последните двадесет и четири часа, че предната вечер се е справил с огромно количество „Джак Даниелс“ и сега изживява най-отвратителния махмурлук, който е имал през целия си живот.

И най-доброто, което вероятно трябваше да стори за себе си, беше да сложи нещо в стомаха си — като начало шепа аспирин — и да се опита да се надигне в седнало положение.

Което се оказа ужасно сериозна грешка.

Обаче, след като спря да вие, да ругае и опипва страшно подутата си ръка, той откри, че паметта му за последните двадесет и четири часа се възвръща в ясни детайли.

И всъщност отделните ясни спомени за проклетия подполковник Ръстман и многоуважавания член на Конгреса Смолсрийд заредиха Богс с достатъчно сила, за да успее да се надигне в седнало положение с помощта на повече или по-малко здравата си ръка и да се огледа за телефона — когато накрая откри, че кабелът се е увил около бедрата му.

И когато с все още размътения си мозък установи, че апаратът няма сигнал, той успя да проследи срещуположния край на телефонния кабел само за да открие, че някак беше изтръгнал от стената малката квадратна свързваща кутийка заедно с кабела, докато се е свличал на пода.

„Няма проблем, телефонът в кухнята — каза си той, само момент преди да си спомни: не, нямаше телефон в кухнята, защото го бе

махнал преди месеци, докато се опитваше да довърши вечерята си след третото позвъняване на приятели, ходатайстващи за неговото разрешение.“ Което определено му създаваше нов проблем, откри Богс, защото единственият останал апарат беше в спалнята на горния етаж. И дори с помътения си разсъдък той разбра, че вероятно няма да успее да изкачи стълбите, след като едва успяваше да стои седнал.

Но все още можеше да пълзи, напомни си той. Дали ще изкачи стъпалата, или ще излезе до камиона, нямаше значение.

Накрая се укори за гордостта си. Трябваше да потърси помощ.

С решителни последни усилия, успявайки доста добре да се придвижва с една ръка и две колена, Богс пропълзя през входната врата навън… и за щастие откри, че е забравил ключа в ключалката, което определено нямаше да застраши безопасността на дома му. После се свлече по стълбите и алеята до камиона, който за нещастие беше заключил.

С огромни усилия се надигна достатъчно, за да отключи и отвори вратата на кабината, и след това се изтегли върху седалката на шофьора.

Изтощеният мъж облегна главата си на кормилото, докато намалеят вълните на гадене и световъртеж. След като успя да затвори вратата, той се изправи, погледна назад през рамо и забеляза, че влекачът и лодката все още стояха отзад на камиона.

Уилбър Богс знаеше, че е необходима сила, за да скочи отново от камиона, да откачи лодката от влекача, да я премести и да се качи обратно в кабината. Затова той се наведе напред, подпря се на кормилото, напъха ключа в стартера, запали двигателя, премести скоростния лост на заден ход, натисна газта, освободи амбриажа… И усети, че главата му се сгромолясва напред с главозамайваща скорост, докато десният му крак се изплъзна от амбриажа, натисна педала на газта и камионът се устреми назад по пътя.

Кратък проблясък от заслепяваща болка унищожи това, което беше останало от съзнателния му мисловен процес, след като носът му се счупи от удара в твърдото кормило.

Бързото неконтролирано движение назад мигновено спря след удар в метал.

И тогава всичко изчезна в милостива омитворяваща тъмнина.

Лекарят, отговорил на позвъняването на съседа в пет и тридесет тази сутрин, откри Уилбър Богс отпуснат върху кормилото в кабината на камиона… в безсъзнание, покрит с кръв, дишащ на пресекулки и изглеждащ сякаш току-що е претърпял силен челен удар.

Но опитният спасителен медицински екип недоумяваше, защото освен повредената задница на лодката — очевиден резултат от удара с доста висока скорост на влекача на Богс директно в новата здрава пощенска кутия на съседа — те не забелязваха доказателство камионът да е претърпял някаква друга катастрофа.

След внимателен преглед на Богс те забелязаха явно подутата ръка, счупения нос, няколко цепнатини върху устните и много различни рани върху главата и лицето, повечето от които — съдейки по степента на потъмняване — той бе претърпял най-малко преди няколко часа. И когато накрая го измъкнаха от кабината и го положиха върху носилката, откриха, че въпреки ниските температури тази сутрин, техният пациент беше облечен — ако това беше подходящата дума — единствено с влажни дънки и яке. Без чорапи, обувки, бельо и риза.

Въпреки внимателното претърсване не успяха да открият портфейл или документ, за да установят самоличността на жертвата. Обаче камионът беше регистриран на името на Уилбър Богс в град Логърхед на адреса точно от другата страна на улицата срещу изпомачканата пощенска кутия. За нещастие обадилият се съсед — нанесъл се предната седмица — никога не беше срещал своя комшия, а само го забелязвал да влиза и излиза с различни превозни средства. „Форд Експлорър“ с някакъв служебен номер, спомни си той. И заради всичките подутини и контузии, съседът не успя да потвърди, че това е човекът, когото беше виждал.

Всъщност, колкото повече се вглеждаше, толкова повече достигаше до заключението, че въобще не беше виждал своя съсед през последните няколко дни, а лодката и камионът бяха паркирани в гаража през цялото това време.

Очите на съседа се разшириха, когато достигна до логичното заключение, че мъжът, който разруши пощенската му кутия — навярно съседът му, — трябва да има проблеми с пиенето. „Какво друго може да накара някой да се облече по този начин и да шофира така — помисли си той, поглеждайки тъжно към пощенската си кутия, — и то

да го направи в пет и петнадесет в тази студена зимна сутрин?“ Лекарите сметнаха, че свидетелят знае всичко.

Но това не беше техен проблем.

Мъжът в камиона, очевидно претърпял някаква катастрофа, имаше сериозни рани. И също така имаше нужда от спешен професионален медицински преглед. В този момент наистина нямаше значение кой беше и какво правеше сутринта полугол в кабината на камиона, който не се знаеше дали му принадлежи.

Затова, след като внимателно го поставиха върху носилката и сложиха няколко защитни подложки на гърба и калъпи около врата и главата и обезопасиха с подобни малки шини подутата му ръка, лекарят съобщи на дежурния шериф в Джаспър, че трябва незабавно да транспортират Обикновения Човек със сериозни рани в болницата в Логърхед.

За ченгетата оставаше да открият кой, какво, кога, къде, защо и как.

Когато накрая дежурният шериф, напълно изтощен, разбра за катастрофата на Уилбър Богс — почти час по-късно, заради една обезумяла жена, ръкомахаща на средата на пътя да спре и да открие детето й, — той научи три важни информации в офиса си:

Първо и преди всичко, го чакаха четири телефонни обаждания, включително доклад за подозрителен въоръжен мъж край районния магазин „7-11“.

Второ, много странното обяснение за ситуация, приличаща на „пътнотранспортна злополука“. За какъвто незначителен нещастен случай застрахователите щяха да платят съвсем малко, ако някой го разследва.

И трето, една бележка — написана от очевидец, „която да се отнесе в полицейския участък в града Логърхед“, и магнетофонен запис на свидетел за частично разбита пощенска кутия. В записа очевидецът докладваше, че свидетелят е трябвало да отиде на работа и не е могъл да чака повече. Затова прибрал превозното средство в покрития гараж на съседа си, за да освободи улицата, и заключил камиона и лодката, така че никой да не може да ги открадне… Казал, че ще пази ключовете, докато някой дойде при него, след като се уредят нещата в полицията.

Шерифът знаеше, че от известно време няма такова животно — Полицейски Участък в град Логърхед. След като реши, че случаят не го засяга и че с полицията всичко е наред, преумореният дежурен шериф бързо надраска адреса на свидетеля на едно листче, прегъна хартийката, мушна я в бележника си и реши, че е изпълнил в тази особена сутрин канцеларската работа за такава незначителна катастрофа.

Дежурният шериф нямаше как да разбере, че в спешното отделение на местната болница докторът, който прегледа специален агент Уилбър Богс, вписан като „Джон Доу“[1], нареди да го прехвърлят в болницата в Джаксън, която беше по-добре оборудвана и щяха да се справят със сериозните рани на главата му.

Дежурният се протегна към радиостанцията и съобщи на диспечера, че вече е наясно с „ранения в превозното средство“ и може да отговори незабавно на повикването за „подозрителния въоръжен мъж“.

Диспечерът отмени тревогата и се захили.

Две патрулни коли проверили сигнала за мъжа с оръжието. Нямало подозрителна стрелба в провинцията Джаспър, Орегон, където твърде много мъже, жени и деца притежаваха най-малко по едно оръжие, а цялата работна смяна от полунощ имаше само три патрулни коли и всеки беше непрекъснато дежурен.

Толкова за този ден.

---

[1] Така записват в полицията лица с неустановена самоличност. — Б. пр. ↑

10.

Същият понеделник, точно в 7,00 сутринта, осем души, облечени с дънки, тениски и ботуши, събрани около огромна осмоъгълна маса в уединената зала, изчакваха сервитьоркатасобственичка да приключи със сервирането на димящите неръждаеми съдове, претрупани с бъркани яйца, наденички, пържени картофи и кифлички.

Тя огледа одобрително подредения плот на бюфета, уверявайки се, че синият пламък все още нажежава специалните метални съдове и че е пренесла достатъчен брой чинии, чаши и посребрени прибори за групата.

— Е, младежи, мисля, че всичко е готово — съобщи тя, оглеждайки за последен път бюфета. — Кафето е топло — около четиридесет чаши и повече, — храната е гореща, баните са чисти. Ако искате нещо, още храна, кафе, каквото и да е друго, вдигнете този телефон и натиснете „5“. Ние веднага ще пристигнем тук, защото моят съпруг и аз сме на ваше разположение и днес най-вероятно никой друг няма да дойде. Освен това можете да разполагате с мястото до три, когато ще започна да чистя за играта на карти тази вечер. Построихме тази сграда далеч от града, така че вдигайте колкото си искате шум. Само не чупете нищо и не превишавайте това, което сте предплатили.

— Всичко е наред — любезно се опита да я пропъди подполковник Джон Ръстман и после, преди да заключи вратата, изчака жената да се отдалечи по склона до малката къщичка.

— Е, хайде! — Той се доближи до бюфета. — Всеки да грабва нещо. Това може да е последният ви шанс за прилично ядене през следващата седмица.

Ръстман изчака, докато всички от екипа насядат около масата с препълнени чинии и чаши с кафе. После се приближи до квад-ратно черно парче около метър и двадесет, покриващо отдалечената стена, внимателно повдигна долния край на материята и го закова в горната част върху стената.

Действията на запасния офицер накараха един от мъжете да спре да яде и да се вторачи в избелелите букви, напечатани на върха на внезапно появилата се карта.

— Провинция Джаспър? — В тона на Уинтърсоул ясно се прокрадна изненада и лошо предчувствие. — Ще прехвърлиш операцията в собствения си район?

— Не беше първоначалният план — отговори спокойно подполковникът, преди да вдигне дървената показалка. — Но пък това ни осигурява някои удобства и голямо предимство — на първо място време и терен.

Ръстман посочи с показалката една огромна кръгла област в горния десен ъгъл на картата.

— През последните четири седмици ученията бяха в този район. Познавате терена, местната фауна и флора, времето, трафика и минималния полицейски контрол.

Той премести показалката върху едно петно извън кръга.

— Предполагаемата засада ще е разположена тук — процеди той и удари върху картата с върха на пръчката. — Дванадесет възла от съществуващо скривалище и около двадесет и пет от всички други, но достатъчно близо до два от тайните ви складове за муниции и запаси… Което означава, че можем да оставим всичките тези неща по местата си.

Дърветата наоколо са високи и близки едно до друго, с великолепни корони, което ще затрудни евентуално въздушно претърсване. Това едва ли ще е най-уместното им решение, защото най-близката военна база е при водопадите Кламат и възможностите за въздушно преследване на местните федерални и щатски агенти са съвсем ограничени. Но за всеки случай трябва внимателно да обмислим маршрутите за оттегляне и терена на местността, защото той може да се окаже критичен фактор, ако загубим контрол над ситуацията.

Планините близо до град Логърхед са окупирани от антиправителствена, религиозна полувоенна група, известна като Избраната седма бригада на тюлените. Те са се окопали в хълмовете преди около двадесет години и чакат да се вдигне голямата завеса. Групата се състои приблизително от петнадесет мъже, тринадесет жени и шепа деца. За някои от мъжете е известно, че имат военно

обучение, но е минало много време, за да помнят инструкциите за използване на основните бойни оръжия. Всички възрастни мъже притежават чин полковник, подполковник и майор. Двама младежи на възраст над петнадесет години са провъзгласени за капитани, а всички жени имат чин лейтенант. Доколкото е известно, те имат само леко въоръжение — карабини, пистолети и няколко ловни пушки, — нямат прибори за нощно виждане. Имат няколко гранати, които не се знае дали са годни. А, направили са просеки към съвсем елементарни минисюрпризи, капани, ако вече не са унищожени от животните или техните хора.

Като се има предвид всичко това, мисля, е съвсем ясно, че тази група представлява минимална заплаха за нашата операция.

Ръстман спря и със задоволство забеляза, че никой от екипа рейнджъри на Уинтърсоул не се усмихва.

— И както вероятно вече се досещате, при това разположение на засадата Избраната седма бригада на тюлените може да бъде използвана като първоначална примамка. Някакви въпроси?

Един от членовете на екипа вдигна ръка и Ръстман му даде знак, че може да говори.

— Подполковник, извинете, но като че ли липсва причина тези хора да станат примамка… или нещо друго, сър.

Подполковник Джон Ръстман кимна замислено.

— Това е един от проблемите, войниче — съгласи се той. — Какво ще предложиш, за да коригираме тази ситуация?

— Да ги въоръжим, сър — незабавно отговори той.

— Но така те ще бъдат заплаха за вашия екип?

— Не мисля, сър. — Войникът леко се усмихна. — Малко вероятно е.

Ръстман се обърна към Уинтърсоул, който кимна одобрително.

— Ще се нуждаеш от посредник, за да се сприятелиш с тези хора — заговори Ръстман директно на Уинтърсоул. — Разбрах, че има един външен човек в групата и, изглежда, му вярват достатъчно, така че чрез него да успееш да влезеш в техния двор. Някакъв стар чудак, който твърди, че е гадател — пророк, който се навърта из града и се опитва да продава индиански накити и предмети на туристите. Виждал съм го около „Плоската къща“ три или четири пъти през последния месец. Той е около петдесетте или малко повече, с къдрава прошарена

коса, напълно посивяла брада. Носи различни гердани и панделки на главата си, с повечето от които, предполагам, че наистина желае да се раздели, ако цената е добра — и типичното старо облекло от виетнамската епоха. Може би си заслужава да опитаме.

— Тъй вярно, сър. Ще го открием и незабавно ще се свържем с него — потвърди Уинтърсоул, едва успяващ да прикрие негодуванието си.

— Отлично предложение, войниче — поздрави Ръстман младежа, който зададе уместния въпрос. — И единственото, което мога да добавя, е, че това само потвърждава превъзходството на американския войник, мъж или жена — добави той, без да пропусне да наблегне на последната дума, забелязвайки, че единствената жена, член на екипа, много силен, отличен боец, отговори на признанието със слабо кимване. — Ако един американски офицер падне в боя, следващият му подчинен от сержантския състав трябва да излезе напред и незабавно да се докаже, като продължи битката. Това се отнася за всеки в тази стая. Ние имаме мисия и няма да се провалим. Ще я изпълним, без значение какво ще се случи. Има ли някакви въпроси?

Никой не вдигна ръка.

— Все още е ловен сезон — продължи Ръстман. — Така, че никой няма да обърне особено внимание на стрелбите ни… дори да усилим огневата мощ с нашите полувоенни съучастници. Всъщност някои от изстрелите могат да се окажат полезно прикритие на собствените ни действия — добави той с бегла усмивка. — Установили сме пет първоначални маршрута за оттегляне — продължи той, като ги посочи с пет бързи движения с показалката. — Така ще имате достъп до скритите запаси, които също ще оставим по местата. Общо сто килограма семтекс и дванадесет експлозива, разположени в тила на интервали от двадесет и два метра, охраняващи всеки един от маршрутите за оттегляне. Експлозивите са снабдени с устройства за дистанционно задействане от личните ви радиопредаватели. На лицевата им страна ясно е маркиран стандартният обсег на действие. Просто трябва да сте сигурни, че радиопредавателят ви е наред, преди да го задействате. Офицерът отново разтегли широко устните си в усмивка.

Членовете на екипа продължаваха да се хранят с привидно безразличие. Те знаеха всичко за маршрутите на оттегляне. Монтирането на устройствата и маркирането на местата им беше отнело цели две седмици. Знаеха наизуст зонитеубийци. Нямаше проблем.

— Вашата мишена… — продължи Ръстман и със задоволство забеляза, че всички моментално спряха да се хранят и съсредоточено се заслушаха. — Вашата мишена са пет специални агенти от Агенцията за охрана на околната среда.

Ръстман спря за миг, за да може думите му да бъдат осмислени.

— Поради причини, които не са важни за вас и за вашата мисия, тези агенти представляват огромна заплаха за военната ни индустрия. Тяхната смърт и след това изобличаването на действията им в медиите ще повиши репутацията на един много влиятелен човек. Човек, който няма да пожертва военната сила на нашата нация заради оцеляването на няколко редки животински видове.

Надявахме се да получим личните им досиета и да ви ги предоставим днес, но кратките срокове ни възпрепятстваха. Затова главен сержант Уинтърсоул устно ще ви опише тези агенти, които ще успеете да разпознаете и едновременно с това да изолирате като диверсионни мишени. Досиетата — които ще включват и снимки — ще ви бъдат предадени със съобщение за точното място, където ще осъществите контакта с тези агенти и ще ги унищожите. Обаче още сега мога да ви кажа, че никой от тях няма военен опит и не се очаква да бъдат въоръжени с друго освен със зачислените им служебни оръжия, 10-милиметрови полуавтоматични пистолети „Смит и Уесън“ с пълнител за дванадесет патрона. Като всички федерални агенти, те са обучени да стрелят в тялото, което е значително предимство за вас, тъй като новите ви бронежилетки лесно ще спрат 10-милиметрови дебалансирани островърхи куршуми.

В допълнение към изключително модерните ви оръжия и огнева мощ — продължи Ръстман — вие ще бъдете екипирани с последните модели на устройствата за нощно виждане, които използват фазова решетка от инфрачервени и ултравиолетови детектори. Екранът усилва цвета на излъчващите топлина обекти и възможностите на старите зелени едноцветни визьори са подобрени… особено от гледна точка за малки предмети, които са на разстояние или се движат. В началото

ефектът може да бъде дезориентиращ, особено ако сте употребявали старите уреди, така че няколко часа преди това ще трябва да ги използвате, за да свикнете. Но както ще забележите, печелите съществено тактическо предимство. С други думи — заключи запасният офицер, — вашите противници нямат шанс.

Ръстман забеляза, че всички — с изключение на Уинтърсоул, който остана с безизразно лице — кимнаха и леко се усмихнаха. Никакви широки усмивки. Никакви поздравления и весели коментари. Само мълчание, професионализъм. Превъзходството в предстоящата операция бе напълно в тяхна полза.

Това се харесваше на подполковник Джон Ръстман.

— В 9,00 тази сутрин, местно карибско време, сто хиляди долара бяха прехвърлени във всяка от посочените от вас сметки в банката „Гранд Бахама“. При завършване на тази мисия, допълнително двеста хиляди долара ще бъдат прибавени към всяка сметка.

Има възможност и всеки от вас да спечели допълнително петдесет хиляди долара — Ръстман спря, за да подсили ефекта, — в случай че една женаагент, която се очаква да бъде зачислена към техния екип, бъде заловена жива и бъде използвана за нашата диверсионна задача. Главен сержант Уинтърсоул ще ви обясни това по-късно.

Хм, и още нещо — каза Ръстман. — Вероятно е да има доносник, който да работи извън обсега на операцията, с цел събиране на информация. При необичайна ситуация може да се наложи информаторът да осъществи контакт с някого от вас. Паролата ще бъде „дива патица“, повторена два пъти. Всички ли разбраха?

И седемте глави кимнаха в потвърждение.

— Ако всичко върви по план, а то ще е така, защото няма да направим грешка — наблегна Ръстман с твърд и уверен глас, — това ще бъде мисия за един ден. След като примамите агентите в засада, вие ще нападнете бързо, ще ударите твърдо, ще се откъснете от противника и ще изчезнете. Някакви въпроси? Друг член на екипа вдигна ръка.

— Сър — започна той колебливо, — както главен сержант Уинтърсоул спомена, вие преместихте операцията във вашия район… или много близко до него. Няма ли това да усложни нещата за всички и особено за вас дори ако всичко мине по план?

— Нещата ще станат по-несигурни и по-трудни за мен — призна си Ръстман, — но не и за вас. Поради основателни причини това е последният път, когато аз контактувам с някой от вас, докато мисията се изпълни. Възнамерявам да проведем най-много още една среща, преди да започнете операцията, но ще бъде твърде рисковано. Аз съм много известен в Джаспър, ето защо ще се срещнем в провинцията Джаксън. Така че отсега нататък ще контактуваме чрез съобщения, пуснати с редовна поща, и така ще си разменяме информацията. Всъщност — Ръстман направи справка в бележките си — ще използваме малка пощенска кутия в сградата на улица „Брендиуайн“ до Логърхед Грийк. Вие ще използвате кутия номер четиринадесет за получаване на съобщенията, а ще ни изпращате чрез кутия номер петнадесет. — Той хвърли верижка с шест еднакви ключа на масата. — Ние ще изпращаме някого да пуска или взима пощата в 8,00 и 16,00 часа. Можете да си установите собствено разписание за взимане и получаване, но се опитайте да бъдете там плюс или минус петнадесет минути от тези определени часове. Искаме, ако е възможно, да избегнем всякакви външни контакти с вас.

— Сър, какво ще кажете за радиовръзката? — попита любезно специалистът по комуникации и единствената жена в екипа.

— Вече сте запознати, че свързочната мрежа на екипа е с късовълнов обхват. Другите радиопредаватели се смущават чрез промяна честотите на вълните. Обходихме планините наоколо, за да блокираме или смутим всички радиопредавания с дълъг обхват, така че вътрешните свръзки между членовете на екипа няма да бъдат проблем — напомни им Ръстман. — Но ви съветвам да избягвате всякаква мрежа извън района, освен ако не е абсолютно неотложно. Шансовете някой да засече вашите сигнали и да ги разкодира са почти равни на нула. Но дори радиопредаванията да са с променени честоти, може да се разкрие местоположението ви и предполагам, че техническият агент от Агенцията за охрана на околната среда е опитен електронен спец. Няма смисъл да поемаме излишен риск. — Вие имате изключителното предимство на изненада, терен, информация и огнева сила — заключи Ръстман. — Знаете вашата мишена, разположение, разписание и маршрути за оттегляне. Няма да има нужда повече да се свързвате с мен. Само още веднъж, още един път… за да предадете съобщението

от три думи — добави той и разтегли устни в усмивка. — Мисията изпълнена. Край.

11.

Когато помощникът Кийт Бенингтън се върна в офиса на конгресмена Смолсрийд в провинцията Джаспър, Орегон, откри, че го чака Саймън Уотли.

— Без проблеми ли изпрати шефа? — попита Уотли, като въведе младия помощник в ъгловия кабинет и затвори вратата.

— Уф, да, сър — отговори Бенингтън нервно. — Самолетът му излетя навреме, без проблеми.

— Каза ли нещо на път за летището? Някакъв коментар за пътуването? Нещо, което иска да направим, докато се върне?

— Ами не, сър. Седна отзад, затвори очи и си тананика нещо през целия път. Всъщност не каза нищо, освен „добро утро“ и „довиждане“. Почти винаги прави така.

— Добре ли изглеждаше?

— Само малко изморен, като че ли не беше спал предната нощ.

— Сигурен съм, че не е. Той е много зает човек — напомни Уотли на подчинения си. — Работи усилено и се забавлява много. И нашата работа е да сме сигурни, че използва времето си най-пълноценно.

— Ами така е, сър — съгласи се младият съветник, въпреки че нямаше и най-малка представа за какво говори Уотли.

— Е, разкажи ми тогава — небрежно подметна Уотли. — Какво се случи вчера?

— Имате предвид фотоапарата?

— Да, точно това имам предвид. — Шефът на регионалната канцелария на когресмена кимна с глава.

— Аз… предполагам, че го загубих — призна си уплашеният младеж.

— Фотоапарата?

Бенингтън кимна безмълвно и се взря в скута си.

— Това беше много скъп фотоапарат, Кийт. За бога, как го загуби?

— Изпуснах го — заекна младежът, после изведнъж изтърси:

— Защото те стреляха по мен. Опитаха се да ме убият!

Саймън Уотли затвори очи и бавно заклати глава.

— Кийт, какво става с теб?

— Но…

— Кийт, мога да те уверя, че никой не е стрелял по теб… и разбира се, никой не се е опитвал да те убие.

— Но…

Уотли вдигна ръка в предупредителен жест.

— Кийт, целият онзи район е един огромен ловен резерват. Там всеки ден ловците стрелят по стотици същества. Но те не стрелят по хора — усмихна се той мило. — И определено не се целят в помощниците на конгресмените. Особено в служител от този кабинет — наблегна той.

— Но дървото… — прошепна Бенингтън и широко отвори очи. — Куршумите се забиха точно до мен в дървото и парченца се посипаха върху лицето ми, и аз… Аз знаех, че искате да направя тези снимки, но вие не ми казахте, че те могат да… — Младежът укорително вдигна поглед.

— Може какво? Да стрелят по теб, за да ти вземат снимките? — прекъсна го Саймън Уотли и се захили. — Кийт, онези хора са много добри приятели на подполковник Ръстман и Смолсрийд.

Исках да изненадам конгресмена със снимки в неочаквани пози.

Той обича да закача подобни неща на стената в кабинета си.

— Но…

— Но това беше моя грешка — продължи Уотли мило. — Трябваше да те предупредя да сложиш яркооранжева шапка и никой нямаше да те обърка с елен.

— Елен! — възкликна Кийт Бенингтън. — Но аз дори не…

— Е, това, което разбрах, е — прекъсна Уотли смутения младеж, — че случаен куршум е попаднал в дървото много близо до теб. Ти си се уплашил, побягнал си, изпуснал си фотоапарата и не си се върнал да го вземеш. Така ли е?

— Не!… Искам да кажа, да, разбира се, че не се върнах, защото си помислих, че…

— Че някой от милите приятели на подполковник Ръстман се е опитал да стреля по теб, Кийт Бенингтън, внукът на съквартиранта на

конгресмена Смолсрийд? Близки приятели, които са отлични стрелци и със сигурност не биха пропуснали, ако наистина искаха да те улучат? Предполагам, разбираш колко глупаво звучи всичко това, нали? — усмихна се ласкаво Уотли. — Бенингтън смутено замига и отново се втренчи в ръцете си.

— Кийт, не се тревожи за фотоапарата — успокои го Уотли. — Сигурен съм, че конгресменът ще разбере, ако се наложи да му обясняваме. Още по-сигурен съм, че можем да измислим нещо, така че той никога да не разбере как и защо е загубен.

— Ами да… предполагам… — неохотно се съгласи младежът.

— Добре. А сега — неочаквано смени темата Саймън Уотли.

— Искам да се съсредоточиш върху онази справка. Трябва да я получим колкото е възможно по-скоро. Обажда ли се Робърт?

Кийт Бенингтън кимна.

— Аз му се обадих рано тази сутрин, преди да закарам конгресмена. Той май не беше много весел.

— Защо?

— Предполагам, че нещата, които искате да вземе, са много секретни.

— Разбира се, че са секретни — особено когато служителите на закона не харесват силни мъже като конгресмена Смолсрийд да проверяват действията им. — Саймън Уотли тъжно поклати глава.

— Всъщност мисля, че Робърт беше по-обезпокоен за законното положение — обади се Бенингтън. — Нещо за досиетата, имало ограничен достъп и се страхувал, че може да го хванат.

— Очевидно Робърт забрави, че ние положихме огромни усилия да издействаме назначението му — напомни Уотли грубо на своя помощник.

— Знам и му казах, че ще отговорите нещо подобно — обяви Бенингтън, после бързо добави: — Защото ви чух да го казвате преди време.

— И какво ти отговори?

— Той обеща да ни изпрати всичко утре, така че да ги получим в сряда сутринта.

— Не може да ги измъкне до утре? — Саймън Уотли видимо трепна.

— Казах му, че наистина е много важно — увери бързо Бенингтън своя началник, — но той ми отговори, че това е най-доброто, което можел да направи.

Това не беше самата истина, но младежът нямаше намерение да съобщи на Уотли какво беше казал наистина неговият колега, помощник в кабинета на Смолсрийд във Вашингтон, защото Бенингтън знаеше на какъв огън ще бъдат подложени и двамата.

Кийт Бенингтън не беше най-умният служител в щата Орегон или в Джаспър, но що се отнасяше до тези неща — той беше научил поне малко от политиците от висока класа.

— Добре — въздъхна Саймън Уотли. — Ето какво ще направиш. На минутата, в която пристигне пратката, незабавно ще я прехвърлиш в пощенския клон в град Логърхед на улица „Брендиуайн“, пощенска кутия четиринадесет. Разбра ли?

— Искате от мен да я препратя по денонощната куриерска служба до пощенска кутия? — Кийт Бенингтън се опита да овладее объркването си с глупавия въпрос.

— Не, аз не искам да я изпращаш по пощата до пощенската кутия, защото не можеш да го направиш — обясни Уотли с явно раздразнение. — Това, което искам да направиш, е да я занесеш лично дотам.

— Да мина целия този път до Логърхед? — Младият помощник го изгледа слисано. — Защо…

— Защото аз ти заповядвам — бързо го прекъсна завеждащият регионалната канцелария на конгресмена. — Има ли нещо друго? — Начинът, по който Саймън Уотли отпращаше подчинените си.

— Ами не, освен… знаете ли дали Марла е пристигнала тази сутрин?

— Казах й да си вземе един ден почивка — отговори Уотли без най-малка следа от емоции. — Уикендът беше изморителен за всички.

12.

— Означава ли това, че трябва да боядисаме кафявите крака на всички паяци в червено? — попита жално специалният агент пилот Томас Уошак и вдигна поглед от петдесет и втора страница на официалния документ, който заместник-командирът на отдела за специални операции Фреди Мур беше връчил на тайния екип в седем и тридесет тази сутрин. Книжата бяха придружени със специални инструкции, които трябваше внимателно да прочетат и да бъдат готови да дискутират до десет.

— Да боядисаме… По дяволите, какво четеш?… Дай ми го! — запита Лари Пакстън, скочи от стола и издърпа дебелия документ от ръцете на видимо обезпокоения агентпилот.

— Исках да попитам, как ще ги държиш толкова дълго, за да го направиш? — изръмжа Уошак на Хенри Лайтстоун, който се смееше толкова захласнато, че сълзи се стичаха по лицето му, докато той и другите членове на екипа „Браво“ наблюдаваха как техният командир обезумяло разгръща копието на Уошак. — Всички паяци имат осем крака, нали? Значи четирима от нас ще трябва да държат по два крака, докато друг…

— Тук в наръчника на инспекторите по опазване на околната среда пише, че безскрупулните търговци често боядисват краката на — какво? — старите кафявокраки гигантски тарантули. Предполагам, за да ги пробутат на наивните купувачи като екзотичен и опасен червенокраквид… Обаче също пише, че червенокраките в действителност са много по-оранжево червеникави — отбеляза техническият агент Майк Такахара и вдигна поглед от екрана на лаптопа си. — Дали пък не споменават нещо за нас, безскрупулни или наивни трябва да бъдем?

— Бих се обзаложил на каквото и да е, че най-малко един от нас ще бъде ухапан — обади се Уошак.

— Томас може и да е прав, приятели — съгласи се Такахара, продължавайки да разглежда инструкциите. — Тук също пише,

цитирам: „Всички тарантули имат змийски зъбци, но определени подвидове са по-агресивни от други. Всъщност за някои се знае, че дебнат и нападат човек, ако ги предизвикаш.“ Чудя се дали това означава…

— Няма да държа краката на никакви гигантски паяци, Пакстън — предупреди Дуайт Стоунър, огромният бивш нападател на „Оукланд“. — Ако трябва ще прибирам цял ден питони обратно в клетките им, но няма да рисувам лентички върху тарантули. Всичко това ми звучи като работа за командир на екип. И наистина, не че ме интересува чак толкова, но все пак колко големи са тези неща?

— Според наръчника, толкова. — Майк Такахара разтвори пръстите на дясната си ръка колкото успя и после отпусна върховете им върху близката маса.

— Господи!

— Знаете ли? — Хенри Лайтстоун най-накрая се успокои достатъчно, за да разгледа разгънатата карта на Орегон. — Всъщност там може да бъде много забавно за такава операция?

— Ох, така ли? — измърмори скептично Дуайт Стоунър. — Какво значи това?

— Спомняш ли си моя приятел Боби ла Грейндж?

— Да, разбира се. Той е от тези мъже, които трудно се забравят. Мислиш ли, че не си спомням колко дяволски близо бях до смъртта при онази операция на Каймановите острови.

— Е, преди няколко месеца получих писмо от него. Пише, че на тях със Сюзан им писнало от влагата, хлебарките и търговците на наркотици и Джъстин сериозно обмислял да си купи лодка, за да потърси онази малка медицинска сестра. Спомняш си я, нали, Пакстън… онази, която си мислеше, че си много привлекателен?

— О, да, спомням си я много добре. — Пакстън вдигна поглед към небето. — И колко годишно е сега онова момче?

— Мисля, някъде на тринадесет.

— Май е по-добре Боби да си го заключи вкъщи и да блокира банковата му сметка, а не да духва от Източния бряг. В противен случай ще стане дядо много по-скоро, отколкото е очаквал — обяви командирът на екип „Браво“, после отново се зарови в документа.

— Мислиш ли, че град Логърхед в провинцията Джаспър, Орегон, е много далеч?

Долната челюст на Лари Пакстън увисна.

— Майтапиш ли се?

— Не, ако тази карта е вярна. Боби пише, че мястото е в покрайнините на малкото градче Логърхед, на около половин час път с кола от езерото Логърхед. А според картата определено и двете са в провинцията Джаспър. Така че ако чета това нещо правилно, ние ще трябва да действаме на около двадесет мили или почти толкова от неговото място. Което, ако не друго, означава, че винаги ще имаме къде да се помотаем, да пием бира и мързелуваме около домашно приготвените ястия.

— Това ще е страхотна сделка — кимна Пакстън доволно, после отново се върна на инструкцията, твърдо решен да разбере как се боядисват краката на паяците.

— Една минутка. — Дуайт Стоунър погледна подозрително Лайтстоун. — Това е същият образ, който ни покани на разкошната си нова яхта и после духна, така ли? Какво ви кара да си мислите, че той ще ни позволи да се доближим до него и семейството му или ще ни разреши да останем в новото му ранчо?

— Няма проблеми. — На лицето на Лайтстоун се появи щастлива усмивка. — Боби не е стиснат тип. И освен това според писмото му двамата със Сюзан са използвали огромната си застраховка, за да закупят това райско местенце. Така че трябва да е много щастлив, след като е уредил живота си. Особено когато единственото, за което трябва да се притеснява сега, е да не би Джъсти да подуе коремите на местните момичета.

— Само не му споменавай, че когато пристигнем в града, мястото ще гъмжи от отровни змии и гигантски паяци — напомни му Стоунър.

— Уф, точно така! — възкликна Уошак. — Знаеш ли, цялата тази работа започва да ми прилича на филм. Напомня ми за „Фобията“ или нещо подобно, където един млад лекар и семейството му се преместват в малък град в провинцията и невероятни страшни тарантули от Южна Америка се изтърсват от дърветата и пращат всеки, когото ухапят, смъртоносно в ковчега.

Хенри Лайтстоун се строполи на пода, почти задушен от смях, докато Лари Пакстън се взираше недоверчиво в своя агентпилот.

— Това е само твой провал, Пакстън — измърмори злобно Стоунър. — Предупредих те, че ще прехвърлим границата с тази твоя идея за септичната яма.

— Мой провал? Какво искаш да кажеш? — попита Лари Пакстън и го погледна огорчено. — Кой викаше: „По дяволите правилата, трябва да изработим тези момчета?“ — Всъщност мисля, че успя. — Майк Такахара вдигна поглед от екрана на компютъра и изгледа продължително командира на екипа „Браво“. — Искаш ли да разбереш какво пише тук за австралийските тигрови змии?

— Не, не искам да знам какво пише в проклетия ти компютър за австралийските тигрови змии — сопна се Лари Пакстън и захвърли наръчника. — Защо трябва да знам? Ако зависеше само от мен, можеш да заложиш значката си, че аз — наблегна той, — ние няма да купуваме или продаваме някакви проклети тигрови змии, каквито и по дяволите да са те. И то поради простия факт, че всичко, в което е включено името „тигър“, е опасно като дявола. Що се отнася до този документ, не ме интересува какво нарежда Халахан. Ние няма да купуваме или продаваме нищо опасно за моята кожа освен малката обикновена неотровна североамериканска змия. Ако трябва, ще ги боядисаме, за да изглеждат опасни. Но що се отнася до тази операция, аз ви казвам… О, няма значение какво казвам — продължи командирът на тайния екип, преди някой да успее да отговори. — Това, което искам да знам, е, къде изпратиха Халахан и Мур екип „Чарли“. И то толкова бързо и тайно?

— Три към едно, че е някъде на топло — измърмори Стоунър.

— И залагам десет долара, че не е свързано с нашите змии и паяцидобави Уошак.

— Разбира се, че не е — гневно отбеляза Пакстън. — Халахан няма да възложи операцията в някакъв склад, пълен с проклети змии, паяци и Бог знае какво още друго по средата на зимата в изоставената от Господ област на Орегон на някакъв екип от новобранци, които ще хленчат и ще се тюхкат като плачещи бебета, ако само една гадинка се измъкне.

— Ох, ох, чуйте това, момчета — изсмя се Хенри Лайтстоун.

— Мисля, че старият Пакстън го прави, за да ни мотивира.

— Дяволски си прав — процеди през стиснати зъби Пакстън.

— Това е, за да мотивира лидерите, които трябва да вдъхновяват тълпата. Особено, когато всичко, което правите, е да хленчите, когато от време на време повлека дребните ви задници на операция.

— Мразя да те разстройвам, приятелю — вметна небрежно Лайтстоун, — но наистина не мисля, че ще има някакво „влачене“ в тази операция. Всичко е малко странно дори за федералното правителство. Имам предвид, кой нормален човек ще ни възложи операция в склад с влечуги насред Орегон, когато се предполага, че лошите момчета търгуват в Ногалес? Господи, полетите със самолет ще…

— Всъщност, Хенри — прекъсна го Майк Такахара, — не мисля, че точно сега трябва да се тревожиш за полетите със самолет.

— Ти съвсем не си наред… ако мислиш, че ще позволя на Уошак да лети с мен на хиляда мили от Орегон до Ногалес по средата на зимата — Лайтстоун впи поглед в картата — до… къде? До стръмните планини Рейндж с многобройните водопади, когато тоя тип вероятно не вижда дори през стъклото на проклета кола.

— Не прочете ли документа?

— Какво, петдесет страници с дребен шрифт? Да не си се побъркал?

— Не трябва да четеш всичко. Винаги вмъкват истински загадъчните неща в средата, защото са напълно сигурни, че ще прескочиш тази част. — Такахара се усмихна доволно, когато намери страницата, която търсеше. — Например страница двадесет и девет ни осведомява, че докато останалите от нас за заети да четат инструкциите за ухапвания от змии и се опитват да държат вратите на клетките затворени, специален агент Хенри Лайтстоун… цитирам: „ще се опита да осъществи контакт с лицето Алистър Сейджър, с прозвището Мъдреца, с цел да закупи природозащитените изделия, произведени от Саскуач, тъй нареченото същество Голямата стъпка, както и подозрителните бойни талисмани на племето апахи“.

— КАКВО?

Хенри Лайтстоун подскочи от пода и грабна документа от Уошак.

— И точно тук, на страница двадесет и девет — продължи Такахара, — пише, че „агент Лайтстоун трябва да открие източниците на изделията на Мъдреца, за да успее да се свърже и с другите

незаконни търговци на природозащитени предмети в този район.“ — Какво е Саскуач? — Уошак вторачи учуден поглед в другите.

— Митично животно — отговори Лари Пакстън небрежно, като бързо отгърна на страница двадесет и девет от инструкцията и продължи да чете.

— По-точно. — Такахара започна подробно да допълва лаконичното описание на Пакстън. — Това е митично животно, някъде около три метра високо, тежи четвърт тон и, вярвате или не, има по-големи крака от тези на Стоунър… Поне така пишат.

— Уу, не се будалкай? — Очите на Томас Уошак се разшириха от удивление, когато впи поглед в огромните ботуши на партньора си. — Е, какво трябва да правя с победоносните бойни талисмани на племето апахи?

— По-добре попитай Хенри — посъветва го техническият агент. — Вероятно той ще ги купи.

— Не вярвам на тези глупости — измърмори Хенри Лайтстоун, прелисти на тридесета страница и продължи да чете.

— И знаеш ли какво, Пакстън — подхвана колебливо Дуайт Стоунър. — Ти също ще трябва сериозно да започнеш упражнения върху ръководния си авторитет, защото ще се наложи да промениш тази задача така, че Уошак и аз да купим изделията, изработени от грамадните митични зверове от местната плодова торта. А Господин БързиРефлекси, ей там да боядиса краката на паяците. Иначе ти и аз веднага ще си сменим шапките.

— По дяволите, какво е това? — запита Пакстън нехайно, без да обръща внимание на заплахите на Стоунър, захвърляйки дебелия документ на пода. — Халахан и Мур трябва да са загубили проклетите си…

— От чисто любопитство, погледна ли страница тридесет и шест? — попита Майк Такахара. — Онази част за съдържанието на товарите, които пристигат от Маями и Нюарк?

Лари Пакстън замига, изгледа разпръснатите листове и после впи поглед в техническия агент.

— Не, все още не бях стигнал дотам — прошепна той заканително. — Защо просто не ми разкажеш, какво пише за съдържанието на товарите, каквито и по дяволите да са те?

— Да ти кажа истината — отговори Такахара сериозно. — Наистина не мисля, че искаш да разбереш.

13.

Дейвид Халахан, шефът на отдела за специални операции, вдигна поглед, когато видимо разочарованият му заместник влезе в офиса.

— Какво става? — попита той.

— Не могат да намерят Богс. Халахан се намръщи.

— За какво говориш? Кой не може да намери Богс?

— Екип „Чарли“ и секретарката на Богс — обясни Мур. — Токущо се обади Райли. Ходили до офиса и къщата му няколко пъти, оставили са дузина съобщения на телефонния секретар. Няколко пъти са проверили и любимите му места за риболов. Богс е изчезнал.

— Какво казва секретарката му?

— Е, очевидно не е необичайно да излиза сред природата, без да се обади, за два или три дни.

— Да, но той знае, че ще изпратим екип „Чарли“ — възмути се Халахан.

— Допускам, че е получил съобщението още първия път — изказа Мур мислите и на двамата. — И нито веднъж не се обади, за да потвърди.

— Подавалите.

— И за да ти стане малко по-ясно, Райли каза, че къщата е заключена, служебната му екипировка е в гаража — успели са да я зърнат през страничния прозорец — и личният му камион и лодка са паркирани под навеса.

— А служебните моторници и другите превозни средства?

— Има две лодки и четири коли в офиса и всичките са в бараката до сградата и отговарят на описанието.

— Може би е отишъл да уточни нещо с момчетата от щатската полиция? — предложи Халахан.

— Да, Райли проверява в момента. Това, което ме притеснява, е — продължи Мур разтревожено, — че не трябва да проваляме Богс и

операцията му. Ако е открил нещо, за което, предполагам, ние не знаем…

— Но той е областен агент, а не таен частен детектив и трябва да е на разположение — заключи Халахан. — Какво прави сега екип „Чарли“?

— Райли им е наредил да стоят в местния хотел, докато се снабдят с коли и осъществят връзките. Планът е да ги раздели на три части. Донато и Лабранди да наблюдават, а Райли, Дабълю, Грийн и Марашенко ще работят на две групи, като се сменят. Но ще имаме проблем с прехвърлянето, ако скоро не открием Богс. Можем да възложим задачата на Донато и Либранди. Няма проблем, защото те работят яко, когато получат повече пари, впрочем повече от мозъка, който имат. Но разчитам Богс да осигури камионите и микробуса с орегонски номера на тайния екип. Провинция Джаспър е място, където прехвърляш старата кола на децата си, после излизаш и купуваш по-нова, пак втора ръка. Там новите коли бият на очи.

— Господи, никога не бих се сетил за това.

— Винаги можем да им изпратим повече пари, за да се сдобият с щогоде свестни употребявани коли — предложи Мур, — но трябва да сме много внимателни, когато купуваме от местните. Ще изглежда много подозрително, ако някой започне да обикаля наоколо, да разпитва продавачите, да проверява документите, преди да купува.

— Тези типове от Избраната седма бригада на тюлените не обичат правителството и не му вярват — напомни Халахан на своя заместник. — Наистина ли мислиш, че ще отидат в участъка и ще помолят за информация?

— Не, но напоследък нямаме късмет. Най-вероятното е Райли да закупи кола, позната на някой от Избраната седма бригада на тюлените, която някой чичо е използвал и после продал. Доколкото знаем, всичките членове на групата са родени и израсли в този район.

— Уместна забележка.

— Затова си мисля, че най-доброто, което можем да направим, е да ги изпратим до Джаксън или още по-добре до Джосефин, където могат да похарчат малко повече пари и да намерят нещо само на няколко години, което няма да им създава неприятности.

— А междувременно — измърмори Халахан на своя заместник — Донато и Либранди ще си тананикат в местните барове с

провинциалните идиоти и ще търсят бърз и лесен начин да се сдобият с трофеите от големия лов. Господи.

Фреди Мур сви рамене.

— Да, така е, но какво друго могат да правят, ако не открием Богс? Със сигурност не искам да се опитват да се доближат до онези параноици, военните от седма бригада, и да завързват разговора около бракониерстването. Само Лайтстоун може да успее, но той е в друг екип.

— Трябва да сме сигурни, че са наясно и ще правят всичко бавно и спокойно. Не искам да претупат нещата и да провалят цялата операция. Трябва да дадем отговор на този конгресмен в посочения срок, но не бива да сгафим от бързане.

— „Бавно“ и „Спокойно“ са другите ми прозвища — отговори с усмивка роденият в Юга заместник-командир на отдела на специални операции.

— Да бе, ти и Пакстън, боже опази! — Халахан се засмя, но после изведнъж отново стана сериозен. — Другото, което ме тревожи, е, че през повечето време тези хлапаци се мотаят в района, изложени са на опасност, чудят се как да действат и все повече се навъртат около екип „Браво“ или порочната несигурност. Нямаме нужда от това точно сега.

— Да, знам. Ето защо исках да разговарям с вас да им изпратим пари този следобед. Според разписанието пратката от Нюарк и Маями пристига с товарния самолет. — Мур погледна часовника си и се усмихна. — Точно в този момент… Смятам, че утре сутринта членовете на нашия любим екип, които винаги лъжат, трябва да са много заети с разопаковането.

14.

В осем часа същата сутрин Мъдреца седеше в любимото си сепаре в задната част на „Плоската къща“ в град Логърхед, сърбайки горещ шоколад, когато на пейката срещу него изведнъж се вмъкна сержант Аран Уинтърсоул.

Изненадан, старецът се дръпна назад, после повдигна тъмните си очила, преценявайки неканения гост със злобен поглед.

Обикновени дрехи: стара фланелка, изтъркани дънки и — Мъдреца погледна под масата — износени ботуши. Късо подстригана посивяла кестенява коса, мускулести ръце, огромен часовник, военен модел с капак от велкро, без пръстени или други видими накити. Но това, което наистина го порази, бяха очите — безизразни, сиви, неприветливи като зимно небе. Имаше нещо игриво в тях, нещо, което не можеше да разбере съвсем точно. Те така го обезсилваха, че той се наведе над масата и се вторачи в токата на колана на непознатия — миниатюрно месингово копие на Камбаната на Свободата. После отново се облегна назад, върна тъмните си очила на обичайното им място върху почернелия си от слънцето нос и продължи да го оглежда.

— Е? — попита Мъдреца накрая, когато стана ясно, че мъжът със студения поглед и спокойно уверено изражение на гладко избръснатото лице не се притеснява да бъде изучаван в детайли.

— Разбрах, че продаваш индиански накити?

— Може би — изсумтя Мъдреца.

— Може би?

— А може и не. Зависи.

— От какво?

— От това какво искаш. Какво имам? Кой си? Кой съм аз? Къде ще бъда? Защото нищо не е такова, каквото изглежда — дърдореше старецът познатото молебствие, докато усети, че то само забавлява мъжа насреща му.

— Откъде искаш да започна? — попита Уинтърсоул раздразнено.

— Винаги започвам от края — грубо отвърна старецът. — Много по-лесно се предсказва бъдещето по този начин.

— Нима можеш да предсказваш бъдещето?

— Разбира се, че мога.

— Виждам.

— Не, ти не виждаш. Аз виждам — поправи го Мъдреца и удари с неразделния си бял бастун върху стената на сепарето, за да наблегне на казаното. — Иначе нямаше да ми задаваш всичките тези въпроси. — Облегна бастуна на стената, захили се и бързо отпи от студеното какао.

Странните очи на Уинтърсоул заблестяха любопитно.

— Е, тогава какво искам? Мъдреца не реагира веднага.

— Ти си ловец — накрая съобщи той. — Не си оттук.

— Очевидно.

— Напоследък нямаш много късмет в лова.

— Късметът винаги може да се промени — призна си Уинтърсоул.

— Което означава, че се нуждаеш от ловните талисмани на апахите.

— Аха.

— Стар обичай. Ще помогне да заловиш жертвата си — отбеляза старецът.

— Може и да свърши работа — призна Уинтърсоул. — За какво точно разговаряме? Никога не съм виждал индиански талисмани.

Мъдреца се наведе.

— Гердан от мечи нокти — прошепна той дрезгаво. — Ще подхожда на твоя дух.

Дясната вежда на Уинтърсоул се изви.

— Мислиш, че имам мечи дух?

— Разбира се, че имаш. Очевидно е за този, който може да го види.

— Говорим за истински неща, нали? Мечи нокти от истинска мечка? — Подигравателната усмивка на Уинтърсоул не изчезваше.

Мъдреца изглеждаше засегнат от думите му.

— Майките на младите воини правят тези талисмани, за да отблъснат духа на дявола от своите синове по време на първия лов — обясни той търпеливо. — Нито една индианка няма да изпрати сина си

сред дивата природа с фалшива стока. Много от тези талисмани се предават от поколение на поколение, ценят се от синовете и внуците. И затова, разбира се, толкова трудно се намират.

— Е, може би наистина може да се достави такъв истински талисман — даде отбой Уинтърсоул. — Колко трябва да плати… някой с мечи дух, такъв като мен?

— Парите не са спорен въпрос — отговори старецът. — Пророкът няма реална нужда от тях.

— Да, ако някой друг плаща горещия ти шоколад — предположи иронично водачът на преследващия екип от убийци.

— Искам минимална цена за доставката — примирително каза старецът. — Но само за да оцелея по време на зимния студ.

— Колко може да струва един от тези истински гердани от мечи нокти?

— Двеста и десет долара — отговори Мъдреца. — Колкото да оцелея и да платя горещия си шоколад.

— Става. — Уинтърсоул кимна доволно. — А ако човек иска да купи още шест талисмана?

Мъдреца вдигна глава любопитно.

— Ние сме седем — обясни Уинтърсоул. — Работим и ловуваме заедно. Сигурен съм, че всички се нуждаем от късмет. И както вече спомена — продължи той, — парите не са спорен въпрос.

Мъдреца отново повдигна тъмните си очила и за миг се вторачи в безизразните сиви очи на непознатия. После кимна доволно.

— Мисля, че ти си тъмнината — прошепна той, сухите му устни се извиха едва забележимо нагоре в познатата усмивка. — Но не съм напълно сигурен.

Уинтърсоул трепна почти незабележимо.

— Какво те кара да мислиш така?

Мъдреца сви рамене.

— Аз виждам нещата, не е важно какво. Важното е, че виждам и ще намеря талисманите, от които ти и твоите приятели определено се нуждаете. — Той се поколеба за момент, после продължи: — Смятам, че мога да разговарям с племето за една цена от хиляда долара общо за седемте гердана, ако могат да се намерят толкова. Но не е съвсем сигурно.

— Цената е приемлива.

— В този случай — добави замислено Мъдреца — моята цена ще бъде петдесет долара.

— За повече горещ шоколад, та да поглезиш твоя дух?

Старецът не пропусна сарказма в гласа на Уинтърсоул.

— Зимата ще бъде студена и не винаги духът може да стопли тялото — обясни той, взирайки се в слабите си ръце.

— А какво ще кажеш за данъците? Старецът вдигна рязко прошарената си глава.

— Какво за тях?

— Сигурно ти се свиди честната подялба с правителството за техните… духовни усилия?

— Силно вярвам в разделението на църквата и държавата, особено когато работят едновременно, за да бръкнат в джобовете ми — отвърна разгневено Мъдреца. После погледна подозрително към непознатия. — Не си един от онези проклети подлеци, данъчните агенти, нали?

Уинтърсоул се усмихна.

— Не мисля, че биха искали някой като мен в тяхното правителство — отговори той, като наблегна на думата „тяхното“, и старецът мигновено се отпусна.

— И вие не харесвате тези федерални правителствени типове?

— Да кажем просто, че имаме някои различия.

— Аха. — Мъдреца поклати глава. — Е, не е зле да сте мъж на мира и да не използвате техните дяволски методи. Така ли е?

— Кой е казал, че съм миролюбив? — отговори Уинтърсоул грубо. — Беше прав, когато каза, че съм ловец. Но не споменах коя е любимата ми плячка.

Мъдреца се взря отново в тайнствените сиви очи.

— Знаеш ли, синко? — Старецът се усмихна заговорнически. — Може би не те прецених правилно.

— Нима?

— Може би не си толкова тъмен, колкото си помислих.

— Какво означава това?

— Нищо — захили се Мъдреца. — Понякога ние, пророците, мислим как да помогнем на приятелите си за проблемите им.

— Като спомена за проблеми — върна се Уинтърсоул на вълнуващия го въпрос, — кога смяташ, че можеш да доставиш

герданите? Приятелите ми и аз искаме да започнем лова колкото се може по-скоро.

Старецът сви рамене.

— Възможно е да ги получа още тази вечер, но… — подхвана той колебливо, като посочи малкия ресторант с почернялата си набръчкана ръка. — Сигурен съм, че няма да ги донесат тук.

— Не, разбира се, че няма — веднага се съгласи неговият събеседник. — Къде искаш да се срещнем?

— Има една странноприемница, издигната около страхотно огромно дърво близо до Грийк Логърхед, в края на улица „Брендиуайн“. Там е местният център за срещи, ресторантът и пощата. Нарича се „Смъртоносен огън“. Знаеш ли я?

Уинтърсоул въздъхна.

— Мисля, че ще успея да я намеря.

— Ще се срещнем там тази вечер, в пет часа — нареди Мъдреца. — Обичам да вечерям рано. По-полезно е за храносмилането на моята възраст. Жената, която държи мястото, може да ни нахрани. И ако й харесаш, може и да подхвърли автентичните талисмани.

— Тази жена може ли да различава истинските талисмани на апахите?

— Разбира се, че може. — Мъдреца грабна белия си бастун, измъкна се от сепарето и се взря в тъмните очила на Уинтърсоул. — Тя е вещица.

15.

Специалните агенти Лари Пакстън, Хенри Лайтстоун и Дуайт Стоунър стояха до входа на склада на „Американ Еърлайнс“ в Медфорд, Орегон, и се взираха обезумяло в трите двуметрови квадратни палети с шперплатови сандъци, струпани на високи купчини.

От тяхната позиция, някъде около шест метра от товара, агентите преброиха минимум седемдесет и два сандъка с размери 60 на 80 на 30 сантиметра, всичките с пробити многобройни малки дупки, здраво стегнати със стоманени ленти и покрити отвсякъде с яркочервени предупредителни надписи.

От мястото си Пакстън, Лайтстоун и Стоунър лесно можеха да прочетат надписите:

ОПАСНО!

РИСКОВ ТОВАР!

ЖИВИ ВЛЕЧУГИ!

НЕ ГИ ПОДХВЪРЛЯЙ!

ОТРОВНИ ЗМИИ… ИЗПОЛЗВАЙТЕ НЕОБХОДИМИТЕ ПРЕДПАЗНИ МЕРКИ ПРИ ОТВАРЯНЕ!

И най-заинтригуващият от всички надписи:

ЧУПЛИВО!

— Как могат да пишат, че сандъците са чупливи? — Стоунър пристъпи напред, за да ги огледа по-отблизо. — Те са от два сантиметра дебел шперплат и вероятно са използвали неколкостотин винта за всяка една палета. Човече, тези неща изглеждат сякаш са били направени за транспортиране на артилерийски снаряди.

— Де да бяхме такива късметлии — измърмори Лайтстоун.

— Момчета, някой от вас случайно да е Лари Пакстън? — отчаяно попита един пребледнял униформен служител от склада, който бързаше към тях с папка в ръка.

— Ами…

— Казаха ми, че човек на име Лари Пакстън ще бъде тук в един часа с камион „Райдър“ и още няколко души, за да си вземат тези неща. — Служителят бързо разтвори папката и извади химикалка.

— Един часът е и това със сигурност прилича на камиона „Райдър“.

Значи вие сте хората, затова, ако обичате, да се подпишете тук.

— Не искате ли да видите някакъв документ за самоличност?

— Пакстън се вторачи във фактурата за транспортиране, сякаш беше смъртната му присъда. Накрая, след като присви очи и поклати тъжно глава, той издраска името си върху формуляра.

— Господине, искате ли да знаете самата истина — попита служителят, като почти издърпа формуляра от ръката на Пакстън.

— Наистина не ми пука какво пише на шофьорската ви книжка. Вие се разписахте за тези неща, така че всичките са ваши.

Мъжът бързо измъкна долното копие и го подаде на Пакстън.

— Между другото — добави той доволно. — Искате ли да знаете какво казаха пилотите, когато се приземиха тук след целия този полет с проклетите неща?

— Не, не — заклати отново глава Пакстън. — Вероятно ще се почувстваме още по-зле.

— Няма съмнение — измърмори Стоунър.

Без да обръща внимание на огромния си партньор, Пакстън се обърна към вече хилещия се служител.

— Може би не желаете да вкарваме камиона вътре в хангара. Ще го върнем до вратата, така че колегите ви да успеят да…

— Хей, не се притеснявай. Можете да паркирате камиона си точно до онези палети и да товарите — бързо ги уведоми служителят.

— Аз бих, уф… се радвал да ви помогна, но трябва да бързам, че закъснях. Имам среща с моята… съпруга за обяд. Така че давайте и товарете, но после да затворите вратата на хангара. Управителката е вътре в кабинета си, но да ви кажа, не мисля, че ще излезе, докато не си отидете.

Тримата агенти стояха пред склада и наблюдаваха как служителят бърза към сградата на терминала, скача в една кола и след това с голяма скорост излиза от паркинга.

— Чудя се дали наистина има съпруга? — размишляваше Лайтстоун.

— Или дали това наистина е неговата кола? — добави Стоунър.

— Какво, по дяволите, ви става, момчета? — запита Пакстън.

— Да не мислите, че тоя образ излъга за обяда със съпругата си и побягна само защото в неговия склад има няколко змии и паяци?

— Аз бих го направил — изсумтя Стоунър.

— И аз — съгласи се Лайтстоун.

— Е, докато вие, плачльовци, влезете там и измислите как да натоварим тези неща — съобщи Пакстън, — аз ще отида да взема камиона.

Двамата агенти изчакаха търпеливо по местата си, докато командирът на екип „Браво“ предпазливо върна камиона на половината разстояние до задръстения вход на склада — все още на около три метра от палетите.

— Така е добре! — извика Стоунър и после се обърна към Лайтстоун: — Не е разумно да му позволяваме да се приближава повече.

— Да, без майтап.

Пакстън скочи от камиона и се втренчи в двамата си подчинени.

— Е, всичко ли изчислихте? — запита той.

— Да — отговори Стоунър.

— Добре. Аз ще остана до вратата, за да съм сигурен, че никой няма да… — Пакстън направо си глътна думите, когато една огромна ръка го сграбчи за ризата и вдигна 70-килограмовото му туловище на около тридесет сантиметра от пода.

— Не приемай това като неподчинение — изръмжа Дуайт Стоунър, впил поглед в разширените очи на Лари Пакстън, и бавно отпусна огромните си ръце, докато обувките на неговия шеф докоснат земята. — Приеми го като положителна критика. Да не споменавам каква възможност ти се отваря да демонстрираш лидерството си — добави Лайтстоун.

Тридесет секунди по-късно, съгласявайки се с мърморене, че трябва да поделят труда си за тази особена задача, тримата федерални агенти вкупом доближиха сандъците.

— В коя мислиш, че са паяците? — прошепна Стоунър, когато застанаха на около два метра от най-близката палета.

— Ако наистина има 750 проклети тарантули, чудя се защо не надписаха всичките с „отровни змии“ — изръмжа Лайтстоун.

— Дребни ревльовци! Шубе ви е от няколко паячета! — Лари Пакстън бодро се приближи до палетата. Наведе се, опитвайки се да погледне през многобройните петсантиметрови дупки, пробити в горния край на един сандък на върха на купчината.

— Какво виждаш? — прошепна Лайтстоун.

— Нищо — отговори нервно Пакстън.

— Като че ли нещо покрива отвътре дупките — обади се Стоунър и се дръпна, за да разгледа купчината от по-безопасно разстояние. — Чудя се, какво ли значи това?

— Означава, че каквото и да има в тези кутии, не може да излезе през онези дупки — обади се Лайтстоун. — Защо не се приближиш?

— Не ме бутай, проклетнико!

— Това е, което наричам личен пример — измърмори одобрително Дуайт Стоунър.

Много бавно и предпазливо, като държеше ръцете си далеч от пробитите дупки, Пакстън мушна пръстите си от долната страна на тежкия сандък, който проучи преди малко, и страшно внимателно го издърпа около шестдесет сантиметра към себе си.

Нищо.

— Вижте, казах ли ви, пъзльовци… — подигра им се Пакстън с мекия си глас. Повдигна тежкия сандък от купчината… и после изкрещя „ПО ДЯВОЛИТЕ“, когато вътре нещо тежко се изсипа на една страна. Сандъкът и командирът се строполиха едновременно назад.

Лари Пакстън падна по гръб върху бетона, мъчейки се да поеме въздух с високо, дрезгаво хриптене — и след миг, когато поместеният сандък се стовари върху гърдите му, ококореният водач на екипа отново изпищя „По дяволите!!!“ с много по-тънък глас.

След като успя да избута тежкия сандък настрани с последните запаси въздух в дробовете си, Пакстън скочи на крака и се покри зад Дуайт Стоунър. Огромният агент извади 10-милиметровия си полуавтоматичен пистолет „Смит и Уесън“ от якето и се прицели в сандъка, който се заклатушка и потрепери няколко пъти, преди внезапно да застане неподвижен.

За около пет дълги секунди само звукът от тежкото дишане на Лари Пакстън изпълваше склада. Пълна тишина.

Накрая Хенри Лайтстоун наруши мълчанието.

— Не знам за вас, момчета — осмели се да проговори той със сподавен глас, — но дяволски се надявам това да не е един от сандъците с паяци.

16.

Вече се беше стъмнило, когато Мъдреца се появи по пътя с шумния си бълващ пушек мотопед. Тънкият лъч на фара затрептя върху околните дървета, когато старият мъж спря до двете дървени пейки под новичката табела с надпис: Странноприемница „Смъртоносен огън“. Там го чакаха главен сержант Уинтърсоул и специалистът по комуникации на екипа му.

— О, виждам, че сте намерили мястото. — Кльощавият брадат старец внимателно облегна мотопеда на дървото, с мъка свали каската и туристическата си раница, измъкна тъмни очила от джоба на ризата, сложи ги и после издърпа от рамката на моторетката белия си бастун.

— В края на пътя, зад поточето. Стара постройка с дърво, проникнало през покрива. — Уинтърсоул сви рамене. — Не беше трудно.

— Коя е тази?

— Една приятелка. Казва се Азария. — Уинтърсоул се обърна към младата жена. — Азария, това е Мъдреца.

— Приятно ми е да се запознаем. — Привлекателната, но определено строга жена предложи мускулестата си ръка.

— Ох, да… и на мен. — Мъдреца набързо сграбчи ръката й. После закуцука към огромната дървена веранда, която се простираше пред странноприемницата, с ограда, отделяща я от една страна от прашния път, а от друга — от поточето. Няколко яркожълти крушки блестяха в оградената веранда и придаваха още по-зловещ вид на старата къща.

Специалистката по комуникациите погледна учудено Уинтърсоул, но той й направи знак да последва стареца, който седна край една от ръждясалите маси до камбановидна месингова камина, в която пламтяха дебели дърва.

— Обичам да сядам навън — обясни старият мъж, когато се настани до огъня и облегна бастуна си на масата. — Понякога се

спуска дяволски студ, а живият пламък стопля по-добре костите ми от всички други модерни измишльотини.

— Чудесно. — Уинтърсоул хвърли бегъл поглед към огъня, след като той и Азария се настаниха на масата срещу стареца.

— Всичко тук става малко по-бавно — уведоми ги Мъдреца, като издърпа едно от ръкописните менюта и го наклони към светлината на огъня. — Собственичката е нова. Има и един младеж, който готви и върши всички други неща. Но няма проблеми, защото горещият шоколад е добър, както винаги.

— Как върви търсенето? — директно попита Уинтърсоул. — Извади ли късмет?

— По дяволите, да. Направо ми се усмихна щастието — отвърна старецът. — Всъщност трябваше да се поизпотя по време на разговора с индианските ми приятели заради цената на тези красоти. — Той обърна раницата си и изтърси седем гердана, украсени с мъниста и пера, върху дървения плот на масата. — Взех три от една старица, която искала да ги запази за внуците си, но предполагам, премисли, че парите са й по-необходими. Каза ми, че младите вече не се интересуват от старите обичаи. Предполагам, както е навсякъде.

— Някои биха казали, че децата никога не ги е било грижа за такива неща — предположи Уинтърсоул, като огледа заградената веранда.

Старият мъж любопитно вдигна глава, тъмните стъкла на очилата му заблестяха от огнените отражения.

— Нима пред мен стои ловец и философ? — обърна се той към Уинтърсоул.

— Според мен е трудно да бъдеш дълго ловец, без да станеш философ — отговори Уинтърсоул. — Най-малкото за смъртта. На нас, хората, ни липсват здрави зъби и лапи, затова измисляме оръжията. Ако не го бяхме направили, щяхме да се озовем под ноктите на дивите хищници, които идват на този свят много по-добре въоръжени.

— Като правителството ли? — Мъдреца се усмихна многозначително.

Уинтърсоул премигна, после силно се засмя, като тайно по-бутваше крака на придружителката си с ботуш.

— И като споменахте нокти… — Спътничката на Уинтърсоул вдигна на светлината един от герданите.

— Ах, да, млада госпожице, талисманите — отвърна незабавно Мъдреца. — Страшно набито око имате. Бих казал, че този е най-добрият… Кой знае, може би носи най-много късмет — добави той закачливо. — Това ли си избрахте?

Младата жена хвърли поглед към Уинтърсоул, който безразлично сви рамене.

— Всъщност при това пътуване вероятно ще се нуждая от повечко късмет. — За момент тя опипа четирите леко извити нокти, преди да нахлузи натруфения гердан през главата си.

— Тогава избрахте най-доброто — поздрави я Мъдреца. — И доколкото успявам да свържа ноктите с личността — добави той, като вдигна друг гердан и го подаде на Уинтърсоул. — Препоръчвам този на нашия философфловец.

— Защо точно този? — Водачът на екипа едва погледна гердана, който държеше в ръката си.

— Защото е от гризли.

Думите му накараха Уинтърсоул да огледа много по-внимателно необикновено дебелите нокти, нанизани на кожената връв.

— Наистина ли? Мислех си, че ноктите на гризлите са много по-остри от тези. — Уинтърсоул ги опипа и подозрително се вторачи в Мъдреца.

Старецът поклати глава.

— Ноктите на котките са остри, а на мечките са здрави. Факт е, че тази мечка — Мъдреца посочи към гердана в ръката на Уинтърсоул — може да изтръгне вратата от пантите, ако иска.

Изражението на Уинтърсоул се смени с разбиране, докато той продължаваше да изследва украсата.

— Да, господине — продължи Мъдреца. — Смятам, че гризли е най-силното животно, с което някога сте се сблъсквали в този живот. Освен, разбира се, ако не сте преследвали някоя от онези полярни мечки. Но мисля, че няма да откриете много от тези същества тук в провинцията Джаспър — захили се старецът.

— Предполагам, че е така. — Уинтърсоул бръкна в джоба си, измъкна навити на руло пари и ги метна на масата.

— Хиляда и сто долара — съобщи той. — Реших да увелича нашия принос. За повечко горещ шоколад. Вече усетих колко е студено нощем по тези планини.

— И като спомена за горещ шоколад… — усмихна се доволно Мъдреца.

Уинтърсоул се извърна на стола, после се вкамени… както и специалистката по комуникациите Азария.

— Стори ми се, че чух някой да влиза — обясни жената тихо. — Какво да ви приготвя, приятели?

— За мен двоен горещ шоколад — бързо поръча старецът. — После може набързо да ми приготвиш един от онези китайски хамбургери с рибен сос и много лук.

— Много лук. — Жената кимна, без да изважда тефтерчето за поръчки от джоба на престилката си. — А вие, приятели? — обърна се тя към другите двама, но бързо осъзна, че никой от тях не й обръща внимание.

— Не се притеснявайте. Тя е добра — увери ги жената и леко дръпна дебелата верига — увита като предполагаем нашийник, — за да придърпа огромната котка до краката си.

Напълно омаян, Уинтърсоул се взираше в разширените зеници на светложълтите очи.

— Какво невероятно животно — прошепна той, почти благоговеещ.

— Не трябва да го чува — посъветва го жената. — Саша смята, че е човек като мен. Или може би точно обратното. Не съм съвсем сигурна. — Усмихна се. — Отгледах я от малка и е много привързана, но учудващото е, че се интересува от хората… И е много добра компания — добави тя и отново дръпна веригата, което подразни огромната котка, която сърдито изръмжа. — Разбира се, когато не се инати.

— Не мислиш ли, че може да нарани някого? — попита уплашено специалистката по комуникациите.

— О, сигурна съм, ако някой се опита да ми стори нещо лошо, на секундата ще го разкъса на парчета — заяви уверено жената. — Но това е една от причините, поради които я смятам за добра компания. Е, какво ще поръчате?

— Същото — отвърна равнодушно Уинтърсоул. Погледът му все още бе впит в искрящите жълти очи, които го наблюдаваха напрегнато, като че ли много по-хищно, отколкото любопитно.

— И за мен — добави нервно Азария.

— Добре, веднага ще донеса горещия шоколад — съобщи весело жената и се скри в сградата с котката, следваща я плътно.

— Е, какво мислиш? — попита Мъдреца. — Много изискана дама за началник на американска пощенска станция… или началничка, или както и да им викат в днешни дни. Или май не забелязахте — добави старият мъж с кикот.

— Не — отвърна Уинтърсоул. — Не забелязах.

Докато чакаха да донесат храната, тримата заговорници отпиваха от горещия шоколад, дрънкаха празни приказки и наблюдаваха малкото местни жители, които минаваха по осветената пътека до преустроения гараж, за да пуснат писма, да проверят по-щенските кутии и да си побъбрят или разменят някоя клюка.

Уинтърсоул обаче не се включи в разговора. Облегнат на стола, той безизразно се вторачи във входната врата на преустроената мелница и замислено отпиваше от питието си, докато накрая жената се появи с поръчката и котката отстрани. Тогава студените му сиви очи заблестяха с огромен интерес.

Този път обаче той обърна особено внимание на жената и на котката.

Докато се хранеха, Азария небрежно разпитваше Мъдреца за герданите и старецът започна да й обяснява как нищо не било такова, каквото изглеждало, но хората обичали да се самозалъгват.

Едва след като привършиха хамбургерите и смениха празните чинии с чаши горещ билков чай и шоколад, разговорът се върна на правителството.

— Не им ли е дотегнало на местните хора от начина, по който ги управляват? — попита небрежно Уинтърсоул.

— Ох, по дяволите, да! — Мъдреца кимна рязко, бузите му почти се зачервиха под рехавата брада. Темата очевидно му лежеше на сърцето. — Много от приятелите тук са избягали точно поради тази причина преди около двадесет години.

— Какво искаш да кажеш? — Уинтърсоул изглеждаше изненадан.

— Някога чувал ли си за Избраната седма бригада на Тюлените?

Уинтърсоул поклати глава.

— Не си спомням.

— Група хора, на които им дотегнало правителството да им нарежда как, кога, къде и какво да правят. Затова се вдигнали и се преместили… тук, в тези планини. — Мъдреца размаха ръка към заобикалящия ги пейзаж.

— Една бригада е минимум от няколко хиляди войници — отбеляза Уинтърсоул. — Наистина ли са толкова много?

— Не, вероятно повече приличат на взвод — усмихна се Мъдреца. — Е, присвоили са си ранг на бригада. Началническа им работа! Уволнени полковници, подполковници и майори колкото щеш. Но последния път, когато проверих, разбрах, че им липсват сержанти и редници. Всъщност те не са никакви. Предполагам, въобразяват си, че ще попълнят редиците си, когато избухне ядрената бомба и всички местни се сплотят около флага.

— Звучи ми, сякаш искат да избягат от действителността.

— Е, да, но забавното е — старецът поклати тъжно глава, — че въобще не са избягали, защото по всичко личи, че не успяват да се измъкнат от правителствения хомот. Държавата все още им казва, че не могат да правят това, не трябва да стрелят по онова. Нищо не могат да направят без разрешение… И на тях това не им харесва — допълни злобно той.

— Много приличат на моите хора. — Уинтърсоул се наведе леко към стария човек. — И аз не обичам да ми нареждат какво и къде да ловувам.

— Много хора тук мислят точно по този начин — съгласи се Мъдреца, после се огледа наоколо, за да види дали няма някой, който да го чуе. — Всъщност — сниши глас той — тези приятели от Седма бригада са си наумили да променят нещата.

Уинтърсоул се усмихна.

— Как? Като завземат местната поща?

— Съмнявам се — отговори Мъдреца с лукава усмивка. — Не е в техен стил.

— Предполагаш, че ще предприемат по-смели действия?

— Може би… Но не мисля, че ще стигнат далеч — добави той начумерено.

— Наистина ли? — Уинтърсоул забарабани леко с пръсти по масата. — Защо не?

Старият човек раздразнено сви рамене.

— По дяволите, всеки знае, че те не са въоръжени. С няколко пистолета и ловни пушки не могат да се изправят срещу ФБР.

— Зависи за какво говорим — отвърна командирът на екипа рейнджъри. — Ловни пушки с оптически мерници и пистолети могат да бъдат много опасни в подходящи ръце срещу малък полицейски или федерален екип. Но иначе си прав — съгласи се той замислено. — Да се изправиш срещу един от специалните екипи на ФБР е много трудна игра. Ще им трябват автомати, гранати, прибори за нощно виждане. Без да споменавам цялата паплач от специалисти, организиращи тила, поддържащи комуникационната мрежа, обучени командири… И ако успеят, ФБР просто ще отстъпи и ще извика на помощ специалните части на Националната гвардия.

— Е, най-малкото ще бъде честна битка, местните момчета срещу местните момчета — усмихна се Мъдреца.

— Не мисля. — Уинтърсоул заклати глава. — Без значение колко голяма, добре обучена и екипирана ще бъде тази твоя въоръжена група, ако се изправи срещу десантен батальон — 750 обучени бойци, въоръжени с автомати, с добри комуникации и въздушна поддръжка, — няма да издържи повече от няколко часа. И това е дяволски оптимистично.

— Сигурен ли си? — Старецът учудено се взря в него.

— Напълно.

— Говориш като някой, който е в този бизнес.

— Знам как стават тези неща — отвърна Уинтърсоул. — И няма да е на добро. Повярвай ми.

— Навярно си бил военен?

— Точно така.

— Но вече не си… Запасняк може би?

— Може би.

Дълго време старецът съсредоточено се взираше в Уинтърсоул.

— Уклончив отговор — накрая обяви той.

— Да, така е — съгласи се Уинтърсоул.

— Е, тогава — обади се Мъдреца след още една дълга пауза, — вероятно ти си човекът, който може да ми обясни това, за което винаги съм се чудел.

— Какво?

— Правилото за ненамеса. Уинтърсоул сви рамене.

— Какво по точно?

— Искам да знам как работи. Май съм чувал, че американските военни не могат да вършат полицейска работа.

— И какво от това? — отговори спокойно Уинтърсоул. — Федералното правителство няма да търпи явен бунт. Ще възложи на полицията, ФБР или каквото и да е друго да се разправят с малката група. И ще го сторят без проблеми. В началото антиправителствената организация ще окупира федерална собственост, ще се укрепи и ще вдигне флага… И тогава, можем да се обзаложим, че някой подполковник от Националната гвардия ще заповяда на своя батальон да мине през огъня и да ги смаже.

— Без майтап?

— Няма никакво съмнение — наблегна водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника.

Старецът седеше умълчан, явно смутен от последната информация.

— Е, по дяволите — накрая рече той. — Все пак не мисля, че тези хора планират битка в голям мащаб. Те просто искат да направят изявление. Нали знаеш, нещо като при Конкорд точно преди Революцията. Да покажат на ония от Вашингтон, че не могат завинаги да потискат истинските американски патриоти.

— Е, това е друга игра. — Уинтърсоул кимна одобрително. — Ако всичко, което тези хора искат да направят, е само едно изявление, то може да бъде осъществено от съвсем малка група… Но само ако са въоръжени, обучени и мотивирани — добави той замислено.

— Е, да, но от това, което знам, май ще е трудно да се въоръжиш, обучиш и да направиш всичко както му е редът, ако не капе в джоба — отвърна нацупено Мъдреца.

— Явно групата трябва да намери таткото с мангизите?

— Естествено. Но как, по дяволите, ще успеят да го открият?

— Може би всичко, което трябва да направят, е да предложат на точния човек чаша горещ билков чай — предложи Уинтърсоул, потропвайки леко с пръсти върху чашата си.

Мъдреца съсредоточено се взря в своите гости.

— Знаех си — сниши той глас. — Непрекъснато им повтарям, че някой ден ще се появи човек като теб.

— Какво искаш да кажеш с това „като мен“?

— Силите на тъмнината и светлината ще дойдат, точно както пише в Откровението на свети Йоан, Апокалипсисът. Казах им го. Нищо не е такова, каквото изглежда, но знамението е навсякъде — усмихна се гордо старецът.

— И какво ти отговориха? — попита предпазливо Уинтърсоул.

— Не мисля, че ми вярват.

Старият човек мушна кривия си пръст в почти празната чаша и недоволно разбърка утайката на вече напълно студения шоколад.

— Според теб какво може да промени мнението им? — попита Уинтърсоул без всякаква следа от сарказъм.

Старецът се поколеба.

— Искаш да кажеш, че ти си една от тези сили?

— Точно така.

— Е, доколкото познавам тези приятели — Мъдреца се наведе и отново сниши глас заговорнически, — предполагам, че ще искат да видят цвета на парите ти, а вероятно и качеството на твоите оръжия.

Уинтърсоул доволно се усмихна.

— Може да се уреди.

— Тогава — продължи старият човек — предполагам, че ще искат да ти зададат и няколко въпроса.

— Какви?

— Е, ако бях на тяхно място, на първо място в списъка ще бъде: „Какво ще спечелиш ти?“ Уинтърсоул прихна в искрен смях.

— Нека да те питам нещо. — Погледът му отново обгърна верандата, за да се увери, че никой не го подслушва. — Как мислиш, че ще се чувстват след един разговор с бизнесмен с неясен мотив?

Старецът вдигна любопитно глава.

— Не е ли това като таен договор?

— Не. — Уинтърсоул втренчи студения си поглед в стария човек. — Тайният договор е термин, който използват бюрократите.

— Точно това си помислих и аз. — Огънят отразяваше пламъка в тъмните очила на Мъдреца.

— Да не мислиш, че съм правителствен плъх?

— Няма значение какво мисля аз. Но веднага мога да те уверя, че това ще е първото, което тези хора ще си помислят. — Мъдреца бавно заклати глава. — Първото нещо.

— Което означава, че вероятно те ще искат да узнаят повече за моя бизнес… и целите ми.

Старият човек се усмихна.

— Бъди сигурен.

За миг Уинтърсоул се вторачи във входа на странноприемницата, преди да заговори:

— Как мислиш, че ще се почувстват, ако им кажа, че моят… моите другари и аз споделяме повечето от техните възгледи, но предпочитаме по-пряк начин за постигане на целта?

— А какво означава „по-пряк“?

— Като начало — отвърна Уинтърсоул, — нямаме намерение да чакаме двадесет години, за да направим нашите изявления.

— Аха. — Старецът кимна, после добави подозрително: — Ако наистина толкова сте се разбързали, предполагам, че искате да използвате тези хора за собствените си цели.

— Ако разбираш нещо от този бизнес — информира го Уинтърсоул, — тогава знаеш, че повечето изгодни сделки се осъществяват, когато и двете страни се използват за собствените си цели. Точно така работи и световният бизнес.

Старецът явно се замисли над това за момент.

— Ще ги снабдите с оръжие…

— И муниции, и обучението, ако се нуждаят от него — довърши Уинтърсоул.

— Ясно. — Старецът кимна доволно. — И те в замяна… — …ще правят каквото искат с новите си играчки — заключи Уинтърсоул. — Точно това бихме искали да направят… Но вероятно ще има допълнително една или две подробности, които можем да обсъдим — добави той с широка усмивка.

— Хм, допълнителни тънкости ли?

Като че ли тези думи силно заинтригуваха стареца.

— Тази група хора, които искат да поддържаме непорочния им дух, или както и да го наричат — продължи Уинтърсоул, повдигайки гердана от нокти на мечката гризли, — би трябвало да започнат да извличат полза от бойните талисмани на апахите. Един автомат на черно няма да им излезе повече от… хм… печалбата от половин дузина индиански талисмани. Разбира се, ще прибавим сносно

оборудване: муниции, свързочна мрежа, бронежилетки, прибори за нощно виждане…

— Май си истински търговец — захили се Мъдреца.

— Според това, което предлагам, да.

— И искаш от мен да те запозная с тези хора, така че да можете да се използвате един друг за собствените си цели?

— При поносима цена, разбира се.

Старецът внезапно се надигна от стола и се наведе над масата.

— Колко ще… — започна той, но Уинтърсоул го прекъсна.

— Стандартната комисиона — съобщи той рязко. — Първоначално хиляда и още две хиляди след тридесет дни. Но разбира се, само ако ни задоволи начинът, по който се използа дарената екипировка.

Старецът се усмихна.

— Мисля, че… — Но не успя да довърши мисълта си, защото изведнъж се появи жената.

— Старче, пак ли ругаете проклетото правителство? — Тя го сбута закачливо и постави сметката върху масата.

— Хей, наистина не се наложи да ги убеждавам много тези двамата — захили се Мъдреца, когато Уинтърсоул подхвърли три долара на масата. — Изглежда, не обичат федералното правителство повече от мен.

— Че кой го харесва? — Тя сви рамене, после изведнъж сведе поглед към животното до нея, което започна тихо да ръмжи. Хипнотизира те, нали? — попита жената, наблюдавайки мъжа със странните сиви очи, който се взираше в явно недоволната котка, докато опипваше гердана си от мечи нокти.

Уинтърсоул заклати бавно глава.

— Твърде вероятно, защото ти излъчваш насилствена смърт… Може би твоята собствена — въздъхна жената. — Така че ако продължавате да се навъртате наоколо, ще трябва да разбера нещо за вас двамата, за да може да съжителстваме заедно.

Дългата й коса се развя над рамото на Уинтърсоул, когато тя се наведе и взе гердана от ръката му.

— Това твое ли е? — попита тя, оглеждайки поотделно всеки нокът.

Уинтърсоул кимна мълчаливо.

— Тогава ето какво ще направим. — Тя разкопча ризата си, бавно разтърка ноктите от гризли върху оголената част на врата и раменете си и после мушна гердана през главата му. — Не съм убедена, че може да ти помогне, ако сериозно я ядосаш — предупреди тя, като грабна трите долара и ги мушна в джоба на престилката си. — По-скоро мисля, че може да я предизвика да раздере гърлото ти някой ден, ако е в лошо настроение.

— Едва ли може да намери по-добър талисман от този, нали? — хилеше се старецът.

— Когато се върнеш следващия път, позволи ми да ти гледам на карти — предложи жената. — Тогава ще разбереш.

— Откъде знаеш, че ще се върна? — Уинтърсоул я изучаваше внимателно.

За миг жената се загледа в далечината и изящните й черти едва доловимо се промениха. После тя се усмихна.

— Защото го виждам.

17.

— Е, момчета, какво ще кажете? — Боби ла Грейндж отстъпи от димящия грил, където цвъртяха дузина дебели стека.

Около масата, изтегнати в меките тапицирани столове и доволно усмихнати, Лари Пакстън, Дуайт Стоунър, Майк Такахара и Томас Уошак вдигнаха чашите с вино.

— Вдигам тост за теб, Боби — поздрави Лари Пакстън своя домакин. — За стария недооценен детектив от отдел „Убийства“, който имаше лошия късмет да мъкне на гръб партньора си Хенри през всичките тези години в полицията. Наслаждавай се сега на най-прекрасните неща в живота.

— Първокласна колиба — отбеляза Томас Уошак. — Аха, ама лошото е, че ние отново се появихме — обади се Майк Такахара.

— Всъщност, момчета, наистина си помислих да заключа портата и да се обадя на шерифа да ви изгони оттук — призна си Боби ла Грейндж. — Но реших да разбера, по дяволите, какви неприятности можете да ми създадете тук, в центъра на Орегон?

— Сигурен съм, че не искаш да разбереш — предупреди го Дуайт Стоунър и погледна накриво към Лари Пакстън.

Хенри Лайтстоун седеше в средата на обширната дървена тераса и разглеждаше раздвижената фасада на триетажната островърха сграда, облицована с дърво и стъкло. След това с интерес загледа извисяващите се хълмове, просторните светлозелени пасища, блестящата повърхност на двете огромни езера, стотиците обрасли с шубраци дъбови дървета и високите скалисти била на планините — прекрасната панорама около новия дом на Боби ла Грейндж.

— Да ти кажа истината, Боби — отбеляза той, след като завърши огледа си. — Не съм виждал други подобни места. Освен във филмите, разбира се. Колко акра спомена, че…

— Точно шестстотин и четиридесет. Лари Пакстън замига.

— Шестстотин…

— Лари, приятелю мой, един квадратен километър. Или както ние фермерите в Орегон му викаме „пълен квадрат“.

— Знам, знам. — Пакстън заклати смаяно глава. — Човекът, който успя да сгащи наркотрафиканта в онази огромна яхта.

— Хм, добре, че не я потопихме — намеси се Томас Уошак.

— Не му напомняй — изръмжа Стоунър. — Все още не сме вечеряли.

— Ами да сядаме тогава. — Лайтстоун се настани удобно в един от тапицираните столове, после се взря в бившия си партньор. — Е, ще ти го кажа направо. Наистина ли ти, Боби ла Грейндж, си станал почтен орегонски фермер… собственик на ранчо с едър добитък?

Боби ла Грейндж се усмихна доволно.

— И онези крави ей там наистина ли… са твои? — Лайтстоун посочи към малките чернокафяви фигурки, пръснати върху далечното пасбище.

— Точно така. Сто деветдесет и две телици, 209 млади добичета и най-малко един почтен бик. Горедолу четиристотин глави жив добитък. Всъщност без един — добави той, хвърляйки поглед към цвъртящото месо. — Надявам се, тази вечер да ни се услади Харолд. А може би е Хариет. Ама те всичките толкова си приличат.

— Заколил си цяла крава? — ахна силно впечатленият Томас Уошак.

— О, по дяволите, не. — Боби ла Грейндж го погледна неодобрително. — Само посочих едно от проклетите животни и наредих на моя надзирател да е готово за вечеря.

— Охо, той дори си има надзирател да му върши мръсната работа. — Лари Пакстън кимна одобрително. — Харесва ми. Старият Боби има стил въпреки капризите на бившия си партньор и гостите му за вечеря.

— Като спомена за четиристотинте глави — продължи да се задява Хенри Лайтстоун, — обзалагам се, че наистина нямаш и най-малка представа колко от онези тъмни петънца са крави, още по-малко колко от тях в действителност ти принадлежат. Така ли е?

— Е…

— Попитай го какво се случи, когато се измъкна от новата си страхотна кола и се опита да преброи биковете — долетя гласът на Сюзан ла Грейндж през отворения прозорец на кухнята.

Лайтстоун вдигна вежди.

— Беше нещастен случай — измърмори Ла Грейндж. — Само се опитвах да преместя опашката му от пътя си. Откъде, по дяволите, можех да знам, че проклетото ми докосване ще го подразни?

Смаяният Хенри Лайтстоун поклати бавно глава.

— Предполагам, че вече не притежаваш тази хубава кола? — полюбопитства Лари Пакстън.

— Скъпи, кажи му какво рече застрахователят! — долетя през прозореца веселият глас на Сюзан ла Грейндж. — Никога не бил виждал толкова смачкана кола. Е, след войната в Кувейт.

— Женски измишльотини — изръмжа отбранително Боби ла Грейндж.

— Да бе! Трябваше да се обадя на съседа, за да премести бика на другото пасбище и да те свали от онова дърво.

Сюзан ла Грейндж излезе на терасата с огромна тава печени картофи. Дуайт Стоунър веднага скочи от стола, грабна я от ръцете й и я постави в средата на масата с изискан маниер, а домакинята отново се скри в къщата.

— Надявам се, че този съсед е истински фермер — изсумтя Лайтстоун. — И наистина знае нещо за едрия добитък.

— Добри хора — отбеляза Боби ла Грейндж, като любопитно прободе един от стековете. — Ама, момчета, наистина ли ви интересува как ги произвеждаме тези вкусотии?

— Съвсем не — бързо обяви Дуайт Стоунър, преди някой от другите на масата да успее да се обади. — Те ще ядат каквото им предложат… или аз ще го изям вместо тях — добави той и се вторачи в приятелите си.

— Ял съм и сурова китова мас — неочаквано изтърси Томас Уошак. — И всеки път заявявам, че е чудесно.

— Кой пак споменава за суровата китова мас? — Намръщеното лице на Сюзан ла Грейндж се показа през прозореца на кухнята.

— Не му обръщай внимание. — Дуайт Стоунър стрелна заплашителен поглед към дребния агентпилот. — Още един подобен коментар и той никога повече няма да се храни с нас. Да ти помогна ли нещо?

— Е, ако вземеш голяма паница с печената царевица…

Дуайт Стоунър и Майк Такахара тутакси се скриха в къщата.

— Боби, всъщност какво ще правиш с 640 акра и четиристотин крави? — попита Хенри Лайтстоун замислено, когато ухилените Стоунър и Такахара се върнаха с две огромни тави, завити с фолио. Сюзан ла Грейндж ги следваше с препълнена купа със салата.

— Е, според съседите, които вършат подобни неща, откакто Господ е сътворил залеза — подхвана Боби ла Грейндж обяснението си за същината на фермерската работа, — всяка година моят надзирател и аз ще наемаме няколко истински каубои. После оседлаваме конете, яздим из района, събираме всичко, което прилича на крава, подкарваме стадото към кошарите, отделяме големите от малките, дамгосваме всички животни с нагорещеното желязо, пускаме ги и се връщаме вкъщи да си пием бирата. Което ме подсети — Ла Грейндж отиде до близкия хладилник и измъкна запотените студени бутилки. — Готови ли сте за още вино?

— Дай на мен — предложи услугите си Лари Пакстън, като предпазливо пое бутилките.

— По-добре е някой да му помогне за тапата — изръмжа Майк Такахара. — Че както му треперят ръцете…

— Но пък знам как да пия едно от най-добрите орегонски вина „Шардоне“. — Лари Пакстън издърпа тапата на първата бутилка и я подуши одобрително. — Май не ми се иска да напускам това място. Боби, наистина ли държиш на надзирателя си?

Сюзан ла Грейндж показа главата си през прозореца на кухнята.

— Преди някой да е започнал с яденето — съобщи тя усмихнато, — запазете си малко място в стомасите, защото изстудявам на терасата два ябълкови пая.

— Откажи се, Пакстън — предупреди го Дуайт Стоунър с абсолютно сериозен глас, след като забеляза сладкишите. — Ако някой от тази маса се уволни на това божествено място, това ще съм аз.

— Помисли си, Боби. — Майк Такахара погледна към домакина си. — Ако трябва да плащаш храната на Стоунър, по-добре отново да върнеш онзи бик.

Докато Пакстън наливаше вино в чашите им, другите си подаваха тавите с царевицата, печените картофи и салатата. Боби ла Грейндж разпредели стековете и след като се замисли, сложи две огромни парчета в чинията на Дуайт Стоунър.

Около десет минути само звуците на тракащи прибори и истинско удоволствие съпровождаха изчезването на огромното количество храна.

Накрая Лари Пакстън остави изгризания кочан от царевицата върху масата и се обърна към Сюзан ла Грейндж:

— Сюзан, мразя да те разстройвам, но Боби и аз израснахме на парче земя от пет акра в предградията на Кейджън. И сме се доближавали до животни единствено в кварталната месарница. Факт е, че съпругът ти не може да различи добитъка, освен ако не обърка нещо и получи кравешко лайно в лицето.

— Бях там, когато… — понечи да възрази Сюзан ла Грейндж, но после топна залък в чинията си. — Хей, приятелю, не стоварвай вината върху мен — възпротиви се тя весело. — Не ви ли казах, че сте си загубили ума, когато за първи път започнахте да коментирате преместването в Орегон и купуването на ферма и кану с парите от застраховката?

— Вярно е — призна си Боби ла Грейндж. — Сега сме на сто километра от най-близкия океан, а онова езеро там е дълбоко само шест метра. Което ме подсеща — подозрително добави той, — какво, по дяволите, правите, момчета, в Орегон?

— Сигурен ли си, че точно сега искаш да ни зададеш този въпрос? — предупреди го Дуайт Стоунър, като благодарно прие още печени картофи и огромно количество салата от домакинята.

— Прав е — съгласи се Томас Уошак, размахвайки наполовина оглозгания кочан царевица. — Има опасност да повърнеш. Ял съм всяка сутрин сурова китова мас за закуска, но сегашното дори не искам да си го спомням.

— Сигурен ли си, че наистина искаш да го чуеш по време на вечеря, а и Сюзан е все още тук… — изтърси Хенри Лайтстоун.

— Значи така, а? — Сюзан ла Грейндж грабна един кочан царевица от тавата и се прицели в главата на Лайтстоун. — Двадесет години слушам вашите мъжки истории за какви ли не трупове и за всички известни на мъжете, жените и животните извратени сексуални поведения. Така че давай смело. Какво правите тук?

— Добре. — Лайтстоун сви рамене. — Вие ни попитахте.

И той им разказа.

— Богородице — прошепна пребледнелият Боби ла Грейндж, след като бившият му партньор приключи.

— Седемстотин и петдесет гигантски паяка? — задъхваше се Сюзан ла Грейндж. Без съмнение тя изглеждаше много по-бледа от съпруга си.

Целият таен екип кимаше начумерено.

— Ужасно! — обади се майчинският инстинкт на Сюзан. — Как могат да ви накарат да правите нещо подобно? Ако бях на ваше място, бих… аз бих пропълзяла до леглото и бих издърпала завивките върху главата си.

— Мислиш ли, че не си го помислихме — студено процеди Лайтстоун.

— Хей, може би, ако беше разговарял с шефа — отчаяно въздъхна Дуайт Стоунър.

— Връщам си думите по ваш адрес назад, момчета. — Боби ла Грейндж сви рамене. — Само да ми падне онзи глупак някой ден.

— Но какво ще правите, ако някоя от онези змии ви ухапе? — Сюзан ла Грейндж не можеше да изглежда по-покрусена дори ако беше сервирала вечерята на група сираци от войната.

— Е, докато пристигнат противоотровите, които поръчахме, предполагам, че просто ще подкарваме с бясна скорост към най-близката болница — отвърна Майк Такахара.

— О, не, няма! — заяви категорично Лари Пакстън. — Никой няма да ходи до никакви болници, докато не измъкнем всичките онези същества от кутиите и не ги напъхаме в терариумите. Не ме е грижа кой ще бъде ухапан и от какво. Казах ви, ако трябва, ще остана сам в склада, дори вие, ревльовци, да хукнете господ знае къде просто защото някое малко змийче ви е погледнало накриво.

— Имаш ли някаква идея как се имитира ухапване от змия — попита Стоунър Майк Такахара, като спря да яде мазния си кочан царевица.

Техническият агент кимна.

— Няколко.

— Чудесно. Ще ги обсъдим по-късно.

— Но, за бога… как ще прехвърлите всичките тези същества в терариумите? — попита Сюзан ла Грейндж.

— Нямам представа — призна си Лари Пакстън. — Мислехме да ги храним през дупките.

— Всъщност това не е самата истина. — Дуайт Стоунър се усмихна на Хенри Лайтстоун. — Един от нас ни прецака с бързите си рефлекси, затова си помислихме, че ако останалите просто стоим навън и затискаме вратата…

— Хей, не ме поглеждай — възропта Хенри Лайтстоун. — Не бях аз този, който ядоса Халахан…

— О, да — отвърна му Лари Пакстън. — А кой целуна новото маце и го опипа цялото?

— Хенри, как не те е срам. — Веждите на Сюзан се извиха любопитно, като се обърна към Пакстън. — Искам да чуя всички подробности. Всеки детайл — заяви тя.

— Срамуваме се от постъпката му — увери я командирът на тайния екип. — И затова няма да му позволим да скита из града и да се будалка с талисманите на Голямата стъпка, докато останалите…

— Голямата стъпка? — Сюзан ла Грейндж замига. — Хенри, ти ще преследваш хората, които купуват сувенирите на Голямата стъпка?

— Бойните индиански талисмани — уточни Томас Уошак.

Лайтстоун и Пакстън кимнаха мрачно.

— Но как ще успееш да ги проследиш? — попита замислено Сюзан ла Грейндж. — Нали Голямата стъпка е митичен звяр?

— Всъщност това е дълга история — въздъхна Хенри Лайтстоун.

Сюзан ла Грейндж погледна към съпруга си.

— Да им кажем ли?

— Не, категоричен съм.

Хенри Лайтстоун поглеждаше ту вляво, ту вдясно към двамата си дългогодишни приятели.

— Хайде, кажете какво има? — попита подозрително той.

— Нищо — бързо смени темата Боби. — Само фермерски глупости. Нали знаеш, майтапи за кравешки и бикови лайна и за шури стари глупаци, минали четиридесетте. Нищо интересно. — Лайтстоун отново погледна към Сюзан.

— Той знае нещо, нали?

— Сюзан, предупредих те…

— Ще ти разкажа всичко за онази агентка — подмаза се Лайтстоун.

— Страхотна сделка — засмя се победоносно Сюзан ла Грейндж на съпруга си и после се обърна към Лайтстоун: — Това, което бившият ти партньор искаше да ти съобщи, е, че утре сутринта той планураше да закупи истински боен талисман на апахите и може би дори козина от Голямата стъпка… за да се зареди със смелост… и да прогони духа на дявола от фермата.

Хенри Лайтстоун замига, после се усмихна широко.

— За да прогони… какво?

— Духа на дявола от фермата. — Домакинята се закиска весело. — Виж, предупредих те, че той се е побъркал.

— Хей, изчакай за момент! — понечи да възрази Лари Пакстън, но Хенри Лайтстоун му направи знак.

— О, не, искам да чуя повечко подробности за това — обърна се Хенри Лайтстоун към бившия си партньор от отдел „Убийства“.

— Хайде, Боби, изплюй камъчето. От кого възнамеряваш да купиш всичките тези свръхестествени стоки?

Боби ла Грейндж се втренчи в съпругата си.

— Мисля, че ще ми трябва адвокат.

— Хей, съпруже, винаги съм ти била адвокатът, от когото си се нуждаел, не го забравяй — отвърна заядливо Сюзан ла Грейндж.

— И за да отговоря на твоя въпрос, специален агент Лайтстоун — обърна се тя към Хенри, — той ще се срещне с някакъв побъркан глупак в местната кръчма „Плоската къща“ утре сутринта. Точно в 8,00.

— Наистина ли мисли, че тези неща ще прогонят духа на дявола от ранчото? — попита Майк Такахара.

— Питай него. — Сюзан ла Грейндж сви рамене.

— Ако беше висял като мен на онова дърво… — отвърна отбранително Боби ла Грейндж.

— Щях да закова цялото проклето чудовище Голямата стъпка на онова дърво, точно до бика — съгласи се Стоунър и закима, докато пълнеше устата си с печени картофи и месо.

— Американските ескимоси винаги окачват кост от пенис на морж на вратата — подхвърли Томас Уошак ехидно. — Помага, особено след като започне да гние.

— Та този побъркан стар глупак. — Хенри Лайтстоун преследваше темата, която го интересуваше най-много. — Случайно да

знаеш името му?

— Имаш предвид стария Мъдрец, гадателя? Не съм сигурна.

— Сюзан ла Грейндж погледна към съпруга си. — Знаеш ли истинското му име?

Усмивката на Хенри Лайтстоун стана по-широка, когато се обърна към Лари Пакстън, който гледаше изумено.

— Утре сутринта, точно в 8,00, в местната кръчма „Плоската къща“ — повтори той весело. — Добрият стар Мъдрец, гадателят… Казвал ли съм ти някога за повратите на живота. Можеш ли да повярваш? Приятелю, незаконен търговец на природозащитени стоки отървава кожата си само за още един ден.

— По дяволите, как го прави? — запита жално Майк Такахара другите.

— Карма — предположи Томас Уошак.

— Не, явно има дяволски късмет — измърмори Стоунър.

— Лайтстоун, ако си мислиш, че ще се отървеш от нас, като използваш глупавото случайно съвпадение на обстоятелствата… — предупреди начумерено Пакстън.

— Не, изчакай за минутка — прекъсна го Хенри Лайтстоун и вдигна ръка. — В документа на Халахан, страница двадесет и девет, пише, цитирам по памет: „Специален агент Лайтстоун да открие източника за материалите на субекта Мъдреца и връзките му с другите търговци на природозащитени стоки в района.“ Той се усмихна самодоволно на колегите си около масата.

— От това, което чух досега, определено изглежда, че се спънах в един от основните купувачи на Мъдреца — фалшив фермер на едър добитък, точно в центъра на Джаспър, Орегон. Кой би си помислил?

— Изчакай за минутка, не мисля, че… — понечи да каже нещо Пакстън, но Лайтстоун отново бързо го прекъсна.

— Разбира се, винаги мога да се обадя на Халахан и да му съобщя, че наистина обичам да се подчинявам на преките му заповеди, но след като настоявате, че без мен не можете да се справите с паячетата…

— Не съм мошеник — измърмори Боби ла Грейндж начумерено.

— Скъпи, разбира се, че си. Само дето не си толкова добър.

— Сюзан ла Грейндж потупа съпруга си по рамото. — Ако не друго, погледни само хората, с които дружиш.

— Аха, разбирам намека.

— Е, Сюзан — усмихна се Лайтстоун весело, — както изглежда, ще се нуждая от бързи рефлекси утре сутринта. Не мислиш ли, че трябва да получа допълнително парче от онзи вкусен ябълков пай?

18.

Точно в осем часа сутринта на другия ден Хенри Лайтстоун и Боби ла Грейндж влязоха в „Плоската къща“, застанаха до входната врата и се огледаха.

— Виждаш ли го? — попита Лайтстоун.

— Аха, мъжът с рядката брада и тъмните очила в сепарето отзад — кимна Боби ла Грейндж към дъното на ресторанта.

— Това ли е побърканият стар пророк, който твърди, че е сляп, но обикаля целия град с мотопеда си?

— Ъхъ. — Боби ла Грейндж въздъхна измъчено. — Сигурен ли си, че точно него трябва да проучиш, Хенри?

— Да не би да намекваш, че трябва да отида в склада и да помагам да прехвърлят гигантски тарантули и отровни змии в стъклените терариуми?

— Е, не, няма значение — измърмори Ла Грейндж, докато се приближаваха към сепарето.

Мъдреца сърдечно поздрави Боби ла Грейндж.

— Приятел ли си довел? — попита той, като посочи на двамата мъже срещуположната пейка, на която седеше Уинтърсоул предишната сутрин.

— Стар приятел от училище — обясни Ла Грейндж, след като седнаха. — Хенри, това е Мъдреца. Мъдрец, Хенри.

Двамата мъже си кимнаха.

— Разказах на Хенри за онези индиански талисмани, които спомена, че можеш да намериш — каза небрежно Боби ла Грейндж:

— Предполагам, нямаш нищо напротив, че доведох още един купувач.

— Винаги съм помагал на хората в този ужасно объркан свят.

— Старецът повдигна тъмните си очила и заоглежда Лайтстоун със зачервени очи. — Суеверен ли си, Хенри?

Лайтстоун сви рамене.

— Вярвам, че има прекалено много неща, които не разбираме. А и определено късметът не ме спохожда напоследък. Срещата ми с Боби е най-хубавото нещо, което ми се е случило, след като приятелката ми ме напусна. Така че, по дяволите, един индиански боен талисман може пък да помогне точно както дяволът може да направи нещата по-лоши.

— Нещата никога не са такива, каквито изглеждат, но винаги могат да станат по-добри, отколкото са — отвърна загадъчно Мъдреца.

— Знаеш ли — усмихна се Лайтстоун. — Баба ми приказваше такива неща.

— Наистина ли? — Старецът се наведе над масата и здраво стисна чашата със слабите си ръце. — Пророк ли беше?

— Какво?

— Пророк — този, който вижда бъдещето — обясни Мъдреца.

— Нямам представа. Знам само, че ми разказваше истории за добрите духове и за дявола.

— Доброто срещу дявола. Светлината срещу тъмнината — развълнувано прошепна старият човек.

— Да, точно така — отвърна Лайтстоун. — Тя разказваше, че духовете били в баланс и хармония като деня и нощта, които се нижат един след друг във вечността…

— И какво още? — Мъдреца нетърпеливо се наведе толкова близо, сякаш бе готов да улови следващите му думи.

— Не знам. Беше много отдавна — извинително се усмихна Лайтстоун. — Спомням си, тя говореше за някакво бедствие, което ще ни сполети, ако нещо разруши равновесието. Тъмнината може да се спусне над земята и да погълне светлината. Викаше му… не мога да…

— Апокалипсис? — измърмори уверено Мъдреца.

— Точно така, апокалипсис. Така го наричаше и тя. — Лайтстоун се загледа над главата на Мъдреца, сякаш вглъбен в мислите си. — Човече, забравил бях тези истории.

— Твоята баба е била пророк — заяви старецът с равен глас. — И вероятно си наследил нейната дарба.

— Наистина ли? — Лайтстоун недоверчиво се вгледа в стария човек. — Нямам и най-малка представа… че ще мога да виждам бъдещето.

— Разбира се, че нямаш. — Старият мъж бързо огледа ресторанта и сниши глас: — То няма да се прояви, докато нещо — или

някой — не събуди в теб духовете. И дори тогава ще се появяват само проблясъци. Ние никога не си позволяваме да виждаме цялата истина.

После за около тридесет секунди той потъна в размисъл, а другите двама мъже останаха смълчани.

— Е, смяташ ли, че истински индиански боен талисман може да ми помогне да се помиря с духовете във фермата и да вкара в правия път моя приятел? — попита Ла Грейндж предпазливо накрая. Мъдреца сякаш се събуди от дълбока дрямка.

— О, да, няма съмнение — започна той колебливо, но постепенно гласът му се повиши. — За зла беда не мога да накарам оная упорита индианка да извади специален талисман за теб — сви немощните си рамене той. — Но все някога ще стане. Обикновено повечето жени от племето апахи поради някаква причина след време продават семейните си накити. Но само от време на време… — Той разпери немощните си ръце вместо отговор. — Какво мога да направя?

— Не мислиш ли, че ще го даде за по-добра цена? — попита Ла Грейндж.

— Не мисля, но предполагам, че е възможно — въздъхна Мъдреца. — Какво ще кажете да вдигнем цената на триста долара?

— Ако ще донесе късмет на моя приятел. По дяволите, разбира се — искрено предложи Боби ла Грейндж.

— Ох — изпъшка старецът и замига изненадано. — Не знаех, че възнамеряваш да купиш талисман и за твоя приятел…

Без предупреждение той се протегна към дясната ръка на Лайтстоун, издърпа я към себе си и проследи с набръчкания си показалец главните линии върху дланта на тайния агент.

Лайтстоун търпеливо наблюдаваше движенията му.

Мърморейки си, Мъдреца бързо проследи три от линиите. Все още неудовлетворен, той натисна силно с върха на пръста върху кокалчетата и китката, сякаш се опитваше да изчисли силата и гъвкавостта им.

Накрая пусна ръката на агента, облегна се на стола и поклати глава.

— Съжалявам, Хенри — заговори той с искрено съчувствие, като се вторачи в очите на Лайтстоун през тъмните си стъкла. — Ти си славен мъж, но гердан от мечи нокти не е за теб.

— Защо? — Федералният агент почувства как сърцето му се свива.

— Нямаш дух на мечка — уверено заяви старецът.

— Но какво… — понечи да попита Лайтстоун, но Мъдреца го прекъсна.

— Когато си бил дете, да си имал някакви домашни любимци?

— Ами… спомням си за едно куче, може би две. Но да ти кажа истината, не им обръщах голямо внимание.

— Но и сега нямаш животни… нямаш домашни любимци?

Лайтстоун поклати отрицателно глава.

Мъдреца затвори очите си зад тъмните стъкла и започна да се клати напред-назад на стола, сякаш се зареждаше с необходимата му информация. Изведнъж се усмихна, отвори очи и се втренчи в Лайтстоун.

— А баба ти имаше ли някакви животни?

Хенри се стресна, когато спомените се възвърнаха толкова бързо и живо.

— Един стар черен манкс се навърташе наоколо, но не бих казал, че беше нейна собственост.

— Е, това е отговорът — усмихна се доволно Мъдреца.

— Аз… не се интересувах от него — призна си неуверено Лайтстоун.

— Ти си котка.

Разкритието смути Хенри Лайтстоун повече, отколкото беше очаквал.

— Моля?

— Разбира се, не в буквален смисъл — усмихна се старецът. — Ти притежаваш дух на котка.

— Нима?

Боби ла Грейндж избухна в кашлица, която прозвуча на Лайтстоун като едва овладян смях.

— Да, разбира се. Не знаеш ли?

— Май никога не съм се замислял — призна си Лайтстоун, чудейки се дали бягството му за един ден от склада си заслужаваше целия тормоз и подигравки, които очакваше от бившия си колега и приятел през следващите няколко години.

— Що се отнася до това, няма какво толкова да се мисли — обясни спокойно Мъдреца. — Ти просто можеш да го използваш… ако решиш. Не всеки го прави.

— Е, ако гердан от мечи нокти няма да помогне на моя приятел — обади се Боби ла Грейндж, като се опита да насочи разговора към евентуални улики, — какво ще кажеш за един от онези талисмани от Голямата стъпка, за които ми спомена?

Старецът рязко вдигна глава, за миг отново се втренчи в очите на Хенри Лайтстоун и се усмихна.

— Знаете ли как да намерите странноприемницата „Смъртоносен огън“? — попита той. — Малък ресторант, поща и обществен център на пресечката на улица „Брендиуайн“ и Логърхед Грийк.

Хенри Лайтстоун погледна към Боби ла Грейндж, който сви рамене, после кимна.

— Можем да го намерим — отвърна Лайтстоун.

— Не двамата. Само ти — настоя старецът.

— Защо?

— Не искаш ли да проучиш котешкия си дух?

— Не съм сигурен — отвърна Хенри Лайтстоун след неловко мълчание. — Но предполагам, че ме заинтригува.

— Ако искаш да задоволиш любопитството си, бъди в странноприемницата „Смъртоносен огън“ в четири часа днес — нареди Мъдреца, когато се измъкна от сепарето. — Там ще е този, с когото трябва да се срещнеш.

19.

Точно в 9,35, източно местно време, същата сутрин, Саймън Уотли бързо влезе в частното светилище на конгресмена Реджис Джей Смолсрийд и се изненада, когато забеляза в обширния кабинет не един, а двама гости, единият от които седеше в сянка.

— Крайно време беше да се появиш — грубо каза конгресменът.

— Самолетът закъсня — обясни Уотли, като реши да премълчи мнението си за ужасните безсънни полети от Медфорд, Орегон, през Сан Франциско до вашингтонското летище „Дълес“ с дългия престой в Чикаго. Винаги беше ненавиждал тези полети. Особено когато всички места от първа класа бяха изкупени и се озоваваше сред гъмжило родители, пътуващи с малките си деца, които през цялото време пищяха, плачеха или търчаха напред-назад между редовете.

Общо взето, шефът на регионалната служба към канцеларията на конгресмена имаше злополучна нощ. И в мига, в който забеляза изражението върху лицето на Реджис Джей Смолсрийд, Уотли усети, че сутринта няма да бъде по-добра.

— Надявам се, че познаваш Сам Тисбъри, председател и изпълнителен директор на „Цианосфера VIII“. — Конгресменът махна с ръка към двамата си гости.

Единият от посетителите на Смолсрийд — по-младият, на по-осветеното място — кимна с глава към Уотли, без да става.

— Не вярвам да познаваш другия гост, така че нека оставим нещата така. — Смолсрийд посочи към празния стол пред скъпото му бюро. — Седни, синко.

Саймън Уотли усети, че в стаята някой настрои светлината така, че напълно да го освети от всички страни, а другите трима мъже да останат в сянка. Всъщност сега той не можеше изобщо да вижда другите посетители.

— Надявам се, че има какво да ни докладваш? — подкани го Смолсрийд.

— Ами да, има — бързо отвърна Уотли. — Приятно ми е да ви съобщя, че всички са по местата си. Нашият екип и… техните… — Изведнъж той се сети, че не знае нищо за другия гост на Смолсрийд.

— Можеш да говориш свободно — нетърпеливо процеди конгресменът. — Всички тук се познаваме.

„Вие да, но не и аз“ — помисли си той разтревожено, но продължи:

— Сега установяваме контакт с военната група. Това ще стане — Уотли погледна часовника си — след осем часа.

— Надеждна ли е тази група? — Сам Тисбъри зададе въпроса директно на Смолсрийд.

— Да, по дяволите — отвърна конгресменът. — Познавам лично тези хора от деца. С някои дори поддържам връзки, след като се окопаха в планините. От време на време получавам писма от тях. Предполагам, се надяват да използвам положението си, за да им помагам. И доколкото мога да преценя, все още са щури, както някога.

— Те може да са щури като проклетите диви петли, но това не означава, че заслужават доверие — възрази богатият индустриалец.

— Сам, напълно гарантирам, че тези хора мразят федералното правителство и всичко, свързано с него. Всеки в района го знае — увери го Смолсрийд.

— Но смяташ ли, че хората ти от района са способни да се справят с екипа федерални агенти? — притисна го Тисбъри. — Реджис, трябва ли да ти напомням, че цялата операция трябва да бъде перфектна. Ако само нещо породи и най-малко съмнение, проклетите журналисти ще започнат да душат наоколо и да задават въпроси. И тогава отиваме по дяволите.

— Всъщност ние предварително обсъдихме възможните проблеми — неуверено се обади Саймън Уотли, досещайки се, че поне един от гостите на Смолсрийд има силата да плати за смъртта на екипа федерални агенти. Той дори не искаше да си помисли какво щеше да му се случи, ако нещо се обърка.

— Е? — Тисбъри извърна лице към подчинения на Смолсрийд.

— Ами, след като проучихме… тяхната бойна готовност, решихме да им предложим по-добро оръжие.

— И какво? — Тисбъри вдигна вежди.

— Автомати М-16, предпоследния армейски модел. Подполковник Ръстман, хм, „уреди“ необходимите документи, за да оправдае изчезването им от едно поделение на Националната гвардия. Нашият екип ще научи ония да боравят с оръжията и ще им направи няколко тренировъчни упражнения, преди да започнем… Уверявам ви, че всичко ще изглежда както трябва.

— Много добре, харесва ми — кимна доволно Сам Тисбъри. — И сте абсолютно сигурни, че тези агенти са по местата си?

— Ами…

— По дяволите! — избухна индустриалецът. — Имате информаторка, която ни струва цяла пачка, за да я внедрим. Използвайте я!

— Ох, да, сър, те… Искам да кажа, знам със сигурност, че агентите са в провинция Джаспър, Орегон — заекна Саймън Уотли.

Докато изговаряше тези думи, Уотли смътно си спомни някои противоречиви подробности от последния рапорт на информатора му. Той бързаше да опакова багажа си — и в бързината, и заради проклетата умора не прочете внимателно съобщението. Нещо с екип „Браво“ не беше по план. Но определено бяха в провинция Джаспър, Орегон. Той си спомняше тази част ясно. Това беше важното.

— Саймън е осигурил хора, които са в състояние да ни дадат цялата актуална информация, от която се нуждаем — весело добави Смолсрийд. — Те със сигурност ще знаят всяка секунда къде се намира противникът. Прав ли съм, Саймън?

„Надявам се да е така“ — помисли си Уотли, усещайки как стомахът му се свива, но отговори:

— Да, сър, абсолютно.

— Тези агенти причиниха смъртта на моя баща, моя син и моята дъщеря — напомни на всички в стаята Тисбъри. И можеше да си го позволи. Като влиятелен индустриалец трето поколение, той безрезервно вярваше, че огромното богатство и влияние му дават право да търси отмъщение според предложената цена. — И те ще си платят. Ще платят скъпо.

— Трябва да ви напомня, че загубихме и шест от учредителите на ICER — прекъсна го непознатият с плътен прокобен глас, който избуча от дъното на стаята и стресна Саймън Уотли. — Докато не възстановим комитета с равни по сила, влияние и идеология членове,

екстремистите ще продължат да вилнеят. Тези агенти ни накараха да страдаме ужасно и ни върнаха назад. Това незабавно трябва да се спре!

— И ще бъде спряно — обеща Реджис Джей Смолсрийд. — Имате думата ми.

— А сведенията? — Тисбъри преследваше интересуващия го въпрос.

— Мога да пускам дневния отчетпо факса… — започна Саймън Уотли, но Тисбъри бързо го прекъсна.

— Никакви факсове. Никакви писмени доклади. И най-вече телефонни разговори — категорично заповяда той. — Не искам да се озова във федералния затвор заради някакво проклето подслушване по телефона. Искам изчерпателни устни доклади на всеки два дни, за предпочитане тук в този кабинет.

— Това не е проблем — великодушно се съгласи Смолсрийд.

— Но… — опита се да възрази Саймън Уотли, но конгресменът не му обърна внимание.

— Саймън ще бъде тук точно… нека да кажем в 10,00, просто в случай, че полетът отново закъснее — добави Смолсрийд и намигна, — през ден, от този петък нататък. Никакви бележки, никакви доклади, никакви телефонни разговори. Само ние четиримата в тази стая. И мога да ви уверя, че ако някой федерален агент дори само си помисли да подслушва този кабинет, ще проклина този ден.

— Но… — отново промълви Уотли, обаче никой в стаята не му обърна и най-малко внимание.

— И го дръжте далеч от първа класа — добави Тисбъри. — Правете резервациите на различни имена, случайни места в задната част на салона, по възможност на вътрешни седалки, плащайте в брой и нека някой друг купува билетите. Не искам стюардеса или служител на летището, който е физиономист, да се зачуди защо той извършва всичките тези пътувания до Вашингтон.

— Няма проблеми. — Смолсрийд поклати одобрително огромната си глава.

— Като пътува напред-назад, той ще има достатъчно време да се наспи и да получава пълни инструкции — разнесе се заплашителният глас от сянката.

— Да, по дяволите — отговори уверено Смолсрийд. — Можем да разчитаме на Саймън. Ако се наложи, ще спи в самолета. — В 11,30

сутринта, източно стандартно време, Дейвид Халахан, шеф на специалния оперативен отдел в Агенцията за охрана на околната среда, влезе в офиса на заместника си.

— Някакви новини за Богс? — попита той.

Фреди Мур поклати глава.

— Всички от екип „Чарли“ без Донато, Либранди и Марашенко претърсват града. Преценихме, че е по-добре да държим тези тримата в резерв просто в случай, че Богс не се появи и се наложи да осъществим личен контакт с онези типове от Избраната седма бригада на Тюлените.

— А къщата му? — попита Халахан. — Някой погледна ли вътре?

— Все още не. Наредих им по никакъв повод да не контактуват със съседите. Уилбър е поставил аларми из цялото проклето място, а Либранди е единственият обучен в екип „Чарли“, който може да се справи с ключалките.

— Какво ще кажеш за през нощта?

— Либранди иска да опита, но за да спрем алармата, трябва да се пазарим с местните ченгета, а всеки от тях може да има роднина във военизираната група.

— Добре — съгласи се Халахан със заместника си. — Кажи им да продължат да наблюдават.

Той тръгна към вратата, но изведнъж спря и се извърна.

— Какво става с екип „Браво“?

Фреди Мур погледна часовника си.

— Според доклада, изпратен снощи по електронната поща, може да сме сигурни, че екип „Браво“ ще бъдат ужасно заети през следващите двадесет и четири часа.

20.

— Имам лошо предчувствие — измърмори тихо Майк Такахара, като остави шлайфмашината и избърса дървените трици от лицето си.

— Какво искаш да кажеш? — запита Лари Пакстън. — Ти проектира проклетото устройство.

— Да, но…

— Нали спомена, че като дете си измислял подобни неща с татко си? Къщички за птички, конструктури „Лего“ и подобни неща?

— Да, разбира се, но всичко, което строяхме, винаги се разпадаше — призна си техническият агент.

Дуайт Стоунър измърмори нещо под носа си, после тръгна към багажника на наетия камион, паркиран до огромната купчина сандъци, кутии и торби, съдържащи огромен асортимент терариуми, лампички, специални капаци за терариумите, дълги кабели, свързочни кутии, дузина ролки сребристо тиксо, кутии с щурци и мишки, торби, куки и клещи за змии, мрежи, едрозърнест пясък, купички за вода, четири пластмасови плувни басейна, дълбоки около петдесет сантиметра и с диаметър два метра, и големи фризерираклi, които бяха получили по-рано тази сутрин.

След като грабна една мрежа с дълга дръжка, Стоунър отвори камиона и извади 12-калибровата си пушкапомпа „Ремингтън“-870, кутия с патрони, малко сандъче с лед и пожарогасител. После затвори багажника, върна се в средата на склада до купчината, преброявайки наум седемдесет и два дървени сандъка с ярки надписи, и подаде пожарогасителя на Томас Уошак, сандъчето с лед на Майк Такахара, а мрежата за змии на Лари Пакстън.

Командирът на екип „Браво“ погледна любопитно оръжието.

— За по-сигурно — обясни Стоунър, като зареди пет патрона в пълнителя. — Само в краен случай. Ако нещо започне да се движи, пълзи или се измъкне от онзи уред. Дори да не успеем да го хванем, Уошак ще го замрази или аз ще го застрелям. Край на дискусията.

— Можем ли да направим такова нещо? — попита Томас Уошак, смутен както обикновено.

— О, да, няма проблеми.

Изражението върху лицето на Дуайт Стоунър ясно показа, че всякакви дискусии щяха да почакат за по-добри дни.

— Е, поне знаем, че Халахан се е погрижил да сме добре — отвърна Майк Такахара, след като отвори сандъчето с лед и извади мушнатото пластмасово указание, маркирано с ярки цветове.

— Само защото ни е изпратил по пощата цяла купчина от скъпи противоотрови, не означава, че му пука за нас — възрази Лари Пакстън. — Вероятно иска да защити задника си, ако някога във Вашингтон подушат тази операция.

— Е, но според това тук той ни е снабдил с всички познати на човека противоотрови за змии — обясни Такахара съдържанието на сандъка. — Аха, всичко е в спринцовки с цветни кодове, готово за употреба. Ако нещо се объркa, само трябва да определим кой е ухапан и от кой вид змия… — Той посочи към малката купчина справочни книжки за бърза помощ при ухапване от змии, които пристигнаха с екипировката. — Трябва да открием точния код, да използваме правилната спринцовка с упойката, да я забием в средната област на захапването и вероятно ще оцелеем — при условие че пристигнем навреме в болницата. Ясно ли е на всички?

— Не е мой проблем — съобщи Дуайт Стоунър, като изтърси останалите патрони от джоба на якето си. — Имам двадесет и пет стоппатрона и дванадесет 10-милиметрови с кухи островърхи куршуми в моя „Смит“. Вероятно ще се наложи Халахан да търси още змии, а вие, момчета, ще трябва да се скатаете от стрелбата, но аз няма да бъда ухапан, точка. Край на дискусията.

— И аз — тръсна уверено глава Томас Уошак.

Такахара съмнително заоглежда устройството, което той и Уошак цяла сутрин майсториха от осем плоски шперплатови дъски и над 240 обикновени винта, два крилчати винта и разнообразни модерни инструменти на стойност 1232,00 долара, всичките закупени с пари от кредитната карта на Халахан за специални операции. Накратко казано, те бяха проектирали и сглобили за сметка на правителството огромна дървена тръба, от върха на която смятаха да спуснат неотворения

сандък, надеждно и безопасно да го отворят и да напъхат неговите обитатели в приготвения отдолу терариум.

— Е, да започваме основната работа — изсумтя подигравателно Лари Пакстън на видимо нервния технически агент. — Готови ли сте?

— Не съвсем, но…

— Същото е като да скочиш в леденостудени води на езеро по средата на зимата — увери го Пакстън. — Ако се осмелиш да го направиш, вече си вътре и по-бързо ще приключиш със задачата.

— Да смятам ли, че това трябваше да ме вдъхнови? — попита Такахара.

— Ще се вдъхновите само когато ви заповядам — отвърна командирът на екип „Браво“. — Томас, грабни един от онези терариуми ей там, свали капака. Нека Стоунър да изсипе на дъното пясък и после го плъзни под тръбата…

Уошак предпазливо свали пожарогасителя, извади терариума от една от четирите мукавени кутии, вдигна капака и изчака Дуайт Стоунър да изсипе едносантиметров слой сиви камъчета на дъното. После мушна терариума в процепа в долния край на знаменитото устройство, проектирано от Такахара, стегна го здраво в двата издадени края с по два болта и бързо побягна към пожарогасителя.

— А сега, Майк, ти и аз ще започнем със сандък номер двадесет и три, защото отворите му са покрити и няма защо да се безпокоим, че нещо може да се измъкне от тях. — Пакстън направи знак към един от дървените сандъци с ярки надписи на върха на купчината.

— Първо ще срежем обръчите. — Той грабна огромна ножица и преряза преплетените и здраво обвити метални ленти.

— После ще го вдигнем. — Пакстън издърпа лентите и ги захвърли встрани, сетне двамата с Такахара предпазливо повдигнаха тежкия сандък от купчината. — И ще го напъхаме в устройството точно… там.

Тежкият дървен сандък се мушна доста лесно в импровизираната система и неговите обитатели се изсипаха от някаква намачкаш хартия — или това, което агентите успяха да видят през дупките, приличаше на нещо подобно.

— Не мога да повярвам, че не са ни изпратили дори описание на съдържанието — оплака се Лари Пакстън. — Не мислиш ли, че щом някой си е създал главоболието да номерира проклетите сандъци,

между другото е можел да направи и един списък? Да виждаш някъде на кутията да пише какво има вътре? — попита отчаяно взиращият се агент.

— Не, освен че са преименували опасните тропически змии в „Рисков товар“ — отговори Такахара, като внимателно разглеждаше от всички страни дървените сандъци.

— Е, няма проблеми. — Лицето на Лари Пакстън вече блестеше от пот в студения склад. — Сега ще смъкнем капака на сандъка, така че…

Бавно и предпазливо Пакстън и Такахара отвъртяха крилчатите гайки и полека приближиха сандъка точно до върха на дървената тръба.

— Добре, сега затегни всички горни винтове — нареди Пакстън. Двамата агенти внимателно завиха крилчатите гайки. После Пакстън въздъхна дълбоко.

— Е, сега започва забавната част.

Звукът от зареждането на патроните в пушкатапомпа отекна през склада, стресна Лари Пакстън, който отскочи назад, после се втренчи в огромния си подчинен. След това се обърна към Такахара:

— Готов ли си?

— Ох, разбира се. Когато кажеш — дрезгаво избоботи Майк Такахара.

Стоунър постави оръжието близко до него и се наведе, за да придържа горната част на сандъка с огромните си ръце, докато Уошак се приближи с пожарогасителя. Пакстън и Такахара грабнаха по една от високоскоростните бормашини, оборудвани с отвертки, и се проснаха върху бетонния под от двете страни на знаменитото устройство на Такахара.

Пакстън и Такахара развъртяха наполовина първите винтове на сандъка, когато изведнъж нещо тупна вътре и двамата обезумяло се претърколиха, а Стоунър вдигна рязко пушката.

— Ще получа сърдечен удар — предупреди Лари Пакстън, без да се обръща конкретно към някого, и легна на бетонния под със затворени очи.

— Казвах ви аз да не го пипаме — ужасено прошепна Уошак на Стоунър, който кимаше и се взираше във водача на екип „Браво“.

След осем минути, с опънати нерви, Пакстън и Такахара измъкнаха от местата им последните два винта, придържащи дъното на сандъка.

— Добре — тихо измърмори Майк Такахара. — Сега става интересно.

Лари Пакстън сърдито изгледа техническия агент.

— Е, Господи, благодаря ти завсичко! Само дето се безпокоях, че ще умра от абсолютна скука тук.

Без да обръща внимание на подигравките му, Такахара внимателно вдигна покритото с пясък парче шперплат, дълго деветдесет и широко шестдесет сантиметра. Пипайки предпазливо, той избута дъното на сандъка, докато покри половината от кутията.

Обитателите на сандъка леко се разместиха.

— Добре — прошепна Такахара на Пакстън, — хвани другия край на дъската, но не прави нищо, докато не ти кажа.

Когато Лари Пакстън предпазливо улови освободената част на сандъка, той усети как обитателите изтропаха тежко.

Всичко продължи малко повече от няколко секунди и после настъпи тишина.

Такахара погледна към колегите си.

— Всичко ли е готово?

Тримата мъже кимнаха с различна степен на увереност.

— Добре — прозвуча гласът на Такахара зловещо и високо в иначе тихия склад. — Едно… Две… Три… Сега!

Миг след като Такахара и Пакстън рязко издърпаха съответните дъски от сандъка, две огромни черни змии с яркочервени ивици върху коремите се свлякоха в терариума и със страшен удар тупнаха върху стъклото, което накара Лари Пакстън да изкрещи „ПО ДЯВОЛИТЕ“ и да отскочи назад.

— Ох, боже господи — шепнеше Томас Уошак, отдръпвайки се бързо, като държеше пожарогасителя пред гърдите си, сякаш трябваше да отблъсне дяволски дух.

Дуайт Стоунър насочи пушката към терариума и после разтреперано се вгледа в огромните змии, които увиха една в друга дебелите си тела и започнаха да опипват стъклото със сплесканите си черни носове.

— По дяволите, какви са тези неща? — шепнеше Лари Пакстън.

— Приличат ми на кобритеджуджета — нервно предположи Майк Такахара.

— Каквито и да са, май са прекалено големи за терариума — отбеляза Дуайт Стоунър.

В този момент силен тропот върху металната врата на склада сепна четиримата агенти.

Стоунър, Уошак и Такахара продължаваха да отправят нежни погледи към змиите, докато Лари Пакстън тихичко се приближи до вратата, погледна през шпионката и изчезна навън.

След пет дълги минути той се върна с разкъсан плик с федерален печат и купчина листа в ръката си.

— Пратка от федералното правителство на новия ни адрес, който дори ние едва открихме? — поклати любопитно глава Майк Такахара.

Лари Пакстън ги изгледа заплашително, после кимна с глава.

— От Дженифър е. Искате ли да чуете?

Такахара хвърли поглед към двете дебели змии, които продължаваха да опипват тънките стъклени стени на терариума, после отново прикова очи в шефа на екип „Браво“.

— Не мисля, че ми се иска — измърмори той, — но давай.

— „Скъпи момчета — започна да чете Пакстън. — Възнамерявах да изпратя това писмо с товара, но се залисахме, докато се опитвахме да приготвим всичките тези проклети неща, а и бързахме да ги натоварим, преди Халахан да промени решението си. Надявам се, че ще пристигне, преди да отворите някой от сандъците.“ Пакстън вдигна поглед, за да види дали неговата публика вече му беше обърнала внимание, и забеляза, че и тримата мигновено отстъпиха три крачки от съмнителната на външен вид апаратура и двете огромни черни змии.

— „Ако все пак сте започнали да ги разопаковате, надявам се, че сте добре.“ Тримата агенти се струпаха около шефа си, с гръб към вратата и с лице към сандъците и устройството на Такахара за прехвърляне на змии. Не само пушката на Стоунър, но и 10-милиметровите пистолети „Смит и Уесън“ на Уошак и Такахара бяха заредени.

— „И понеже ви познавам добре, момчета — продължи Пакстън, — сигурна съм, вече сте разбрали, че тарантулите трябва да се поставят в малките терариуми, а змиите в големите. Между другото, вероятно е добра идеята да запечатате всички капаци, защото големите

змии могат много лесно да ги отворят…“ Пакстън погледна към Уошак.

— Хей, всичките тези терариуми ми изглеждат еднакви — заоправдава се Уошак и се скри зад купчината кутии. Малко по-късно той подаде глава.

— Добри новини, момчета — усмихна се широко дребният агент. — Тук отзад има цяла купчина големи терариуми.

За момент Лари Пакстън затвори очи, кимна бавно, после продължи да чете писмото на глас.

— „Кайманите са сериозен проблем. Лично аз не смятам, че пластмасовите басейни, които изпратихме, са достатъчно дълбоки.

Херпетологистите, които наехме, ни увериха, че за кратко време са добри, но все пак проклетите същества могат да изскочат.

Сигурна съм, че ще измислите нещо. Те са много по-бързи, отколкото предполагате и по-добре дръжте пръстите си далеч, докато ги вдигате. И понеже познавам добре Майк, обзалагам се, че вече му е хрумнала много умна идея как да отвори тези сандъци и да напъха съдържанието им в терариумите, без никой да бъде ухапан.“ Майк Такахара се усмихна.

— Добрата стара Дженифър, винаги съм я харесвал.

— Да, ама изчакай да чуеш останалото — изръмжа Лари Пакстън. — „Но не винаги Майк обмисля всичко правилно. Ако планирате да измайсторите трансферно устройство, така че капакът или дъното на сандъка да се плъзва по някакъв начин навън, спомнете си, че тарантулите могат лесно да се измъкнат през едносантиметрови отвори. Наистина трябва да сте готови, когато го правите, защото те са много бързи малки мръсници.“ — Господи — прошепна Дуайт Стоунър.

— „Накрая, бъдете много внимателни със сандъците с покрити отвори. Направихме ги, защото повечето от онези змии са женски и като че ли са бременни. Това не е проблем с тези, които си мътят яйцата, защото за известно време те ще лежат в сандъците. Но… — Пакстън спря достатъчно дълго, за да изгледа със злобен поглед своя подчинен. — Вие трябва да бъдете много внимателни със сандъци номера седем и двадесет и три…“ — Ох, мамицата му — прошепна Майк Такахара.

— „Защото — продължи водачът на екип «Браво» с явно повишен глас — има една тигрова змия в щайга номер седем и две отровни, които не снасят яйца — което означава, че те раждат живо поколение — и както изглежда, двете черни змии ще родят всеки момент. Никой от нас тук не знае колко са големи новородените черни змийчета, но предполагаме, че без проблеми ще успеят да се промушат през едносантиметрови пролуки. Според справочната литература, средното потомство на обикновените черни змии е дванадесет. Моето предложение е да направите като нас и да наемете няколко професионални херпетологисти, после да отидете да пиете бира, докато те разопаковат и поставят всичко на място. Но предполагам, че не можете да го направите, защото изпълнявате тайна операция. Е, късмет все пак. Дженифър.“ Майк Такахара се върна до изобретението си за прехвърляне на змии, грабна купчината със справочна литература, после бързо отстъпи зад Стоунър и пушката му. Мърморейки си, той нетърпеливо прелисти и проследи с палец заглавията, докато стигна до „Австралийски змии“.

— Да, ето ги — посочи техническият агент снимката. — Съвсем същите черни гадини.

— Това ли е всичко, което пише? Ега ти късмета? — недоверчиво измърмори Дуайт Стоунър.

Лари Пакстън поклати глава.

— Не, има послеслов. — Той подаде писмото на Стоунър и му посочи страницата.

— Хей, може пък да не е чак толкова лошо, момчета. — Майк Такахара продължи да се взира в текста. — Тук пише, че при ухапване отровата на повечето смъртоносни змии в света е средно 218 000 LD50, на тигровите е 15 000, а на обикновените черни змии 700.

— Какво означава това? — попита Томас Уошак.

— Не мога да разбера — призна си техническият агент. — Мисля, че LD50 е смъртоносната доза за броя мишки, които може да убие отровата на една змия. Но хей, ние трябва да имаме по-голяма тегловна маса от седемстотин мишки, нали?

— Аха, предполагам — нервно се съгласи Уошак. — Но какво ще кажеш за петнадесетте хиляди, които онази тигрова змия убива? — Такахара смръщи лице, докато наум превръщаше теглото на мишките в човешки размери.

— Да, това вече е проблем.

Дуайт Стоунър вдигна поглед от писмото и се вторачи в Лари Пакстън.

— Тя се майтапи — твърдо заяви той.

— Да имаш някаква по-добра идея?

— Уха — незабавно предложи Стоунър. — Да полеем склада с бензин и да го подпалим с газовата горелка.

Лари Пакстън огледа склада.

— Нямаме газова горелка — заключи той.

— Ще измайсторя една.

— Проблемът е — неохотно съобщи Пакстър на своя екип, без да обръща внимание на предложението на Стоунър, — че ако онези неща наистина са бременни… Хей! — Очите на Лари Пакстън се разшириха от ужас. — Онези змии вече не мърдат!

— Знаеш ли — размишляваше Томас Уошак на глас, докато със Стоунър наблюдаваха любопитно как двамата им колеги се доближават до терариума, където двете огромни черни змии вече лежаха подозрително неподвижни. — Чудя се какво ли прави сега Хенри.

21.

Тя усети приближаването им, докато стоеше в оранжерията и оглеждаше колекцията от екзотични растения, останали от предишната собственичка.

Двама мъже. Единият, водещият, с тежка походка, разсеян, наподобяващ куче, познат и безинтересен. Другият — с плавни движения, безразличен, типична котка и много по-интригуващ.

Да не кажем опасен.

Мъдреца… и един непознат.

Тя съзнателно избърза, за да ги пресрещне още на портата, защото беше заявила на стария, че за известно време не иска да вижда никакви непознати. Не и след последните. Посещението на Уинтърсоул и неговата приятелка или придружителка я разстрои.

Но не чак толкова, колкото очите на Уинтърсоул. За миг си ги представи и пак усети безсилие. Необикновени бледосиви, точно както Мъдреца ги беше описал. И освен това дясното му око беше по-бледо от лявото, дотолкова, че ирисът почти се сливаше с бялата орбита и зеницата изпъкваше като бездънна дълбока черна дупка. Разликата между двете очи ги правеше да изглеждат сякаш трептят. Без значение колко упорито се опитваше, тя не можеше да установи контакт с очите му. Непрекъснато се усещаше, че се взира в едното или в другото око, или някъде между двете.

Мисля, че той и аз…

Въпреки слънчевата топлина тя потрепери.

„И Саша не му се доверява — помисли си тя, докато се приближаваше до двамата мъже. — Чудя се дали този ще бъде различен?“ За обикновен наблюдател външно тя изглеждаше спокойна и доволна, когато посрещна двамата посетители. Обаче под свободната туника тялото й беше напрегнато, готова да се бори при първия намек на агресия. След като озари брадатия старец с усмивка вместо поздрав, тя съсредоточи цялото си умение върху лицето и тялото на непознатия.

— Този, за когото ти говорих — обяви Мъдреца вместо запознанство, после отстъпи с типичния си тромав маниер и изведнъж тя се озова директно пред новодошлия.

Познавам те.

Обезпокояващото чувство моментално заличи всички други мисли от нейното съзнание.

Мигновено и инстинктивно тя отклони поглед, вдигна и двете си ръце, за да контролира чувството, с което непознатият я завладя. Удивителната му ръка се протегна към нея — здраво стисна дясната й ръка и я притисна силно върху мускулестата си китка. С грациозно движение тя прилепи горната част на тялото си в неговото, за да неутрализира грубата му мъжка сила, после леко докосна с устни бузата му.

— Радвам се да ви видя най-накрая. — Мекото й гърлено шепнене прозвуча напълно спокойно и уверено. Обаче собствената й реакция, също и неговата — или по-точно пълното отсъствие на такава — подкопа нейната самоувереност.

Той просто си стоеше там.

И в тази секунда по-скоро инстинктивно, по усет, който просто изникна от нейното подсъзнание, тя разбра, че този мъж — който и какъвто и да е той — представлява страшна опасност.

Но също и интригуваща, благоприятна възможност.

Поради причини, които не можеше да си обясни, Хенри Лайтстоун също инстинктивно застана нащрек и се почувства напълно объркан и дезориентиран, когато усети колко много го привлича тази елегантна, чувствена и поразително красива жена.

Когато забеляза, че тя се е вторачила в ръцете си, той погледна надолу и откри — за свое най-голямо учудване, защото нямаше спомен да го е правил, — че несъзнателно е хванал нейната твърда, но много по-малка китка с движение, което беше някак… отбранително.

Объркан и неспокоен, неясно усещайки, че тя се чувства също толкова неловко, той вдигна поглед… и откри твърде късно, че тя е направила същото. За първи път през тази почти сюрреалистична пауза, очите му срещнаха нейните.

Ефектът беше мигновен и кръвта му започна да пулсира. Усети внезапна пронизваща болка в стомаха, почти хипнотична. Той

моментално разбра, че никога не е виждал — и дори не си е представял — такава жена в досегашния си живот.

„Какво каза тя? — напрягаше ума си, за да си спомни. — Радвам се да ви видя най-накрая? Какво означаваше това?“ Предупреждаващите за опасност звънци започнаха да звънят лудо в тила на Хенри Лайтстоун.

Лейди, коя, по дяволите, си ти?

— Карла. Карла Пардъс — отговори тя на немия му въпрос, като се поколеба за част от секундата, което мигновено привлече вниманието му.

— Хенри — отвърна той, инстинктивно решавайки все още да не издава фамилията си. Интуицията му, развита от годините следователска работа, го предупреди да се отдръпне колкото е възможно по-бързо.

Но другите по-примитивни чувства — любопитството, изкушението и еротичното омагьосване — го спираха.

— Нима каза „най-накрая“? — отвърна той с принудена безгрижност, откривайки, че е невъзможно да избяга от силното привличане на зелените очи със златисти петънца, блестящи на заинтригуващото лице, което по някакъв неопределим начин беше и открито, и грубо, и чувствено примамващо. — Означава ли това, че си ме очаквала?

— Разбира се, от известно време. — Тя се обърна и поведе двамата мъже към покритата веранда с движение, което порази Лайтстоун. — Освен всичко друго аз съм и вещица.

Те седнаха на масата и почти около час отпиваха от горещия чай и шоколад, беседваха за маловажни неща, като позволяваха на Мъдреца да се вмъква в разговора им с любимите си теми. Докато разговаряха, Лайтстоун осъзна, че напълно е заинтригуван от маниерите на младата жена. Начинът, по който седеше, отпускайки се от все още видимо обзелата я тревога; походката й с почти котешка грация; усмивката й като на палаво момиче, но все пак съблазнително, и особено от начина, по който поддържаше контакт — с очите и лекото докосване на ръката му с топлите си пръсти.

Правеше го толкова небрежно, сърдечно и открито и все пак поддържаше изнервяща го дистанция извън сферата на обикновеното флиртуване.

Той усети как тя любопитно проучва миналото му със случайните си въпроси и кратки коментари, които се вплитаха в мърморенето на стареца. Обаче от време на време в тези паралелни разговори се вмъкваше вакуум, така че Лайтстоун беше принуден да го запълни, понякога отговаряйки на нейните въпроси, понякога не. Но въпросите нито веднъж не го застрашиха и тя никога не го насили.

Той реши, че тя е най-самоуверената жена, която някога е срещал, и въпреки всичко една от най-уязвимите.

Нито това откритие, нито неговата чувственост имаха някакъв смисъл.

Нарастващото бръщолевене на стареца периодически се сменяше с тихо мърморене и съзерцаваш на грубата порцеланова чаша, която жената непрекъснато доливаше с горещ шоколад от термоса. Но именно това мънкане позволяваше на него и жената да продължат личния си разговор с по-малки усилия и прекъсвания.

Накрая Мъдреца се отпусна на стола с брада опряна върху гърдите си.

За момент сякаш старият човек заспа. Но после изведнъж се оживи, енергично се размърда, грабна белия си бастун, съобщи, че вече е станало късно, стана и се заклатушка към вратата.

— Предполагам, не трябва да се безпокоя, че нашият гадател се е опитал да се измъкне, без да плати сметката си. — Лайтстоун се засмя ехидно, докато наблюдаваха стареца да се олюлява по пътеката, предпазливо потропвайки с бастуна, който после мушна под рамката на стария мотопед, внимателно напъха тъмните си очила в джоба на ризата, нахлузи огромната защитна каска, запали малкия си мотор и се отдалечи по пътя, следван от огромни облаци пушек.

Жената се усмихна.

— Ако някога се опита да направи нещо такова, ще бъде по-разумно да не изпускаш от очи портфейла си.

— Нима е толкова добър джебчия? — Лайтстоун също се усмихна. — Интересен човек. Но не е твоят тип. — Жената открито го заоглежда. — Как се срещнахте?

— Благодарение на един мой приятел. — Лайтстоун изрецитира няколко от преповтарящите вече детайли за измисленото му минало с Боби и Сюзан ла Грейндж, но без да споменава имената им. — Преди

няколко месеца те си купиха тук ранчо за едър добитък. Казах си, щом съм без работа, защо пък да не ги посетя — отново се усмихна той.

— Срещна Мъдреца във фермата? — Любопитно изражение трепна по лицето на жената.

— Не аз, моят приятел го е срещнал. Абе става въпрос за някаква много странна сделка — призна си Лайтстоун. — Въобразява си, че едно от онези митични същества, Голямата стъпка, живее в неговото имение.

— И мислиш, че Мъдреца може да прогони тъмните му фантазии?

— Малко съм изненадан.

— Не вярваш на митични чудовища, нали? — засмя се закачливо жената.

Хенри Лайтстоун се поколеба, опитвайки се да разбере дали не го дразни.

— Опитвам се да не разсъждавам за нещата, които не разбирам — сериозно обясни той. — Но пък вярвам в природата на човека… и особено в човек като Мъдреца, който вероятно се забавлява, като използва хората, които са повече доверчиви, отколкото аналитични.

— Означава ли това, че ти си по-аналитичен? — Тя го наблюдаваше с по-голямо любопитство.

Лайтстоун поклати глава.

— Не, наистина не съм. Това само ми напомня, че ще се чувствам много по-добре, ако разцепиш картите и видя своето бъдеще. И ако някой като Мъдреца ми предложи талисман за късмет, направен от истински митичен звяр, вероятно ще да платя скъпо.

За момент жената се поколеба.

— И не трябва да си ходиш?

Въпросът беше толкова ненадеен, че свари Лайтстоун неподготвен.

Той нервно се усмихна.

— Както казах, в момента нямам работа. Моите приятели ме очакват в дома си за вечеря. Освен ако… — Той сви рамене.

Жената стана, блестящата й от слънцето коса докосна брадичката му, когато тя приближи до него. — Тогава ела с мен.

Те влязоха в ресторанта. Жената водеше, а Лайтстоун внимателно я следваше, усещайки известна напрегнатост в походката

й. Опитваше се да не мисли за елегантната й фигура, докато чувствените й стегнати бедра, ханш, гърди и рамене ритмично се очертаваха под меката тънка материя на туниката й…

След като минаха по дълъг тесен коридор, облицован с лакирано дърво, той я последва през люлееща се врата, завиха надясно, после преминаха през друга — която беше заключена с окачена огромна табела на нея: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ, НЕ ВЛИЗАЙ“ — и после почти веднага влязоха през втора, двойно заключена врата.

Изведнъж Хенри Лайтстоун се озова в тъмна стая, която беше огромна и щеше да наподобява на пещера, ако го нямаше гигантският многовековен черен дъб, изникнал от пода.

Когато приближиха до грамадното дърво, Лайтстоун откри, че в основата си дънерът бе с диаметър най-малко два метра, а дебелите клони, надвиснали точно над главата му, се разперваха навън и нагоре във всички посоки. Единственото осветление в стаята идваше от малък абажур, който излъчваше светъл кръг върху ниската масичка, заобиколена от три фотьойла, подредени под един от по-ниските огромни клони. Поглеждайки нагоре, Лайтстоун установи, че не може да види тавана, който просто се скриваше над сплетените клони на около десет метра над главата му.

Поради някаква необяснима причина го разтревожи както жената, така и тъмнината над него.

— Седни. — Тя посочи към един от фотьойлите.

Лайтстоун вдигна поглед към тъмното празно пространство за последен път и после се присъедини към жената, която седеше с кръстосани крака от срещуположната страна на малката масичка. Той забеляза как тя се намества така, че разпръскваната светлина от лампата и образуващите се сенки да очертаят еротичните черти на вече неясното й лице. Веднага след като се настани, тя отвори едно дървено сандъче на масата и извади нещо от него.

Предметът, който постави в осветения кръг между тях, приличаше на грубо отчупено парче от ограда. Като го огледа по-отблизо, Хенри Лайтстоун забеляза кичур козина, залепен върху счупено парче дърво.

— Виждаш ли това? — тихо попита тя.

— Имаш предвид козината?

— Да.

Лайтстоун се замисли.

— Искаш да кажеш, че…

— Че твоят митичен звяр може въобще да не е толкова митичен — рече тя с тих, дрезгав глас.

Хенри Лайтстоун огледа кичура по-отблизо и ясно различи около четиридесет странно сплетени и намотани червеникави косъма.

— Как узна… — започна той, но жената се наведе напред и извади още нещо от сандъка.

Без да обръща внимание на въпроса му, тя внимателно издърпа с пинцета два косъма и постави всеки един от тях в отделни малки прозрачни пликове. След това натисна единия плик в дланта му, докато нейната ръка се затопли от излъчваната топлина на неговата, после мушна втория плик в туниката между гърдите си.

— Дори не смея да попитам какво става — накрая се осмели той.

— Някои казват, че косите на Саскуач защитават онзи, който е завладян от дявола… Но само ако този човек притежава котешки дух и вярва в това — добави тя многозначително.

— А другият, който ти… — измърмори той, като посочи към блузата й.

Тя се усмихна.

— О, това са неща, които само ние вещиците правим.

— Аха…

— Знаеш ли — заяви тя, преди Лайтстоун да успее да се изкаже, — Мъдреца наистина вярва, че Саскуач — съществото, което оскуба козината си на тази ограда… — е неговият домашен любимец.

— Предполагам, че той не е от типа хора, които биха се съг ласили да гледат куче.

Изведнъж сериозното й изражение се замени с усмивка.

— Е, като спомена това, ти също не правиш впечатление на някой, който е готов да гледа куче?

— Защо пък не?

— Интуиция на гадател.

— Аха.

— Означава ли „аха“, че не вярваш на гадателите?

— Означава, че винаги съм любопитен да открия как стават нещата. Без врачките да ми гледат на ръка или да използват колода от 78 карти.

— Понякога екстрасенсите използват различни форми. Аз просто умея да усещам нещата такива, каквито са — сериозно отвърна тя. — Ти не приличаш на хората, които се обвързват със съпруга, деца, кучета — всичко, което изисква постоянни грижи. Тя се усмихна неуверено.

— Не си такъв, нали?

Това беше повече твърдение, отколкото въпрос.

— Нямам съпруга и деца — съгласи се Лайтстоун, подсъзнателно усещащ отново онези предупредителни звънци.

— Разбира се — уверено заговори тя, сякаш потвърждаваше добре известен факт. — И със сигурност нямаш куче?

Лайтстоун сви рамене.

— Израснал съм с тях и предполагам, че бяха добри приятели. Искам да кажа, че те бяха доста привързани. Но винаги са изглеждали толкова зависими… сякаш нямат собствен живот.

— Затова ли никога не си имал собствено куче, след като си напуснал дома си?

— Никога не съм изпитвал тази нужда. А и не се задържам дълго на едно място.

Тя кимна. Личеше си, че се забавлява, и той усети как се отпуска… но само след миг се сепна от следващия й рязък въпрос.

— Някога страхувал ли си се от тях?

— От какво? Кучетата? — захили се Лайтстоун, но умът му продължи да я анализира критично. — Разбира се, че не.

— Дори от големите и страшните? — В чувствения й глас се прамъкна недоверие.

— Имаш предвид добермани, немски овчарки, такива породи ли?

— Или ротвайлери и питбули.

— Не, не, наистина — увери я Хенри, след като за кратко обмисли въпроса й. — Разбирам, че звучи доста самоуверено. Но кучето усеща, ако се страхуваш от него. И от опита, който имам, ако не се страхуваш, те обикновено отстъпват.

— А ако не го направят?

— Не знам, предполагам, че ще се наложи да използвам груба сила. — Хенри Лайтстоун сви рамене. — Никога не съм имал подобен проблем.

— А какво ще кажеш за котките? Лайтстоун любопитно вирна глава.

— Питаш ме дали се страхувам от котки?

Тя кимна, изведнъж зелените й очи със златисти петънца заблестяха. Едно видение, което напълно го влудяваше и тревожеше, откакто беше влязъл в странната стая.

— Предполагам, честният ми отговор е, че аз никога не съм виждал достатъчно голяма, за да… — започна той. Но след това тихо и в същото време много тежко тупване зад гърба му го накара да извърти глава и рамене. Инстинктивно вдигна ръцете си в защитна позиция — после замръзна, когато откри, че се взира в полуприсвити жълти очи с непроницаемо фокусирани като точки зеници, насочени в далечината и безумно трептящи в средата. — … за да ме уплаши — завърши той с дрезгаво шепнене. Собствените му зеници се разшириха от шока, когато разбра защо онези невероятно хипнотични очи трептят.

— Не мърдай — предупреди го тя с учудващо спокоен и равен глас.

— Не се тревожи, няма — обеща той, но въпреки това го направи. Бавно, после малко по-бързо свали ръце и ги отпусна върху кръстосаните си крака, сякаш това беше най-правилното нещо, което трябваше да направи.

— Какво е това? — прошепна той, наистина учуден, че успя да изрече думите с невероятно скованите си гласни струни.

— Ще видиш…

Очите му бавно привикнаха с тъмнината и той видя ниското чело и полуизправените уши, белезникавите оранжеви мустаци, които стърчаха от двете страни на муцуната, покрита като с дебело кадифе… Но най-вече огромната, мускулеста, обагренав сребристо чернота.

О, боже господи.

Пантера.

За миг Хенри Лайтстоун повярва, че ще умре от ужасна смърт. Сърцето му заби в гърдите, а някаква примитивна част от неговия разум пищеше, че трябва да избяга, да се бори, да се скрие, да направи нещо, преди да е станало много късно. Но после поради някаква причина, която той въобще не успя да схване, усети, че единствено леко наклонените уши могат да имат някакъв смисъл.

Не мърдай. Без значение какво ще стане, не мърдай.

Нямаше представа дали той си помисли това, или някой друг — всъщност жената — изрече тези думи.

После с много бързо движение, за да успее да го види, котката неочаквано се доближи — по-точно скочи — и тежките й твърди лапи притиснаха ръцете на Лайтстоун върху краката му, ужасно острите нокти леко се вкопчиха в китките му и дългите мустаци докоснаха гърлото му, преди огромната котка изведнъж да издаде плътен вой и да потърка чело в брадата му.

— Добре ли си? — попита тя по-късно, след време — моменти или часове Лайтстоун нямаше представа — с онзи същия тих спо-коен глас.

— Имам усещането, че напълно съм под него — отвърна Лайтстоун с много тих приглушен глас.

— Нея — спокойно го поправи жената.

— Съжалявам, не забелязах. — Лайтстоун направи гримаса, когато страшно острите нокти се забиха дълбоко в ръцете му, а доволно мъркащото животно сви мускулите на огромните си лапи.

— Всичко, което прави, е нормално — отвърна жената с подчертан язвителен сарказъм, което — за нейно учудване — граничеше с неморалното.

— Всичко ли ще е наред, ако се опитам да я… погаля? — попита Лайтстоун. Определено не желаеше да направи нещо, което да смути добродушното, игриво поведение на котката, но в същото време все повече съзнаваше уязвимостта си. В този момент той знаеше, че ако това животно беше като всички други котки, с които си бе играл като дете, неочаквано и непредсказуемо можеше да направи нещо различно — например захапване или дращене. Той се опитваше да не мисли за ужасно острите й нокти, които се забиваха в меката му и уязвима кожа.

Наистина изумен, Лайтстоун осъзна, че не се страхува — най-малкото не трепери, не хленчи, не му си свива стомахът. Ако чувстваше нещо, това беше само силна емоционална заинтригуваност. И към котката, и към жената, която очевидно притежаваше това животно.

— Мисля, че ще ти позволи — прозвуча гласът на жената с леко променена острота, която Лайтстоун мигновено долови. — Но го направи бавно. Ние сме в непроучена територия.

— Какво точно означава „непроучена територия“? — колебливо попита той.

— Никога преди не е правила подобно нещо… с непознат — почти неохотно си призна жената.

— Това лошо или добро е?

— Не знам. Винаги е много предсказуема. Затова малко съм обезпокоена.

Жената замълча, като продължи да държи ръцете си върху скута, наблюдавайки как голямата котка възторжено потърква муцуната си в лицето на Лайтстоун.

— Лявата ти ръка — тихо предложи тя на госта си. — Можеш ли да я издърпаш и освободиш?

— Не мисля, че ще успея.

„Освен ако не искам да я загубя“ — помисли Лайтстоун, когато острите нокти продължиха да се впиват в кожата на вече нараненните му ръце.

— Когато ти кажа — заяви жената с почти хипнотичен глас, — вдигни лявата си ръка, не дясната — наблегна тя. — Много внимателно, много бавно, но уверено… Стой отпуснат и продължавай да поддържаш контакт — инструктира го тя със същия равен глас. — После извърти ръка и нежно погали лапата й с палец. Не трепвай и не прави други резки движения, без значение как ще реагира. Мислиш ли, че можеш?

Хенри усети, че се отпуска от гласа й.

— Да.

— Тогава давай — тихо нареди тя.

— Някакви съвети какво да направя, ако не й хареса? — попита Лайтстоун.

— Каквото и да е, само не прави никакви резки движения — повтори жената с тих и мил глас. — На секундата е способна да ни убие и двамата, ако пожелае. Но предполагам, че вече си го разбрал.

— О, да, веднага — дрезгаво прошепна Лайтстоун.

— Тя има контролиращ нашийник на врата си, който използвам, за да я успокоя, ако е необходимо. Носи го навън на обществени места. Но както вероятно вече си забелязал, не сме навън, така че точно сега той не е на нея.

— И как ще я успокоиш, ако се наложи? — попита Лайтстоун, въпреки че вече се досещаше какъв ще е отговорът й.

— Ако се окаже, че не мога да я контролирам с гласа си, което ще е доста необичайно, но, разбира се, възможно, има оръжие с упойващи стрели върху масата на около десет крачки от лявата ти страна. То се зарежда автоматично и предпазителят е свален. Една стрела много бързо ще я успокои, две ще я приспят, три ще я убият. Обаче трябва да запомниш нещо много важно: доста е вероятно да не успееш да изстреляш трите стрели и въобще да не се докопаш до оръжието, преди тя да те е нападнала. Във всеки случай не искам да умре, освен ако не е абсолютно неизбежно.

„И ако тя умре и ти ще умреш, който и да си“ — помисли си жената.

— Този отговор задоволява ли те?

— Аз… не мисля, че ще се наложи да използваме успокоителните стрели — отговори Лайтстоун, като се молеше увереността му да се дължи на здрав разум.

— Само запомни: бавно и решително. Не забравяй, че тя е необикновено силна и много бърза.

— Не мисля, че ще го забравя — промълви Хенри обезсърчено, като полека повдигна ръката си, но моментално усети ноктите да се впиват по-дълбоко. Но той продължи да вдига ръката си, докато почувства, че котката одобри това, като премести лапите си няколко сантиметра нагоре върху бедрата му и спря да го дращи.

Като поддържаше директно тежестта й, той бавно изви длан и започна да търка меката козина на лапата й с върха на пръстите си.

Котката спря да мърка, фиксира федералния агент с двете си блестящи орбити за кратък съкрушителен момент и после — за негово пълно учудване и облекчение — поднови търкането и мъркането още по-интензивно… като отвреме навреме спираше, за да оближе предните си лапи. Когато го правеше, Лайтстоун усещаше острите й нокти да се впиват все по-дълбоко в дланта му. Бавно и методично, той повдигна ръката си до врата… после до раменета… докато накрая, пръстите му потънаха между мускулестите й плешки.

Мъркането и дращенето на котката нарастваше все повече, когато изведнъж, без предупреждение, тя издаде смразяващ вой и отскочи.

Приземи се и застана готова за скок, мускулите стегнати, а зъбите — оголени. Взираше се хищно в Хенри Лайтстоун с черните си зеници като малки черни точки в центъра на страховитите черни очи.

Лайтстоун затаи дъх, когато котката се извърна и с тихи стъпки излезе от стаята, издавайки зловещ звук — нещо като мъркане, а после пронизителен рев.

Той дълго седя, усещайки треперенето на ръцете си и студените тръпки, пропълзяващи по гърба му.

После бавно въздъхна и се обърна към жената:

— Какво беше това? — прошепна той, за да не развали магията.

— Възбудена е — отвърна жената и направи плавно движение, без да може да заличи напълно своята огромна възбуда.

„Ако той направи това с мен…“ — помисли си тя, а после се насили да изхвърли ярките образи от мислите си.

По-късно, докато стояха във вътрешния двор, поглеждайки с присвити очи към ярката слънчева светлина, Хенри Лайтстоун внезапно усети колко страхотно е усещането да си жив.

Жената го изучаваше дълго и доста съсредоточено, което го накара пак да се почувства напрегнат.

— Направи го за теб — накрая отбеляза тя с онзи тих дрезгав глас, който Лайтстоун намираше за невероятно привлекателен… но също и поради някаква неизвестна причина заплашителен. — И в случай, че се чудиш, да, смятам, че вече много се привърза към теб.

— Не мога да повярвам — заяви твърдо той, макар много добре да го усещаше. — Знам, че нямам право да питам, още по-малко да ти се натрапвам — осмели се той, — но…

— Искаш пак да я видиш… Или може би нас двете? — усмихна се жената и кимна рязко.

— А уж вече не вярвам в приказки — отвърна Лайтстоун, като се надяваше гласът му да звучи безгрижно.

За щастие, като че ли това се оказа най-уместното, което можеше да каже. За първи път тя така широко се усмихна, че направо прониза сърцето на Хенри Лайтстоун.

— Да, може да се върна.

Чувствените й устни се свиха закачливо. Тя се поколеба и за миг зелените й очи със златисти петънца заблестяха опасно.

— Моля те да се върнеш, когато можеш. — Тя хвана ръцете му и го изпрати до портата. — Мисля, че и двете ще се радваме да те видим отново.

— Какво мислиш за една закуска утре? Това ще предизвика ли съдбата?

Жената кимна бавно.

— Закуска утре? Чудесно! — Тя се засмя безгрижно. — Отваряме в шест. Обаче да те предупредя: преди да ти позволя да въздействаш на Саша отново — тя впи очите си в неговите, — трябва да видя съдбата ти.

— Наистина ли мислиш, че е добра идея? — умишлено се забави Лайтстоун, така че да удължи допира на ръката й.

— О, да — съобщи тя уверено, пусна ръката му и отстъпи. — Това е крайно необходимо.

22.

Уилбър Богс идваше в съзнание на кратки проблясъци. Първото му усещане беше, че се е оплел във въжета и мрежи… Бореше се в тъмнина, без да успее да освободи ръцете си и да отстрани покритието върху носа и устата… После приглушени успокояващи го гласове го уверяваха, че всичко е наред.

След неизвестно колко време — ярка светлина и ужасна пресъхналост в устата… И пак тъмнина, и студена ръка, стискаща китката му.

Той премига, за да се опита да разпознае кой беше.

— Е, най-после — поздрави го весел глас. — Време беше да дойдеш в съзнание. Бяхме започнали да се безпокоим.

Богс се опита да каже нещо, но залепналият език отказа да му съдейства.

— Жаден — промълви със стържещ глас, който не успя да разпознае като свой.

— Разбира се, че си жаден, сладурче. — Медицинската сестра натопи чисто парче марля в колба с вода и намокри устните му. — Сега как е?

— Още?

— Една минутка, трябва да говорят с теб.

Все още със замъглен поглед, Уилбър Богс усети студената ръка да потупва китката му, чу отдалечаващи се стъпки… и после много по-различен, мъжки глас отново го събуди.

— Какво да правим? — попита гласът.

Богс дълго обмисляше думите, като се опитваше да подреди всички образи, които се блъскаха в главата му.

Инцидент с лодката… или не, това беше инцидент с кола. Някаква голяма катастрофа, защото си спомняше силната болка. Но въпреки всичко не проумяваше защо сега не усеща нищо. Всъщност цялото му тяло беше сковано, толкова вцепенено, че каквото и да се опитваше да си спомни, продължаваше да му се изплъзва…

И отново мъжкият глас, който го питаше нещо… за някакво име?

Какво име?

Без значение колко упорито се опитваше, Богс просто не успя да си спомни никакви имена. Което беше много странно, реши той, защото един федерален агент трябва да може да…

— Какво каза? — Лекарят вдигна поглед към изумената старши медицинска сестра.

— Като че ли каза федерален агент.

Докторът вдигна вежди, наведе се и прошепна в ухото на Богс:

— С федерален агент ли искаш да говориш?

С последни сили Уилбър Богс поклати едва доловимо глава.

Като се сети за оскъдното облекло, с което докараха пациента в спешно отделение, медицинската сестра се наведе и скептично попита:

— Ти ли си федерален агент?

Богс се опита да кимне, но нямаше никаква представа дали успя да помръдне главата си. Затова се помъчи да прошепне отговора, но се чу само слабо съскане.

— Ти си федерален агент? — Богс прозря съмнението в гласа й.

Този път той успя да кимне.

— Как се казваш? — настоя тя, като взе отпуснатата му ръка в своите. — Можеш ли да ни кажеш името си?

Старши медицинската сестра долепи ухо до устните му, но чак след третия опит успя да различи звуците.

— Уилбър ли каза?

Той се усмихна леко, но острият й поглед мигновено улови движението му.

— Добре. Ти си Уилбър. Чудесно, Уилбър. — Медицинската сестра се разсмя звънко, лекарят я поздрави с вдигнат палец, после тя отново се наведе. — А сега само още един последен въпрос и ще те оставим да почиваш. Можеш ли да ми кажеш фамилията си?

Богс реши, че може, но когато се опита, всичко отново започна да се замъглява. Той усети колко е изморен и че се чувства добре, като лежи по гръб… и се унесе.

— Е, все някак ще разберем. — Изумената медицинска сестра вдигна поглед към придружаващия я лекар. — Вярваш ли в това?

— Бих искал да сме сигурни — отвърна той, като отбеляза името върху картона на Богс. — Все пак не е лошо да имам пациент с

действителна медицинска застраховка.

Дежурният вдигна слушалката, изслуша любезно, записа името и номера в служебния си тефтер, после влезе в задната стая, кабинет на шефа на регионалната служба на ФБР в Медфорд, Орегон.

— Токущо пристигна интересно обаждане от областната болница — докладва младият агент от ФБР на двамата си по-възрастни колеги. — При тях е докаран тежко ранен пациент без документи. Когато дошъл в съзнание, заявил, че е федерален агент. Чудят се дали липсва някой от нас?

— Какво им отговори?

— Че всички са на работа, но за всеки случай пуснах и телеграма до болницата.

— Добре, това ще поуспокои малко болничната администрация и областните ни колеги. — Местният старши агент Джордж Кавана се обърна към своя гост. — Да липсва някой от твоите момчета?

Специален агент Ал Грайнърд вдигна вежди.

— Дяволски се надявам да няма такова нещо — отвърна той.

— Описаха ли го?

Младият агент погледна към бележника си.

— Бял мъж, ръст метър и осемдесет, тегло деветдесет, кафяви очи…

— Не прилича на никой от нашите. — Грайнърд поклати глава, видимо успокоен. — …къса сива коса. Вероятно е първото му име да е Уилбър — завърши младият агент.

— Познавам двама или трима, които се казват Уилбър и работят при нас, но никой от тях не живее наблизо — обади се Грайнърд. — Единият е Уилбър Колинс в офиса във Филаделфия, другият е Уилбър Фокс от Маями и…

— Знаеш ли на кого най-много прилича? — Замислен поглед се появи в очите на местния началник. — На Уилбър Богс от провинция Джаспър.

Младият агент хвърли поглед отново към записките си.

— Възможно е — колебливо отвърна той.

— Кой е той? Някой от нашите бивши агенти? — попита Грайнърд.

— Не, от Агенцията за охрана на околната среда. Ал Грайнърд широко отвори очи.

— Какво?

— Май попаднах в целта? — Джордж Кавана поклати любопитно глава.

— В известен смисъл — предположи Грайнърд. — Имах скоро вземанедаване с агентите от техния отдел за специални операции. Беше ми излязло от ума. Но сега, като се замисля върху всичко, ми се струва, че е много вероятно някой от онзи специален оперативен екип да продължава да обикаля тук.

— Хм, лошо ли е това?

— Бродещ вампир вероятно ще е най-точното описание.

— Е, няма да се тревожим, че Уилбър Богс е от екипа за специални операции… или най-малкото не в момента — предложи Джордж Кавана.

— Така ли? Защо?

— Главно заради това, че той не може да се прикрие в тази област повече от петнадесет минути. Това е ловна и риболовна местност и всеки, който се интересува от тия неща в провинциите Джаксън, Джосефин или Джаспър познава стария Уилбър Богс. Класически пример за страж на дивеча. Ако уловиш над ограничението или извън сезона някоя риба, патица или елен, моментално от храстите ще изскочи Уилбър Богс с усмивка на лице и квитанция в ръка. И дори не си помисляй да се опитваш да се обясняваш или да се измъкнеш от глобата.

— От опит ли говориш, Джордж?

Джордж Кавана се усмихна.

— За щастие, не. Но познавам няколко местни ченгета, които са опитвали да извадят пачката или значката пред Уилбър. Груба грешка.

— Хм, май не е точно твоя тип, въздържания небиещ на очи таен агент?

— Със сигурност — ухили се местният началник на ФБР. — Знаеш ли, като спомена това, мисля, че си спомних нещо, което чух за тези момчета, които бдят над околната среда. Не беше ли нещо за някаква силна многонационална терористична група, която работела за някакъв политически тип извън Вашингтон, а после онези агенти ги ликвидираха, избиха цялата група?

— Загубиха няколко добри агенти в операцията, но да, свършиха дяволски добра работа — неохотно се съгласи Грайнърд.

— Всичко се връща — усмихна се Джордж Кавана. — Забърка се в онази каша от Анкоридж, като упорито продължи да преследваш оня тип от Агенция за охрана на околната среда. Но въпреки това той продължи да се рови… и в края на краищата поведе всички към лошите момчета. Как му беше името?

— Джордж, имал съм предостатъчно конфликти като този в живота си. Зарежи това — изнедоволства Ал Грайнард.

— Хайде, как беше името на агента, който ти създаде толкова много главоболия? — настойчиво попита Кавана.

— Лайтстоун. — Болезнен поглед се появи върху гладко обръснатото лице на Грайнърд. — Хенри Лайтстоун.

Навярно беше добре, че старши агентът Ал Грайнърд нямаше и най-малка представа, че в момента, когато той и местният резидент Джордж Кавана обсъждаха една продължително разработвана и много сложна операция на ФБР, два от екипите на американската Агенция за охрана на околната среда — общо единадесет агенти — активно участваха в тайно разследване на по-малко от сто километра от службата на ФБР в Медфорд, Орегон.

Но вероятно тази новина не би разтревожила Грайнърд повече от откритието, че човекът, който му създаде толкова главоболия през последните две години — специален агент Хенри Лайтстоун, — в този момент беше на по-малко от два километра от офиса на ФБР в Медфорд, готвейки се да започне действия, които щяха да причинят на старши агента от ФБР още повече ядове през следващите дни.

Десет минути по-късно Хенри Лайтстоун и Боби ла Грейндж преминаха през остъкления вход на Националната съдебна лаборатория на Агенцията за охрана на околната среда в Ашланд, Орегон, и спряха за обичайната проверка на рецепцията. Във фоайето забелязаха забързалия се съдебен експерт Ед Роудс, закопчаващ работната си престилка в движение.

— Хенри?

— Хей, Ед. Как си, приятелю?

— Страхотно — приветливо се усмихна Роудс, като раздруса силно ръката на Лайтстоун. — И като поразмисля, изглеждаш много по-добре от последния път, когато те видях — отбеляза той.

— Работата е много по-забавна, когато не стрелят по теб.

— Аха, със сигурност.

— Ед, това е Боби ла Грейндж, бившият ми партньор от отдел „Убийства“ в полицейското управление на Сан Диего. Бих му обяснил какво работиш тук, но нямам никаква представа — призна си Лайтстоун.

— В момента изпълнявам длъжността директор на лабораторията, шеф на компютърната поддръжка и помощникасистент по бърсане на пода. Токущо се спука тръба, която ме принуди да изхвърча оттук.

— Директор на лабораторията? Нима се опитваш да ми кажеш, че шефът отново е излязъл? Той въобще работи ли?

— Абе мярка се от време на време — хилеше се Роудс, докато раздрусваше ръката на Боби ла Грейндж. — Ама да не му го кажете, защото ще ме изрита чак във Вашингтон.

— Нима цялата тази сграда е криминална лаборатория на природозащитниците? — На лицето на Боби ла Грейндж се появи недоумение, докато оглеждаше белия мрамор и стъклената облицовка в синьо.

— Разбира се — похвали се гордо Роудс. — Обичам да ме посещават туристи.

— Нека да свършим първо това, за което сме дошли. — Хенри Лайтстоун измъкна малък прозрачен плик от джоба си.

— Е, предполагам, искаш да ми кажеш, че първата спирка от обиколката ни ще е в лабораторията за контрол. — Ед Роудс използва малка пластмасова карта, за да влезе в обезопасената стая, приближи се до регистриращия брояч, пъхна личната си кодирана карта в едно от четящите устройства, после набра своя код за достъп до системата. — Какво си донесъл?

Лайтстоун му обясни.

— Майтапиш се, нали?

Хенри поклати твърдо глава.

— Добре. — Съдебният експерт спокойно сви рамене, протегна се към близкия телефон и набра трицифрен вътрешен номер.

— Маргарет? Ед е. Спомняш ли си Хенри Лайтстоун от отдела за специални операции? Да, точно така. Е, той пак се върна и няма да познаеш какво ни е донесъл този път.

23.

Помощникът на конгресмена Кийт Бенингтън никак не се забавляваше от този разговор. Ако имаше избор, той би предпо-чел да се измъкне от телефонното общуване със Саймън Уотли и да се забавлява с по-младите служители в офиса им, пред които вирееше нос като влиятелен помощник на конгресмена в областта. Или пък да поухажва очарователната стажантка Марла Кордовиан.

„Определена привилегия на професията“ — помисли той и се усмихна.

Но за негово най-голямо учудване Марла не се появяваше за втори пореден ден.

И Саймън Уотли, шефът му, на когото обикновено разчиташе, в момента не присъстваше, за да обсъдят последните новини, защото вероятно летеше някъде над Тенеси обратно за провинцията Джаспър, Орегон, и съдейки по шума от задните редици, беше много близо най-малко до две ревящи деца.

Новините, които получи от Бенингтън — че досиетата на агентите от екип „Браво“ и тази сутрин не са пристигнали по федералната поща, както беше обещал тайният им информатор в американската Агенция за охрана на околната среда във Вашингтон — само усилиха предчувствията на Уотли за провал, оскърбление и предателство.

Въпреки разстоянието едва сдържаното му съскащо раздразнение се чуваше високо и ясно през сателитната връзка на самолета.

Бенингтън да открие веднага Робърт — тайния информатор на Смолсрийд във Вашингтон — на разстояние три часови пояса, дори ако се наложи да използва проклетото ФБР.

И ако Робърт не иска да бъде изритан някъде далеч от Вашингтон, да измъкне документите и до час да изпрати по факса досиетата на федералните агентиприродозащитници в личния кабинет на Уотли.

Веднага след като пристигнат страниците по факса, Бенингтън да заключи вратата на кабинета на Уотли, да сложи ръкавици, внимателно да изреже заглавията на всяка пристигнала страница по факса, да постави досиетата на агентитеприродозащитници в обикновен кафяв плик, да го запечата и адресира до пощенска кутия №14 в пощенския клон в Логърхед, Орегон, да закупи необходимите марки, като използва пощенския автомат в областния клон, после незабавно и лично да занесе този плик до града в местния пощенски клон на улица „Брендиуайн“.

И в 8,45 сутринта, стандартно тихоокеанско време, когато шефът на регионалната служба към канцеларията на конгресмена Саймън Уотли се измъкне от самолета си и влезе в терминала на летището, Кийт Бенингтън — ако все още се интересува от работата си в провинция Джаспър, Орегон — да бъде там, за да го информира лично, че всяка една от тези задачи е била изпълнена.

Почти един час след този разговор съвсем уплашеният помощник с нарастващо отчаяние звъня по телефона, докато открие Робърт, който дълго се извинява за провала си с досиетата предния ден, но продължаваше да настоява, че никой от тях не можел да си представи колко труден е бил достъпът до личните досиета на федералните служители. Особено на федералните служители, които участват в тайни операции. Не разбираха ли какво щеше да се случи с него — и неговата приятелка, — ако ги спипат в кабинета с личните досиета, докато използва защитния код за достъп до тези файлове? Не разбираха ли те, че копирането и изнасянето на лична информация с ограничен достъп е углавно престъпление? Не разбираха ли…

Скован и разстроен от собствените си проблеми и без настроение да слуша хленченето на някой, който се фукаше, че прекарва свободното си време по купони с веселия, привлекателен и влиятелен персонал на Конгреса, Бенингтън го прекъсна с кратка ругатня, за да разбере дали все пак е успял да се добере до досиетата.

Да, справил се, което просто трябва да им покаже колко незаменим е за тях, надуто му отвърна Робърт. Но вече било осем и тридесет вечерта и случайно се оказало, че една привлекателна млада служителка от парламентарната комисия за международни връзки се съгласила да го придружи до уединено нощно местенце за няколко

питиета. Така че Бенингтън трябвало да му бъде много благодарен, задето изобщо е отговорил на своя пейджър.

И освен това всичките офиси на федералната поща вече били затворени и никой не може да направи нищо — нито Кийт Бенингтън, нито Саймън Уотли, нито дори Смолсрийд. Така че от него толкова, да се справят сами с малките си шибани проблеми…

Минаха още пет минути, докато Бенингтън успее да убеди Робърт, че Саймън Уотли е съвсем сериозен в заплахата си. Бенингтън деликатно му обясни, че безспорно ще притеснят и приятелката му, защото няма как да скриеш нищо от човек като Уотли. Изобщо за всички щеше да бъде много по-добре, ако Робърт просто обуздае половия си нагон, докато изпрати по факса проклетите досиета до кабинета на Уотли колкото е възможно по скоро. Защото, ако не го направи, следващото проклето телефонно обаждане на Бенингтън ще бъде до самия Реджис Джей Смолсрийд.

Тридесет и пет минути по-късно, помощникът получи първия знак, че злополучните неща са пуснати. Първата страница от факса на Робърт пристигна до служебния апарат на Саймън Уотли и го информира, че ще я последват още седемдесет и две.

Накрая, петдесет и три минути по-късно, когато факсът избълва и последната страница, разпечатката покриваше пода в офиса на Уотли, а Кийт Бенингтън вече беше на ръба на нервно разстройство.

Според часовника му, към който хвърляше поглед дватри пъти на всяка пристигаща страница, той разполагаше точно с час и деветнадесет минути, за да закара досиетата до пощенския клон в Логърхед и да се върне до летището преди шефа си. Тоест да измине седемдесет и две мили, ако беше пресметнал точно участъците от картата. Вече се беше обаждал до летището три пъти и беше получил един и същи отговор. Да, господине, самолетът пристига навреме.

Което беше невероятна глупост, опита се той да се самоуспокои. Полетите никога не пристигаха навреме.

„Ами ако този наистина пристигне — ужасено си помисли той. — Боже господи.“ Една миля на минута — което означаваше деветдесет километра в час — и щяха да му останат седем минути. „Господи, трябва да побързам — помисли си той, като почти истерично напъха с ръкавици страниците в плика, бързо го облиза — порязвайки езика си на острия ръб — и после побягна към пощенския

автомат. Всичко, което трябва да направи сега е… о, господи!“ И напълно забрави приятелския съвет на Уотли за марките.

Бенингтън изразходва две от ценните си минути, за да претършува кабинета, отчаяно търсейки пликове със служебни марки, които Уотли използваше за личната си кореспонденция. После изгуби още три минути, за да преобърне бюрата на другите четирима служители, които работеха на доброволни начала. Той откри дузина щемпелувани, освободени от пощенски такси опаковки за пратки и пликове. Но не намери никакви марки.

Докато бягаше към служебния автомобил с отчаяно стискани в ръката му ключове и плик, той се досети, че вали, че беше забравил да грабне чадъра си и остави вратата на кабинета незаключена. Но вече не му пукаше.

Няма значение. След малко ще стигна до пощата. Там трябва да има автомат за марки!

Но внезапно нов пристъп на паника го прикова в средата на паркинга. Златистият дъжд започна да се просмуква през тънкото му сако, докато той бързо мушна ръка в джоба и измъкна шепа дребни монети. Две по 25 цента, четири от 10, три от 5 цента. Бенингтън прецени на длан тежкия плик.

Не са достатъчни. Едва ли ще стигнат..

По дяволите!

„В пощата трябва да има автомат за дребни — каза си той. — И най-вероятно е автоматът за марки да ги приеме. Би трябвало.“ Погледна часовника си. Седем и двадесет и седем.

Седемдесет и осем минути, за да измине седемдесет и две мили.

Трябва да тръгвам… Веднага!

Като забрави за бързо влошаващите се климатични условия, Кийт Бенингтън се втурна към колата.

Накрая, в седем и тридесет вечерта, същата сряда, жената се отказа.

Поради някаква причина котката просто не искаше да слезе от високия клон.

— Добре, така да бъде — измърмори си тя, после затвори вратата на всекидневната с вековното дърво и залости здраво резето.

Знаеше, че котката е възбудена. Самата тя се чувстваше по същия начин дори след като интригуващият непознат — какво му беше

името, Хенри, или нещо такова — си беше тръгнал. И за да овладее възбудата си, тя се примири с раздразнената си котка.

„Ти и аз, и двете, скъпа — помисли си развълнуваната жена, — сега се нуждаем точно от нещо такова.“ След като сложи и второто резе на вратата във всекидневната, жената слезе по коридора до входа и излезе на верандата, за да се убеди, че тъмнината, студът и поройният дъжд са прогонили клиентите й от ресторанта, а после се върна в кухнята.

— Хей, Дани — провикна се тя към готвача, като се опитваше да заглуши високите ритмични звуци на цигулка, долитащи от старото радио.

— Да? — Изведнъж музиката позатихна.

— Навън е пустош, затова смятам да затваряме и да отида до Костко. На привършване са хамбургерите, кафето, какаото на прах и някои други неща, така че не искам да оставя тази работа за утре, тъй като може да ни затрупа снегът.

— Знаеш ли, защо не купиш и пушен свински джолан — предложи й младежът, след като бързо огледа хладилниците. — Мога да приготвя бобена чорба. Това ще зарадва клиентите ни, ако свършат другите продукти.

Жената се засмя.

— Хей, слушай — предупреди го тя. — Оставила съм Саша в стаята. Май е в лошо настроение, така че не влизай там.

— Не се тревожи. Не бих си подал носа там дори да знаех, че е съвсем наред.

Жената се усмихна, после постави табелата „ЗАТВОРЕНО“ на входа и угаси всичките външни лампи без онези, които осветяваха пътеката и пощата.

— Ще се върна след няколко часа. Не забравяй да заключиш, когато си тръгнеш.

Дани я увери, че ще го стори, и когато тя затвори вратата след себе си, чу скрибуцащия звук на цигулката постепенно да се засилва.

Краткият разговор с младия готвач повиши настроението на жената и тя започна да си тананика, когато се мушна в малкия си пикап „Тойота“ със странното на вид устройство, монтирано върху кабината, сложи колана и се насочи към отдалечения търговски комплекс в Медфорд.

Точно седем минути след осем часа, Кийт Бенингтън зави по улица „Брендиуайн“ и засили тежкия автомобил по тъмната, съвсем мокра и хлъзгава уличка.

През цялото време, след като напусна областния офис на Реджис Джей Смолсрийд, непреставащият дъжд съпровождаше уплашения помощник, който вече два пъти почти излетя от шосето, така че много добре знаеше какво рискува.

Но бе станало ужасно късно, а международното летище беше на цели тридесет и пет минути — тридесет, ако наистина рискува. Бенингтън дори не искаше да си представи как ще реагира Саймън Уотли, ако помощникът не го чака във фоайето, за да поеме куфара и ръчния му багаж на мига, в който слезе от самолета и прекрачи прага на терминала.

„Защо го правя?“ — питаше се Бенингтън може би за двадесети път тази вечер, като сграбчи здраво вибриращото кормило, опитвайки се да даде най-доброто, на което беше способен, като продължаваше да се взира през стичащите се потоци от чистачките на предното стъкло.

Въпросът беше безсмислен и безполезен, защото вече знаеше отговора.

Като всички чиновници, Кийт Бенингтън вече беше свикнал с устрема към по-високото политическо стъпало. Но по-лошото беше, че мъжът, който го повлече към това пристрастие, който му показа как точно да се лепне зад гърба на важна политическа личност като Смолсрийд и да използва всички възможни привилегии, беше този, който продължаваше да му причинява сърдечни атаки.

Кийт Бенингтън знаеше, че ако само за един кратък и мъчителен миг се противопостави на Саймън Уотли, ще прекара останалата част от живота си с някоя досадна, безсмислена работа, спомняйки си вкуса на силата, която е имал…

При тази мисъл стомахът на помощника отново го присви и той настъпи газта, като се поднесе на завоя.

И изведнъж.

Видът на тъмната странноприемница в края на дългата уличка без малко да изкара остатъка от обяда на Бенингтън на пода на колата.

Не, не може да е затворено! Не може да бъде!

Но след това той забеляза криволичещата осветена пътека, която водеше към импровизираната поща.

Бенингтън подкара автомобила към паркинга, поднесе се, преди да спре, като разплиска кал и вода към близката дървена веранда, и се втурна по пътеката към местната поща, преди колата да е спряла да вибрира след страхотното безжалостно каране.

Първото, което видя, когато влезе в сградата, или по-точно, първото нещо, което не видя, беше автомат за марки.

„Не може да бъде! — мислеше той, докато очите му обезумяло претърсваха всеки сантиметър от малкото помещение. — Това е поща. Толкова ясно е написано на стената. Някъде трябва да има автомат за марки.“ Но нямаше.

Той затропа по вратата, но никой не отговори.

Малък месингов процеп близо до прозореца мазно му се усмихваше. А на табелата над него пишеше: САМО ЗА ПИСМА С МАРКИ.

„Какво ще стане, ако го пусна без марка? — запита се той. — Нима няма да го поставят в пощенската кутия четиринадесет, с платежна разписка, ако не е посочен адреса на подателя на плика?“ Но той не беше сигурен и затова не посмя да рискува.

Дори се опита да отвори вратичката на пощенска кутия № 14, молейки се, който и да я е използвал за последен път, да е забравил да я заключи. Но вратичката остана плътно затворена, без значение колко упорито се опитваше.

Единственото, което оставаше на все по-отчаяния помощник, беше да потърси някой, който вероятно знаеше къде може да купи марки за три или четири долара в следващите две минути. И тогава той забеляза вратата.

На табелата пишеше: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“, но Кийт Бенингтън я пренебрегна, свикнал с лесния достъп навсякаде, който се дължеше на близостта му с конгресмена Смолсрийд.

Никой не отговори на силното потропване.

Не се задейства и никаква аларма, когато натисна дръжката и вратата се отвори.

Така че той влезе, повтаряйки си, че е много спешно, и единственото, от което се нуждае, са марки за няколко долара… за които възнамеряваше да остави парите, така че той не влизаше да открадне нещо. Недай боже! Докато си внушаваше всичко това, той не

забеляза табелата с надписа: „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ, НЕ ВЛИЗАЙ!“, когато издърпа резето на втората врата.

Но третата врата привлече вниманието му.

Тази беше с две резета.

Те накараха Кийт Бенингтън да се замисли дали веднага да не тръгне обратно за летището, да вземе Уотли, да му обясни ситуацията, да го заведе вкъщи, да открие денонощен магазин, в който продаваха марки, и после да се върне обратно до пощата в Логърхед, за да пусне плика, както му беше заповядано.

„Така е най-разумно и точно това трябва да направя“ — мърмореше си той, когато ръката му опипа тежките дръжки на резетата, които слабо блестяха на оскъдната светлина, проникваща от единствената лампа на далечната стена.

Но тогава Бенингтън си спомни гласа на Саймън Уотли по сателитния телефон. Така че Кийт си пое дълбоко дъх, издърпа тежките дръжки на двете резета, предпазливо открехна няколко сантиметра вратата и прошепна:

— Здравейте?

Никакъв отговор.

Стаята от другата страна на вратата беше по-тъмна и от коридора и помощникът на конгресмена почувства страхотни болки в стомаха си.

Но светещият циферблат на часовника му напомни, че отмъстителният му работодател щеше да се приземи точно след двадесет и осем минути, и така, с нов изблик на кураж, той отвори вратата и пристъпи в стаята.

Кийт Бенингтън моментално усети острата миризма. За нещастие той не притежаваше животно, така че нямаше как да разбере, че тежкият мирис не можеше да се излъчва от домашен любимец със средни размери.

Това беше само докато зениците му се настроят…

И той видя многовековното дърво в средата на огромната стая…

И пристъпи напред благоговеещ пред огромния му ствол…

И чу тихото, тежко тупване зад гърба си, извъртя се и се озова пред две взиращи се жълти очи с фокусирани черни зеници…

И тогава разбра грубата си грешка.

Той се опита да каже нещо, за да си внуши идеята, че не беше възможно да има подобно същество в тази стая, но думите му замръзнаха върху устните.

Когато очите започнаха да се доближават, Кийт Бенингтън направи единственото, което можа да измисли в този момент. Той вдигна пред тялото си плика с осемдесет и седемте страници, които съсипаха живота му за последните шест часа, с нелепата надежда, че това може някак свръхестествено да отклони атаката на ужасното същество и да му позволи да живее няколко секунди повече.

Той усети мустаците на страшния звяр да докосват ръката му и застана нащрек — въпреки че мозъкът му беше вцепенен, — за да посрещне удара на протегнатите нокти, които щяха да раздерат гърлото и гърдите, и стомаха му… После се вкамени на мястото си, когато огромната пантера издърпа плика от ръката му, обърна се, скочи и се скри в тъмнината.

Вълни на адреналин се стекоха по сковаките мускули на Кийт Бенингтън, но звукът на разкъсваната хартия високо над главата му стимулира уплашения мъж към действие.

След по-малко от три секунди и без да си спомня как го е направил, Бенингтън стоеше в тъмния коридор, мъчейки се с тежките резета.

След още петнадесет секунди той успя да заключи и резето на втората врата, излезе от къщата, качи се в колата, запали двигателя, направи обратен завой на тъмния, тесен и съвсем мокър селски път… и след двадесет и седем минути и тридесет и две секунди пристигна на международното летище, паркира колата, втурна се към терминала и застана, треперейки, пред входа за пристигащите пътници.

Часовникът над вратата показваше 8,45.

Стоя там още двадесет и три минути, вцепенен и с изцъклени очи, когато накрая закъснелият самолет се приземи и Саймън Уотли влезе в терминала.

По-късно вечерта, когато лежеше в леглото, треперещ над електрическата си възглавница, Кийт Бенингтън най-после осъзна, че почти толкова вкочанясалият, изцъклен и напълно изтощен шеф само му подаде куфара и ръчния багаж, и го последва до колата… И през цялото време, докато пътуваха до дома му, дори веднъж не попита

нито за Робърт, нито за досиетата на агентите, нито защо служебната кола — да не споменаваме самия Кийт Бенингтън — воняха на урина.

24.

Малко след девет вечерта същата сряда Хенри Лайтстоун и Боби ла Грейндж се приближиха до малката индустриална зона, преминаха през слабо осветения комплекс и паркираха пред склада, нает от екип „Браво“.

Когато Лайтстоун изключи двигателя, чуха буботещия глас на Дуайт Стоунър и в отговор виковете на Лари Пакстън.

— И ти наричаш това тайна операция? — отбеляза ла Грейндж, когато се взряха с бившият му партньор в ярката светлина, проникваща през решетката над вратата, през цепнатините около прозорците и през пролуките на алуминиевия покрив.

В сравнение с този останалите складове в малката индустриална зона изглеждаха запустели.

— Да, предполагам, че спорят кой да окачи неоновата реклама — отбеляза насмешливо Лайтстоун, когато той и Ла Грейндж се изкачиха до малката метална врата и почукаха.

Лари Пакстън отвори вратата и ярката светлина блесна в очите на двамата мъже.

— Свети Боже, Пакстън, какво по дяволите… — Лайтстоун закри очите си, за да ги предпази от заслепяване.

— Вмъквай си задника вътре, преди проклетото нещо да е избягало — изръмжа командирът на екип „Браво“, като рязко дръпна двамата мъже и тръшна вратата.

— Какво да избяга? — Боби ла Грейндж мигновено замига и вторачи поглед в яркочервените предупредителни надписи, които покриваха дървените сандъци, натрупани върху пода в средата на склада. Около тях той видя голямо разнообразие от разпръснати кашони, чанти, тенекиени кутии, инструменти и дъски, които покриваха почти целия бетонен под.

— Проклетата змия — отвърна Лари Пакстън с глас, който ясно показваше, че е изпаднал в истерия.

— Момчета, нима изпуснахте едно от тези същества? — Боби ла Грейндж моментално се премести на открит участък и започна да оглежда околните купчини от велпапе и други отпадъци.

— Едно ли? — долетя плътният буботещ глас на Дуайт Стоунър от някаква ниша в склада. — Аха, точно така. Ама, че майтап.

Лари Пакстън се извъртя и се взря в бившия нападател на „Оукланд“.

— А какво е станало с колата? — попита Лайтстоун, когато забеляза разбитото предно стъкло и огромните дупки върху покрива.

— Давай, Пакстън. — Дуайт Стоунър размаха насърчително мрежата за змии в огромната си ръка. — Ти си командирът. Разкажи на човека какво правиха тук през последните няколко часа четиримата висококвалифицирани федерални агенти. Нещата за малко да излязат от контрол, но почти сме овладели положението — започна да обяснява Пакстън, когато от другата страна на купчината с терариуми изникна главата на Томас Уошак.

— Трябваше да бъдеш тук, Хенри. Страхотно усещане! Опитахме се бързо да ги напъхаме всичките в терариума, защото не искахме да умрат от глад и жажда, когато изведнъж се появиха бебчета змийчета! Цял тон. И тогава Майк започна да крещи: „Запечатвай проклетия капак!“, а Лари безброй пъти изпищя: „Ох, по дяволите!“ Но преди Стоунър и аз да успеем да намерим тиксото, бебчетата се разпръснаха навсякъде. Бяха някъде около сто!

— Момчета, нима позволихте на сто змийчета да се измъкнат? — Хенри Лайтстоун поклати укорително глава, като мушна ръката си в една от огромните дупки на покрива на колата.

— Аха! — Очите на Уошак блестяха от възхищение. — Обикновена черна змия с червен корем. Наистина прилича на дявол! И, човече, да беше видял Стоунър. Веднага след като малките змийчета започнаха да се изплъзват от дупките на измишльотината на Майк, той скочи върху купчината сандъци, които изведнъж започнаха да скърцат и се сгромолясаха с трясък, а той скочи върху колата и…

— Мисля, че разбрах каква е работата.

Хенри Лайтстоун замислено кимна с глава, като вдигна няколко от мрежите за змии, разпръснати на пода и се върна до мястото, където стояха Пакстън и Боби ла Грейндж.

— Не може да са сто змийчета. — Лари Пакстън вторачи поглед в Уошак. — Според Дженифър обикновената черна змия може да има най-много дванадесет бебета при едно раждане…

— Казва се „потомство“ — поправи Лайтстоун своя командир, като подаде една от мрежите на Ла Грейндж. — Дванадесет, които се излюпват в бърлогата от яйцата, или дванадесет живородени. Предполагам, че обикновената черна змия ражда живи змийчета?

— Да, точно така — разсеяно потвърди Пакстън. — Между другото вече заловихме двадесет и три от малките негодници, което означава, че… Хей, я чакай! Откъде знаеш толкова много за змиите?

— Като тази ли?

Неочаквано Хенри Лайтстоун метна мрежата зад краката на Лари Пакстън, клекна, хвана с палец и показалец малката обезумяло извиваща се черночервена змия и я вдигна.

— По дяволите, какво става! — Очите на Лари Пакстън се изцъклиха и той бързо заоглежда пода около краката си.

— Просто знам къде да гледам, Пакстън. — Лайтстоун внимателно вдигна мятащата се змия пред очите му.

— Как, по дяволите, държиш с голи ръце отровна змия? — запита Лари Пакстън. Очите му продължаваха да се въртят, като наблюдаваше как малкото влечуго обезумяло се опитва да се отскубне, за да ухапе този, който го беше пленил.

Хенри Лайтстоун критично огледа широко отворената уста на змията.

— Хайде, Пакстън, това малко същество не може да бъде много опасно. Най-вероятно е зъбчетата на това бебче да прогризат чорапите ти за около тридесет секунди. И дори тогава то няма изгледи да те раздруса много. Те обичат да пазят отровата си за нещо, което изглежда по-вкусно. Което ми напомни — продължи Лайтстоун, — че не трябва много да се тревожиш за храната и водата на тези влечуги поне за няколко дни при тази температура, но ще бъде много по-лесно, ако прехвърлиш змиите в терариумите, преди да са се излюпили малките им. И още нещо — добави той, като хвърли поглед към ниските спортни обувки на Пакстън. — И най-големите професионалисти, дресьорите на змии, носят високи кожени обувки. Така намаляват разходките си до спешното отделение.

— Не съм професионален дресьор на змии! — разгорещено заяви водачът на екип „Браво“.

— Не се майтапя. — Хенри Лайтстоун отново огледа пода. — Някой случайно да е намерил торбичките за змии?

— Ето!

Майк Такахара вдигна брезентова торбичка, дълга и тясна, и я задържа отворена, докато Лайтстоун мушна дълбоко ръката си в нея. След като Хенри измъкна ръката си, техническият агент пристегна горния край на торбата и здраво я завърза с шнур.

— Двадесет и четири! — отекна гласът на Такахара в огромния склад, като триумфално вдигна нависоко пълната със змии торба.

— Благодаря ти, Господи — измърмори умореният Дуайт Стоунър и двамата с Уошак застанаха зад Пакстън. — Търсим това проклето същество от половин час. — После върху начумереното лице на огромния агент се появи недоумение. — Хей, я чакай! — Той подозрително изгледа Хенри, после се вторачи в Пакстън. — Как го намери толкова бързо? И го хвана с голи ръце — напомни им Томас Уошак.

— Копелето му гадно знае някои неща за змиите. — Лари Пакстън изглеждаше като току-що бутнат в езеро човек, който всеки момент можеше да се удави и изведнъж открива, че този, който седи на брега и го наблюдава, е дежурният спасител.

Хенри Лайтстоун сви рамене.

— Боби и аз се интересувахме от змиите, когато бяхме деца.

— Но това беше преди да открием момичетата — обаятелно се усмихна Боби ла Грейндж.

Лари Пакстън мигновено онемя.

— Искаш да кажеш… — Трябваше да минат няколко секунди, за да успее лидерът на екип „Браво“, почти пред апоплектичен удар, да изрече следващите думи. — Оставихте ни четиримата тук… четиримата, които не знаем нищо за тези лайна, в ужасно студен склад, пълен с няколко от най-отровните видове, които са толкова големи, че терариумите изглеждат твърде малки… И никой не се сети да ни съобщи, че проклетите същества са бременни и ще започнат да пилеят наляво и надясно бебетата си! А ти и бившият ти партньор… — … изложихте на опасност живота си, за да купите талисмани от Голямата стъпка? — завърши Хенри Лайтстоун с невинен поглед.

— Всъщност това не е самата истина — заяви Боби ла Грейндж. — Не рискувах нищо освен репутацията и банковата си сметка. И доколкото разбрах, ти наистина не купи нищо от нея, Хенри. Беше подаръ̀к, нали?

— Да, уместна забележка.

— Нея? — извиха се в унисон четирите гласа.

— Вещицата — любезно обясни Боби ла Грейндж. — Лично аз си мисля, че Хенри е влюбен. И преди съм виждал този поглед в очите му, но разбира се, той няма да си признае.

— И ти му позволи да купи сувенирите, които са улики за Голямата стъпка, от една вещица? — запита Дуайт Стоунър. — А какво стана със стария гадател?

— Уау! — възкликна удивено Уошак.

— Как изглежда тя, Хенри? — попита Майк Такахара.

— Е, мисля, че е много привлекателна. Като за вещица — добави Лайтстоун с лъчезарна усмивка и отново огледа склада. — Момчета, щях да ви разкажа всичко за нея, но се безпокоя, че все още не сте инсталирали телефоните.

— Следващата точка в списъка — обеща Майк Такахара.

— И докато все още сме на този списък — прекъсна го Лайтстоун, — май ще трябва да понамалите осветлението вътре или по-добре да затулите процепите под вратата, около прозорците и пролуките на алуминиевия покрив. Като погледнеш отвън, сякаш карнавал се вихри тук.

— Вратата, прозорците и дупките в тавана, проверка — измърмори техническият агент, докато записваше забележките му.

— И още нещо — продължи Лайтстоун. — Изглежда, ще се нуждая от приличен документ за самоличност.

— Добре. — Майк Такахара вдигна поглед от тефтера си. — Все пак какво трябва да знам за теб?

Известно време Лайтстоун мълча.

— Нека да помисля. Аз съм без работа, гаджето ми ме е напуснало преди няколко седмици и съм тук, за да се видя с Боби — приятеля ми, с когото сме ходили на училище като деца.

— А дискутирахте ли къде вие двамата сте ходили на училище?

— Не.

— Какво ще кажеш за името?

— Спрях се на „Хенри“, но все още не съм избрал фамилията.

— Добре. Боби има доста ясен акцент за човек, който е израснал в Сан Диего. Защо да не опитаме да ви измъкнем от Западния бряг? Как ви звучи Северна Каролина? — Техническият агент погледна към Боби ла Грейндж.

— Нека да е Южна Каролина — предложи Боби ла Грейндж. — Имам роднини в Бофорт, така че горедолу ще успея да опиша местността на Хенри. А що се касае до тукашните хора, всички знаят, че сме се преместили от Маями.

— Според мен Южна Каролина е страхотно — съгласи се Лайтстоун. — Просто го направи колкото се може по-скоро. Каквото и име да ми измислиш, трябва да си сигурен, че ще ми подхожда при евентуална проверка.

— Да бе, никога не знаеш какво може да разкрие една вещица, ако наистина си напрегне ума — изтърси Томас Уошак.

— Мисля, че трябва да седна. — Лари Пакстън издърпа един от прекатурените сандъци.

— Ох, не там, Лари. — Лайтстоун метна покрай водача на екип „Браво“ мрежата за змии, коленичи и после се надигна с още една малка мятаща се черна змия. — Много са хитри! Имаш ли друга торбичка? — обърна се към Такахара.

— Не се притеснявай, Лари. Хенри винаги го правеше, когато бяхме деца. Караше ме да подлудея от страх. — Боби ла Грейндж се усмихна съчувствено, като наблюдаваше как видимо разтреперания лидер на екип „Браво“ предпазливо подритва сандъка, после го примъква на разчистения бетонен под и накрая се оглежда наоколо няколко пъти, преди да седне като на пирони.

— Това е двадесет и петата, Пакстън — изтъкна Дуайт Стоунър с уплашена нотка в плътния си глас. — А какво стана с онези глупости „две по дванадесет са двадесет и четири“, които ми сервирате цяла вечер?

— Всъщност за всички живораждащи змии броят на потомството може да бъде дванадесет плюсминус — заяви Хенри Лайтстоун. — Най-малкото за всички североамерикански змии, ко ито Боби и аз сме развъждали, и ще се обзаложа, че същото важи и за австралийските змии. Така че ако бях на ваше място, момчета, за всеки случай, бих си държал очите отворени.

Лари Пакстън го изгледа злобно.

— Точно обмисляхме как да открием наблизо някой, който е запознат с тези създания. Нима двамата млади херпетолози се по-явиха пред нас? — попита той замислено.

— Виж, Боби и аз ще се радваме да помогнем. Честно. Гигантските паяци ми доставят удоволствие, но змиите са студени. Но утре се очертава на закуска да се срещна с вещицата. А и за зла участ — Лайтстоун хвърли поглед към часовника си — казах на експертите от съдебната лаборатория да ми се обадят около десет часа в дома на Боби, за да ми съобщят какво са разбрали за козината на Голямата стъпка, която им подхвърлихме този следобед.

— Онези приятели от лабораторията са доста натоварени — отбеляза Ла Грейндж. — Но предполагам, че за хора като теб и твоята приятелка вещицата, биха работили цяла нощ. — Той сръга бившия си партньор. — Най-вероятно е да гонят сега духовете из цялата си лаборатория.

— Което ми напомни — добави Хенри Лайтстоун, след като пусна последното змийче в торбата на Такахара, — че за известно време Боби и аз ще трябва да стоим по-надалеч от това място. При всичките тези светлини, викове и писъци тук, момчета, май моето прикритие става само за карнавал. Ако Мъдреца или вещицата или някой друг забележат Боби и мен тук, няма начин да не се досетят кои сме. И тогава никога няма да ни покажат митичните си зверове.

— Или да ни предложат да купим истински митични талисмани — добави Боби ла Грейндж.

— Което вероятно няма да зарадва много Халахан. Въпреки че вече може да се е разтревожил за вас и напълно да ме освободи от задълженията ми — допусна Лайтстоун.

— Все пак той е шефът — напомни Ла Грейндж на бившия си партньор.

— Ами да. Значи по-добре да тръгваме. — Лайтстоун огледа за последен път наоколо. — Момчета, нали ще се справите тук сами? Само за няколко дни.

— О, по дяволите, да. — Лари Пакстън махна пренебрежително с ръка към огромния склад, предназначен за тайната операция на екип „Браво“. — Ние имаме само 30 смъртоносни отровни змии, дузина крокодили, които обичат да похапват за закуска хора, и 750 тарантули,

които трябва да прехвърлим в 120 терариума в средата на леден склад, който не можем да затоплим, защото, ако го направим, всичко в тези сандъци ще се размърда… И ако не ги напъхаме в терариумите час по-скоро, задниците ни ще бъдат обградени от гладни змийчета и паячета. Освен това — продължи той с гримаса — на четиримата ни бяха необходими 12 часа, 1280 долара за инструменти и други боклуци, една смачкана кола под наем, две ролки тиксо, без да смятам плащането за лечението на нервите ми след разтоварването на цялата тази купчина. Така че ни остава да се справим само със седемдесет и един сандъка още. Не се безпокойте за нас. Ние ще си прекараме чудесно.

— Мисля — увери Лари Пакстън разколебания си бивш партньор, когато се върнаха при пикапа, — че ще се справят чудесно. Само трябва да се убедят, че системата им работи.

25.

Точно в 4,00 на следващата сутрин, в четвъртък, конгресменът Смолсрийд позвъни по телефона от щата Вирджиния на Саймън Уотли, прекъсвайки хъркането на изтощения шеф на регионалната си канцелария, за да провери дали „деликатните материали“ за техния проект са били изпратени, както е поръчал.

Без да схване за какво му говори Смолсрийд, Уотли измърмори нещо като „да“… и моментално заспа, след като конгресменът изръмжа „добре“ и затвори без повече коментари.

Веднага след това Смолсрийд се обади на подполковник Джон Ръстман, за да уведоми командира на полевата операция, че всичко върви по разписание.

Много по-късно на същата сутрин щогоде възстановеният Саймън Уотли не си спомняше за обаждането на Смолсрийд.

Точно в 7,00 сутринта шестимата млади агенти от екип „Чарли“ се срещнаха за закуска в малкия крайпътен ресторант на няколко мили извън Логърхед, за да решат какво ще правят по-нататък.

След дълги разисквания те стигнаха до логичното заключение да не предприемат нищо, докато не открият и разговарят с неуловимия специален агент Уилбър Богс.

Точно в 8,32 на същата сутрин старшата медицинска сестра на етажа в провинциалната болница пусна китката на Уилбър Богс, попълни данните в картона му, после вдигна поглед, когато дежурният лекар влезе в стаята и бързо затвори вратата.

— Някаква промяна? — попита той с мек глас. Тя поклати глава.

— Този път колко продължи?

Медицинската сестра погледна часовника си и се консултира с картона на Богс.

— От последното му идване в съзнание минаха почти дванадесет часа.

Като присви загрижено устни, докторът грабна картона и бързо прегледа последните записани данни.

— Ако виталните му симптоми не бяха толкова стабилни, сериозно бих се замислил да му направим още един скенер — измърмори той почти на себе си, като подаде обратно картона на главната сестра. Чак тогава той забеляза, че върху диаграмата все още беше вписано „Джон Доу — Уилбър“.

— Не извадихте ли късмет да откриете кой е? — попита той. Старши медицинската сестра на етажа отново поклати глава.

— Нищо ново.

Дежурният лекар въздъхна уморено.

— Е, предполагам, че все някога ще дойдат да го потърсят.

Дръж ме в течение и ако се появи някой, съобщи ми веднага, също ако се промени състоянието му през следващите двадесет и четири часа — каза той, като се отправи към коридора, за да продължи обиколката си.

26.

— Май се изненада — заяви Хенри Лайтстоун, когато жената постави менюто на покривката и напълни чашата му с горещо кафе. — Нима вече успях да си създам име на измамник?

Тази сутрин тя се беше облякла за по-студеното време: мек бял трикотажен пуловер с ръчно изплетени маншети на дългите ръкави и с изрязано деколте, избелял дочен гащеризон с ръчно бродирана глава на пантера с яркожълти очи отпред и износени ниски ботуши. Само самоуверената жена, която не полага особени усилия да парадира със спретнатата си, закръглена, но въпреки това елегантна фигура, се облича така — за себе си.

Но въпреки това според Лайтстоун всичко в нея изглеждаше елегантно, чувствено и привлекателно.

— Може да не си забелязал, но в този град девет часът е малко късничко за тези, които работят. — Карла леко отметна глава и дългата й коса се разви към празните маси. — И освен това предсказването на бъдещето не е винаги точна наука — добави тя със закачлив кикот.

— Ето едно предимство да си без работа. Пък и засега приятелят ми, фермерът, не ме измъква рано от леглото с някаква кравешка задача, така че мога да си поспя. — Лайтстоун вдигна ръчно написаното меню. — И като спомена за предсказване на бъдещето, предполагам, че тази сутрин не си пропуснала да поръчаш чая?

Тя сви рамене, а заобленните й гърди привлекателно изпънаха меката памучна материя на блузата.

— Съжалявам. Но наистина не можеш да се оплачеш от кафето при бързината, с която го правят тук. Обаче Дани действително е много добър с бърканите яйца — ако ги обичаш с много зелен лук и китайски грах. А и паят с мармалад е фантастичен. Разбира се, ако си достатъчно смел.

— Бърканите яйца ми звучат страхотно. И мармаладен пай.

— Добър избор.

Лайтстоун огледа оградената веранда.

— Не виждам помощничката ти днес.

Карла го изгледа със студен преценяващ поглед.

— Очевидно това е една от онези сутрини, в които всички „без работа“ са решили да си поспят.

— Аха.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но после изведнъж се обърна и се запъти към кухнята.

Когато се върна след малко, носеше украсена керамична чаша. Мълчаливо избута кафето от Лайтстоун, постави другата димяща чаша пред него, мина от другата страна на масата, седна с брадичка, подпряна върху преплетените си пръсти, и изкомандва:

— Пий.

Хенри Лайтстоун смутено набръчка вежди, когато за миг се втренчи в зелените й очи със златисти петънца, а после към чашата.

— Чай?

— Точно така.

Той се усмихна, след като изведнъж я разбра.

— Сериозна ли си?

— Напълно — отвърна тя с решителен глас.

Лайтстоун внимателно поднесе димящата чаша до устните си и трепна.

— Горещ е.

— Въпреки това го изпий.

Отново за кратък миг той прикова поглед в зелените очи със златисти петънца. После покорно поднесе чашата до устните си, изпи горещия чай на няколко големи глътки и постави обратно върху масата украсения съд.

Усети топлината, излъчвана от ръката й при неволния допир до неговата, когато тя се протегна, за да премести керамичната чашапо-близодосебеси.

Хенри Лайтстоун замаяно наблюдаваше как жената подробно и любопитно разглежда останалата утайка, натиска с показалец върху дъното на чашата, внимателно го завърта, изчаква няколко секунди и после дълго мълча, очевидно обмисляйки резултата.

Накрая тя изпусна дълбока въздишка, която причини сърцебиене в гърдите на Лайтстоун.

Той я изчакваше да проговори, но тя продължаваше да стои там с брадичка върху преплетените си пръсти, взирайки се в малката чаша.

— Какво показва? — любопитно попита той.

Тя се сепна, вдигна поглед и тръсна глава, сякаш искаше да си изясни някои неща. После прикова очи в Лайтстоун продължително и оценяващо.

— Наистина ли искаш да я видиш пак?

Хенри Лайтстоун се поколеба, интуитивно усещайки, че това, което щеше да каже, можеше значително да повлияе на много неща… и на връзката им в бъдеще.

Накрая той поклати глава.

— Да. Искам да видя и двете ви.

Карла за миг затвори очи, после погледна надолу към чашата за последен път, пое си дълбоко дъх, изпусна го бавно, след това стана тихо и се скри в странноприемницата.

Две минути по-късно тя се върна с пантерата от едната й страна. Очите на котката бяха привидно нефокусирани, ушите й леко отпуснати, огромната глава се поклащаше налявонадясно.

На дневна светлина тя изглеждаше още по-поразително красива… и по-страшна.

„И двете са страхотни“ — помисли той, но после мислено подскочи, когато аларменият звънец в главата му отново се обади. Обмисляше възможния мотив на тази подсъзнателна реакция, докато жената и котката се доближиха до него.

— Сложила съм нашийника й, но все пак бъди внимателен.

Тази сутрин е малко по-странна — предупреди Карла.

Пантерата крачеше близо до господарката си, докато се приближиха на около шест стъпки от Лайтстоун. После голямата котка внезапно спря, извърна рязко кадифената си глава към него, издаде смразяващ рев и се втурна напред.

Хенри Лайтстоун отново бе притиснат от масивните нокти, мускули и блестяща козина, а двете огромни очи, искрящи и жълти, напрегнато се взираха в неговите. Той усещаше дъха и грубите й твърди мустаци, които гъделичкаха лицето му. Въпреки че на дневна светлина тя изглеждаше много по-заплашителна, този път той не почувства нито страх, нито вълнение.

Аналитичната част от мозъка му се опитваше да съпостави първоначалната зрителна представа, която той натрупа за голямата котка — огромната й привързаност към жената, бавно поклащащата се глава, леко отпуснатите уши, очите й, привидно нефокусирани, — с факта, че сега ушите на пантерата стояха изправени, а очите й определено приковани в неговите. Но той знаеше малко за поведението на тези животни и още по-малко за този хищник.

Но после огромната котка доволно изръмжа, вкопчи нокти в ръцете му, потри грубо муцуна в брадичката и челюстта му и изведнъж всичко си дойде на мястото.

— Боже господи — прошепна той. — Тя е сляпа.

— Има петна — изненадано заяви Хенри, когато малко по-късно пантерата загуби интерес към него и той забеляза тъмните петна по твърдата черна козина.

— Пантерите са част от… — поколеба се Карла за част от секундата — …от семейство леопарди. Всъщност тя е много тъмнокафяв леопард с още по-тъмни кафяви петна.

— Какво й е на очите? — попита Хенри, като поглеждаше котката със загадъчните петна, която се бе излегнала на слънчевата светлина до масата, с глава, отпусната върху ботушите му.

— Ветеринарният лекар на зоопарка каза, че няма представа как се е случило — обясни жената, премести се по-близо до Хенри Лайтстоун на масата и заоглежда страшната си компания. — Не се забелязва да е имала наранявания на очите. Рентгеновите снимки на черепа изглеждат доста добри. Всички неврологични изследвания са нормални. Повечето подобни случаи се дължат на естествена мутация по рождение.

— Взела си я от зоопарка, нали?

Карла кимна.

— Майка й не искаше да я храни. Много от животните, които живеят затворени, загубват майчинските си инстинкти. Или просто може да е някаква инстинктивна реакция. Нали разбираш, не полага никакви усилия за недоразвитото зверче. Директорът на зоопарка беше наш семеен приятел и аз отделях много време за отглеждането й. Каза ми, че смятали да я убият, защото нямали възможност повече да я гледат, а и никой друг от персонала не я искаше. Така че ми я предложиха.

— Май е паднала много работа.

— Вече бях получила дипломата си за рехабилитатор на диви животни и бях… без работа — уклончиво се усмихна тя. — Така че й се отдадох. Саша беше съвсем малка, запечатах й се в съзнанието и сега си мисли, че аз съм нейната майка. Е, всъщност нейната царица. — Карла се усмихна на Лайтстоун. Очевидно се забавляваше при споменаването на научния термин за майкакотка.

— Изненадан съм, че никой тук не се е оплакал — отбеляза Лайтстоун.

— Имаш предвид правителствените служби?

Лайтстоун кимна.

— Хората от ловната инспекция в щата не бяха много развълнувани. Имах късмет, че директорът на зоопарка беше с големи връзки… Винаги е било важно кого познаваш, а не какво знаеш — добави Карла със скептична нотка в гласа. — Обаче аз трябва да съм им благодарна, защото накрая ми дадоха разрешение, когато се съгласих да я държа с нашийник в ранчото си и да не я извеждам от заградената площ.

— Е, обяснимо е. Такова животно е способно да уплаши всеки, който се навърта наоколо — отбеляза Лайтстоун, усещайки ребрата на котката ритмично да се издигат и снишават между протегнатите му крака. Дори заспала, тя изглеждаше толкова страшна, а той изобщо не искаше да си я представи как се брани или храни. — И освен това — добави замислено той — предполагам, че може да се погледне и от друга страна. Сляпа пантера със сигурност няма много шансове навън в дивата природа.

— Тя е претърпяла доста лишения, но ако можеше да се доближава достатъчно близо до плячката си… или имаше някой закрилникмъжки. — Карла сви рамене, сякаш да каже „Кой знае“. — Но безспорно това, че я отгледах с голяма любов и много грижи, вероятно подкопава повече шансовете й да оцелее в природата, отколкото ограниченото зрение.

— Значи тя не е напълно сляпа?

— Не. Както при повечето котки, тя различава повече движенията, отколкото детайлите. Най-вероятно на разстояние около две или три стъпки вижда замъглени образи.

Лайтстоун се начумери.

— Странно. Имах впечатление, че ме вижда от по-голямо разстояние.

— Не, мисля, че те подушва — отново се усмихна Карла. — Е, може да има нещо общо с ранчото за едър добитък на твоя приятел.

— Какво трябва да правя, за да бъде щастлива? Може би всяка сутрин преди закуска да се потърквам в една от кравите на Боби?

— Не посмях да подхвана тази тема — отвърна чувствено жената.

„Интересен отговор“ — помисли си Лайтстоун. Но преди да успее да отговори, Карла изведнъж се извърна при появата на младия готвач пред входа на трапезарията.

— Е, като заговорихме за ядене — смени тя рязко темата. — Искаш ли още нещо? Забравих да те предупредя, че бърканите яйца с лук и китайски грах, които приготвя Дани, са една от любимите леки закуски на Саша. Но виждам — тя сведе поглед към силно мъркащото животно, — че е заспала, а и сигурно Дани и е дал повече, отколкото трябва.

Събитията толкова го бяха завладели, че той съвсем беше забравил за храната.

Тя предаде поръчката на младия готвач, който се усмихна и се върна в кухнята.

— Така че… — започна Лайтстоун, когато неочаквано външната врата на оградената веранда се отвори зад тях.

— Ох, време е за работа — машинално реагира Карла на познатия звук. Тя понечи да стане, но се поколеба, когато си спомни за блажено спящата пантера.

— Всичко е наред, остави я — увери я Лайтстоун.

— Не знам…

— Няма да мърдам. Само не се отдалечавай много, в случай че се събуди и реши, че иска още от вкусната закуска.

Явно Карла все още се чувстваше несигурна, но усмивката на Лайтстоун й вдъхна увереност. После тя погледна през рамо и видя кой беше влязъл в ресторанта.

— Добре, нека да остане. Веднага се връщам — съгласи се тя тихо, но с ясно изразена острота в гласа.

— Мога ли да помогна? — попита Карла, когато приближи двамата мъже — Уинтърсоул, от чиито очи я полазваха студени

тръпки, и другия, по-младия, когото не беше виждала никога преди това. Веднага забеляза, че Уинтърсоул все още носеше гердана от мечи нокти.

— Очаквах писмо тази сутрин, но не е в кутията ми. — Очите на Уинтърсоул стрелнаха самотния гост на близката маса.

— Съжалявам, но получената поща е разпределена по кутиите. Следващата пратка ще пристигне късно следобед.

— Това е лична доставка — упорстваше Уинтърсоул. — Трябва да е предадена вчера сутринта. Карла поклати глава.

— Съжалявам, но всичко е в кутиите и никой не е донасял нищо тази сутрин.

— Нямаш нищо напротив да провериш отново, за по-сигурно. Вероятно възнамеряваше това да бъде въпрос, но прозвуча като директна заповед.

— Тук не получаваме чак толкова много писма. — Младата жена с усилие прикриваше раздразнението си и прикова поглед в разстройващите я сиви очи. — Вашата кутия е номер четиринадесет, така ли?

Уинтърсоул се поколеба за част от секундата, после кимна. — Тогава няма защо да проверявам. Абсолютно съм сигурна, че няма писмо за вас.

Тя понечи да се отдалечи, но силна ръка внезапно сграбчи нейната китка.

— Сержантът ви помоли да проверите. — По-младият мъж се втренчи в нея. — Предлагам ви да го направите. Веднага.

— Махни си ръката! — започна Карла решително, но изведнъж младежът изскимтя и падна на колене.

— Надявам се, правилно чух отговора й, че не е получавала никакви писма тази сутрин. Може би ти не я разбра? — Хенри Лайтстоун задържа младежа на колене, като болезненото извиваше китката му с една ръка, но пронизваше с поглед Уинтърсоул.

— Хей, престанете и двамата! — бързо се намеси Карла, но не достатъчно, за да попречи.

Младият добре обучен войник се отпусна, очевидно за да освободи китката си. После, когато реши, че е настъпил удобният момент, той наведе рамо, извъртя крака и понечи да стане, за да успее с кокалчетата на ръката си да удари в слабините Лайтстоун.

Но бившето ченге, обучено по бойни изкуства, очакваше атаката.

Изведнъж висок пронизителен писък заглуши звука на пукащите кости на китката.

— Ох, по дяволите! — Този път Карла не направи усилие да скрие истинските си чувства и бързо посегна към джоба на престилката си.

Забелязвайки разярения поглед на Уинтърсоул, Хенри Лайтстоун моментално пусна счупената китка на младежа и се извърна в отбранителна поза, когато изведнъж заграденото пространство отекна от ужасен див рев.

И Уинтърсоул, вече със свита ръка за нанасяне на осакатяващ удар, и Лайтстоун, инстинктивно готов за блокиране и контраудар, се извърнаха.

— САША! НЕ! ПРИ МЕН, ВЕДНАГА!

Котката беше вече във въздуха, готова да се нахвърли, задните й крака изпънати, ноктите на предните й лапи размахани за удара към двата замъглени образа, когато познатият, уверен и заповеднически тон на жената я накара да се откаже от смъртоносното нападение. Тя се извъртя във въздуха, отскочи в посоката, откъдето долетя гласът на жената и после — веднага след като осъществи физическия контакт със своята царица — се извърна към другите с оголени зъби и издаде непокорен, разтърсващ гредите рев.

— Никой да не мърда! — разярено изсъска жената.

Не трябваше да се безпокои. И тримата мъже бяха замръзнали по местата си.

— Просто останете където сте — нареди отново жената. Очите й блестяха от ярост, докато бавно отпусна встрани дясната си ръка — онази, с която стискаше малкия предавател. — Ще я изведа оттук.

Младият войник, разтреперан от неизбежността на свирепата смърт, остана на колене, докато жената и котката се скриха в страннoприемницата. Но Лайтстоун и Уинтърсоул машинално отстъпиха, въпреки че и двамата все още бяха замаяни от шока.

Лайтстоун се опомни първи.

— Ужасно съжалявам — извини се той, обръщайки се към мъжа, когото моментално — и инстинктивно — разпозна като обучен и опитен убиец. — Не беше моя работа да се меся. Помислих си…

Гласът на Хенри Лайтстоун сякаш извади Уинтърсоул от транса. Той сведе поглед и видя, че лявата му ръка здраво стиска гердана от мечи нокти. Усмихна се, когато прикова в Лайтстоун странните си светли очи.

— Не, това беше наша грешка, изцяло наша. — За миг Уинтърсоул се вторачи в ранения войник. — Очакваме много важно писмо, от което зависи… една страхотна сделка за много пари.

Тя не е виновна, че то не е пристигнало. Не бяхме прави и аз ви се извинявам — добави той, като подаде ръка.

Лайтстоун прие предложеното примирие и когато стисна ръката на мъжа, усети удивителната сила. После той погледна надолу към все още коленичилия по-млад мъж.

— Наистина съжалявам за китката. — Лайтстоун поклати разкаяно глава. — Ще се радвам, ако ми позволите да заплатя лечението ви.

— Не е необходимо. — Уинтърсоул подаде ръка и вдигна по-младия човек на крака. — Не си ранен лошо, нали, Дейвид?

— Не, сър — заговори пребледнелият младеж с изненадващо спокоен при тези обстоятелства глас.

„Още един точно като него. Мускулест, як, късо подстриган и силен, но по-млад и съвсем не толкова студен… или опасен — реши Лайтстоун, изненадан, след като забеляза дисциплинираното покорство на младежа, успяващ да прикрие гнева си. — Кои, по дяволите, са тези хора? Ченгета?“ За огромно учудване на Лайтстоун, младият мъж протегна здравата си дясна ръка.

— Приемете искрените ми извинения, господине. Моя беше грешката, че сграбчих жената. Това е непростимо. Бяхте съвсем прав да я защитите.

— Да ви кажа честно — захили се Лайтстоун, като пое ръката на младежа, — не съм сигурен, че тя се нуждаеше от защита. Най-малкото не и от мен.

— Това е самата истина.

За миг ужасяващият ефект от спомена за смъртоносното нападение на пантерата проблесна върху лицето на младия мъж.

— Не мога да повярвам.

Тримата мъже се извърнаха към гласа на Карла.

— Преди няколко минути излязох оттук със Саша и тримата бяхте готови да се уловите за гърлата и на косъм от смъртта.

Връщам се и ви откривам със стиснати ръце, като че ли всичко преди малко беше просто някакъв мъжки ритуал. Какво, по дяволите, става с вас, момчета? — ядосано запита тя.

Уинтърсоул пристъпи напред, преди Лайтстоун или младежът да успеят да отговорят.

— Мадам, искрено съжалявам за постъпката си и за действията на моя приятел — изискано се извини той. — Не бях прав. Това, разбира се, въобще не може да ме оправдае, но както обясних на вашия приятел, писмото е решаващо за важната сделка, по която работим. То не пристигна, което означава, че губим ценно време. Но това не е ваш проблем… Нямахме право да изливаме яда си върху вас.

Карла не се впечатли от думите му, но Уинтърсоул продължи упорито:

— Да ви кажа истината, толкова съм объркан, че не ми се иска да се появявам отново тук, освен — той неочаквано отклони очи пред втренчения й поглед — за да потърсим пак това наистина важно за нас писмо или… — спря ненадейно командирът на екипа, за да подсили ефекта — ако наистина харесаме храната и компанията ви.

Всичко беше толкова вдъхновено изпълнено, че Хенри Лайтстоун почти го одобри.

Карла се вторачи в странните очи на Уинтърсоул за няколко секунди. После без следа от любезност в гласа си попита:

— Откъде сте? От Джорджия ли?

— Не, мадам, Южна Каролина.

— Разбрах. Този проклет южняшки мъжки чар. — Тя поклати глава, после въздъхна. — За нещастие, въпреки че не обичам да си признавам — дари го тя с бегла усмивка, която накара Лайтстоун да изпита необяснима ревност, — всеки път въздейства на нас, глупавите жени от Юга.

— Никога не бих си и помислил, че една дама от Юга може да е глупава, особено пък вие. Означава ли това, че ни прощавате? — Уинтърсоул се вторачи в нея с надежда.

— Да, приемам извинението ви.

— Е, в такъв случай — лидерът на екипа рейнджъри въздъхна успокоен и опипа с пръсти гердана от мечи нокти, — ще предизвикам

ли съдбата си, ако помоля за един лист, плик за писмо и марка за експресна поща?

Карла любопитно вирна глава.

— Не получихте писмо днес, а сега искате да изпратите едно — усмихна му се тя.

— Да, мадам.

— Мисля, че може да се уреди.

Три минути по-късно Уинтърсоул й подаде запечатания плик. Тя хвърли поглед към адреса.

— Пощенска кутия петнадесет? Няма да отиде много далеч, нали? — закачливо отбеляза тя. — Чак ми е неудобно да взема пари за марката.

— Няма проблеми, мадам. Сигурен съм, че правителството се нуждае от парите. — Уинтърсоул посочи на младежа вратата. — Ще се видим утре по същото време, освен ако не промените мнението си.

Карла изчака, докато двамата мъже се качат в пикапа и излязат от паркинга. После се обърна към Лайтстоун, който стоеше до нея, с очи приковани в отдалечаващото се превозно средство в необикновен зелен цвят.

Почти като военна маскировка, но не съвсем. Интересно.

— По дяволите, би ли ми обяснил какво става тук? — остро попита Карла.

— Бих искал, но нямам и най-малка представа — искрено отвърна Хенри Лайтстоун, като наблюдаваше как по-младият мъж оглежда за последен път ресторанта, преди да се скрият от погледа им. — Имаш много интересни клиенти.

— Меко казано.

— Слушай, Карла, мисля, че ти причиних достатъчно проблеми за една сутрин. Имаш ли нещо напротив…

— Да се върнеш утре за закуска? — довърши тя вместо него.

Лайтстоун кимна.

— Добра идея — съгласи се жената, разтривайки врата си. — Мисля, че всички трябва да се поуспокоим малко.

Той понечи да каже нещо, но само кимна.

Чувствената млада жена със зелените очи със златисти петънца се скри зад вратата на кухнята и загледа как Хенри Лайтстоун

прекосява верандата, обръща се за секунда и след като реши, че никой не го наблюдава, затича към пикапа си.

„Добре, Хенри — помисли си тя, като го следеше как подкарва с бясна скорост в същата посока, в която се скри другата кола. — Ще разбера кой си ти?“ И по-важното, какво, по дяволите, правиш тук?

27.

Както им заповяда, членовете на ударната група за откриване и унищожаване на противника очакваха Уинтърсоул да се завърне в лагера. Всички без един.

— Къде е Едно-седем? — запита Уинтърсоул, когато той и по-младият ранен войник се присъединиха около малкия огън към другите, цивилно облечени членове на екипа.

— Трябва вече да е напуснал позицията си, главен сержант — незабавно отвърна специалистът по комуникации и медик на екипа. Тя мигновено забеляза току-що направената гипсова превръзка на лявата китка на Едно-четири под якето, но нищо не попита. Главен сержант Аран Уинтърсоул щеше да им каже каквото сметнеше за необходимо, когато и ако желаеше. Край на дискусията.

— Защо?

Краткото кодирано съобщение на Уинтърсоул, предадено от пикапа по секретната радиомрежа, заповядваше на всички да се съберат в лагера точно в 13,00 часа. Не беше обичайно член на такъв елитен екип да не зачита заповедите на командира си.

— Странно, главен сержант. Съобщението, което той изпрати, беше: „Едно-седем не може да се освободи. Край“ — отвърна специалистът по комуникации.

Уинтърсоул кимна.

— Добре, когато се върне, ще го разпитаме. Докладвайте за положението — първо оръжията.

— Главен сержант, тази сутрин Едно-пет и аз занесохме оръжията на доброволческата група. — Едно-две, оръжейният специалист на екипа, измъкна малко тефтерче от джоба си и започна да чете списъка. — Двадесет нови автомата M16-A1 — по един за всеки от четиринайсетте възрастни мъже и за двамата тийнейджъри в групата, плюс четири за съпругите; сто хиляди патрона калибър 5,56; двеста двадесетпатронни пълнители; двадесет комплекта бойно снаряжение от виетнамската война плюс манерки и лични превързочни

пакети; достатъчно куршуми, барут и капсули за презареждане на още петдесет хиляди патрона; и двадесет дезактивиращи комплекта. Всички оръжия, боеприпаси, пълнители, екипировки и пакети са производство след 1976.

— Сега къде се намират? — попита Уинтърсоул.

— Направихме още един временен склад два квадранта южно от лагера им. Мястото е замаскирано с камъни и с растителност, със сигурност сме ограничили достъпа до тях. — Войникът сви рамене. — Трябва да се изрови твърде много нарязан бор, преди да се забележи нещо.

— Ще могат ли да останат навън до събота?

— Няма проблеми, главен сержант.

— Добра работа, ефрейтор. Следващият доклад — разузнавачите.

Едно-три и Едно-шест докладваха накратко. Те обикаляли цяла сутрин местните мотели, барове, магазини, ресторанти и газостанции. Никой от тях не забелязал хора с отличителните белези на агентите от екипа за специални операции, описан от подполковник Джон Ръстман. Федералните агенти, които според информатора им се предполагаше, че действат в района през последните три и половина дни. Доколкото знаеха, Едно-седем щеше да докладва за същата ситуация. Нито един от войниците нямаше представа защо техният колега от екипа изведнъж не можа да се оттегли от разузнавателната си позиция.

— Главен сержант, ще бъде много по-лесно да открием тези хора, след като получим техните досиета — колебливо се обади Едно-три.

— Досиетата не бяха там, когато проверихме малко преди да дойдем — съобщи факта Уинтърсоул.

Никой не изглеждаше изненадан. Саймън Уотли беше цивилен и политик, а и неговият млад помощник лесно се плашеше. Това обясняваше всичко.

— Обаче се натъкнахме на нещо много интересно в странноприемницата „Смъртоносен огън“, където претърпяхме първия неуспех: Едно-четири си счупи китката.

Уинтърсоул се обърна към ранения войник.

— Докладвай им накратко — заповяда той.

Едно-четири, известен също за цивилни задачи като Дейвид, им докладва ситуацията с ясни, сбити и безпристрастни детайли. Описа грешката си да сграбчи жената, отговора и следващите действия на нейния приятел, собствения си провал при контраудара, коварното появяване на пантерата на жената, любезното помирение на тримата мъже и краткия престой в местната болница за рентгенова снимка и гипсиране на китката. Раняването му е сериозно, призна той, но това нямаше да намали неговата ефективност в екипа. Заповедите на главния сержант са да се снабди с револвер и засега да поеме задълженията си с Едно-три. Край на доклада.

Уинтърсоул кимна доволно, после погледна към другите членове на екипа.

— Въпроси?

Едно-пет вдигна ръка.

— Смятате ли, че приятелят може да е ченге или федерален агент?

Раненият войник дълго обмисляше отговора си.

— Предполагам, че е възможно — колебливо отвърна той, — но не вярвам в това. Ако беше такъв, вероятно щеше да измъкне значката си, вместо да чупи китката ми. Той е тренирай по бойни изкуства, няма съмнение, но на много по-високо ниво от повечето ченгета — предполагам трети или четвърти дан — и определено е в добра форма. Остави ме да си помисля, че мога да извия китката му и да го поваля, после пречупи моята с една ръка. И остана дяволски спокоен, когато се изправи пред сержанта — добави войникът многозначително. — От това, което видях, ако онази проклета пантера не беше изскочила под масата, мисля, че щяхме да си имаме проблеми.

Последното изявление на Едно-четири говореше много на другите рейнджъри.

Едно-четири, заместник-инструкторът по бойни изкуства на ударната рота от запаса, притежаваше кафяв пояс по джудо и черен пояс по карате. Черният колан, който главния сержант на ротата Уинтърсоул носеше, докато водеше упражненията по ръкопашен бой във Форт Брат, беше износен и избелял. Той никога не спомена каква степен е черният му колан и никой не смееше да го попита. Но целият екип виждаше работата на Уинтърсоул — на тепиха, на ринга и по време на бойните учения. И думите на обучения от Уинтърсоул Едно-

четири „да си имаме проблеми“ само с един човек бяха, меко казано, самопризнание за провал.

— Съгласен съм с Едно-четири — категорично заяви Уинтърсоул. — Без съмнение мъжът е участвал в много сбивания.

Той не загуби контрол и по-важното, не се хвърли прибързано.

Предполагам, че е някой от печените местни момчета, най-вероятно е да има военно минало. Не трябва да изпускаме тази възможност. Смятам, че работи вечер или нощна смяна и тренира в някой от местните клубове, за да поддържа добрата си репутация.

Ние няма да повторим тази грешка — многозначително добави той.

— Нуждаехме се от този урок.

— И още нещо, главен сержант — колебливо се обади Едно-четири.

— Давай.

— Онази проклета котка се появи под масата, където седеше приятелят. Сигурен съм, че не е специалист по тая част, но сякаш се чувстваше комфортно с животното. Може би работи нещо, свързано с животните.

— Добро наблюдение. — Уинтърсоул кимна замислено с глава.

— Следващия път ние…

Обаче, той не довърши, защото в този момент отсъстващият член на екипа рейнджъри пристигна с трещящия си мотопед.

И шестимата останали се извърнаха и наблюдаваха как стрелецът, назначен като Едно-седем (седми член на Първи стрелкови екип, Първи взвод, Рота „Делта“, Трети батальон на 54-та дивизия от запаса) скочи от мотопеда и побягна към тях.

Той се изправи пред Уинтърсоул и съобщи задъхано:

— Главен сержант, докладва Едно-седем. Мисля, че ги открих.

Почти един час беше необходим на рейнджърите от екипа за откриване и унищожаване на противника да се замаскират по подходящ начин, след като се промъкнаха през гористите планински склонове до наблюдателния пост.

— Забелязах черния да излиза от местния „7-11“ — тихо обясни Едно-седем в радиомикрофона, закрепен под яката на ризата му, докато проснатите на земята членове на екипа фокусираха полевите си бинокли. — Не е толкова необичайно да видиш двадесет и четири

годишен негър да се мотае из града, така че не му обърнах голямо внимание, докато не видях как скочиха в колата с едно контеазиатец. Знаем, че сред местните жители преобладават предимно белите, консервативната работеща класа — и само 3% азиатци, 1% негри и испаноговорещи. Затова предположих, че може да изникне нещо, и ги проследих до един склад в края на града.

— Разбрах — потвърди Уинтърсоул перфектното оправдание на Едно-седем, задето е пренебрегнал заповедта за „незабавно освобождаване и връщане“ в лагера.

— Третият тип, по-дребен, с червена тениска и жилетка, оня там в дъното, прилича на описанието, което подполковникът ни даде — бял мъж, метър и осемдесет. Но все още не бях сигурен, докато не видях оня, големия тип. Той направо е… момент, ето го, връща се. Вдясно, със сивата блуза и голямата тока на колана. Прилича на проклетия Абрамс без оръжие, нали? Изглежда, сякаш тренира вдигане на тежести или е играл професионален защитник. Затова реших — хей, това трябва да са нашите момчета — и докладвах.

— Добра работа, синко — заговори Уинтърсоул в микрофона зад яката си: — Всичките ли ги заснехме?

— Не, главен сержант. Остават ми още двама — отвърна специалистът по комуникации, като настрои фокуса на фотоапарата, наведе се и направи още няколко дигитални снимки. После насочи телеобектива на камерата към следващата фигура в ресторанта.

— Довърши си работата — нареди й Уинтърсоул. — Съобщи ми, когато приключиш. Трябват ни всичките, за да ги сравним с данните от досиетата. Едно-едно, край.

Главен сержант Аран Уинтърсоул се усмихна и свали бинокъла.

„Много добра работа, войнико — помисли си той. — Вече можем да започнем сериозната работа.“ Хенри Лайтстоун остана на мястото си цели петнадесет минути след като прикритият разузнавателен екип прекрати наблюдението и се оттегли към планинското било… И произнесе благодарствена молитва, че го направи, защото усети движение от лявата си страна. Някаква замаскирана фигура изчака другите петима да се отдалечат. После маскираният се огледа, изправи се от позицията си в храстите и се отдалечи.

Наблюдател. Покрива задната врата просто за всеки случай. Господи.

Лайтстоун беше крайно недоволен от себе си, но знаеше, че не бива да си играе с огъня. Реши да не следва групата, тъй като можеше да бъде засечен. Докато гледаше как първите шестима се изнизваха в свободна колона, размахващи ръце, Лайтстоун изведнъж замръзна. Единият махаше само лявата си ръка! Неговият млад, мускулест, късо подстриган и толкова дисциплиниран нов приятел с едва замаскираната си бинтоваш ръка беше последният от походната колона.

„Какво чакам, проклетите салюти ли?“ — запита се опитният таен агент, докато наблюдаваше маскираната фигура да се скрива зад билото.

„С този стават седем“ — помисли си той, като вдигна бинокъла си обратно към ресторанта и наум изруга познатите му до болка лица.

Опитваше се да потисне студените бодежи в стомаха си, които бавно се превърнаха в горещо бушуване. Едно усещане, което се дължеше на блъскащите се в главата му въпроси без отговор:

За кого работят тези хора?

И какво, по дяволите, правят тук?

28.

Цели четиридесет и пет минути Хенри Лайтстоун се промъква обратно до пикапа, и още един час претърсва бавно и методично околната местност на 360 градуса, за да се увери, че непознатите, които и да са, не са оставили друг наблюдател край колата му.

„Може да са повече от седем“ — повтаряше си той.

Каква е най-малката маневрена бойна част при военните? Отделение? И колко са мъжете в едно отделение? Сержант, двама помощниксержанти четирима или петима стрелци във всеки от двата стрелкови екипа? Минимум единадесет. Значи още девет като онези двамата? По дяволите.

„И това е най-оптимистичният вариант — напомни си той. — Може да са взвод — четири отделения, минимум четиридесет и шест души с един лейтенант и взводен сержант. Или още по-лошото, цяла проклета рота. По дяволите.

Но нещо толкова голямо би означавало официална задача, особено ако участват офицери. Но кой каза, че те са военни? Просто защото приличат на войници и действат като такива?“ Не.

„Особено щом използват пощенски кутии за свръзка. Кутия четиринадесет и кутия петнадесет в отдалечената селска поща. Откога Американската армия или Американската флота се свързва с бойните си екипи чрез пощенски кутии?

И освен това не е логично американски войници да обикалят околността и да следят федерални агенти“ — напомни си Хенри Лайтстоун, като се питаше защо още стои тук в този слънчев, но студен следобед, когато трябваше да свърши толкова нещо, и то много бързо.

Например да провери пикапа си за някакъв нежелан подарък?

Той си отговори на този въпрос десет минути по-късно, когато се мушна под колата и откри първия предавател. Или най-малкото приличаше на нещо такова.

„Алуминиева кутийка с размери пет на пет сантиметра, с магнитна основа, гъвкава стоманена антена, боядисана в тъмнозелено. Какво друго, по дяволите, можеше да бъде?“ О, да, точно така.

Военно мислене.

„Защо ще се тревожат да проследяват нещо или някого, когато е много по-лесно просто да го взривят на парчета? Господи, Майк — помисли си Хенри Лайтстоун, — защо не си тук наблизо, когато наистина се нуждая от теб?“ Той намери още едно устройство под двигателя, което много приличаше на първото — само че отстрани имаше превключватели и гъвкави антени с различни дължини. Опита да се доближи, за да провери дали превключвателите бяха на позиция „включено“. След това реши да прати по дяволите всичко.

Първото устройство вероятно е предавател, предположи той и бързо го отстрани от шасито. Но не можа да измисли някаква разумна причина защо, ако и второто е обикновен маяк, ще се нуждае от бутони за включване и изключване и чифт антени на две различни честоти? Обаче му хрумнаха много причини защо един радиопредавател може да бъде оборудван по този начин. Особено такъв, зареден с С-4 и електронен детонатор.

Един за активизиране и един за взривяване.

Чудесно.

„Добре, момчета — помисли си той, като предпазливо се протегна под седалката на шофьора, измъкна малък клетъчен телефон и непромокаема найлонова торбичка, провери съдържанието ѝ, пъхна ги във вътрешния джоб на якето и внимателно затвори вратата. — Ето какво ще направя сега!“ Най-накрая в шест без петнадесет вечерта Хенри Лайтстоун се върна пеша до центъра на град Логърхед. Малко са преувеличили с името, реши той. Логърхед въобще не приличаше на град. Но при продължителното ходене пеша имаше време да обмисли много важни въпроси… Най-важният: не бива да се навърта около склада, където екип „Браво“ беше зает с бог знае какво. Не и засега. Не, докато не разбере какво става.

Междувременно той трябваше да ги предупреди.

И не по клетъчния телефон, защото онези типове можеше да са умни и да засекат с честотен скенер разговорите му.

„Трябва да изчакам, докато се върнат по стаите си в мотела“ — помисли си Хенри разтревожено, защото знаеше, че Пакстън ще държи

останалите в склада, докато не преброят всяка изплъзнала им се змия. А това можеше да се проточи.

Но можеше ли да чака толкова дълго?

Той обмисляше подробно този въпрос през целия път обратно до града и накрая стигна до заключението, че може. Ако времето беше критичен фактор, тогава някой от тези наблюдаващи го типове щеше да се навърта около пикапа с бинокъл и след като идентифицира шофьора, да активира устройството. БАМ! И щяха да го взривят на парченца. Но фактът, че екипът си тръгна и изостави пикапа, насочваше към следната перспектива: Очевидно знаеха, че имат предостатъчно време да изпълнят задачата си и да взривят колата му, ако препречи някъде пътя им.

Затова Лайтстоун реши засега да се покрие. Не биваше да рискува и да привлече каквото и да било внимание върху останалите от екип „Браво“, докато не добие по-ясна представа за ситуацията.

Но междувременно нямаше намерение да се връща и в ранчото на Боби и Сюзан ла Грейндж, дори никой да не го следеше. Кой знае дали онези яки задници — които и да бяха и каквото и да правеха, наблюдавайки екипа от тайни агенти — не са го дебнали през последните няколко дена.

„Логично е да има и други членове от техния екип в околността и вероятно само ме чакат да се появя, за да ми лепнат опашка… или да ме унищожат, ако се опитам да предам някакво съобщение. И това много лесно ще стане, ако не ги открия.“ По дяволите.

Лайтстоун поглеждаше часовника си и продължаваше да бърза, защото магазинът, за който си спомняше, вероятно затваряше в шест, ако имаше късмет, или в пет и тридесет, ако нямаше.

Докато вървеше, мислите му се върнаха на радиопредавателя и взривното устройство. Някой можеше да ги е лепнал на пикапа му по-рано тази седмица, но той се съмняваше, защото екип „Браво“ беше пристигнал само преди колко?… Преди четири дни и единствените местни жители, с които бе имал някакъв контакт, с изключение собственика на склада, бяха Боби и Сюзан, старият глупак, Мъдреца… И жената. Не че това имаше голямо значение.

При огледа той откри край колата си няколко следи от ботуши, почти заличени, както изглежда, с клони, съдейки по зелените борови иглички, които откри разпръснати около пикапа.

А това означаваше, че хората с маскировъчните дрехи вероятно са се върнали при превозните си средства, зърнали са неговата кола на пътя, сетили са се, че са виждали — или наистина бяха много добри и са запомнили номера — същия пикап, паркиран зад странноприемницата „Смъртоносен огън“.

И след като са монтирали радиопредавателя и взривното устройство, просто за всеки случай, са продължили. И всичко това за някакъв случаен пикап, паркиран край пътя?

Нещо не се връзваше.

Лайтстоун мислено подреди в хронологичен ред събитията от последния ден.

„Боби среща един стар глупак, който се навърта около неговото ранчо, представя се, че търси Голямата стъпка, и старият предлага да му продаде талисмани на апахите. Ние се появяваме в райското местенце на Боби за вечеря. Сюзан ни разказва за стария глупак. Боби и аз се срещаме с него в «Плоската къща» на следващата сутрин. После старецът ни свързва с много привлекателна жена, която изглежда несигурна в името си и има огромна дива котка за домашен любимец. Главорезите се появяват на следващата сутрин, един от тях носи гердан от мечи нокти, търси писмото си и сериозно нервира жената, защото то не е там. И като капак аз излизам в гората с пикапа и ми лепват устройството за проследяване… или за взривяване, зависи.“ Така че какво е това преследване?

И по-важното, какво да правя сега?

Върху голяма табела на магазина пишеше „ЗАТВОРЕНО“, а малкото картонче с ръкописни букви отвътре на витрината потвърждаваше, че 5,30 е крайният час за купувачите.

„Трябва да направя нещо, за да остана под прикритие и веднага да съобщя на екипите «Браво» и «Чарли» за ситуацията.

И нещо, което да ми позволи да се придвижвам наоколо, да комуникирам с моите хора и да проследя онези типове. Но в същото време нещо, което никой няма да очаква от мен.“ Хенри Лайтстоун почука.

Едно любезно усмихнато лице изникна пред очите му.

И в този момент той знаеше точно какво ще направи.

Собственикът затварял магазина в пет и тридесет, както беше обявено, но бизнесът не вървял по това време на годината, обясни му

той. Затова когато забелязал Хенри, отворил вратата. Освен това съпругата му никога не била готова с вечерята преди седем, затова нямал нищо напротив да отвори пак за сериозен клиент.

Лайтстоун го увери, че е съвсем сериозен.

Новите модели го изкушаваха, но той разбираше, че ще сгреши, така че неохотно пренесе вниманието си към старите, които собственикът беше изложил отзад в склада.

— Каква е историята на този? — Лайтстоун посочи един червено-бял мотоциклет с видими вдлъбнатини по резервоара и многобройни драскотини върху хромовото покритие на бронята и ауспуха.

— Наистина е сладур. „Хонда“ XR 250 L. На пет години, тридесет и две хиляди километра. Бил е на един приятен местен младеж, който го използвал да обикаля наоколо през уикендите. Карал яко, но действително полагал много грижи за мотора. Обаче една вечер отишъл на бар, погълнал малко повечко бири, приключил купона в канавката и решил, че ще живее много по-дълго, ако се мушне в нещо с четири колела.

— Умен човек.

— Аха, предполагам, прекалено умен, както казва и неговата съпруга. Между другото моят син — който е много добър механик по двигателите — го разглоби целия. Той каза, че моторът е здрав, няма вътрешни повреди, само изглежда малко очукан. За известно време му обявих цена двеста и петдесет, но както виждате, е все още тук. — За момент собственикът замислено го погледна. — Предполагам, че може да сваля на двеста и десет — предложи той с надежда.

— Какво ще кажеш за двеста и петдесет за мотора, плюс едно от онези кожени якета, почти запазените кожени ръкавици до касата и една нова двадесетдоларова каска „Бел“?

— Бих попитал в брой, чек или по сметка? — захили се широко собственикът на магазина.

— В брой, ако нямаш нищо напротив. — Лайтстоун измъкна найлоновата си торбичка от вътрешния джоб и му брои двеста петдесет и един долара. — Не си падам много по кредитните карти или чековете — обясни той, като бутна купчината върху тезгяха. — Много по-лесно следиш парите си, когато действително ги виждаш и пипаш.

— Един човек на моето мнение. — Собственикът бързо преброи банкнотите и с остър поглед машинално провери водния знак и серийните номера. — Да ви кажа ли какво ще направим? — Той го погледна още по-весело, след като пусна нагънатите банкноти в касата. — Защо не вземете вашето яке, ръкавиците и каската, докато приготвя фактурата ви, и после ще ви изпратим с хондата на добър път.

В почти осем часа същата вечер жената чистеше последните маси, когато чу бръмченето на мотор откъм паркинга.

Тя погледна през стъклото на вратата и едва забеляза в тъмнината фигура с кожено яке да се приближава към верандата с каска в ръка.

— Дани, не гаси още. Изглежда, ще имаме още един клиент — провикна се на готвача.

После продължи да бърше последната маса с гръб към вратата, докато мотоциклетистът влезе в салона и издърпа един стол.

— Добре дошли в странноприемницата „Смъртоносен огън“ — поздрави тя, без да вдига поглед. — След минута ще бъда при вас.

— Не бързай — отвърна мотоциклетистът.

Гласът я накара да замръзне на мястото си. После Карла бавно се обърна и се вторачи в него.

— Остави, Дани — провикна се към кухнята. — Ще затваряме.

— След това бавно се приближи до Хенри Лайтстоун.

— Означава ли това, че няма да вечерям? — попита Лайтстоун.

— Помислих си… — заекна тя и поклати глава. — Мислех си, че всички се нуждаем от малко време, за да се успокоим. Ти, аз, Саша, твоите приятели от отбора.

— Не познавам никой друг, а и толкова съм замръзнал, че се нуждая от нещо сгряващо. — Лайтстоун махна с ръка към каската, коженото яке и ръкавиците, които беше захвърлил на близкия стол.

— И онези скотове не са от моя отбор. До днес не бях виждал нито един от тях.

— Винаги ли го правиш?

— Какво?

— Нападаш брутално и шашваш хората. — Зелените й очи със златисти петънца се впиха в неговите.

— Бях предизвикан от една истинска домакиня-пуританка. Мама ми повтаряше да казвам „да, мадам“ и „не, мадам“ и да бъда любезен с

по-възрастните. Нали разбираш, да помагам на дамите да пресекат улицата, независимо дали се нуждаят от по-мощ или не.

Той нарочно натърти на „дами“, просто за да я види как ще реагира. Когато забеляза, че тя свива пръстите си в юмрук, разбра, че е получил отговора.

— Ако някога пак ме наречеш „мадам“ или се опиташ да ме крепиш да пресека улицата, вероятно ще ти разбия зъбите — предупреди го Карла. — Но като подхвана темата за влиянието на твоята мама, тя ли те научи да чупиш китките на хората, когато ти противоречат?

— Това научих от тате — призна си той, опитвайки се да не забелязва зърната на гърдите й, набъбнали под стегнатия корсаж.

„Ох, засрами се. Ти дори не знаеш коя е или каква е връзката й с онзи мъж със сивите очи… Това е важното“ — напомни си той.

— Тате вярваше и в любезността — весело продължи Лайтстоун, надявайки се да разсее нейната подозрителност и най-вече физическото привличане.

— И в такъв случай какво? — Тя продължаваше да го гледа повече предизвикателно, отколкото закачливо.

— Държиш на своето — отвърна Хенри, показвайки й съвсем ясно, че не възнамерява да отстъпи и милиметър в тази особена ситуация, независимо до каква степен плановете му зависеха от нейното сътрудничество.

— Така е.

За миг Карла се вторачи в сплетените си пръсти.

— Знаеш ли, като подхвана тази тема за детството… Страшно удоволствие ми правеше да наблюдавам по-малките момчета — вероятно точно като теб — да си мерят силите с по-големите — вероятно точно като онези двамата тази сутрин.

— Нека отгатна. По-малките винаги са получавали своята дажба удари под пояса.

Карла кимна.

— Просто така, за всеки случай.

— Ти и твоите приятелки някога да сте забелязвали, че накрая някои от по-малките момчета побеждават или най-малкото — удържат, докато се появи някой учител и разпръсне по-големите побойници?

— Доколкото си спомням, ние деляхме момчетата на четири основни групи. Дори залагахме за тях: вечните побойници, доста отвратителни, в буквалния смисъл; вечните жертви, които не бяха много по-добри; онези, хитрите, които винаги се измъкваха от боя — смятахме, че те ще станат богати и известни… И накрая — тя едва доловимо му се усмихна — онези, „белите рицари“, които се бяха научили как да издържат до тридесет и втората секунда от боя, без да им потече кръв от носа. Те винаги защитаваха своите приятели или вечните жертви. Е, от време на време просто си търсеха боя.

„Точно така, лейди, винаги се изправяй срещу чудовищата, защото това е единственият начин да ги държиш на разстояние — помисли си Лайтстоун. — По дяволите, коя си ти?“ Тя мълчеше и се взираше в него с онези прекрасни зелени, докато той се принуди да проговори.

— И така, „белите рицари“ продължаваха да си просят от време на време боя, докато завършат курса си по вдигане на тежести — предположи Лайтстоун.

— Знаеш ли как им викахме? — натърти тя, твърдо решена да го предизвика.

— Обзалагам се, че не „бели рицари“.

Тя поклати глава.

— Това само ги насърчаваше… а пък някои от тях почти ги убиваше. Ние им викахме идиоти.

Хенри Лайтстоун кимна разбиращо.

— Защо имам усещането, че ти и твоите приятелки сте се грижили малко повечко за онези жалки „идиоти“, отколкото би искала да си признаеш.

— Вероятно защото имам двама по-големи братя, които пребиваха хладнокръвно „белите рицари“, и един по-малък, който ги смяташе за герои. И замалко да се самоубие, защото просто се опитваше да бъде като тях — разгорещено отвърна тя.

— Предполагам, че братята ти са се опитвали да го защитават? — попита Лайтстоун, усещайки как нещо го обърза с тази жена, но не беше съвсем сигурно дали това щеше да му даде отговора, от който толкова отчаяно се нуждаеше.

„Внимавай — напомни си той. — Както старият глупак мърмори, нищо не е такова, каквото изглежда.“ — Не, братята ми не го

защитаваха — сопнато го информира тя. — Аз го бранех.

— О!

Лайтстоун се опитваше да се отърси от чувството, че е уловен в тесен капан с една прекалено опасна котка.

— Ако нямаш нищо против моя въпрос — примирително попита той, надявайки се да я успокои и да остане тук, защото определено трябваше да използва телефона й през следващите няколко часа. — Какво казваха през онези дни на младото момиче с фиксидеята за белия рицар?

— Нищо любезно.

— Мога да си представя.

— Не, не мисля, че можеш. — Тя очерта ръба на покривката върху масата с нежния си пръст. — Мислиш си, че съм се била като момче. С юмруци, ритници, брутална сила, неща от този сорт.

— Така ли беше? — Хенри Лайтстоун любопитно изви вежди.

— Разбира се, че не. — За миг зелените й очи проблеснаха. — Подобен бой може да те нарани. Намирам за много по-резултатно и ефектно просто да сплашиш тези малки чудовища до смърт.

Хенри Лайтстоун се усмихна и почувства с удоволствие как се отпуска стегнатото й, но женствено тяло.

„Която и да си, ти си дяволски интересна жена“ — помисли си той, усещайки все по-нарастващото й физическо въздействие.

— Вероятно си била доста малка за директни действия — нали разбираш, бръснарско ножче в гърлото, такива неща. — Той леко потропваше с пръсти върху масата, като обмисляше новите данни и начина, по който гъстата коса се увиваше покрай врата й. — Обзалагам се, че се страхуваш от неизвестното.

— Има ли нещо лошо в това? — спокойно го предизвика тя.

— Не, въобще — бързо я увери той. — След като си намерила ефективен начин да се справяш с неприятните типове — като вещица и въоръжена с прекалено личната ти черна котка.

— Точно. — За момент очите й отново се отдалечиха. — Дори тогава.

Тя замълча.

— Знаеш нещо за това, нали? — Въпросът й звучеше повече като обвинение.

— Какво, за магията ли? — Той отново я възнагради с мила усмивка, ясно усещайки, че напрегнатостта й отново се беше върнала.

Коя си ти? Хайде, лейди, разкрий се, дай ми някаква улика.

— Винаги ли го правиш? — Зелените й очи се впиха в него безпощадно.

— Какво правя?

— Избягваш сериозните въпроси.

Хенри Лайтстоун наблюдаваше пръстите си — как леко потупват по грапавата повърхност на масата, сякаш принадлежаха на някой друг.

— От опита, който имам, единственият ефективен начин да се справиш с неизвестното е да го издириш и да се изправиш срещу него. — С огромни усилия се опитваше да намали нарастващата си възбуда. — Иначе то може да те изтика до ръба на лудостта и да те смаже.

— Май се сблъскваш с доста такива неща в твоята работа? — Тя продължаваше да го поглъща с примамливите си очи.

„И между другото, да не би случайно да си ченге?“ — сякаш я чу Лайтстоун в мислите си. Пулсът му се ускори.

— Май продължаваш опитите да се добереш до това какво работя. Както ти казах, сега съм без работа. Но не мисля, че трябва да те безпокоя с професионалните си проблеми — небрежно добави той. — Звучи ми като добър начин да си съкратиш живота.

— Сигурно.

Хенри Лайтстоун не успяваше да си обясни възбудата, която изпитваше дори само от гласа на жената.

Защо искаш да знаеш дали съм ченге? Какво, по дяволите, те интересува?

И двамата останаха смълчани почти минута.

— Така, излиза, че имаме нещо общо. — Ъгълчетата на устните й се извиха подигравателно.

Лайтстоун любопитно повдигна глава, чудейки се какви непредсказуеми мисли се въртят сега в главата й.

— Страхувам се от неизвестното — повтори тя. — Опитвам се да го видя, а ти изпитваш същата нужда да се изправиш срещу него. Виждаш ли проблема?

— Започвам да разбирам как се чувства мъжкият на „Черната вдовица“, когато женската започне да проявява нездрав интерес към него — подхвърли Лайтстоун.

Карла го изгледа изпитателно.

— Макар че като се позамисля, едва ли е най-подходящата аналогия — бързо се поправи той. После си помисли: „Защо, по дяволите, го изтърсих? Боже, внимавай. Не знаеш коя е тя или пък дали няма връзка с проклетите устройства под колата ти… лепнати там, за да те пръснат на парчета. Бъди внимателен!“ — Въобще не е добра аналогия.

Усмивката й леко се изкриви, но за учудване и притеснение на Лайтстоун привличането се усилваше… и той усети, че сърцето му започна да бие по-бързо.

„Не гледай в тези дяволски очи! Съсредоточи се върху работата“ — предупреди се той, но после очите й се впиха в неговите и той усети как потъва в техните дълбини.

Продължаваха да се гледат мълчаливо, Лайтстоун се усещаше безсилен да разчупи бронята й.

— Е — измърмори тя, стана и се прилепи до него. — Да оставим настрана житейските спорове. Накъде си?

— Всъщност дойдох да те поканя на вечеря — колебливо измърмори Лайтстоун. — Но като размисля, не съм сигурен, че…

Прекрасните зелени очи със златисти петънца напълно го погълнаха и той забрави какво искаше да каже.

— Съгласна съм — отвърна тя, сваляйки презрамките на гащеризона си. — Въобще не беше добра идеята.

Лари Пакстън замислено се взираше в часовника си.

— Добре — обърна се той към своя екип. — Така трябва да стане.

След като лидерът на екип „Браво“ ги изгледа свирепо, Дуайт Стоунър отвори фризера, измъкна една дървена кутия с размери 50 на 90 сантиметра и я хвърли на дъното на пластмасовия басейн, пълен след.

Лидерът на екип „Браво“ се надвеси над басейна с пушката-помпа, Томас Уошак приготви пожарогасителя, а Стоунър и Такахара бързо отвъртяха всички винтове от капака на сандъка, като използваха две високоскоростни електрически отвертки.

— Ей, вие двамата, готови ли сте? — попита Пакстън.

— Аз да. — Майк Такахара притисна с ръце капака на сандъка и погледна към огромния си партньор. Стоунър мрачно кимна.

— Добре, едно… две… три… Сега!

По командата на Лари Пакстън Такахара издърпа капака и го захвърли, така че Стоунър да успее да обърне тежкия сандък върху леда.

Четиримата агенти безмълвно се вторачиха в преобърнатия сандък, който първоначално се залюля леко, но в края на краищата остана неподвижен.

Лари Пакстън отново хвърли поглед към часовника си.

— Добре, още тридесет секунди — просто за да сме сигурни.

— Водачът на екипа преброи в обратен ред секундите, после кимна на Стоунър и се приготви за стрелба.

Огромният агент погледна нагоре, за да се увери, че Майк Такахара е готов с мрежата за змии. После бързо се наведе напред, грабна сандъка, вдигна го и отскочи назад.

— Майната му!

БУМ-БУМ!

Единият ръб на сандъка закачи рамото на Пакстън, който залитна и неволно натисна спусъка, като изпрати куршума към тавана на склада. Оловните сачми изсвистяха покрай една от неоновите лампи и пробиха тънкия алуминиев панел.

— Господи, Пакстън! — изкрещя Дуайт Стоунър, като изпусна сандъка и закри ушите си. Другите трима мъже изглеждаха почти толкова объркани и оглушени от невероятното ехо на изстрела в кънтящото хале.

Минаха няколко секунди, преди зашеметените агенти да възвърнат самообладание и насочат вниманието си към басейна.

Две необикновено дебели змии, всяка дълга около метър и шестдесет, с широки редуващи се червеникави и жълтокафяви ивици лежаха неподвижно в постлания с лед басейн.

— Мъртви ли са? — разтревожи се Томас Уошак.

— По дяволите, кой го е грижа? Веднага ги пъхайте в терариума! — нареди Лари Пакстън, все още разноглед от неочаквания гърмеж.

Майк Такахара бързо премести с мрежата едно по едно влечугите от леда в отворения терариум. Веднага след него Стоунър захлупи капака и се втренчи нервно през стъклото в двете все още неподвижни

змии само на сантиметри от лицето му. В това време Такахара залепи с тиксо двата края, за да е сигурен, че капакът няма да се измести. После внимателно постави терариума на лавицата, направена от три дълги дъски, която агентите монтираха върху една от стените на склада.

И четиримата издадоха въздишки на огромно облекчение.

— Какви са тези? — попита Томас Уошак, като заби нос в стъклото.

— Обикновени смъртоносни усойници — отвърна Майк Такахара.

— Доколкото мога да преценя, не е подходящо да наречеш една змия обикновена, пък да прибавиш смъртоносна насред името ѝ — заяви Лари Пакстън, като премести предпазителя на пушката и остави оръжието. — Хей — възкликна развълнуваният пилот на екипа. — Май започнаха да мърдат!

— Е, благодарим ти, господи! — подигравателно измърмори Пакстън, като погледна към часовника, после към колегите си. — Вече е девет часът. Почти тринадесет часа, откакто се занимаваме с тази работа и вече сме изпразнили цели два сандъка. Доколкото мога да смятам — добави командирът на екипа, взирайки се в двата облепени с тиксо терариума на дългата лавица, — при тази скорост няма да ни трябва повече от… да кажем, два месеца, за да прехвърлим останалите.

— Наистина ли мислиш, че системата ще действа и за тарантулите? — недоверчиво попита Томас Уошак.

— Трябват ни по-голям басейн и още лед — мрачно отбеляза Дуайт Стоунър.

Лари Пакстън смълча колегите си със смразяващ поглед.

— Може да се наложи да измислим друга система за тарантулите — призна той. — Ако се наложи, ще го направим. Иначе защо ни наричат „специални агенти“.

— Като заговори за специални агенти, чудя се какво ли прави Хенри в този момент? — попита Майк Такахара изтощените си колеги.

— Не знам — изсумтя Лари Пакстън и отново разтри натъртеното си рамо. — Но каквото и да е, надявам се, по дяволите, да е подложен на адски мъчения.

— И здравата да си е изкарал ума — добави Дуайт Стоунър.

— О, да — кимна одобрително Пакстън. — И това също.

Хенри Лайтстоун се задъха от страх и болка, когато острите нокти се впиха в крака му.

— Зарежи… обясненията — отвърна младата чувствена жена, останала без дъх. Цялото й тяло блестеше от пот и в зелените й очи със златисти петънца се таяха безкрайни изблици на страст и желание. — Ноктите ми не са… толкова дълги.

Всеки мускул на блестящото от пот тяло на Хенри Лайтстоун се напрягаше, докато се мъчеше да овладее физическия и емоционален вихър, в който се носеше през тези няколко часа, преминали без всякакви задръжки.

— Не твоите… Нейните!

— Какво?

Карла се надигна, за да погледне над рамото си, после изви гръб и изстена, когато ръцете му погалиха влажните й гърди, блестящи на нощната светлина.

— Кога… се присламчи тук? Мислих си, че… съм я заключила! — Тя направи опит да се контролира, но после изцяло се отдаде на пълното удоволствие на възбудата, като леко отблъсна пантерата.

— Нямам представа… не съм видял кога е слязла — задъхваше се Лайтстоун, разкъсван между страстта и самосъхранението, а всяка частица от съзнанието му се насочваше към засилващите се възбудени и обезумели движения на жената.

— Добре! — Тя го целуваше страстно, докато галеше лъскавите си от пот гърди върху настръхналата му кожа.

Като установи, че чувството му на самоконтрол бързо го напуска, Лайтстоун изстена дълбоко, после я преобърна по гръб, а дългите й нежни крака здраво притиснаха кръста му и ръцете й обгърнаха врата му.

„Ти си луд, Лайтстоун — каза си той. — Абсолютно шибан ненормалник.“ Усещаше в разгара на блаженството си как силната огромна котка го избутва настрана, после отново забрави и за последвалия рев, и за острата болка върху ръката си, когато се отдаде на следващия неустоим порив…

Едва по-късно, когато лежеше по гръб, опитвайки се упорито да овладее и дишането, и възбудата си — с въздишащата сънливо Карла, сгушена до дясното му рамо, и доволно ръмжащата пантера, прелепена до врата и другото му рамо, — чак тогава Хенри Лайтстоун разбра, че

лъскавият блясък върху гърдите, ръцете и раменета му определено не беше от потта.

— Хей — прошепна той на чувственото същество, сгушено до дясното му рамо, докато се опитваше да отблъсне другото, ръмжащо до врата му.

— Хмм?

— Мисля, че кървя смъртоносно.

— Само драскотини. Не хленчи като монахиня — измърмори тя. — Бетадинът е в банята. Ще го открием сутринта… — Гласът й заглъхна в изтощена въздишка, която почти веднага се смени с тихо, равномерно дишане.

— Какво искаш да кажеш… — започна той, но бързо замълча, когато внезапно котката се събуди, яркожълтите й очи изведнъж проблеснаха в тъмнината и за миг се приковаха в неговите, преди отново да се затворят. — Малко по-късно дълбокото котешко мъркане до рамото му се поднови.

Лайтстоун остана неподвижен в тъмнината още десет минути, докато равномерното дишане на очарователните, но опасни същества от двете му страни стана дълбоко и спокойно.

Тогава се измъкна внимателно. Когато се освободи, пантерата грациозно се претърколи на празното място до спящата си господарка и със същата грация жената прилепи тялото си до това на голямата котка.

Той остана неподвижен, затихнал, като наблюдаваше и двете, докато дълбокото равномерно мъркане отново се възстанови.

След като затвори внимателно вратата след себе си, Лайтстоун запали лампата в банята, присви очи и после недоумяващо се вторачи в дясната си ръка, от лакътя до китката. Кървави струйки се стичаха от четири дълбоки успоредни рани.

— Господи, а аз се чудя защо боли — измърмори той, като наблюдаваше как кръвта, бликаща от раните на ръката, плъзва по тялото му.

Мърморейки, Лайтстоун пусна душа, приближи се до огледалото и изтръпна, когато заоглежда многобройните рани, които покриваха голяма част от раменета, гърба и бедрата му. Въпреки че бледнееха в сравнение с дълбоките прорези, кръстосващи прасеца на крака и

дясната му ръка, забеляза и няколкото ивици, причинени от човешки нокти.

Може да имаш малки нокти, лейди, но със сигурност знаеш как да ги използваш.

Топлият душ му подейства чудесно, но струйките кръв, стичащи се по краката на Хенри Лайтстоун, му напомняха истинската причина за неговото посещение.

Той се опитваше да не ругае, докато триеше сапуна около раните, напомняйки си, че след няколко минути ще стане още по-лошо. Изплакна се, изтри се, доколкото успя, с огромната хавлиена кърпа на закачалката, използва няколко хартиени кърпички за временен компрес, отвори шкафчето с лекарствата… и въздъхна.

Спреят срещу отравяне на кръвта го накара да замижи няколко пъти, докато несръчно пръскаше щипещото съдържание върху раните и драскотините. Но той знаеше, че раните от ухапване на котка лесно могат да се инфектират, и си помисли, че няма причина ноктите на пантерата да са различни.

Така че се нуждаеше от нещо по-силно.

„Трябва да съм си загубил ума“ — каза си той, като се протегна към едно малко кафяво шишенце върху най-горната лавица в шкафчето.

Без да мисли за нищо друго, освен че е абсолютно необходимо да го направи, той бързо положи саморъчно направения компрес, силно притисна дланта на дясната си ръка на дъното на порцелановата мивка и изля шишенцето „Мертиолайт“ върху първата дълбока рана от лакътя до китката…

И изведнъж заудря с лявата ръка по мивката, докато се опитваше — доста неуспешно — да заглуши силните стонове от болката.

Вратата зад него рязко се отвори.

— Какво, по дяволите,… ох, боже господи!

— Извинявай, не исках да те събудя — процеди той глухо, мигайки през сълзи, като се опитваше да изтърпи влудяващата болка, която пълзеше нагоре от ръката към мозъка му.

— Помислих си… Господи, няма значение какво съм си помислила — промълви жената, като грабна ръката му, бързо огледа дълбоките рани, после се взря в празното шишенце на мивката и в ярките червеникави вади, стичащи се върху стената на банята. —

Наистина не мога да ги разбера мъжете — промърмори тя, присвила очи. После клекна, измъкна кафяво пластмасово шише, огромна туба крем, марля и ролка лейкопласт от шкафчето под мивката.

— При всеки проклет мъжкар, изглежда, развитието спира в момента, когато навърши дванадесет години. — И между другото — разсеяно добави тя, като отвори тапата на една по-голяма бутилка, — не ти ли казах да използваш „Бетадин“?

— Какво е това? — Хенри Лайтстоун спря погледа си върху нея, в началото бегло и разсеяно, но постепенно се концентрира, докато накрая осъзна, че тя е съвсем гола и че в действителност за първи път я вижда така — на светло.

— Йод за рани от животни — обясни тя. — Действа почти като мартиолайта, но не причинява чак такава болка, че очните ти ябълки да изскочат. — Като действаше бързо и сръчно, тя запуши сифона, издърпа ръката му обратно до дъното на порцелановата мивка, после насапуниса и няколко пъти изплакна кървящите рани от лакътя до китката.

— Сегапо-добрелие?

— Много — кимна признателно Лайтстоун.

— Не знам какво става с нея — извини се младата жена, внимателно избърса раните с чиста марля, залепи дебел слой антибиотичен лейкопласт над тях и сръчно бинтова ръката му.

— Ако нещо подобно се случи и на теб, не искам да я знам. — Карла замига, опитвайки се да измисли нещо умно, за да му отвърне, но после реши да замълчи.

— Може да си по-близо до истината, отколкото предполагаш — призна тя, впила зелените си очи в тялото му. Преди Лайтстоун да успее да каже нещо, тя започна да оглежда другите драскотини.

— Хей, това от какво е? — попита тя, като посочи рамото му.

— Доколкото си спомням, тук ме захапа ти. — Лайтстоун упорито се опитваше да не обръща внимание на засилващата се възбуда от докосването на голото й тяло, но се провали напълно. — Предполагам, че някои жени се протягат за цигара след това, а други просто си точат ноктите в раменете на партньора.

— Не, не онези малките драскотини… Имам предвид тези, точно тук — тя леко погали с пръсти избледнелия белег от дълбока стара рана върху рамото му. — Дяволски съм сигурна, че не съм го

направила аз… И тези също — добави тя, като се премести зад него и заоглежда гърба му. — От какво е всичко това?

— Е, ами…

— Много по-ужасни от тези, които една котка може да ти причини. — Тя се приближи, за да огледа раните, и когато го направи, несъзнателно допря гърди върху ръката и гърба му. — Не мисля, че са от котка.

— Мечка — измърмори Лайтстоун, като си помисли: „Госпо-ди, трябва да изляза оттук!“ — Какво? — Тя го завъртя за раменете и се вторачи в замъглените му от болка очи.

Внимавай.

— Без дрехи сме. Голи. Седим тук и двамата с голи задници… Думите му мигновено я смутиха и след като се огледа, тя изстена:

— Ох.

— Точно така, „ох“. Така е много по-лесно — продължи Хенри. — Ако се беше облякла, нямаше…

— Нямаше какво? — бавно сниши глас тя до страстно шепнене и се притисна силно към него.

— Не е това на каквото ти прилича.

— На мен пък определено на такова ми прилича.

— Имах нещо друго предвид.

„И аз не знам какво имам предвид“ — каза си наум Лайтстоун.

— Аз пък знам. — Тя пак прокара леко пръсти по грубите белези върху раменете му, бавно и нежно помилва гърдите му. — Просто млъкни и го остави на мен.

Ох, господи.

Тя продължи да плъзга топлите си ръце надолу по тялото му, когато изведнъж остри нокти започнаха да дращят отвън по вратата. Неочаквано се чу висок и страшен рев, който смути и двамата.

— Не й обръщай внимание — нареди жената със страстен шепот.

— Да, но какво ще стане, ако…

— Не се тревожи, не може да влезе вътре. — Тя леко захапа ухото му.

Стърженето върху дървото ставаше по-силно, ревът — по-настойчив и пантите на вратата затракаха.

— Сигурна ли си? — Погледът и докосването на топлото й гладко тяло, което се увиваше около неговото, го затрудняваше да

мисли логично.

— Повярвай ми. След малко ще се махне — измърмори тя, притискайки с меките си устни неговите.

29.

Към единадесет вечерта на същия четвъртък агентите Марк Либранди и Гюс Донато от екип „Чарли“ преценихa, че могат да започнат разузнаването.

Просто е въпрос на време, обясняваше Донато на Либранди, когато спряха на паркинга пред бар „Поточето“. Влязоха, заеха масата в най-тъмния ъгъл, изчакаха сервитьорката да дойде при тях, поръчаха си две наливни бири, поставиха няколко смачкани еднодоларови банкноти върху масата — достатъчно за двете питиета плюс минимален бакшиш, за да отклонят по-нататъшния й интерес — и близаха бирата, колкото е възможно по-дълго. После точно в момента, когато търпението й се изчерпа, си поръчаха кафе.

— Надявам се Сали да не е на работа тази вечер — заяви Донато, когато влязоха в следващия бар. — Май си падна по теб. Миналата нощ доста се навърта около масата ни.

— Може би й дадох прекалено голям бакшиш — предположи Либранди.

— Петдесет цента за няколко разредени бири?

— Навярно си прав — призна Либранди. — Трябва да е мераклия за малкото ми човече.

— Е, тази вечер се опитай да го държиш в панталоните. Не мисля, че ще мога да издържа скапаната им бира и дори не искам да си помислям за кафето им.

За техен късмет огнената сервитьорка Сали не беше на смяна. Лесно разпознаващите се младежи с военен вид се отпуснаха в отдалечения ъгъл на бара. После пак си поръчаха бира и опитвайки се да не обръщат внимание на сгушената двойка в съседното сепаре, подхванаха вечната тема за местните въоръжени милиции. Накрая, след като никой не клъвна, си поръчаха две чаши от отвратителното горчиво кафе.

След безуспешното висене и в този бар Донато и Либранди си тръгнаха, чудейки се дали да не приключат вечерта в „Дупката на

лалугера“ — западнал бар, който предлагаше внушителна колекция знаменца от битките по време на Гражданската война, — или пък да похарчат още някоя пара в по-реномирания салон „Ловджийска среща“, известен с поносимата си бира и почти толкова добрата колекция от еленови рога.

Докато спореха оживено за разузнавателните предимства на двете кръчми, младите и неопитни агенти пропуснаха да забележат как сгушената двойка ги проследи до паркинга.

Няколко минути след един часа Хенри Лайтстоун за втори път тази вечер бавно и предпазливо се измъкна от леглото.

Този път беше много по-лесно, защото пантерата се бе оттеглила в убежището си на дървото и — съдейки по силното й мъркаш — спеше дълбоко. Карла заспа дълбоко още щом положи глава върху възглавницата.

Хенри Лайтстоун можеше да направи този номер без ни най-малки трудности, но трябваше да свърши нещо много важно, преди да си позволи лукса на съня.

Трябваха му няколко минути, за да открие дрехите си и да облече всичко без обувките. След това бавно измина разстоянието през съседната стая с дървото надолу по коридора до една малка стая, която служеше за пощенски офис.

Не посмя да светне, но доста успешно налучкваше пътя си в тъмнината, докато се настани пред стария телефон с шайба върху обикновено метално бюро. Наложи се да отвори един от капаците на прозореца, за да може на лунната светлина да набере номера на мотела, който екип „Браво“ беше избрал за свой дом.

— Мотел „Ваканция“.

— Стаята на Лари Пакстън, моля.

— Един момент.

Лайтстоун чу осем поредни позвънявания, преди администраторката да прекъсне линията.

— Съжалявам, господине, но не отговаря. Желаете ли да оставите съобщение?

„Да, желая — помисли си Лайтстоун, — но не знам откъде да започна.“ — Бихте ли опитали стаята на Дуайт Стоунър?

— Един момент.

Този път администраторката прекъсна след седмото позвъняване.

— Господине, никой от вашите приятели не отговаря. Все пак ще оставите ли някакво съобщение?

— Не, благодаря, всичко е наред.

Хенри Лайтстоун измъкна часовника от джоба на дънките, после погледна намръщено цифрите: 01,32. При нормални обстоятелства членовете на тайния екип по това време все още можеше да са навън, да придвижват някоя фаза от операцията или да довършват късната си вечеря.

„Но нищо в цялата тази операция не е нормално“ — напомни си той, като погледна надолу към бинтованата си ръка.

Искаше му се да се обади на Халахан или на Мур, но прецени, че събуждането посред нощ беше най-малкото, което заслужаваха двамата шефове на специалния оперативен отдел заради номера с червенокраки паяци. Знаеше също, че местните управители често проверяват записите на телефонните обаждания, за да попречат на пощенските служители да водят лични разговори. Последното, от което се нуждаеше сега, беше жената да обяснява какво е това обаждане в 1,30 през нощта до някакъв невписан в телефонния указател номер на Източния бряг.

Не можеше да използва и клетъчния си телефон, защото го беше оставил в несесера зад седалката на мотоциклета си. Ако излезеше да го вземе, щеше да задейства алармената система, която Карла пусна, след като заключи външните врати и изгаси осветлението на ресторанта.

На слабата лунна светлина Лайтстоун загуби още пет минути, за да потвърди подозрението си, че домашният телефонен номер на многогодишен федерален служител Уилбър Богс не е включен в указателя. Номерът на местния офис на Агенцията за охрана на околната среда беше регистриран, но Лайтстоун не знаеше нищо за другите служители освен Богс и неговата секретарка, които имаха достъп до телефонния секретар. Затова отхвърли и тази идея, докато нещата не станат съвсем безнадеждни.

Лайтстоун не се съмняваше, че всеки местен полицай или помощник на шерифа ще предаде устното му съобщение — особено получено в един и тридесет през нощта. Но сигурно би изискал личните му документи или най-малкото обяснение, което той не желаеше или не можеше да даде в момента.

Така че оставаше само една възможност и един много интересен въпрос.

„Щом тези рейнджъри — или каквито и военни задници да са — можеха да проследят приведен в бойна готовност екип от тайни федерални агенти като «Чарли», какви бяха шансовете да не са проследили и екип «Браво» в ранчото на Боби ла Грейндж?“ Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко му харесваше.

Телефонът звънна три пъти преди един много познат глас да отговори с познатото сърдито мърморене.

— Никога не си обичал да ти звънят посред нощ, нали?

— Какво?

— Без да споменаваш името ми — изкомандва Хенри Лайтстоун, — знаеш ли кой съм?

Бившият му партньор веднага се разсъни.

— Аха, познат глас. Какво става? — Гласът на Ла Грейндж проницателно и неуверено се изви.

— Май имаме проблем. — Лайтстоун накратко описа събитията, като започна от сблъсъка в ресторанта и завърши с покупката на мотоциклета.

— Господи — прошепна бившият детектив от отдел „Убийства“. — Знаят ли твоите момчета за това?

— Все още не.

— Искаш ли да се свържа с тях?

— Не, много е опасно. Ти ме заведе при стария глупак с индианските му дрънкулки — напомни му Лайтстоун. — Ако са те проследили, моментално можем да се озовем на фронтовата линия.

— Мамка му — изруга Боби ла Грейндж.

— Точно така — отвърна Лайтстоун, досещайки се какви мисли се гонят в главата на бившия му партньор. — Вие двамата имате ли възможност да се изнесете някъде?

Мълчание.

— Да.

На заден план Лайтстоун чу отваряне на чекмедже, после познатото прещракване на полуавтоматичен пистолет.

„Точно така, приятелю — помисли си одобрително той. — Сюзан е номер едно, каквото и да стане.“ — Направи го, за по-сигурно. А къде е Джъстин?

— Той е с негови… приятели до края на седмицата.

— Може ли да остане там?

— Разбира се, няма проблем. А ти?

— Ще остана където съм. Ако ме следят, поне да не забъркам някой друг в кашата.

— В безопасност ли си? — попита Ла Грейндж.

„Превод: Искаш ли да ти помогна? Само кажи. Ще скрия Сюзан на сигурно място и после ще долетя при теб с изваден пищов — усмихна се Лайтстоун. — Старият Боби. Дяволски добър партньор.“ — Добре съм, но точно сега нямам контакт с другите. Така че ако се обади Лари, обясни му какво става и му кажи, че ще се свържа с тях утре сутринта.

— Добре. Нещо друго?

Побързай да изведеш Сюзан оттук, приятелю.

— Все още ли пазиш пейджъра?

— Аха, някъде тук е. Ще го открия.

— Добре, да приключваме. Аз ще те търся.

Лайтстоун затваряше, когато усети движение на вратата.

Извърна се бавно, умувайки как може да обясни присъствието си тук, и видя — за свое огромно облекчение — нещо, което при други обстоятелства щеше да му изкара ума. Двете блестящи жълти очи.

— Господи, Саша, дяволски ме уплаши — прошепна той.

Пантерата отвърна с дълбок гърлен рев, който му прозвуча повече като кашлица.

И изведнъж на Лайтстоун му проблесна мисълта, че за първи път е сам с опасния звяр и пантерата можеше да възприеме присъствието му в офиса на господарката си като прегрешение.

Но после голямата котка издаде нов рев, който звучеше и по-познато, и по-молещо.

— Какво искаш? Нещо за пиене ли? — осмели се да предположи Лайтстоун.

Неочаквано пантерата се обърна, излезе в коридора и търпеливо зачака недоумяващия Хенри Лайтстоун да отвори вратата на кухнята в ресторанта.

— И двамата можем да си имаме сериозни неприятности — прошепна той, когато котката продължи да търка глава в ръба на хладилника. — Но не ни пука, нали?

Очевидно знаеща отговора на този въпрос, пантерата клекна и търпеливо зачака Лайтстоун да отвори хладилника, да открие разпечатаното мляко и да извади купата.

Той наля около половин литър мляко в съда, постави го на балатума и се вторачи очакващо в пантерата. Но тя остана неподвижна, като също се взираше в него.

— Още ли искаш?

Доля мляко в купата, но получи точно същия отговор.

— Господи, толкова ли си придирчива…

В този момент на Хенри Лайтстоун му дойде наум, че стокилограмовата пантера вероятно не е кой знае колко по-различна от осемкилограмовия манкс…

Така че пак отвори хладилника и ровичка, докато открие сметаната. После изсипа млякото в близката мивка и го замени със сметана.

Едва успя да постави купата на пода, преди пантерата да го избута встрани и щастливо да залочи сметаната.

Мърморейки си, Лайтстоун върна останалото мляко и сметана в хладилника и забеляза любимата си франзела и покритата с прозрачен капак тава с разчупена печена пуйка върху един от горните рафтове. Изведнъж усети, че е страшно гладен.

Пет минути по-късно, докато дъвчеше първия си огромен залък от сандвича с пуешко месо, се сети нещо друго.

Писмото.

Отне му нови две минути, за да открие задната врата на малкия пощенски офис, която очевидно жената беше забравила да заключи.

За щастие лунната светлина осветяваше достатъчно стаята.

Лайтстоун откри два плика в кутия номер петнадесет — единия от кафява опаковъчна хартия, дебел около сантиметър, а втория обикновен, стандартен. Доколкото можеше да прецени, същия плик, който Карла продаде на мъжа със странните очи. В този плик сякаш имаше само едно прегънато листче. Адресите на пликовете, очевидно написани от различни лица, бяха с печатни букви. Още по-интересното, помисли си Лайтстоун, е, че двете лица използваха като обратен адрес съседната пощенска кутия в пощата на странноприемница „Смъртоносен огън“.

За миг Лайтстоун си помисли дали да не отвори двата плика, но веднага отхвърли идеята. Това беше сериозно углавно престъпление. Той добре знаеше, че информацията, която щеше да открие, вероятно би била несъществена и определено недостатъчна за пред някой федерален съдия. Което означаваше — освен всичко друго, — че уликите, на които можеше да попадне в писмата, неизбежно попадаха сред „плодовете на отровното дърво“.

Общо взето, три много добри причини, за да върне и двата плика обратно на мястото им.

В този момент забеляза купчината писма и пратки в кутия №13. След бърза проверка установи, че пощата е била натрупана през последните дни.

Усмихна се злобно, върна дебелия плик обратно в кутия номер петнадесет, но мушна тънкия — онзи, за който беше почти сигурен, че е от човека със студените сиви очи — в средата на купчината в кутия №13.

След това измъкна лист и плик от близкото бюро, взе служебната химикалка, написа пет думи с печатни букви, прегъна листа и го постави в плика, адресирайки го отново с печатни букви съответно: получателП.К. 14 и подателп.к. 15. Залепи една марка от наличните листа и тъкмо се заозърта за печата, когато чу стъпки.

Лайтстоун бързо подхвърли плика в кутия № 15 и тръгна към вратата, когато чу гласа й.

— Хенри?

Той едва успя да се мушне зад бюрото, преди вратата да се отвори и лампата да светне.

Усети Карла да се приближава, после чу силното ръмжене, което отвлече вниманието й.

— Саша?

Ръмженето се разнесе отново, но този път по-високо.

— Какво съм направила? Забравила съм да заключа тук и да те нахраня?

Третото ръмжене беше още по-силно и по-сърдито.

— Така ли е? А какво направи с твоя приятел? Скри го горе на дървото ли?

Хенри изчака, докато младата жена излезе в коридора и тръгна към кухнята на ресторанта. Когато тя се отдалечи, той бързо се мушна

през открехнатата врата в тъмния коридор и предпазливо бутна с лакът вратата на служебната баня. Пусна водата на тоалетната, изми ръцете си на мивката, изтри ги с хартиена кърпичка, изскочи бързо в коридора и зави зад ъгъла…

— А, ето те и теб! — възкликна Карл а, когато го забеляза.

Лайтстоун замръзна и отвори широко очи, сякаш беше изненадан.

— Всемогъщи боже, добър начин да причиниш сърдечен удар на някой мъж! — оплака се той, като се взираше в съблазнителното й тяло, едва прикрито от тънката памучна нощница.

— Е, заслужаваш си го.

— Нима? И как стана така?

— Помислих си, че се опитваш да се измъкнеш — нещо нормално за днешните мъже. Но после разбрах, че си много по-непочтен.

— И ти наричаш пускането на една вода в къща с врата на банята, издраскана от пантера, непочтено? — опитваше се да я заблуди Лайтстоун, но не беше убедителен, защото не знаеше колко от действията му всъщност беше видяла Карла.

— Не. Това наричам непочтено. — Тя неочаквано подхвърли отхапания сандвич с пуйката в ръката му.

— О, това ли? Е, мога да го обясня — колебливо започна той.

— Давай. Обясни ми защо си направил само един и после дори не си се сетил да го разделиш с мен.

— Ами ти изглеждаше изморена. — Той погледна към сандвича. — Хей, я чакай, аз бях отхапал само един залък от него.

— Може да съм уморена, но съм и гладна. — Тя грациозно се отправи към кухнята. — Имаш късмет, че не го изядох целия. И като говорим за късмет — добави тя, като включи осветлението, — учудвам се как намери пътя през тази бъркотия в тъмното.

— Имах помощник. — Лайтстоун хвърли многозначителен поглед към пантерата.

— Аха, разбирам. — Карла кимна, като наблюдаваше пантерата, която издаде меко, недоволно ръмжене.

— И тя обясни същото — добави жената. — Животът е труден, когато мъжете не ти помагат.

Лайтстоун се начумери обърканo.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя те харесва. Хенри Лайтстоун замига.

— Майтапиш се.

— Не.

— Но аз не съм… искам да кажа, тя е…

— Ние, жените, не сме много умни и претенциозни във връзките си, Хенри. Обаче — замислено добави тя, като хвърли поглед към сандвича в ръката му — можем и да обезумеем.

Карла грабна сандвича от ръката му, отхапа още един огромен залък, подаде му го обратно, приближи се до хладилника, извади каната с вода и останалото мляко и чак тогава видя купата на пода.

— Доколкото успях да разбера, тя те е довела в кухнята.

— Ами да — призна си Лайтстоун. — Това проблем ли е?

— Само ако разбере местният здравен инспектор — усмихна сетя.

Тя му подаде каните с водата и млякото, извади тавата с разчупената пуйка и ръжения хляб от хладилника и след това взе две стъклени чаши. После го поведе към служебната столова, в която имаше дървена маса, два стола и много стар хладилник.

Коленичи, наля около половин литър студена вода на дъното на огромния съд от неръждаема стомана и кимна доволно, когато пантерата бързо завря муцуна в купата и започна да лочи.

— Нека отгатна, подмами те да извадиш млякото, нали?

— Ами…

— Не ми казвай. Даде й и сметана.

Лайтстоун кимна навъсено.

Карла затвори очи и въздъхна.

— Хенри, имаш ли представа, какво може да се случи, когато храниш котка с мляко или сметана?

— Май баба ми казваше, че не е добра идея — доброволно си призна Лайтстоун. — Ще й стане ли нещо?

— На Саша ли? О, ще се чувства чудесно. Обаче ти няма да се чувстваш така, като й чистиш.

— Толкова ли е лошо?

Тя отвори стария хладилник, извади огромен, обвит с хартия бут, разви го, сръчно отряза голям къс от еленското месо, после го раздели на няколко по-малки парчета с остър касапски нож и ги изсипа в

грамадна паница от неръждаема стомана до купата за вода на пантерата.

— Никога не забравяй каква е тя, Хенри. Една стокилограмова пантера с много силни хищнически инстинкти. И като започнах за самосъхранението — добави тя, поглеждайки надолу към голямата купчина от нарязано пуешко месо, — няма да е зле да оставиш нещо и за мен — или ще трябва да се бориш и с двете ни за остатъка от този сандвич.

— Щом още сме на темата — отвърна усмихнатият Лайтстоун, като седна на масата и се залови за сандвича, — имаш ли някакво предложение как да се справя с моя проблем?

— Доколкото разбирам, твоят проблем е обикновеното мъжко желание да държиш две обожателки в ръцете си по едно и също време, и то когато и двете случайно живеят в една и съща къща… — Лайтстоун успя да забележи искрено забавление в очите на младата жена.

— Е, не, не исках да кажа това.

— Хенри, приятелю мой, не съм сигурна дали съм най-подходящият човек, който да те посъветва как да се справиш с твоя „проблем“. Обаче вероятно мога да те посъветвам какво не бива да правиш.

— И какво е то?

Жената нежно погледна надолу към любимото си животно, разкъсващо със силните си челюсти еленското бедро като клечка за зъби.

— Наистина повече не трябва да се мотаеш сам през нощта със Саша. Най-малкото, разбира се, ако нямаш огромна кошница за пикник, пълна с еленско месо и пуешки сандвичи.

— Кошница за пикник?

— Както вече казах — добави тя двусмислено, като вдигна чашата със студено мляко, — ние можем да обезумеем.

30.

Главен сержант Аран Уинтърсоул се срещна със своя екип в едно денонощно заведение на около петнадесет километра от „Дупката на лалугера“, където Марк Либранди и Гюс Донато от екип „Чарли“ бяха приключили с мотаенето си по баровете за четвъртък вечерта.

— Изпрати ли снимките? — попита той специалиста по комуникации на екипа, след като сервитьорката се отдалечи.

Младата жена кимна.

— Извадих цветни копия на негативите и ги пратих по пощата за Ашланд. Главните заподозрени и второстепенните лица. Прецених, че подполковникът може да иска да види хората, с които е контактувал. Пратката ще замине в 8,00 сутринта.

— Включи ли онзи тип с пикапа?

— Да.

— Добре. Нуждаем се от потвърждение, писна ми да чакам досиетата. — Уинтърсоул доволно кимна, после се обърна към другите членове на екипа: — Как мина тази вечер?

— Онези двамата от „Дупката на лалугера“ доста си побъбриха — отвърна Едно-пет.

— За какво? — Уинтърсоул се наведе нетърпеливо.

— Не разбрах всичко — призна си цивилно облеченият рейнджър. — Но когато направих опит да ги заговоря, съвсем очевидно беше, че искаха да завъртят нещата около местните военизирани групи.

— Попитаха ли те нещо директно?

— Не. — Едно-пет сви рамене. — Само предполагам.

— Съгласен съм с Джон — добави Едно-шест. — Те подхващаха — или отговаряха — на всяка тема, близка до: десните политици, фундаменталистите, оръжието, федералните власти, все неща от тоя род.

— Какво искаха да разберат? — обърна се Уинтърсоул към цялата група.

— На първо място за Уилбър Богс — тихо се обади специалистът по комуникации.

Уинтърсоул вирна глава изненадано.

— Сигурна ли си?

— Дейвид и аз — кимна тя към ранения член на екипа — се приближихме доста до тях и успяхме да закачим подслушвател зад сепарето им.

— И?

— От многото неща, за които разговаряха, останах с впечатление, че всички от техния екип освен трима, които продължават наблюдението — наблегна тя, — излизат всеки ден да търсят Богс.

— Няма логика — сниши глас Уинтърсоул, като огледа хората си. — Защо екип от федерални агенти под прикритие ще се опитва да осъществи контакт с местния инспектор — мъж, толкова известен в околността, който лесно може да унищожи тяхната легенда. Нали се предполага, че тайно се опитват да проникнат в Избраната седма бригада на тюлените?

— Вероятно смятат, че може да им помогне да открият определени членове на групата… Тези, които са по-достъпни? — предположи Едно-седем.

— Ако това е целта, защо тогава не могат да го намерят? — замислено попита Уинтърсоул. — Той живее само на няколко километра от офиса си и знаем, че миналата неделя беше при езерото.

— А колите и лодките му са в къщата. И служебните, и личните — добави Едно-три.

— Точно това проверяват и те — докладва Едно-пет. — Тази вечер със сигурност действаха, сякаш познават мястото.

— Мислиш ли, че са проверили в офиса му?

— Първото нещо — уверено отвърна Едно-четири. — Което означава, че вероятно Богс или е навън по задача, или е напуснал — добави той.

— Може пък просто да си е тръгнал, без да се обади на никого — предположи Едно-три. — Ако го е направил, трябва да е превъртял — отбеляза Едно-две.

— Според Ръстман той не е ходил на почивка — замислено каза Уинтърсоул. — Прекарва почивните си дни край езерото на риболов.

Но това повдига много интересен въпрос — добави главният сержант. — Ако онези агенти все още продължават да го търсят, наистина трябва да имат добра причина да желаят да разговарят с него. Което може да ни помогне да ги съберем на едно място по едно и също време.

— Значи, ако първи намерим Богс, можем да го използваме за примамка — стигна до логичното заключение Едно-три.

— Точно така — мрачно кимна Уинтърсоул. — Въпросът е как да го открием преди тях?

— Богс обича да ходи на риболов, но вероятно за известно време няма да може да го прави — предположи Едно-две с усмивка. — Последния път, когато го видяхме в имението на Ръстман, носът му кървеше доста лошо и, изглежда, ръката му бе счупена.

— Беше доста зашеметен, когато се мъчеше да се добере с лодката обратно до брега — засили съмнението Едно-седем. — Нещо му се е случило. Той е яко копеле. Но ако аз бях толкова тежко ранен, веднага щях да потърся медицинска помощ.

Уинтърсоул се извърна с тънка усмивка към специалиста по комуникациите и медик на групата.

— Болницата — тихо прошепна тя. — Обзалагам се, че той е точно там сега.

31.

В 8,05 сутринта същия петък с тръпнещо сърце помощникът на конгресмена Кийт Бенингтън се препъваше към пощата в странноприемницата „Смъртоносен огън“. Вътре измъкна от джоба си ключа и после замига от изненада, когато видя дебел кафяв плик и още един много по-тънък да лежат в кутия петнадесет.

— Господи, време беше някой да сложи нещо тук — измърмори той.

Бенингтън идваше за трети път до странноприемницата „Смъртоносен огън“ след онази съдбоносна нощ, когато опитът му да изпрати досиетата на федералните агенти приключи с ужасния сблъсък с бродещото в тъмнината чудовище, чиито искрящи жълти очи продължаваха да навестяват сънищата му. Всъщност всяка частица от разума му беше обладана от тях, така че младият помощник на конгресмена едва се владееше, докато влизаше в пощата.

Той се надяваше да разговаря с Марла Кордовиан, която да поеме поне половината пътувания за изпращане и прибиране на писмата. Обаче поразително красивата стажантка не беше му проговорила и три думички след лова с Ръстман. А из офиса се носеха клюки, че Смолсрийд я иска за офиса си във Вашингтон.

Бенингтън не искаше да се замисля за другите, по-дълбоки причини за този слух.

„Защо ли Уотли не ме послуша“ — мрачно си помисли Бенингтън, като измъкна плика от пощенската кутия, бързо заключи малката метална вратичка и още по-бързо се върна до колата си.

След безсънния си полет до Вашингтон предишната сряда настроението на Саймън Уотли се колебаеше между безумно, неконтролируемо оглупяваш и маниакална депресия, факт, който не бе пропуснат от нито един служител в областния офис.

„Като се сетя какво се случи точно след онзи полет — помисли си Бенингтън, дишащ вече по-леко, след като заключи всички врати на

колата и завъртя ключа на стартера. — Господи, нима ще бъде същото и тази вечер?“ Толкова смъртоносно или самоубийствено?

Бенингтън, като форсира двигателя, натисна педала за газта и излетя с голяма скорост от паркинга… После възложи всичките си надежди на „самоубийствено“ като по-добрия избор от двете.

32.

— Вие двамата имате ли намерение да ставате днес от леглото?

Хенри Лайтстоун бавно замига, за да се разбуди… и изведнъж се озова пред двете обожаващи го яркожълти очи.

Шокът от събуждането до муцуната на пантера го разстрои отново и той усети как дясната му ръка болезнено пулсира.

Пантерата изръмжа за поздрав. И всички важни парченца започнаха да си идват на мястото в копнеещия му за сън мозък.

— Колко е часът? — измърмори той, като се обърна и вдигна поглед към привлекателната жена, облегната на вратата с ръце, скръстени пред гърдите.

— Според моя часовник — осем и двадесет.

— А ти кога стана?

— Малко след пет и тридесет сутринта. Аз трябва да управлявам ресторанта и пощата, да ругая правителството и да предсказвам бъдещето, забрави ли?

Лайтстоун отново замига, надигна се на лакти иизгледа пантерата, протегнала се мързеливо върху леглото със затворени очи и глава, отпусната върху дясната лапа, която бе затиснала ръката му. После изведнъж осъзна.

— Оставила си ме сам в леглото с нея… Цели три часа? — изсъска той.

— Защо не? — Карла сви рамене, слабо подобие на усмивка се появи на устните й. — Всички знаят, че спящите мъже са съвсем безопасни.

— Май за теб тази сутрин е прекрасна.

— Е, започвам да се замислям — добави тя. — От това, което виждам на леглото, не съм съвсем сигурна колко сте спали, след като се измъкнах от завивките.

Хенри Лайтстоун невярващо се вторачи в петната засъхнала кръв, които покриваха това, което беше останало от разкъсаните чаршафи.

— Боже господи — възкликна той, като седна в леглото и заоглежда наоколо.

— Мама ме предупреждаваше да не вкарвам непознати мъже в леглото си — заяви Карла, — но мисля, че тази ситуация далеч надхвърля въображението й. Вероятно трябва да й изпратя една снимка. Чудя се какво ли пък биха платили медиите? — усмихна се тя сияйно.

— Снимала си ме как лежа тук?

— Мога вече да си представя заглавията — продължи Карла, без да обръща внимание на въпроса му. — „ЖЕНСКО ПРЕЗРЕНИЕ. ОБИДЕНАТА КОТКА ИЗОСТАВЯ ПРИЯТЕЛЯ СИ С РАЗБИТО СЪРЦЕ.“ — Свърши ли с глупостите? — разко попита Лайтстоун.

— Всъщност, да. Дойдох да ти съобщя, че закуската ще бъде на масата точно в девет… Освен, разбира се — поклони се леко тя, — ако не пожелаеш да ти се сервира в леглото?

В девет без десет Хенри Лайтстоун влезе в трапезарията със стиснати зъби, а пантерата го следваше неотлъчно.

— Как се чувстваме тази прекрасна сутрин? — весело попита Карла, като постави купата с вода за пантерата на пода, закачи контролиращия й нашийник на врата и наля кафе на Лайтстоун.

— Трябва да отида до банята — раздразнено измърмори тайният агент.

Чувствената жена вдигна глава.

— Това ситуация от типа „моя приятел има странен проблем“, както пишат в „Космополитън“, ли е? Или просто искаш разрешение?

Лайтстоун наведе глава, като почти докосна нейната.

— Това, за което моля — процеди през зъби той, — е да задържиш проклетата котка тук и да я залисаш, за да мога да отида до банята, да разкопчая панталона си и да се изпикая, без муцуната на стокилограмова пантера да се завира в чатала ми.

— Не знам, за жена като мен проблемът звучи много странно. — Тя грейна в усмивка и погледна към часовника си. — Обаче, мисля си, мога да ти гарантирам девет минути, през които ще опазя закуската ти на масата. После се обзалагам, че ще изчезне.

— Споразумяхме се.

Три минути по-късно Лайтстоун мина през стаята на персонала и влезе през задната врата в пощата — опитвайки се да намери писмото,

което предишната вечер пусна в кутия петнадесет. Обаче веднага забеляза, че пощенската кутия беше празна. Чуха се нечии стъпки. Тъкмо придърпваше задната врата, за да я затвори след себе си, когато един пощенски раздавач, забързан по коридора с огромна чанта, се блъсна в него.

— Прощавайте, вината е моя — извини се Лайтстоун.

— Няма проблеми. Случайно да знаете дали пощенският началник… или началничка — поправи се човекът, като погледна с надежда над рамото на Лайтстоун към полузатворената врата — е някъде наблизо?

— Последния път, когато я видях, се беше запътила към кухнята. Ще се върне след няколко минути.

— Ами вие… тук ли работите?

— Е…

„Не, разбира се, че не работя тук, идиот такъв. Просто тършувах в офиса, докато началничката на пощата не гледа“ — помисли си Лайтстоун, желаейки човекът да си тръгне, преди жената да се появи и да започне да задава въпроси, на които дори не искаше и да се опитва да отговори.

— Виж, закъснявам и всичко, от което се нуждая, е само един подпис. Ако нямаш нищо против?

— Разбира се, няма проблем. — Лайтстоун пое химикалката и бланката. — Кажи ми — попита той, като издраска нечетлив подпис на определеното място, — къде разнасяш пощата?

— Ами на посочените адреси, навсякъде из града… Дори в местните вертепи, ако момичетата имат нещо за получаване — усмихна се раздавачът, взе бланката и подаде пакета на Лайтстоун.

— А носиш ли поща в индустриалната зона на града? — попита Лайтстоун, когато изведнъж му хрумна нова идея.

— Разбира се. Всъщност натам съм се запътил сега.

— Ще имаш ли време да занесеш още едно писмо?

— Време имам. Но няма да пристигне до утре.

— Защо?

— Защото първо трябва да мине през централния разпределителен клон.

— Искаш да кажеш, че вие, момчета, карате пратките обратно до Медфорд, а после пак ги връщате до Логърхед?

— Нали за това ни плащат — намигна раздавачът. — Двадесет и четири часово гарантирано обслужване. Не много бързо, затова пък сигурно.

— Какво ще кажеш, ако ти предложа сто долара за една препоръчана едночасова доставка?

— Сто долара? — ахна разносвачът. — Сериозно ли?

— Само ако писмото пристигне там до десет часа тази сутрин.

— Е, не знам…

— Слушай. — Лайтстоун бързо измъкна портфейла си. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-сигурен, карай си другите писма до централния клон… но първо занеси това до десет тази сутрин. — Той подаде на разносвача банкнота от сто долара. — Споразумяхме ли се?

Разносвачът погледна парите, за миг се поколеба, после махна на Лайтстоун да го последва до камиона му навън.

Пет минути по-късно агентът от екип „Браво“ бързо се върна в ресторанта със служебното писмо в ръка и седна на масата точно когато Дани излезе от кухнята с димящ поднос.

— Закъсняваш — заяви жената, като погледна часовника си. — Пощадих те цели петнадесет минути.

— Реших да направя нещо полезно, което да заплати продължителния ми престой тук — обясни Лайтстоун и й подаде писмото.

— Не ми казвай, че се мъчиш да си намериш работа в пощата? — Очите на жената леко се присвиха, когато хвърли поглед на плика, преди да го бутне встрани.

Лайтстоун се засмя.

— Едва ли. Не мисля, че от мен става добър държавен служител. Федералното правителство и аз не сме на едно и също мнение за много неща. Всъщност, преди да те срещна, смятах всичките просто за банда прасета, годни само за угояване. Знаеш този тип: твърде мързеливи, за да се размърдат и да свършат някаква истинска работа.

— За разлика от твоя стандарт — кльощави, корави мъже, дето не стават за нищо и случайно са… как го каза… „между две работи“? — усмихна се Карла.

— Точно така — кимна Лайтстоун. — Мъжът трябва да си знае мястото в тоя свят.

— Всъщност — замислено го заоглежда тя, — обзалагам се, че си идеалният кандидат да докараш инфаркти на ония високопоставени типове от Вашингтон.

— Да съм споменавал нещо такова? — усъмни се Лайтстоун.

— Обзалагам се, че така ще стане — подсмихна се Карла. После признателно се обърна към готвача, който постави пред нея димящата чиния — бъркани яйца с дребен китайски грах — и една препечена филия.

— Дани, ти си съкровище. Напомняй ми никога да не позволявам на федералното правителство да те измъкне от мен.

— О, мадам, няма начин това да се случи — лъчезарно се усмихна младият готвач. — Добавих гъби за разнообразие. — Той посочи към доволната спяща пантера. — Май тази сутрин всички се нуждаете от нещо за подсилване.

После готвачът сведе поглед към бинтованата ръка на Лайтстоун, поклати глава, ухили се и се оттегли в кухнята, тананикайки си весело, без да обръща внимание на изненаданите им физиономии.

33.

— По дяволите, защо не измисли нещо подобно още първия път? — попита Лари Пакстън, след като огледа последното изобретение на Майк Такахара.

— Ограничена перспектива — отвърна техническият експерт на екипа.

— Това пък какво означава?

— Преди два дни не смятах, че нещо толкова сложно като пробиването на четирисантиметрова дупка отстрани на сандъка си заслужава усилията.

— Обаче осемчасовото преследване на отровни змийчета из леденостудения склад ти даде различна перспектива за нещата — злобно изкоментира лидерът на екип „Браво“.

— Ами така е.

— Да бе, стига си дрънкал глупости — обади се Дуайт Стоунър, докато той и другите трима агенти наблюдаваха първата червенокрака тарантула предпазливо да пристъпва в 60-сантиметровия прозрачен участък на гъвкавата черна тръба, която сега свързваше като тунел един от дървените сандъци със специалния терариум.

Още четиринадесет гигантски тарантули я последваха една след друга в пластмасовата тръба.

— Е, изглежда, тази измишльотина може да проработи — заяви Пакстън саркастично.

Те изчакаха търпеливо — една минута, втора и после трета, — за да паднат тарантулите в терариума. Нищо.

— По дяволите, сега пък какво става? — попита Пакстън накрая.

— Не влизат в терариума — отбеляза Майк Такахара.

— И сам виждам. — Лари Пакстън коленичи до терариума и се опита да погледне в черната тръба. — Това, което искам да знам, езащо?

— Вероятно се страхуват от новата обстановка — предположи техническият експерт, като внимателно потупа тънката гъвкава тръба.

Чуваше се скърцащият звук на припкащите крака в тръбата, но нито една тарантула не рискува да влезе в терариума.

— Глупости — измърмори Пакстън. — Обикновено паяците са главните виновници всички други да се страхуват.

— Може би не гледат на нещата по този начин — предположи Томас Уошак.

— Удари го по-силно — предложи Стоунър.

Такахара внимателно разклати тръбата и явно причини по-голяма суматоха в нея, но нито един гигантски паяк не се показа. Терариумът остана празен.

— Не, не така. Ето как. — Пакстън грабна тръбата и силно я разклати.

— Чакай, Лари, нее! — опита се Майк Такахара да предупреди шефа си, но беше много късно.

За ужас и на четиримата агенти, гъвкавата черна тръба се измъкна от двата края.

— Мамкаму!

Лари Пакстън и Дуайт Стоунър инстинктивно мушнаха единия край на тръбата на мястото й. Без да помислят, те вдигнаха другия края от пода и бързо покриха осемсантиметровия отвор с голи ръце.

Ужасната грешка едновременно бе прозряна и от двамата. Те погледнаха надолу към застрашените си ръце и бързо се дръпнаха. Но Стоунър — чиито рефлекси бяха развивани от дванадесетгодишен, откогато се е мятал след изстреляните футболни топки — реагира първи.

Огромният агент се пресегна, дръпна ръката на Пакстън от края на тръбата, стисна я и като използва изумителната си сила, събра двата края в отмалелите ръце на своя шеф, после бързо отстъпи назад.

Лари Пакстън продължаваше да се взира в затворената примка от огъната тръба в ръцете си, с очи, изцъклени от ужас. Тропотът от бързо припкащите гигантски тарантули го накара да притисне още по-здраво двата края на тръбата, когато някой силно заудря върху вратата на склада.

Очите и на четиримата мигновено фокусираха вратата.

— По дяволите, сега пък кой е? — прошепна Дуайт Стоунър.

— Не може да е Хенри — напомни им Уошак. — Той каза, че с Боби за известно време няма да се навъртат наоколо.

— Не ме интересува кой е, искам някой да ми подаде… — започна да се пеняви Лари Пакстън, но веднага млъкна, когато Стоунър вдигна пръст пред устните си.

Стоунър измъкна полуавтоматичния пистолет от кобура под рамото си. Прикри се зад една от колоните на склада и кимна на Майк Такахара да отвори.

Пакстън, Стоунър и Уошак застинаха, докато наблюдаваха как техническият експерт на екипа предпазливо се доближава до изхода, издърпва пердето на малкия прозорец, после отваря вратата и излиза навън.

Четири минути по-късно Такахара се върна с плик за служебна поща и едно листче в ръка.

— Знаете ли — замислено съобщи той, като се доближи до Лари Пакстън, чиито очи святкаха злобно. — Следващия път, когато изпълняваме тайни операции, вероятно ще трябва да си наемем пощенски клон. Изразходваме толкова време и усилия… Без да споменавам огромните неприятности — добави той, като хвърли многозначителен поглед към кръга от пластмасовата тръба в треперещите ръце на своя шеф.

— Не… ме… интересува… Някой… да… ми… подаде… проклетото… тиксо… веднага — нареди Лари Пакстън през стиснати зъби.

— От кого е? Пак ли е от Дженифър? — попита Дуайт Стоунър, без да му обръща внимание. — Какво прави тя? Да не си е спомнила пак някоя друга съдбоносна информация, която е забравила да ни каже?

— Не, това е от Хенри. — Майк Такахара подаде листа на Стоунър да го прочете, докато тършуваше в близката кутия.

— О, и какво прави той сега? — попита Томас Уошак, като се опитваше да прочете листчето над мускулестата ръка на Стоунър.

— Не съм съвсем сигурен — призна си Такахара, като намери една ролка тиксо и започна да оглежда краищата на огънатата тръба, вкопчена в треперещите ръце на Лари Пакстън. — Но ако чета тази бележка точно, май се опитва да ни съобщи, че сме на мушката.

34.

Малко след един часа следобед, същия петък, Лари Пакстън, Дуайт Стоунър, Майк Такахара и Томас Уошак чакаха в коридора помощникуправителя да отвори вратата на тристайния апартамент, разположен на последния етаж на хотела им.

— Мисля, ще се убедите, че представителният ни апартамент е прекрасен, господин Стенли — увери помощникуправителят Дуайт Стоунър и махна на четиримата мъже да влязат в помещението, после вкара количката с багажа им.

— Всъщност харесвах повече старата си стая — тъжно заяви Стоунър, като заоглежда луксозните мебели, без да се впечатлява от античните мебели в някакъв неопределим европейски стил. — За нещастие обаче нашият директор е развил изтънчен вкус на преклонна възраст.

— Дяволски си прав — измърмори Лари Пакстън.

— Моля за извинение, не ви разбрах? — обърна се помощникуправителят към Пакстън.

— Казах, че горя от нетърпение да разбера дали шефът ще хареса тази стая — весело отговори командирът на тайния екип.

— А, да. Е, мисля, че ще остане доволен. А вашата стая, разбира се, е свързана чрез тази врата. — Управителят на хотела почука с кокалчето на ръката си върху здраво заключената врата. — Почти същата като тази. Наистина.

— Сигурен съм, че ще сме много добре тук. Мислите ли, че можете да доставите половин дузина сандвичи с говеждо месо и малко пържени картофки от барбекюто на онова заведение през улицата? — попита Дуайт Стоунър. Той подаде четири двайсетачки на помощникуправителя, който ги огледа, прегъна ги и ги прибра възхитително сръчно с една ръка.

— След половин час добре ли е?

— Идеално — кимна доволно Стоунър, като любезно изпрати младия мъж до вратата.

Те изчакаха да стихнат стъпките на помощникуправителя. После, докато Стоунър и Уошак претърсваха съседния апартамент, а Пакстън наблюдаваше през прозореца, Майк Такахара се протегна към телефона и набра един местен номер.

— Стая 1012, последен етаж, в дъното на коридора, вдясно.

Петнадесет минути по-късно на вратата се почука.

Майк Такахара погледна през шпионката, отвори вратата, отстъпи, за да направи място на Хенри Лайтстоун да влезе, после заключи след него.

— Чист ли си? — попита Лари Пакстън.

Лайтстоун мълчаливо измъкна една леденостудена бира от хладилника, бегло огледа дървените столове с високи облегалки и после седна на пода, като опря гръб на стената.

— Надявам се — отговори той, след като отпи огромна глътка от студената бира и се огледа. — Виждам, че харчим парите на Халахан с нашето обичайно равнодушие към правителствените наредби.

— Имаш ли представа колко е трудно да се открият две съседни стаи в края на коридора на такова място? — попита раздразнено Пакстън. — Като се сетя за всичките лайна, през които минахме досега в тази операция, зрителите от правителството могат да целунат черния ми задник.

— Говориш като истински бюрократ. — Лайтстоун кимна одобрително, като насочи вниманието си към техническия агент. — Все пак провери ли мястото, просто за по-сигурно?

— Разбира се — кимна Майк Такахара. — Телефоните, лампите, контактите и ключовете са чисти. Нищо не виси над главата ми, доколкото успях да забележа. Стените са дебели, стаята под нас е заета от рекламни търговци на фармацевтична компания, изключих радиото и телевизора. Ние сме толкова чисти, колкото можеш да бъдеш в някой хотел… Освен ако, разбира се, не са ни набутали някои нови електронни хитрини в задниците. В този случай всякаква сигурност е изключена — замислено добави той.

— Ще се съглася с това — прие Лайтстоун оценката на техническия агент за положението. — Съжалявам, ако ви звуча прекалено параноично, но последните двадесет и четири часа бяха много странни. — Очите му пак обходиха стаята. — Момчета, да имате нещо за ядене?

— Сандвичите са на път — информира го Стоунър, като изучаваше бинтованата китка на Лайтстоун. — По дяволите, какво се е случило с ръката ти?

— Няма значение. Ще се занимаем с нея по-късно. — Лари Пакстън изгледа екипа със строгия си поглед. — Първото, което искам да разбера, е какво, по дяволите, става с екип „Чарли“.

Между глътките бира Хенри Лайтстоун описа първия си контакт с двамата военни в странноприемницата „Смъртоносен огън“ и последвалото наблюдение над екип „Чарли“, като изпусна само личната си бъркотия с женатакотка.

Той замълча, когато на вратата се почука, изчака Стоунър и Такахара да вземат сандвичите от помощникуправителя, награден с огромен бакшиш, и завърши с описание на устройствата, които откри под пикапа си.

Дълго време петимата се гледаха един друг.

Майк Такахара наруши тишината.

— Можеш ли да ми нахвърляш груба скица на второто устройство? — Той му пададе молив и лист.

Лайтстоун направи няколко бързи щрихи с молива, помисли малко, добави единдва детайла и върна листа на Такахара.

— Сигурен ли си за тези дупки в основата? — попита техническият агент, след като разучи скицата.

— Аха, имаше ги. От всички страни по четири.

— Колко бяха големи?

— Може би пет сантиметра в диаметър.

— А какви са тези правоъгълници над дупките?

— Приличаха на вдлъбнатини. По една на всяка дълга страна, покрити с някакъв грапав станиол и май нещо беше напечатано на него. Не исках да се доближавам, за да разбера какво пише.

— Правилно — кимна одобрително Такахара. — А каква беше основата? Магнитна ли?

— Не мисля. Приличаше на някакъв вид лепкава подложка, която задържаше устройството на мястото му.

— А как беше боядисано устройството? Обичайното военно зелено?

— Точно така.

— Някакви отличителни символи, знаци, номера?

— Не. Или най-малкото нищо, което да си спомням. Техническият агент кимна и огледа своята компания.

— Е, мисля, че Хенри е открил едно устройство MTEAP-42.

Военно, учебно, експлозивно, с дистанционно задействане — издърдори той военните термини. — Важната дума е „учебен“.

Военните ги използват много по време на техните учения. Монтират тези неща под танкове, бронирани превозни средства, камиони.

После инструкторите ги задействат, когато искат да посочат поразена или излязла от строя машина. Малък заряд взривява тези станиолени покрития с надписи, за да ги поразтресе хубаво. Чува се страшно силен гръм, после от тези дупки излиза червен дим, за да разбере екипажът, че са под обстрел или мъртви… Или и двете.

Много хубаво малко устройство за учебна цел.

— Значи не са истински експлозиви? — Върху помургавялото лице на Хенри Лайтстоун се изписа недоверие.

— Зависи от определението ти за „истински“ — отвърна Майк Такахара. — В едно MTEAP-42 има толкова взрив, колкото твоят малък пикап да подскочи, а и всичкият червен дим, който ще изтече в купето, може да ти поразклати нервите, особено ако не знаеш какво представлява. Но то няма да взриви на парчета теб и пикапа ти… Разбира се, ако това, което си видял, не е някаква модификация — добави техническият агент.

— Каква може да е модификацията? — попита Томас Уошак.

Такахара сви рамене.

— Не знам. Вероятно със стандартен детонатор и половин килограм C-4.

Последва дълга тишина.

— Има ли някакъв начин да разберем дали това, което видях, е модифицирано устройство? — попита Лайтстоун.

— Само един начин, ако нямаш нищо напротив да гръмнеш по пътя — захили се техническият агент. — Докарваш пикапа си до склада, за да огледам… И след час или два може би ще…

— Аха.

Изящно мебелираната стая отново потъна в тишина, която този път бе нарушена от едва доловимия глас на Лари Пакстън.

— Това е игра. Трябва да е игра.

— Какво? — Лайтстоун и другите трима агенти се извърнаха и вторачиха в командира на екип „Браво“.

— Помислете — заяви Пакстън. — Първо, очевидно екип „Чарли“ все още не е готов за нещо сериозно. Те знаят, Халахан е наясно, и без всякакво съмнение ние му вдигнахме кръвното. Така че каква е вероятността Халахан да изпрати новобранси екип на сериозна операция не просто някъде, а точно в същата провинция Джаспър, Орегон, където сме пратени за зелен хайвер и ние… За да сме подръка, в случай че се объркат нещата?

— Твърде вероятно — допусна Лайтстоун.

— Е, значи дотук сте съгласни с мен — продължи спокойно Пакстън. — Знаем, че Халахан и Мур са се потрудили доста, за да организират тази серия тренировъчни упражнения за екип „Чарли“, като ни използваха за чучела… А какво направихме ние?

— Спечелихме — усмихна се доволно Дуайт Стоунър.

— Но и ги измамихме — добави Томас Уошак.

— Е, ние спечелихме, като ги измамихме — направи компромис Майк Такахара. — По малко и от двете.

— Чакай малко! — Хенри Лайтстоун въобще не изглеждаше уверен. — Наистина ли мислите, че Халахан ще положи всичките тези усилия да организира нещо толкова сложно просто защото ни е ядосан?

— Не виждаш ли задачата, която ни е възложил — възрази Лари Пакстън. — Да не искаш да кажеш, че брилянтната идея да ни прехвърли тук с тридесет смъртоносни змии, дузина крокодили и 750 гигантски паяци не идва от смахнатия ум на началник, жадуващ отмъщение.

— Много убедително, Хенри — обади се Дуайт Стоунър.

— Дяволски е прав. И не забравяйте, че не само сериозно ядосахме Халахан и Мур, но също доста скапахме екип „Чарли“ по време на тренировките — продължи Лари Пакстън, — което със сигурност включва и онази малка дива котка Марашенко. Ако питате мен, тя е човекът, който върши черната работа.

— „Смазването на духа на един екип връща назад най-малко с месец обучението им.“ Така се изрази Халахан — напомни им Майк Такахара.

— Точно. — Лари Пакстън огледа агентите от екипа. — Така че какъв по-добър начин да възстановиш духа на екипа и да им дадеш реванш… — …като поставиш екип „Чарли“ на позиция, която ще ни обърка? — довърши Томас Уошак.

— Вижте, дори Уошак разпозна коварството. — Лари Пакстън се усмихна одобрително на младия агент. — Халахан ни залости в затънтения склад насред Орегон със седемдесет и два сандъка, доставени от дявола, знаейки, че ще сме много заети да пазим собствените си задници, вместо да се оглеждаме и да забележим какво става…

— И освен това насочи Хенри да установи контакт с онзи сляп гадател… — добави Дуайт Стоунър. — …който го свърза с някаква луда жена, служителка в пощата, която е истинска врачка, което пък си е чиста измишльотина. Уу, наистина непочтен план. — Очите на Томас Уошак се разшириха от изумление.

— И като заговори за куриозни неща — прекъсна го Лари Пакстън. — Какво ти е на ръката, Хенри?

— Ами… нищо, само драскотини.

— Бинтовал си цялата си ръка до лакътя, заради някакви драскотини? Хайде, дай да го развия. — Стоунър хвърли подозрителен поглед към Лайтстоун и посегна към ръката му. — Нека да видя.

— Хей, почакай… АААХХХ! — Очите на Хенри Лайтстоун изскочиха, когато Стоунър дръпна лейкопласта с неколкостотин косъмчета от ръката на своя колега.

— Боже господи, Хенри — прошепна Стоунър.

— Да не би да ни кажеш, че жената го е направила? — запита Лари Пакстън недоверчиво, докато оглеждаше дълбоките, покрити с коричка рани.

— Не тя, нейната котка — измърмори Лайтстоун и бързо натисна лейкопласта обратно на мястото му.

— Трябва да е дяволска котка — предположи Майк Такахара със съмнение.

— Бива си я — призна Лайтстоун.

— Знаеш ли — замислено подхвърли Лари Пакстън към Стоунър, — нещо в цялата тая работа намирисва на гнило.

— И аз така мисля — кимна огромният агент. После, преди Хенри да успее да реагира, грамадният мъж мина зад него, издърпа

ризата му нагоре, като притисна слабия си колега с ръце над главата, и оголи гърба му.

— Бинго. — Стоунър се усмихна и обърна безуспешно съпротивляващия се партньор, така че и другите да могат да видят доказателството.

— Е, тези може и да са направени от жена — обобщи доволно Лари Пакстън, когато Стоунър върна Лайтстоун на пода, пусна му ръцете и му подаде бутилка студена бира.

— Имах късмет, че оживях тази нощ — измърмори Хенри, като се мъчеше да оправи ризата си. — Това е самата истина.

— Всички разбраха какво означава, нали? — попита Майк Такахара.

— Хенри е пропилял последните два дена с жена, докато нашите задници мръзнеха в онзи склад и събирахме приживе запаси за нощните си кошмари — обади се Дуайт Стоунър.

— Е, да, и това — съгласи се техническият агент. — Но не мислиш ли, че и Боби трябва да е включен в сценария?

Лари Пакстън набръчка вежди.

— Как ти хрумна?

— Много просто — усмихна се Такахара. — Халахан е искал да отклони Хенри, по някакъв начин да го контролира и да дирижира действията му. Така че той открива къде живеят Боби и Сюзан и го праща там. Знае, че ако Хенри се доближи много близко до истината, ще го разбере от неговия приятел при първото си обаждане. После нашият мил безскрупулен шеф урежда сделката с Боби за… какво? Какво би накарало един бивш детектив от отдел „Убийства“ с изкривено чувство за хумор като това на Ла Грейндж да участва в тази сделка?

Очите на всички се обърнаха към Хенри Лайтстоун.

— Не много неща — отвърна той и на лицето му се появи замислено изражение. — Боби и аз изкарахме наяве кирливите ризи на няколко души, когато работехме заедно в Сан Диего. Той наистина забъркваше големи каши.

— Например, като да хвърлите пияния си началник — онзи, който не можеше да плува и се страхуваше до смърт от акули — в океана на брега край Сан Диего и през нощта да го затворите в ковчег? — напомни му Лари Пакстън тихо.

Лайтстоун кимна мълчаливо, очите му се вторачиха в далечината, като леко барабанеше с пръсти по пода.

— Хенри, а и ние допринесохме да взривят лодката на Боби в Бахама — изтъкна Майк Такахара. — Така че Боби, най-вероятно и Сюзан — видяхте, че го направиха заедно — лепнаха на екипа онзи тип Мъдреца, който те свърза с тази прелъстителка от пощата с голямата котка… Или това беше малка котка с големи нокти?

— Която, във всеки случай, доста лесно уреди очната ставка на Хенри с онзи военен тип, който — също като нашия приятел — може да е закачил шалчето на дамата на шлема си — усмихна се доволно Лари Пакстън.

— Добре скроено — изкоментира Дуайт Стоунър.

— Благодаря.

— Не разбирам… — обърна се Томас Уошак към Такахара и го погледна объркано.

— Също като Рицарите около кръглата маса, Томас — обясни Майк. — Очевидно Хенри е прокълнат от магията на белия рицар. Не го свърта да не спаси честната девица, без значение колко дракони ще изникнат от гората. Това е генетичен дефект. Ще ви го обясня по-късно — обеща техническият агент.

— Знаете ли, можеха да ни разпънат много повече, ако сценарият беше на Халахан — предупреди Лайтстоун.

— Но виж само как са го измислили, Хенри — възрази Пакстън. — Уреждат да се сблъскаш с онези, военните в ресторанта, да ги проследиш и забележиш тяхното наблюдение. После ни предупреждаваш, ние уведомяваме Халахан, той ни казва да стоим настрана — да оставим екип „Чарли“ да се оправя сам. Ние не слушаме, както обикновено, и се притичваме на помощ…

— Хей, дори вземаме страната на честната девица Наташа! — прекъсна ги Томас Уошак, като прихна гръмогласно. — Обзалагам се, че ще се изненада, когато разбере, че Хенри носи шалчето на вещицата върху шлема си!

— Аха, меко казано — хилеше се Стоунър.

— И ще се озовем обградени от видеокамери, а от задниците ни ще излиза червен пушек, когато арбитрите — най-вероятно Халахан и Мур — задействат всички сигнални устройства, които са ни лепнали, след като се приземихме в Медфорд — приключи Пакстън тъжно.

— Трябва да се съгласиш, Хенри, че всички неща се връзват много добре — добави Майк Такахара.

— Вярно… звучи добре, наистина пасва. Но за бога, аз счупих китката на онзи тип! — Лайтстоун продължаваше да гледа недоверчиво въпреки коментарите на другите. — Знам, че я счупих. Чух как изпращя. А и другият — онзи с бледите очи, когото хлапакът нарече сержант — определено е опасен кучи син. Сигурен съм!

— Е, значи онези военни са корави копелета. — Лари Пакстън сви рамене. — Да не мислиш, че Халахан не може да извика екип морски пехотинци от Куантико или някакви рейнджъри от Форт Браг? Момчета, които ще се притеснят за счупената си китка колкото ти за изкълчения си палец.

— Групите за спасяване на заложници от ФБР се обучават в Куантико — напомни Майк Такахара. — И съм чувал, че взимат много от тези момчета направо от армията. Халахан би трябвало даго знае… и подобно тренировъчно упражнение е точно по тяхната част.

— Ами ако грешим? — настоя Лайтстоун.

— Питаш какво ще стане, ако екип „Чарли“ наистина е следен от група корави типове поради някаква причина и те не го знаят? — каза Пакстън.

Лайтстоун кимна.

За миг водачът на екип „Браво“ се замисли.

— Тогава са затънали до гуша в лайна.

— Точно.

— Така че какво да направим, за да сме сигурни… Преди да забъркаме нова каша на Халахан и Мур? — попита Стоунър.

— Най-малкото, трябва да докладваме какво сме видели. — Лайтстоун погледна към Пакстън за потвърждение. — Как можем да го формулираме? В процеса на осъществяване на контакт с лицата, свързани със съмнителния Мъдрец, специален агент Лайтстоун е забелязал, че членовете на екип „Чарли“ в провинцията Джаспър, Орегон, са под активно наблюдение от индивиди, които очевидно имат военен опит. Молим за следващи инструкции.

Няколко секунди Лари Пакстън замислено се взираше в пода. После поклати глава и погледна часовника си.

— Хенри е прав. Трябва да сме сигурни. Но сега е два часът, което прави пет сутринта на източното крайбрежие.

— Няма проблеми. И Халахан, и Мур носят пейджъри — напомни им Майк Такахара.

— Да, но само за спешни съобщения. — Пакстън отново изгледа колегите си. — Въпросът е дали наистина имаме опасна ситуация? Или не е нещо сериозно?

— Ако това наблюдение е истинско, със сигурност не бих искал тези типове да са ми по петите — решително заяви Лайтстоун, после се разколеба. — Но що се отнася до заплахата — не мога да кажа, че правят нещо кой знае колко заплашително… Освен дето лепнаха онова устройство MTEAP на пикапа ми.

— Може да го е сложил и някой от екип „Чарли“ — напомни му Майк Такахара. — Донато, Либранди и Марашенко са много добре обучени техници. Всъщност това, което знаем, е, че то е поставено, след като наехме пикапа.

— За това няма спор — съгласи се Лайтстоун.

— А как ще докладваме всичко това на Халахан, без да разбере, че сме се панирали? — попита екипа си Лари Пакстън.

— Мога да изпратя съобщение на Фреди Мур по електронната поща — до офиса и до домашния му компютър. Ще прикача бележка до сина и дъщерята му: „Кажи на татко да провери пощата“ — предложи Майк Такахара. — Знам, че прекарва много време с децата си. Със сигурност някое от тях ще бъде на линия тази вечер и ще му предаде съобщението през следващите три или четири часа. В най-лошия случай ще се добере до него в понеделник, когато отиде на работа.

Пакстън поклати глава.

— Добре, направи го и следи за отговор. Наистина искам да разбера как Фреди ще обясни всичко това.

— Няма проблем. Ще включа компютъра да писука, когато пристигне съобщението — предложи техническият агент и се протегна към лаптопа си.

— Междувременно — Хенри Лайтстоун замислено разтриваше подутата си ръка, — хрумна ми една идея как да разберем какво става тук.

— Охо? И как? — запита Пакстън.

— Кое е първото, което ни учеха, че трябва да направи един таен агент при нова задача?

— Да се свърже с местния агент — незабавно отвърна Томас Уошак.

— И мислиш, че ония от екип „Чарли“ се опитват да направят точно това? — скептично попита Дуайт Стоунър.

— О, по дяволите, да. Новобранците са винаги едни и същи. — Лари Пакстън се усмихна лъчезарно и се обърна към Майк Такахара, който се мъчеше да свърже модема си към телефона.

— Майк, кой е местният агент най-близо до нас в Южен Орегон?

— Един момент.

Тридесет секунди по-късно Такахара вдигна поглед от екрана.

— УилбърБогс.

— Добрият стар Уилбър. Като млад агент бил страшилището на залива Чесапийк. Но подразнил височайшите бракониери повечко, отколкото…

Изведнъж Лари Пакстън изкриви лице. После огледа колегите си.

— И вие ли, момчета, си помислихте същото?

— О, да — тихо измърмори Хенри Лайтстоун, а очите му блеснаха. — Халахан, Мур, екип „Чарли“, ученията, Боби, Сюзан, гадателят, вещицата… а сега и добрият стар Уилбър. Голямото щастливо семейство играе в един отбор.

— Мислиш, че всички са се съюзили, за да ни натрият носа? — попита Томас Уошак. — И Уилбър Богс?

— Поне така изглежда. — Лайтстоун клатеше бавно глава, опитвайки се да разпръсне подозренията, които продължаваха да му вадят душата, докато парченцата от пъзела явно се наместваха.

— Една голяма игра и ние сме мишената.

— Бяхме мишената — поправи го Дуайт Стоунър.

— Точно — пак се усмихна Лари Пакстън. — Е, къде можем да открием стария Уилбър Богс?

— Това ще ти хареса — предсказа техническият агент. — Ако си спомням точно картата, в момента сме на двадесет минути път от офиса му.

35.

Уилбър Богс отново дойде в съзнание, излизайки от унеса, който го обвиваше като непроницаем облак.

Изчезна неясното усещане за борба с въжета и мрежи, последвано от отчаяните опити да освободи покритите си с нещо нос и уста.

Когато се събуди този път, чувството на свобода, светлина и обичайното добро физическо състояние се помрачаваше единствено от ужасната пресъхналост в гърлото и поносимата безчувственост, която заличаваше болката, пронизваща на няколко места тялото му. Това го объркваше. Къде е… и защо?

Накрая той успя да осъзнае, че банките и тръбичките, прикрепени върху ръката му, вероятно означават нещо важно.

„Монитори? Венозни игли? Ярки светлини? Трябва да е болница. Защо съм се сковал. Вероятно са ми поставили някакви упойки.“ И тогава той реши, че за да си спомни какво му се е случило, трябва да спре течностите в тръбичките, които замайваха мозъка му.

Уилбър Богс внимателно заопипва с лявата си ръка — поради неизвестна причина усещаше дясната натежала и неподвижна, — като проследи с вцепенени пръсти тънката пластмасова тръба до медицинския лейкопласт, залепен отвътре върху лакътя на дясната му ръка, издърпа го, после бавно измъкна венозната игла.

Поради причини, които не можеше напълно да осъзнае, той очакваше веднага да заприиждат хора… и се объркa, когато нищо не се случи.

„Очакваш го, защото винаги така става по телевизията — накрая се разубеди той. — Но те не са длъжни да поставят звукова аларма на венозните игли, защото вече са ме свързали с още четири или пет електронни дрънкулки и онзи огромен монитор точно до леглото… с огромните бутони ВКЛЮЧЕНО/ИЗКЛЮЧЕНО“.

Така.

Уилбър Богс бавно се изправи, провеси крака до леглото и накрая реши, че си струва да разбере дали ще се чувства по-добре, ако изключи монитора. Обаче след това езикът му опипа непозната празнина в устата.

„Какво се е случило с предните ми зъби?“ Той вдигна дясната си ръка, за да опипа мястото на липсващите зъби — и за първи път видя гипсовата превръзка на ръката си. Когато това стана, паметта му започна да приижда.

Лодката.

Моята лодка.

Всичко се оплете и се счупи, проклятие, защото те…

Те?

Очите му се разшириха, когато продължи да се взира в дебелата гипсова превръзка на дясната си ръка. Какво по дяволите…

Ръстман.

Уотли.

ИСмолсрийд. Онзи проклет мръсен…

„Един момент. Мръсен какво? Конгресмен? Не, нещо друго.

Мръсен посредник. Това е. Политически посредник на име Саймън Уотли. Човекът на Смолсрийд. И още кой? Елиот не спо-мена ли, че се страхува от новия наемник на Ръстман?“ Елиот? Кой е той?

Нещо около името на Елиот караше Богс да изпитва страх.

О, да, точно това.

Трябва да им разкаже заЛу Елиот.

Сега паметта му започна да тече по-бързо.

Трябва да ги предупреди.

Тях? Кои? И защо трябва да…

И тогава преградният бент се отвори и приливът от събитията през онзи ден се вля в замаяното съзнание на агента.

Изстрелите.

Два изстрела, много далечни, като от автомат.

Трябва да ги предупредя. Да им разкажа за Лу Елиот… Тойне се появи… И онзи, новият, от когото Елиот се страхуваше, някакъв сержант.

Нещо студено и пусто като зима…

Уинтърсоул.

Сержант Уинтърсоул.

Той вече беше наясно — изтощен почти до припадък, — че Уинтърсоул е ключът. Само да успееше да се съсредоточи върху онзи последен неясен детайл, който се мотаеше някъде отзад в съзнанието му. Нещо за помощ. Нужда от помощ. Да се обади за…

Това ли беше? Да се обади за помощ?

Не.

Студени тръпки полазиха по гърба му.

Не трябваше да се обажда за помощ… Защо?

Защото помощта вече идваше.

Точно така. Те са на път благодарение на добрия стар Халахан, проклетия упорит ирландец. Той ще се погрижи за всичко.

Но…

Но какво?

Трябва да ги предупреди. Трябва да им каже… „Чарли“?

Той отново замига, после изведнъж се унесе, когато бодежите в гръбнака му нанесоха съкрушителен удар.

Екип „Чарли“. Новобранците.

Оо, Господи.

Богс опипа масичката до монитора за телефон, но изведнъж се отказа от тази идея, когато се сети, че не помни телефонните номера. Нито един. Реши, че може да попита някого за телефонен указател, но вратата на стаята му беше плътно затворена, а и не се чувстваше достатъчно силен, за да изкрещи. Затова се пресегна, изключи монитора, издърпа останалите електронни сензори от главата и ръцете си, след което се заклатушка към близката тоалетна.

И откри, за свое удивление, че няма нищо друго освен бяла болнична пижама, бял халат и ниски платнени чехли.

Какво се е случило с дрехите му?

Опита се да си спомни как се е озовал тук, но единствените образи, които успяваше да изрови от изтръпналия си мозък, бяха свързани с пълзене към камион на ръце и колене, в което нямаше много логика.

Така че по липса на по-добър план, Уилбър Богс по пижама, халат и чехли придърпа стойката на венозната банка, смътно спомняйки как беше го виждал по телевизията, излезе от стаята и се заклатушка по широкия коридор, влачейки стойката.

Невероятно, но измина целия път до фоайето, излезе през широките автоматично отварящи се врати и застана под козирката на входа, без някой да забележи присъствието му. Чак докато се появи някаква непозната жена, която го огледа с бърза професионална усмивка.

— Господин Богс?

Уилбър Богс замига от заслепилата го слънчева светлина.

— Точно така — отвърна той със стържещ глас, опитвайки се да си спомни дали мускулестата, все още привлекателна жена, която стоеше пред него, беше медицинската сестра.

— Отивате ли някъде? — колебливо попита тя.

— В офиса — измърмори той, като се чудеше дали ще има сили да я избута, да побегне и да открие такси, преди тя да е извикала охраната, която да го върне в стаята му.

„Не, със сигурност няма да успея“ — мрачно помисли той.

— О, нима? — усмихна се младата жена. — Имате ли превоз?

Огледа се. Освен джипа, паркиран в далечния край на улицата, всичко беше пусто.

— Ами не, май че не.

— Е, тогава — тя грейна в усмивка — може ли да ви предложа услугите си?

36.

Майк Такахара беше пресметнал времето до дома на Уилбър Богс грубо, без да вземе предвид пренебрегването на ограниченията за скоростта, а също и подвижността на малката „Хонда“.

И непоколебимостта на Хенри Лайтстоун.

Затова Лайтстоун откри офиса на Богс доста по-рано, отколкото техническият агент беше пресметнал. Но после още десет минути той обикаля из квартала, докато се увери, че никой не го преследва. Едва тогава рискува да влезе в малката офиссграда през задната врата.

Още пет минути му трябваха, за да се легитимира като федерален агент от американската Агенция за охрана на природната среда и да получи нужната информация от секретарката на Богс. Не, тя не е виждала Уилбър от миналия вторник. Да, тревожела се, но била сигурна, че другите агенти, които също търсят Уилбър, щели скоро да го открият. Имената на другите агенти ли? За момент тя млъкна, докато прегледа тефтерчето си. О, да. Гюс Донато, Марк Либранди и една млада жена, чието име й се изплъзва в момента.

„Гюс Донато, Марк Либранди и Наташа Марашенко — усмихна се Хенри Лайтстоун. — Играчите от противниковия отбор — екип «Чарли», второ действие, подлият конгресмен и посредникът му се опитват да сключат сделка.“ Бито.

Петнадесет минути по-късно, като се ръководеше от обяснението на искрено желаещата да помогне секретарка на Богс и по-ловин час за откриване на някакви признаци за активно и пасивно наблюдение, Лайтстоун стоеше под покрития навес до дома на агентаприродозащитник и се чудеше какво задейства изведнъж психичната му аларма.

Внимателно огледа вратите и прозорците на къщата и гаража. Всичките бяха здраво заключени без следи от влизане с взлом. След бързото претърсване на двора той се насочи към навеса с превозните средства, където цели две минути оглежда задната част на камиона и ремаркето с лодката.

Ремаркето на лодката!

Още беше закачено за камиона.

И не само с теглича, но също и предпазната верига, спирачките и електрическото захранване.

Не чак толкова необикновена ситуация, ако планираш да тръгнеш на пътешествие и за малко изтичаш до съседа. Но едва ли Богс би оставил така служебния си камион и ремарке, с които патрулираше. Лайтстоун се приближи… и изведнъж застана нащрек, когато видя кървавите петна върху предното стъкло на моторницата.

Той предпазливо отиде до задната част на навеса — където ремаркето се опираше в стената — и видя повредената задница на лодката. „Трябваше да го забележите, момчета, дори и през нощта — помисли си Лайтстоун за агентите от екип «Чарли», като коленичи и огледа транеца. — Е, Уилбър, да се надяваме, заради твой интерес, че не е каквото изглежда.“ Настръхнал, Хенри Лайтстоун предпазливо заобиколи от другата страна на лодката, погледна над борда, после дълбоко въздъхна от облекчение.

Никой.

„Но пък твърде много кръв“. — Лайтстоун внимателно се качи на ремаркето, влезе в лодката и започна да изследва мястото, както беше правил много пъти, когато заедно с Боби ла Грейндж разследваха убийства.

„О, ти обичаш да си играеш, Боби — усмихна се Лайтстоун вътрешно, като внимаваше къде стъпва и се опитваше да не изтрие възможни отпечатъци с голите си ръце. — Боби, мога да допусна, че ти и Сюзан сте се свързали с Халахан, за да се позабавлявате малко с екип «Браво».“

… командното табло…

Проблемът е, че ви познавам много добре.

… руля…

Уплаши се, когато се обадих миналата нощ, защото се разтревожи за Сюзан.

… седалката…

И нямаше да се безпокоиш за нея и да измъкнеш онзи твой стар 45-калибров пистолет, ако знаеше, че цялата история е нагласена.

… и пода.

Така, че може да изключим теб и Сюзан от страхотната теория за конспирацията… О, какво е това?

Лайтстоун бръкна под седалката, измъкна окървавен преден зъб — и после още един под скарата на пода. За момент седна на пасажерската седалка, за да обмисли последното доказателство. След това се върна до повредената задница на лодката, за да огледа наново нещата, но вече определено от различен ъгъл.

„Богс плава с голяма скорост, набутва се в мрежи, въжета, нещо такова и изведнъж спира, а лицето му се удря в руля, който избива няколко от предните му зъби и опръсква с кръв цялото място. Богс прерязва примката на лодката, опитва се наново да закачи двигателя — като омазва навсякъде с кръв, — но не успява да го запали и накрая се добира до брега с гребане. Проблемът е, съдейки по повредата на мотора и потрошения транец, как лодката се е ударила с доста голяма скорост отзад.“ Дяволски трик, Уилбър.

Освен…

И тогава Лайтстоун забеляза счупеното задно стъкло на камиона.

Десет минути по-късно, след като приключи с претърсването и сглоби няколко много интригуващи парчета от пъзела в логична близост, Хенри Лайтстоун прекоси улицата, позвъни на вратата и зачака.

Този път, за негово учудване, му отвориха.

— Да?

— Здравейте. Приятел съм на Уилбър Богс, вашия съсед през улицата — започна Лайтстоун.

— О, толкова се радвам, че се обадихте. Как е той?

— Е, ще се оправи — неуверено отвърна Лайтстоун. — Но току-що огледах камиона и ремаркето на лодката и случайно забелязах пощенската ви кутия…

— Мислех да разговарям с господин Богс за това веднага след като се прибере от болницата. Сигурен съм, че цялата ситуация беше просто лош късмет. Наоколо няма много улични лампи и е доста трудно да се види нещо толкова рано сутрин. Застраховката ще покрие напълно разходите за ремонт, но да ви кажа истината — замълча съседът, — надявах се, че…

— Точно затова се отбих — прекъсна го Лайтстоун и посегна към портфейла си. — Уилбър е ужасно объркан след тази катастрофа и

не иска да ви създава повече неприятности. Затова ме помоли да се опитам да оправя веднага нещата.

Лайтстоун измъкна триста долара от портфейла си и ги по-даде на мъжа.

— Ще покрият ли ремонта?

— Но това е… много повече — запротестира съседът, като прие парите след кратко колебание.

— Няма проблем. Ще ви отнеме много време да намерите майстор и после да наблюдавате работата му. Освен това — намигна Лайтстоун — така нито вие, нито Уилбър няма да безпокоите застрахователните агенти, да попълвате разните бумаги, да не говорим, че могат да ви вдигнат таксите. Знаете как стават тези неща в любимите ни застрахователни компании… Между другото — продължи Лайтстоун — Уилбър ще ви бъде благодарен, ако приемете парите като извинение, докато той успее да се върне вкъщи и да ви се извини лично.

— Разбира се — бързо го увери съседът. — Ще се радвам, ако мога да направя нещо друго за Богс…

— Е, само още нещо — усмихна се Лайтстоун. — Опитвам се да помогна на Уилбър да събере всичките документи за злополуката и не открих хората, които са го закарали в болницата. Чудех се, дали…

— Типично за местната управа — усмихна се оправдателно съседът. — Ако и в бърза помощ са като онези в общината…

Хенри Лайтстоун кимна.

— Напълно ви разбрах.

На упорития бивш детектив от отдел „Убийства“ му бяха необходими още час и половина, за да открие, че поради сериозното нараняване на Уилбър Богс е трябвало да го прехвърлят в болницата до Медфорд… Нататък вече стана по-лесно. След още два часа успя да открие медицинската сестра в болницата, от която научи, че пациентът „Джон Доу“ — сега със сигурност идентифициран като Уилбър Богс от американската Агенция за охрана на околната среда — е изчезнал.

37.

След сковаващото мъжествеността им появяване на жената и страховитото й домашно животно членовете на Избраната седма бригада не успяха да стигнат до единомислие как да отговорят на последните излияния на Мъдреца.

Някои от мъжете си помислиха, че е неблагоразумно да престъпват дългогодишната си безопасна практика и да разрешат на някакви непознати да влязат в техния полеви лагер, без значение колко примамлива е причината.

Други се съмняваха, че изобщо трябва да позволяват повече на побъркания стар пророк да се намесва.

Но тези, които бяха против, представляваха малцинство и наистина не се чувстваха напълно уверени в собствените си аргументи.

Така в осем часа на онази съботна сутрин, когато старата моторетка на Мъдреца се изкачи по тясната лъкатушеща пътека, всичките шестнадесет офицери на Бригадата чакаха нервно с оръжия, готови за стрелба, пред обраслия с дървета вход на добре прикритата в планината тренировъчна база.

За изненада на повечето от бригадата, след стария мъж караха в колона петима облечени в камуфлажни дрехи мъже, възседнали пет нови свръхмощни зелени четириколесни мотори — всеки един натоварен с по няколко дървени сандъка на багажника.

Командирът на Бригадата, белокос мъж на неопределена възраст, който парадираше с пагоните на полковник върху избелялата и парцалива камуфлажна униформа, напрегнато изчака, докато и шестимата мъже слязат от моторите си.

После, когато разбра, че Мъдреца се безпокои повече как да почисти черните си очила, отколкото да ги запознае, командирът на групата въздъхна, пое си дълбоко въздух и пристъпи напред.

— Добро утро, господа. Аз съм полковник Райе, командир на Избраната седма бригада на тюлените. — Той полагаше хладнокръвно

усилие да скрие нервността си, като говореше бавно, с равен глас и протегна ръка. — Добре дошли в нашия полеви лагер.

— Благодаря, полковник. Радвам се, че се срещнахме, сър. — Сержант Аран Уинтърсоул застана мирно, бързо отдаде чест, после пристъпи напред и стисна ръката му.

Отдаването на чест изненада командира. За момент той се поколеба дали да поеме ръката на другия мъж, да отговори на отдадената му чест, или просто да продължи, сякаш нищо необикновено не се е случило. Обаче това остана спорен въпрос, когато той установи контакт със студените бледосиви очи на мъжа, изпънат пред него като струна, защото изведнъж почувства страшен напън в пикочния си мехур.

— А вие сте? — Той доблестно се бореше да запази гласа си спокоен.

— Главен сержант Аран Уинтърсоул, сър.

Командирът на групата замига, когато се вторачи в малките черни отличителни знаци върху яката на Уинтърсоул и после в емблемата на частта върху лявото рамо на мъжа.

— Армейски рейнджъри?

— Да, сър. Трети батальон, 54-та дивизия, сър. Командирът на военизираната група моментално разпозна, че пред него стои професионален войник, който безспорно владееше далеч повече бойни умения и опит, отколкото той би могъл и да мечтае. И фактът, че този мъж — Боже господи, главен сержант от рейнджърите — беше видимо невъоръжен, както и придружаващите го четирима войници, правеше всичко в него по-страшно и опасно.

— Какво ви води насам, сержант? — неуверено попита командирът на групата, като се почувства неловко, че не е направил абсолютно нищо в живота си, за да получи нашивките с орли върху яката на бойната си униформа.

— Попълване на резервите, сър.

— Попълване на резервите?

— Тъй вярно, сър. Бригадата ви е включена в списъка за попълване на резервите от наличните бойни запаси на Националната гвардия. Вашият дял включва двадесет нови автоматични карабини M16-A1; сто хиляди патрони с калибър 5,56; двеста двадесетпатронни

пълнителя и двадесет дезактивиращи комплекта, сър. Устата на полковника зейна.

— А… — Той успя да изрече думите след няколко опита. — … Националната гвардия ни дава автомати М-16?

— Тъй вярно, сър.

— Но… — Полковникът разтърси глава няколко пъти, за да успее да подреди неразбираемите факти в мозъка си.

— Предполагам, че беше неочаквано, сър? — любезно се усмихна Уинтърсоул.

— Ами да… — Командирът на групата кимна объркано.

— Сър, ако мога да се изразя така, вероятно ще се изненадате колко много хора подкрепят патриотични групи като вашата.

Мигновен проблясък на разбиране заблестя в очите на командира на групата.

— Искате да кажете…

— Сър, нямам право да говоря за тези хора — информира го Уинтърсоул. — Наредено ми е да снабдя с оръжия и боеприпаси вашата бойна единица и да проведа допълнително обучение и тренировки, от които вие и вашите мъже вероятно ще се нуждаете, за да можете да ги използвате.

— Обучение? — Полковникът просто не успя да задържи долната си челюст и тя увисна.

— Да, сър. Хората ми и аз сме готови да демонстрираме тактиките при стрелба и да запознаем всеки член от вашата бригада с основните възможности на М16-А1. Виждам, че имате тренировъчни съоръжения и огневи полигон, който можем да използваме.

— Ами… да, имаме — едва изрече объркания командир на групата.

Главен сержант Аран Уинтърсоул погледна часовника си.

— Тогава с ваше разрешение, сър, да започваме.

— Искате да кажете сега?

Уинтърсоул закова студените си бледосиви очи в тези на полковника.

— Да, сър — спокойно отвърна водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника. — Моите хора ще започнат веднага с демонстрацията и тренировките. Подгответе се.

Тридесет минути по-късно шестнадесетте членове на Избраната седма бригада — вече плувнали в пот и останали без дъх след разтоварването на сандъците — се струпаха около масите за пикник, където мъжете на Уинтърсоул подредиха двадесет черни, матови оръжия и купчина мукавени кутии с боеприпаси и принадлежности.

После членовете на Бригадата внимателно наблюдаваха как един от рейнджърите отиде в края на огневия полигон и небрежно подреди на земята осемнадесет пълни с пясък тенекиени кутии и върху неравната им повърхност шест грубо залепени мишени. После всички отстъпиха назад и в унисон си поеха дъх, когато Уинтърсоул вдигна едно от смъртоносните оръжия, небрежно издърпа и пусна затвора със силен тропот, за да провери дали е празен.

— Джентълмени — започна той с глас, добил тежест след стотиците часове инструктаж във Форт Браг, — оръжието, с което ще ви запознаем днес, е американската автоматична карабина модел М16-А1 с пълнител за 5,56-милиметрови патрони. М16-А1 поразява с единичен и автоматичен огън. Тя е способна да нанесе поражение в целта със скорострелност 700 изстрела в минута на разстояние от триста метра. Обаче в ръцете на добре обучен войник куршумите, изстреляни от М16А1, могат да попаднат точно в целта на около петстотин метра. Днес обаче ние ще се съсредоточим във възможностите на това оръжие на стандартното близко огнево разстояние.

След като се увери, че всички са поставили звукоизолиращите наушници, Уинтърсоул вдигна един от заредените пълнители, мушна го на мястото му и отиде до центъра на стрелковата позиция с маркирана бойна линия на двадесет и пет метра.

Заедно с другите четирима рейнджъри видимо уплашените членове от военната бригада образуваха свободен полукръг около огромния главен сержант.

— По заповед на вашия инструктор ще преместите предпазителя на оръжието си на позиция „СТОП“ — каза Уинтърсоул с висок заповеднически глас. После прещрака предпазителя и издърпа затвора, за да зареди първия патрон, като държеше десния си показалец извън спусъка.

— Когато ви се даде заповед, ще използвате палеца на дясната ръка, за да преместите лоста в позиция „ПОЛУАВТОМАТИЧНА“

стрелба. — Уинтърсоул прищрака малкия предпазител, като вдигна оръжието с една ръка с цев право нагоре, така че всички да могат да видят какво прави.

— Никога не трябва да поглеждате към лостчето на предпазителя — наблегна Уинтърсоул. — Ще гледате право в целта и ще проверявате положението за стрелба на оръжието с палец. Ясно ли е?

Шестнадесетте глави рязко кимнаха.

— Прицелът на M16-A1 се регулира. Не мога да не наблегна на факта, че един добре обучен войник може да прицели оръжието си едва патрона.

Като извъртя лице към хартиената мишена, Уинтърсоул вдигна M16-A1 на рамо и изстреля два куршума.

Първият се заби приблизително на два сантиметра вдясно от централния кръг на мишената. Вторият куршум попадна точно в центъра, в черната точка.

— След като огледате попадението — спокойно продължи Уинтърсоул, — трябва да коригирате прицела и да ударите мишената.

Водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника плавно вдигна оръжието и със стабилни крака и бедра, извъртайки само рамене, започна бърза стрелба на къси серии…

БУМ-БУМ-БУМ-БУМ-БУМ…

Изстреляните куршуми пръснаха тенекиените кутии, във всички посоки се разхвърча пясък, докато накрая затворът на M16-A1 прищрака срещу празния пълнител.

Секунди по-късно последната от осемнадесетте пробити тенекиени кутии се търкулна и се спря в натрупаната купчина метал.

Всички членове на Бригадата стояха зашеметени, когато Уинтърсоул насочи цевта на M16-A1 обратно нагоре, бутна предпазителя на позиция „СТОП“ и подаде все още димящото оръжие на един от своите войници.

— А сега, джентълмени — обърна се той към зашеметените мъже, — моите хора ще ви демонстрират как точно да използвате M16-A1, ако вашата мишена се движи. Моляви, бъдете внимателни.

Както ще забележите, по време на сражение ситуацията може много бързо да се промени.

38.

На тридесет километра от тайната тренировъчна база на Избраната седма бригада, където мъжете на Уинтърсоул се подготвяха за демонстрацията на нападателна тактика, Хенри Лайтстоун влезе в хотела, като използва вече познатия му заден вход, изкачи аварийното стълбище, провери дали никой не дебне в коридора и почука на вратата.

Майк Такахара погледна през шпионката и бързо му отвори.

— Къде са другите? — измърмори Лайтстоун, доближи се до прозореца и огледа улицата.

Такахара погледна часовника си.

— Допускам, че нормалните хора си дремват в този прекрасен съботен следобед. Но ако всичко върви по план — унило добави техническият агент, — Лари и Томас прехвърлят в момента тарантуливтерариумите.

— Какво измислихте със Стоунър за изясняването на нещата?

— Научил съм се да се пазя от предсказуемите бюрократични некадърници — усмихна се Такахара, приближи се до малката масичка, вдигна един плик и го подхвърли на Лайтстоун. — Но първо да приключим с това. Ето новите ти документи. Поздравления. Вече официално си Хенри Рандолф Лий.

— Хенри Лий? — Лайтстоун замига недоумяващо. — От Вашингтон ли измислиха това южняшко име?

— Хей, не ме гледай. Аз съм американец от японски произход. — Майк Такахара сви рамене. — Поне успях да ги накарам след куп заплахи да ни изпратят клетъчни телефони, защитени от подслушване.

Той извади телефона и го подхвърли на Хенри, който го мушна в задния си джоб.

— Не са кой знае какво, но със сигурност превъзхождат тези на телефонната компания — измърмори техническият агент. — Все още не мога да инсталирам телефон в склада. Този път ми отговориха, че ще го поставят най-рано в понеделник сутринта, но им нямам доверие.

Междувременно Лари ми нареди да вися тук и да приемам обажданията.

— А какво прави Стоунър?

— Лари го прати да се навърта около „Чарли“ и да ги държи под око, докато разберем какви дяволи се мотаят около тях.

— Някакви новини от моите приятели — военните?

— Не и допреди половин час.

— Е, какво прави екип „Чарли“?

— Според Стоунър продължават да полагат неимоверни усилия, за да се свържат с някой, който да им съдейства да участват в незаконен лов из провинцията Джаспър. И както ми го описа, май единственото, което не са опитали все още, е да залостят Марашенко на някой ъгъл с къса поличка и малко портмоне.

— Нима я слагат за примамка сама?

— Не, Марашенко, Донато и Либранди се редуват като примамка в различни комбинации. Според Стоунър Райли е измислил интересна врътка. Либранди и Марашенко се снимат из целия град. Дори използват светкавица за вечерните си снимки.

— Значи всеки един от тях да държи в ръцете си фотоапарат, готов да снима с инфрачервен филм, ако някой захапе стръвта — усмихна се одобрително Лайтстоун.

— Погледни! — Техническият агент подаде на Лайтстоун един лист.

— Какво е това?

— Съобщение по електронната поща от Фреди Мур. Дойде преди няколко минути.

Хенри Лайтстоун бързо разгледа текста.

— „Екип «Чарли» има задача да проникне в местната въоръжена група, известна като Избраната седма бригада на тюлените в провинция Джаспър, Орегон — зачете той на глас. — Затова не се изненадваме, че членовете на Бригадата наблюдават техните действия. Предполага се, че групата като цяло представлява минимална заплаха. Съобразно с това екип «Браво» да продължи с възложената му задача и да избягва контакт с агентите от екип «Чарли» до второ нареждане.“

Лайтстоун погледна недоумяващо към техническия експерт на екипа.

— Минимална заплаха? За какво, по дяволите, говори той?

— Нищо не разбирам — призна си Майк Такахара. — Дори всичко наистина да е игра, както казва Лари, и сблъсъкът ти с онзи сержант да е чиста случайност, става нещо много по-сериозно от това, което предполагат Халахан, Мур или екип „Чарли“. Което ми напомни — добави техническият агент, — откри ли нещо за Богс?

— Нищо, което да ме накара да се почувствам по-добре — отвърна Лайтстоун. — Някъде около пет сутринта миналия понеделник Богс е претърпял инцидент с лодката си. Не съм много сигурен какъв, но със сигурност се е блъснал с доста висока скорост, защото е изпотрошил предните си зъби в руля и е опръскал с кръв навсякъде върху командното табло, предното стъкло и палубата.

Очите на Майк Такахара се разшириха.

— Сигурен ли си, че това се е случило на Богс?

— Да, няма съмнение. Но по-нататък нещата стават малко по-объркани.

— Е?

— Прехвърлят Богс в болницата в Медфорд, където имат по-добро оборудване за лечение на раните върху главата му.

— Звучи разумно. — Майк Такахара сви рамене. — И? И преди някой от провинциалната болница да разбере кой е той и какво точно е станало, Богс идва в съзнание, когато няма никой покрай него, изключва монитора, маха венозните игли и електронните сензори, сменя болничната си нощница с болнична пижама, чехли и халат, излиза от стаята с венозната си банка и изминава целия път до изхода, без никой да го попита кой, какво и защо. После, по все още необясним начин, той безследно изчезва.

— В Медфорд? Облечен с пижама, чехли, халат, с бинт и гипсова превръзка на едната ръка, влачейки венозната банка по улицата? — Техническият агент скептично вдигна вежди.

— Открили са венозната банка на тротоара.

— Значи някой го е посрещнал?

Хенри Лайтстоун вдигна длани недоумяващо.

— Как можем да свържем всичко това с екип „Чарли“ и онези военни идиоти, които си мислим, че са лепнали взривното устройство на пикапа ти?

— Труден въпрос — призна Лайтстоун. — Знаем, че екип „Чарли“ търси Богс, ако наистина се опитват да проникнат сред

местните бракониери. Но съм дяволски сигурен, че това не е игра, най-малкото след случилото се с Богс.

— Като каза игра… Погледни! — Майк Такахара му подаде някаква разпечатка от малкия си принтер.

— Сега пък какво е това?

— Доклад от предварителните изследвания за онази козина от Голямата стъпка, която ти и Боби сте подхвърлили в лабораторията.

Лайтстоун бързо разгледа доклада, после присви недоумяващо вежди.

— Ти видя ли го? — попита той. Майк Такахара кимна.

— И какво мислиш?

— Неясно, колкото всичко друго — отвърна техническият агент, като триеше клавиатурата с ръкав. — Очевидно не е нещо, с което съдебните експерти се сблъскват всеки ден.

— Но какво означава от техническа гледна точка? — настоя Лайтстоун.

— Е, освен това, което е написано, бих добавил, че новата ти приятелка е сериозно забъркана и всички пътища водят до прекрасните й очи.

— Много точно. — Хенри Лайтстоун хвърли доклада, напълно отвратен от себе си. — Знаеш ли какво ме тревожи най-много в цялата тази операция?

— Какво?

— Боби.

— Бившият ти партньор? — Майк Такахара обърканo замига. — Не мога да схвана.

— Освен ако не е станал много добър актьор през годините след оттеглянето си, наистина не мисля, че ни мами.

— Което ни връща към подозрението, че екип „Чарли“ може да попадне под кръстосан огън и никой не знае защо.

— Точно.

— Така че какво да правим, след като Халахан и Мур текущо ни наредиха да стоим дяволски далеч от екип „Чарли“? — попита Майк Такахара.

— Не съм сигурен, че ще се получи — каза замислено Хенри Лайтстоун. — Но определено си заслужава да се опита. Имаш ли обикновен плик и марка за експресна поща?

— Мисля, че да.

Майк Такахара надзърташе над рамото на партньора си, докато Хенри написа дванадесет думи с печатен шрифт в средата на листа.

— Наистина ли мислиш, че това ще ги накара да се раздвижат?

— Все някой ще го стори — обеща Лайтстоун, адресира плика и го подаде на техническия агент. — По-уместният въпрос е кой?

— Без да споменавам кога, къде и как — добави Майк Такахара.

— Ох, да, и това — доволно се усмихна Лайтстоун. — Знаеш ли как да намериш пощата?

— Странноприемницата „Смъртоносен огън“ на улица „Брендиуайн“? — Такахара погледна часовника си. — Няма проблеми, ще бъда там след половин час. И после?

Хенри Лайтстоун сви рамене.

— После ще направим това, което винаги сме правили, когато нещата станат напечени. Ще спрем да играем по правилата.

39.

Точно в 18,30 часа същата съботна вечер екипът рейнджъри се събра в тайния лагер на осем километра североизточно от тренировъчната база на Избраната седма бригада на тюлените.

Загрижен, но изобщо неизненадан от събитията на деня, главен сержант Аран Уинтърсоул замислено мълчеше, докато членовете на екипа му сръчно обезопасиха лагера, опънаха кабели по периметъра, монтираха детектори за топлина и движение. После се погрижиха за своя пленник; стоплиха вода за кафе и бойната си дажба храна с трите газови горелки; изядоха порциите си, измиха приборите и изгориха боклука, преди сержантът да ги събере.

През последните седемдесет и два часа екипът проникна няколко пъти във вражеска територия; откри, наблюдава и фотографира членовете на противниковия екип; претърпя нещастен случай; взе пленник; показа огромното си превъзходство пред предполагаемите им „съюзници“, които нелепо се наричаха „военизирана организация“.

— Докладвайте положението — нареди Уинтърсоул, след като всички се настаниха около него в настъпващата тъмнина. — Да започнем с пленника.

— Пленникът е нахранен, дадени са му обезболяващи, здраво завързан, упоен и поставен в леглото — докладва Едно-седем.

— Има ли някаква вероятност да ни чуе какво говорим?

— Не. Сложихме му наушници.

— Какво е състоянието му?

— Външните му рани са без особени следи от инфекции. Или най-малкото нищо, което мога да забележа — каза специалистът по комуникации и медик на екипа. Младата женавойник се поколеба. — Безпокоят ме вътрешните му рани. Засега състоянието му е стабилно. Ще продължа да му давам антибиотици и успокоителни, но не смятам, че ще се оправи през следващите няколко дни.

Уинтърсоул кимна.

— Няма проблем. Можем да го закараме до болницата, ако е необходимо. Някой иска ли да добави нещо по въпроса за пленника, нашите мишени, запаси, информатора, бойната тактика или друго, преди да обсъдим достойнствата на новите си колеги?

Никой не отговори.

— Добре. — Уинтърсоул кимна, после се обърна към специалиста по оръжията: — Едно-две, как виждаш ситуацията?

— Не е добра, главен сержант — спокойно отвърна мускулестият млад войник с нашивки на ефрейтор на яката.

— Обясни.

— От шестнадесетте мъже, които обучавахме днес, по-малко от половината са подготвени за стрелба в мишена на разстояние двадесет и пет метра. Двама са обучени на петдесет метра и просто е невъзможно някой да покрие нормативите. Атаката беше пълен провал. Работата в екип и стрелковата дисциплина не съществуват. Забелязах четирима да се облягат на оръжията си и бяха дяволски близо един до друг с пръсти върху спусъка, докато бягат. Трима продължиха стрелбата, въпреки заповедта ми да спрат огъня. От това, което видях, направо е чудо, че не се изпозастреляха.

— Как оценяваш способността им да изпълнят своята част от нашата мисия?

— Слаба. Ако тези хора се изправят пред професионално обучен и подходящо екипирай противник — като федералните агенти, — смятам, че ще бъдат напълно унищожени сто процента, и то за минути. Едно-четири го каза много точно на срещата с полковника, главен сержант. Не може да им се има доверие. Те просто не са надеждни.

Уинтърсоул въздъхна.

— И как да направим така, че да станат надеждни?

— Допълнителните тренировки не са отговорът — обади се Едно-пет. — Дори да имахме време, няма да постигнем много. Те са жалка паплач и винаги са били такива.

— Главен сержант, съгласен съм с Едно-пет — добави Едно-седем. — Тези хора не са бойна част — още по-малко офицери с високо звание. Те са мързеливци с наднормено тегло, нетренирани, пияници с мания за величие. Възложете на някой от тях истинска мисия и взвод, и всичко ще приключи с петдесет мъртви… и провалена мисия.

Трима от другите четирима рейнджъри твърдо кимнаха в съгласие.

Уинтърсоул насочи вниманието си към мъжа от екипа му, който не се съгласи с преценката на Едно-пет.

— По различен начин ли виждаш нещата, Едно-четири?

— Не, главен сержант.

— Какво има тогава?

— Просто си мислех… Вероятно онези клоуни не се нуждаят въобще от обучение по стрелба, тренировка или мотивация. Може би това, от което се нуждаят наистина, е да пролеят кръв. Някой от тяхната група сериозно да бъде заплашен от федералните агенти.

— Имаш ли някого предвид?

— О, да, главен сержант. — Бегла усмивка мина по лицето на младия рейнджър и той вдигна счупената си китка. — Разбира се. — В десет и тридесет часа в тази съботна вечер, източно тихоокеанско време, пейджърът на командира на отдела за специални операции Дейвид Халахан започна да вибрира върху бедрото му.

След като въздъхна, той се извини пред недоволната си съпруга и компанията за късната вечеря, излезе от фоайето на японския ресторант и се насочи към телефона.

— Халахан е. Какво има?

— Не съм сигурен — отвърна Фреди Мур. — Преди няколко часа получих интересно съобщение по електронната поща от екип „Браво“. Не исках да те безпокоя, но колкото повече мисля за това, толкова повече не ми харесва.

Заместникът на Халахан му разказа за съобщението и своя отговор.

— Какво мислиш? — накрая попита Мур.

— Мисля, че правилно си им отговорил — каза след малка пауза Халахан. — Но съм малко притеснен от военните, които са наблюдавали екип „Чарли“, и въобще не ми харесва историята с онова, което Лайтстоун е открил под пикапа си. Такахара видял ли го е?

— Не. За известно време решили да зарежат пикапа на мястото му.

— С какво се придвижва сега Лайтстоун?

— Купил си е мотор с парите за спешни случаи.

— Всъщност кое точно те безпокои?

— Ами, предполагам, няколко неща — поколеба се за момент Фреди Мур. — Продължавам да мисля, че идеята да държим екип „Браво“ далеч от „Чарли“ е добра. И все още не смятам, че онези идиоти от Избраната седма бригада са сериозна заплаха за екип от висококвалифицирани и средно опитни агенти. Но тази работа с Богс определено ме безпокои.

— Какво се е случило с Богс?

— Все още не могат да го намерят.

— Няма много логика.

— Няма — съгласи се Фреди Мур. — Мисля, че трябва да съобщим вече в централата.

— Няма ли да го накиснем, ако случайно се окаже, че е тръгнал за риба или лов с някой от щатските си приятели, без да е предупредил никого?

Халахан се колеба дълго време.

— Нека да му дадем още един ден — накрая каза той. — Ако не се появи в службата до понеделник, ще уведомим шефа му, че не можем да го открием… Да ги изтеглим ли от операцията? Фреди Мур изръмжа в недоумение.

— Кого?

— Или единия, или другия екип — отвърна Халахан. — Ти кажи.

— Вътрешната интуиция ми подсказва да отстраним „Чарли“ и поставим „Браво“ на тяхното място. Логиката ми казва да оставя и двата екипа по местата им и да видя какво ще се случи. Бих искал да следвам логиката, но не съм сигурен, че интуицията няма да ме тормози следващите дни.

— Нима има бюрократична интуиция? — подразни го Халахан, опитвайки се да прецени безпокойството на помощника си.

— Ако въобще имах някакво бюрократично чувство, щях да изтегля всички обратно и да оставя Богс да се оправя сам — отвърна Фреди Мур и се засмя.

— Добре — обобщи Халахан, — нека да ги оставим още малко. А междувременно виж какво можем да направим, за да открием Богс.

40.

Към девет и тридесет същата съботна вечер Хенри Лайтстоун влезе в салона на странноприемницата „Смъртоносен огън“ с кафяв пазарски плик в ръка и се запъти към една от свободните маси.

Мигновено забеляза жената да сервира топъл билков чай с лимон на единствените двама посетители в ресторанта. Тя се обърна, забеляза го, отново се извърна към младите си гости, каза очевидно нещо забавно на момичето и потупа младежа по рамото.

После небрежно се запъти към масата на Лайтстоун с написаното на ръка меню.

— Приятно ми е да видя пак редовен клиент — поздрави го с безразличен глас, като постави смачканото меню пред него. — Като начало мога ли да ти предложа нещо за пиене?

— Всъщност мислих си да започнем с нещо от моята по-черпка — отвърна Лайтстоун, взирайки се в зелените й очи със златисти петънца.

Жената се поколеба, запази предпазлива дистанция и го погледна подозрително.

„Бива си те в словесното джудо, лейди. Вероятно природна дарба“ — помисли си Лайтстоун и въздъхна:

— Реших, че цветята няма да свършат работа. — Той плъзна поглед към пазарския плик, който стоеше на съседния стол.

Очите й проследиха погледа му…

— Съвършено вярно. С какво мислиш да ги заместиш?

— Всъщност доста труден избор. Накрая реших да опитам с две бутилки домашно орегонско вино, ръчно приготвен карамел от едно закътано местенце в Ашланд, килограм и половина първокачествено говеждо филе за всички месоядни в къщата и пакетче пресни скариди, донесени направо от Мексиканския залив. Питам се, дали мога да помоля Дани да направи онзи фантастичен мармаладов пай, за който спомена… и да го сподели с нас.

— И наистина мислиш, че това ще свърши работа?

Лайтстоун се взира доста дълго в зелените очи със златисти петънца, докато се увери, че съвсем не бяха толкова сдържани, колкото изглеждаха.

— Май си спомням, че спомена нещо за някои дами, които се влудявали при вида на кошници за пикник.

Лека усмивка се появи върху устните й.

— Не знам. — Тя си играеше с химикалката и тефтера за поръчки. — Понякога Дани е малко капризен.

— Чувал съм, че добрите готвачи са такива… — замълча Лайтстоун доста дълго, за да придаде специално значение на следващите си думи. — …Особено за специалните рецепти.

— Е, щом така виждаш нещата — усмихна се тя малко тъжно.

— Тогава всичко е наред. — Лайтстоун сви рамене. — Както казах, желая да си поделим удоволствието.

— Виждаш ли ги оттук? — прошепна Лари Пакстън в микрофона след около час.

— Ъхъ — отвърна Майк Такахара.

— Е, по дяволите, какво правят?

— Вечерят.

— Само това?

— Не, и пият. Бяло вино, което изглежда много скъпо. Вероятно е похарчил всичките ни дневни пари за онази бутилка.

— Не и моите — предупреди Дуайт Стоунър в пращящия радиопредавател с къс обхват.

— Не ми пука какво пият — отвърна водачът на екип „Браво“. — Кой е този с тях?

— Прилича ми на готвача. — Техническият агент фокусира обектива. — Свети Исусе, виж онова нещо — прошепна той.

— Къде? — отекнаха в слушалките му гласовете на Стоунър и Уошак.

— Долу, вляво, близо до стола на Хенри.

— По дяволите, за какво говориш? — попита Лари Пакстън. — Не мога да видя нищо с този проклет бинокъл.

— Исусе — прошепна Стоунър.

— Това трябва да е пантерата, за която ни говореше Хенри. Уу, нали е прекрасна? — Изпълненият с почти детско възхищение глас на Уошак прозвуча в пращящата слушалка. — Хей, сега какво прави?

— Като че ли души чатала на Хенри.

— Какво? Дайте ми един от тези бинокли! — помоли се Лари Пакстън.

— Един момент, предполагам, че го прави само за да го влуди. Май наистина иска фъстъчето му — хилеше се Дуайт Стоунър.

И четиримата агенти насочиха биноклите си към леко замъгления образ на огромната черна котка, която се подпираше с предни лапи върху скута на Хенри Лайтстоун, докато облизваше чинията му.

— О, изглежда, това дразни дамата — наблюдаваше техническият агент.

— Аха, като че ли и готвачът се мъчи да издърпа пантерата — говореше развълнувано Уошак в микрофона си. — Човече, това се нарича изящност. Чудя се, какво ли ще се случи след това?

Четиримата мълчаливо зачакаха.

— Както изглежда, и младата дама иска да размърда фъстъчето на Хенри — отбеляза Дуайт Стоунър.

— Аха, но много закъсня — напомни му Томас Уошак. — Пантерата вече облиза чинията му.

— Но както изглежда, това няма да я спре — твърдо заяви Майк Такахара.

— Също и Хенри — добави Дуайт Стоунър. — Мислиш ли, че сега ще се прехвърли на нейната чиния?

— Не, вероятно няма. Просто ще я разбие на пода заедно със сребърните й прибори… и скъпото вино — отбеляза техническият агент на екип „Браво“.

— Хей — изчурулика Уошак, — не мисля въобще, че преследват фъстъчетата си!

Лари Пакстън свали бинокъла, затвори очи и бавно поклати глава.

— Ако ме питаш, тия са го ударили на живот, Пакстън — изтърси Дуайт Стоунър в микрофона. — Ние, агентитеплебеи, опъваме каиша, докато Хенри си играе на масата със сексапилната си дама.

— Която може да е вещица, а може и да не е — добави Майк Такахара.

— Но въпреки това е много секси — отбеляза Стоунър, докато фокусираше бинокъла си.

— Обаче Хенри е изложен много повече от нас на ухапвания, дращене, удари и изстрели, което вероятно изравнява нещата — напомни им техническият агент. — И като спомена за вещица, мисля, че тя сигурно ще го яхне.

— Аха — тъжно въздъхна Стоунър.

Мина доста време, а четиримата мъже продължаваха да наблюдават колегата си.

— Не знам за теб, Лари, но аз започвам да се чувствам като мъж, който гледа еротичен филм — съобщи накрая Майк Такахара. — Защо не оставим тук Томас, а ние да се върнем и да държим под око екип „Чарли“?

— Чудесно — обади се Дуайт Стоунър. — Не мисля, че Хенри ще ни е признателен, ако в този момент се опитаме да го спасим.

Два часа по-късно, когато членовете на екип „Браво“ се прехвърлиха на втория си обект за наблюдение и когато огромната пантера простря лъскавото си туловище, а после се сгуши до отпуснатото голо тяло на Хенри Лайтстоун, жената на име Карла седна в леглото и се взря в двете фигури — за неин ужас сега завзели и сърцето, както леглото й.

Този път наистина.

41.

Хенри Лайтстоун се събуди в седем и тридесет тази съботна сутрин с пулсираща от болка глава и почти толкова силни бодежи в ръката, дълги твърди мустаци в лицето и дълбоко забитите нокти на тихо похъркващата стокилограмова пантера, излегнала се върху гърдите му.

Какво?

За миг неясни образи проблеснаха в разстроеното съзнание на тайния агент. Странни, потни, мускулести, дращещи и неопределени еротични образи. Господи, искрено се надяваше, каквото и да е правил, да не е свързано с огромната хищна котка до него.

Но после образите се подредиха и Лайтстоун си спомни как пантерата виеше и блъскаше вратата с острите си като бръснач нокти, докато накрая временно задоволената Карла изстена, предаде се и се заклатушка към съседната стая, за да я пусне на свобода.

— Слушай, хайде да си изясним нещо — настоя Лайтстоун, когато голата жена отново се тръшна грациозно върху леглото, последвана от ентусиазирания скок на котката. — Обичам котките. Наистина ги обичам. Но действително не изпитвам романтична тръпка към напълно различен от човека вид.

Карла само измънка нещо, сгуши се до него, издърпа чаршафа и одеялото над тях и мигновено заспа.

Той бегло си спомняше мъркането на пантерата, наподобяващо бръмчене на дизелова машина, ритмично забиващите се нокти в кожата му, главата с мустаците, търкаща се в неговата… Струваше му се, че това продължи доста дълго, докато накрая — след като си помисли колко странно е да лежи в леглото до хищник, напълно способен да го разкъса на парчета или дори да го лиши от мъжественост — той заспа дълбоко.

„Положението ти се изплъзва от ръцете“ — каза си Лайтстоун, като предпазливо се измъкна от чаршафите, одеялото и лапата, без да обръща внимание на яркожълтите очи, които внезапно се отвориха и

после бавно се затвориха. Заклатушка се към банята и се вгледа в изтощеното лице, което го наблюдаваше от огледалото. „Трябва здраво да се залавям за работа.“

Да не споменавам, че се нуждая от сън.

И… момент, колко е часът?

Той забърника в джоба на дънките за часовника си.

По дяволите!

Десет минути по-късно, избръснат, изкъпан и облечен, Лайтстоун се забърза по коридора към пощата, мина през салона на ресторанта, спря се в малкия вътрешен коридор, огледа се и натисна вратата на служебния офис. Усмихна се, когато откри, че пак не е заключена, и тихо влезе.

Първото, което направи, беше да провери съдържанието на кутия №15.

Две писма. Той незабавно разпозна горното — писмото, което помоли Майк Такахара да изпрати предишния следобед.

„Майкъл, добре свършена работа, приятелю мой.“ Тъкмо се протегна към кутията, за да огледа другото писмо, когато чу да се превърта ключ в бравата й. После видя една ръка да се протяга и да прибира съдържанието й.

За миг Хенри Лайтстоун се вцепени на мястото си.

Но след като осъзна, че съдбата току-що му предоставя чудесната възможност да проследи системата за изпращане на писмата от пощенската кутия на военните, той бързо излезе от офиса и затвори вратата след себе си… просто, за да се озове срещу студените бледосиви очи на главен сержант Аран Уинтърсоул.

Без да подозира за неочаквания сблъсък и възможното стълкновение, само на няколко крачки зад гърба му, помощникът на конгресмена Кийт Бенингтън излезе от малката поща и се приближи до служебната кола с последната купчина съобщения в ръка.

Емоционално и физически изтощен и поради това неосъзнаващ смъртоносната природа на своето обкръжение, Бенингтън нямаше представа, че само няколко секунди попречиха на Хенри Лайтстоун да го проследи до шефа му Саймън Уотли, и по-лошото, до още по-влиятелния шеф на Уотли — конгресмена Смолсрийд.

Което за Кийт Бенингтън наистина щеше да се окаже много злополучна ситуация.

Ако младежът имаше и най-слаба представа за значението на своите действия, които можеха да причинят опасен сблъсък между страховитите силни врагове, той щеше да захвърли двете писма в най-близката сграда и да хукне да спасява живота си.

Това би било най-умното.

Но Кийт Бенингтън нямаше никаква представа за ролята си в предстоящата битка между силите на тъмнината и светлината и въпреки доста впечатляващия брой точки от теста за интелигентност не беше особено умен.

Затова се отдалечи от странноприемницатапоща „Смъртоносен огън“ с двете съдбоносни писма, които лежаха на предната седалка, като се чудеше дали наистина толкова силно желае поста на своя началник Саймън Уотли, или трябва да се прицели малко по-нависоко.

„В края на краищата — разсъждаваше той, докато се измъкваше от улица «Брендиуайн» обратно към града — Смолсрийд няма винаги да бъде конгресмен.“ И за първи път от няколко дена Бенингтън се усмихна.

Хенри Лайтстоун отпи от чашата с горещо кафе в ръцете си, като продължи да се взира в мускулестия мъж, който седеше пред него и — странно — изглеждаше някак несигурен.

„Ти си на ход, приятелю. Аз притежавам всичкото време на света — особено ако ти и твоите подли маскирани типове сте замесени.“ Лайтстоун напълно игнорира по-младия мъж с гипсираната китка, защото Уинтърсоул определено представляваше по-голяма заплаха.

— Ако изглеждам разколебан, Хенри — сдържано започна той, — това е, защото не желаем да… Как да го кажа?… Да засегнем твоята чувствителност повече от това, което вече направихме.

„Глупости. Не ти пукаше за моята «чувствителност», когато ти и приятелите ти залепихте устройството под скоростната кутия на пикапа ми“ — помисли си Лайтстоун.

Но само се усмихна любезно и продължи да отпива от кафето си.

— От друга страна, оказа се, че реакцията ти на грешката на Дейвид ни постави в много трудна ситуация.

Лайтстоун вирна любопитно глава, но замълча.

— Аз и приятелите ми бяхме наети да проведем професионално обучение на една група… — Как да ги нарека? Отживелица? Местна милиция?… — които са се разположили точно до град Логърхед —

гладко продължи Уинтърсоул. — Част от това обучение включва основните защитни тактики при ръкопашен бой. За нещастие Дейвид е единственият ни квалифициран инструктор по бойни изкуства. Но сега той ще бъде възпрепятстван…

— Така че търсите заместник-инструктор — любезно довърши Лайтстоун.

— Точно така.

— Любопитен съм да разбера какво ви кара да мислите, че съм квалифициран инструктор или че съм свободен.

— Е, първо, ти победи човек, който е прекарал доста часове на тепиха.

Лайтстоун сви рамене.

— Но това със сигурност не ме прави квалифициран инструктор.

— Не, разбира се — предположи Уинтърсоул любезно. — Да ти кажа истината, Хенри, достатъчно е да научиш тези момчета само на няколко основни хватки. Те наистина не са много активни типове. А що се отнася до теб, просто ми хрумна, че след като не си зает от осем до пет — тази работа за няколко часа наистина може да ти хареса.

— Може да работя на смени или нощем — заяви Лайтстоун. — Е, да, вярно е, макар че… — Уинтърсоул направи неуспешен опит да изглежда объркан.

— Независимо от това ти и приятелите ти сте сигурни, че не ходя на работа и през нощта. — Лайтстоун леко се усмихна.

— Е, попрекалихме малко — призна Уинтърсоул. — Признавам, не е много честно. Но предвид… доста деликатната политическа ориентация на нашите клиенти и факта, че не знаем много за теб — например твоята фамилия, — решихме да те проучим, преди да ти направим предложението.

— И какво открихте?

— Както се оказа, не много. Очевидно е, че си обучен — и поддържаш формата си. Явно не работиш, въпреки че просто може да си в отпуска. И не знаем почти нищо за политическите ти пристрастия… освен очевидния факт, че си доста близък с една жена, която определено дава гласен израз на възгледите си за федералните власти. Ще си позволя да добавя, че те са изненадващо отрицателни за някой, който, както изглежда, работи за федералното правителство.

— Карла доста открито изразява мнението си — съгласи се Лайтстоун.

— Няма спор.

— И така, кои са вашите клиенти?

— Наричат се Избраната седма бригада на тюлените — отвърна Уинтърсоул небрежно. — Някога да си чувал за тях?

Лайтстоун кимна.

— Живеем в малък град.

— Да, разбира се. — За момент водачът на разузнавателния екип за откриване и унищожаване на противника се поколеба. — Какво мислиш за тях?

— От малкото, което съм чувал, мисля, че те са група мързеливи идиоти. Но хората тук са старомодни и вярват, че всеки има право да живее, както си е избрал. Разбира се, ако не натрапва на другите избора си.

— Похвално, мнение без предразсъдъци — каза Уинтърсоул.

— Ние, орегонците, сме си такива — за миг се усмихна Лайтстоун. — И за да отговоря на другите ви въпроси, за да не се чудите как да ме попитате пак, първо, името ми е Лий. Хенри Рандолф Лий.

— Прекрасно южняшко име. — Уинтърсоул одобрително кимна.

— И баба ми мисли така. И второ, въобще не се интересувам от политика и от федералното правителство. Имам предвид, че не се интересувам от работа, предложена от федералните, нито желая да бъда вербуван за федерална агенция. Уинтърсоул замига.

— Да не намекваш, че аз…

— Точно така — кимна Лайтстоун.

— Защо мислиш така? — Уинтърсоул изглеждаше искрено изненадан.

— Не знам. Но според мен е съвсем очевидно, че федералните власти искат да държат под око тези типове, тюлените, без значение колко некадърни и неорганизирани са. — Лайтстоун сви рамене. — Е, някъде съм чел, че федералните определено обичат да вербуват местни хора.

— Ако говориш за ЦРХ съгласен съм, че се опитват да вербуват местните — отвърна Уинтърсоул. — Нямам представа как го прави ФБР.

— Нима имаш практически опит в ЦРУ?

— Във Виетнам — обясни лидерът на екипа. — Призраците от тази война продължават да ни преследват. От време на време някой от тях се вкопчва в нас и полага всички усилия да ни унищожи.

— А „нас“ означава…

— Рейнджърите. Между другото бях помощниксержант, отговарях за разузнавателен екип — небрежно подметна Уинтърсоул. — Уволних се като E-8[1]. Аз не съм призрак, Хенри. Само един обикновен мъж на средна възраст, опитващ се да преживява с военната си пенсия.

Лайтстоун посочи младежа, който седеше от лявата му страна.

— Твоят приятел изглежда доста млад за запасняк.

Уинтърсоул доволно се усмихна.

— Дейвид е класически пример за добре обучен войник, един от тези, които напълно могат да служат за пример, но за жалост, са отхвърляни… всъщност прахосвани… от армията ни — обясни той. — Но предполагам, че тази загуба за нацията е моя печалба. Веднага след като реших да започна собствен бизнес, открих, че е много лесно да сформирам малък екип от високообучени инструктори.

— И твоят бизнес е цивилен вариант на основното обучение напехотинци?

— Точно така.

— Значи ти искаш да ме включиш в този екип?

— Само временно. Няма да оскърбявам интелигентността ти чрез обещания, които не мога да изпълня, Хенри. Дейвид е отличен инструктор и очакваме да се възстанови много бързо. Обаче нещата се развиха така че… — сви рамене Уинтърсоул.

— Не знам дали си заслужава да опиташ, но искам да знаеш, че не храня лоши чувства към теб — обади се за първи път младият придружител на Уинтърсоул. — Лично аз бих те посрещнал на борда като приятел. Единственото, което ще поискам, е да ми покажеш няколко пъти онази хватка с извъртането на китката… Разбира се, след като се отърва от това. — Той вдигна гипсираната си ръка и се усмихна.

— Най-малкото, което ти дължа, независимо дали ще работя за вас — съгласи се Лайтстоун.

Младежът се ухили.

— Честна сделка.

Лайтстоун търсеше някаква следа от злоба под сдържаната му усмивка, но не забеляза нищо.

„Къде, по дяволите, намериха тези момчета?“ — чудеше се той.

Лайтстоун отново се обърна към предполагаемия главен сержант от запаса Аран Уинтърсоул.

— Какво спомена за часовете и заплащането?

— В плана съм включил осем часа обучение по ръкопашен бой на четири тренировки с продължителност два часа. Обучаваме общо шестнадесет души и ги тренираме в групи от четирима. Това прави общо тридесет и два часа, плюс осем часа за усъвършенстване. За цялата седмица се събират четиридесет часа. Предлагам ти две хиляди долара, които ще ти платим в брой в края на седмицата, ако се оправиш сам с данъците.

— Много прилично възнаграждение — небрежно кимна Лайтстоун.

Уинтърсоул сви рамене.

— Разчитаме на думата ти. Нямаме много време, за да успееш да обучиш нашите клиенти, но второ ниво е достатъчно. Работи се при необикновени условия, въпреки това, надявам се, да заслужиш парите си. Някакви въпроси?

— Само един. Кога започвам?

— Какво ще кажеш от утре?

За момент Лайтстоун се поколеба.

— Утре е ден като всички други, става. Но има нещо, което вероятно трябва да знаете за мен.

— Какво е то? — Уинтърсоул леко присви очи.

— Въпреки южняшкия ми произход не съм много добър в изричането на „да, сър“.

— Това не е проблем, Хенри — усмихна се Уинтърсоул. — Първото, на което учим новобранците в армията, е никога да не казват на сержанта „сър“. Обичаме да си мислят, че работим, колкото да изкараме хляба си.

— Предполагам, че се отнася и за главните сержанти от запаса?

— Особено за тях — отвърна водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника. Студените му сиви очи заблестяха весело, което Хенри Лайтстоун не успя да си обясни.

Лайтстоун все още стоеше на масата и отпиваше от почти студеното си кафе, когато Карла се приближи и седна до него.

— И за какво беше всичко това? — тихо попита тя.

— Изглежда, си намерих временна работа.

— С тях? Лайтстоун рязко кимна.

— По дяволите, ще ми обясниш ли какво става? — Зелените й очи проблеснаха опасно.

Той й разказа за предложението на главния сержант.

— Искат да обучиш по ръкопашен бой Избраната бригада?!

— Очевидно.

— Сериозни ли са?

— Предполагам. Във всеки случай две хиляди долара за четиридесет часа работа ми звучи много сериозно.

— Но защо? Не искам да те обидя, приятелю мой, но не изглеждаш като някой, който обикаля наоколо с надпис върху гърдите „Не ме настъпвай“. И може би не си се навъртал наоколо достатъчно дълго, за да забележиш, че ония от Избраната бригада са ужасно подозрителни спрямо новодошлите.

— Нямам представа защо избраха точно мен — призна си Лайтстоун. — Може би смятат, че е моя вината за ранения им инструктор.

— Късметлии са, че спрях Саша навреме, иначе счупената китка щеше да е най-малкият му проблем — измърмори мрачно Карла.

— И освен това — добави той, — както изглежда, няма да правя нещо опасно.

— Нима? След осем часа започвам. Освен това — добави той с усмивка — две хиляди са си добри пари. Може дори да платя ресторантската си сметка.

Тя го прекъсна неочаквано рязко:

— Знаеш ли, че бъдещите ти ученици пропагандират жестоко насилие срещу федералните власти? — попита тя след дълго мълчание.

— А, това ли било? Но и ти го правиш — напомни й той.

— Аз само се възползвам от първата Поправка да изразявам свободно мнението си — раздразнено оспори тя. — Има голяма разлика между говоренето и действията, Хенри. Много голяма разлика.

— Няма да размахвам флагове, да марширувам на паради и да хвърлям бомби — спокойно й обясни Лайтстоун. — В най-добрия случай само ще науча онези идиоти как да падат, без да си строшат нещо. Ако това може да събори федералното правителство, то явно е в по-лоша форма, отколкото си мислех.

— Наистина си решил да го направиш, нали? — Тя потропваше с тънките си пръсти върху масата.

— Не знам дали „решавам“ е точната дума. Просто не виждам причина да не го направя. Но ако идеята наистина те безпокои… — добави той, за да види как ще реагира, — може и да се откажа. Чак толкова не съм закъсал за пари.

За момент жената седеше мълчаливо, после изведнъж стана.

— Веднага се връщам — тихо измърмори тя и се скри в странноприемницата.

Четири минути по-късно се върна с гердан от нокти в ръка, който мушна през главата му и здраво го завърза зад врата.

— Какво е това?

— Гердан от нокти на пума.

Хенри Лайтстоун погледна надолу към осемте остри нокътя покрай медальон, наподобяващ светлозелен дръглив кон с глава, приличаща на пума, и всичко това нанизано на кожена връв, украсена с мъниста.

— Защо точно на пума?

— Защото ти си котка, Хенри — обясни възбудено жената и въздъхна. — Нокти от мечка не могат да направят абсолютно нищо за теб.

— Но откъде…

— Ние, вещиците, си имаме източници — отвърна загадъчно тя. — Пазиш ли още козината на Голямата стъпка, които ти дадох?

Лайтстоун кимна и се почувства видимо нервен, че я излъга.

— Добре. Носи ги през цялото време. Каквото и да се случи — настоя тя сериозно, — не сваляй този гердан, докато не приключиш с онази работа и не се върнеш тук.

— Не разбирам. — Той се взря любопитно в напрегнатите зелени очи със златисти петънца на жената, като опипваше острите нокти. — Какво може да направи?

— Това са древни бойни талисмани на индианците.

— Бойни талисмани? — Той я погледна изпитателно.

— Битката наближава, Хенри. Точно тук, в провинция Джаспър. Сблъсък между тъмнината и светлината. Може би не усещаш, но си част от нея — наблегна тя, без да прикрие тревогата и яда в очите си. — Щом държиш да се изправиш пред твоите демони, Хенри, най-малкото, което мога да направя за теб, е да се опитам да те запазя жив.

---

[1] Военноморско звание, еквивалентно на главен сержант. — Б. пр. ↑

42.

В онази съботна сутрин малко след десет часа Саймън Уотли се събуди със свит стомах и страшно главоболие… последици от многобройните часове, прекарани в препълнените самолети, тормоза от шумните деца, отвратителната храна, без да споменаваме висенето в претъпканите чакални на летищата.

Единствено алкохолът го спаси, спомни си шефът на регионалната служба към канцеларията на конгресмена, докато главата безпощадно го цепеше.

Първичният инстинкт за самосъхранение накара Уотли да се обърне и отново да заспи. Но стомахът му продължи да бушува и главата му не спираше да пулсира, затова накрая той стана, заклатушка се към шкафчето с лекарства и погълна огромно количество хапчета.

Половин час по-късно той се почувства достатъчно добре, за да съумее отново да стане. Този път успя да се избръсне, изкъпе и да измие зъбите си, преди ужасният махмурлук да го повали обратно в леглото.

Уотли знаеше, че има неща, които трябва да свърши — важни неща, като преглеждането на съобщенията от пощенската кутия. Но мисълта за следващия безсънен полет до Вашингтон тази вечер сковаваше мозъка и тялото му.

— Не е честно! — пенявеше се той. — Аз ръководя регионалната служба на Конгреса. Могъща и влиятелна личност, ползваща се с изключителни привилегии и права. Само да звънна по телефона на някой приятел на Реджис Джей Смолсрийд — или на някой, който отчаяно иска да бъде приятел на толкова известен и влиятелен конгресмен и…

Саймън Уотли замига, когато започналата като зла критика реч се превърна в брилянтна идея.

Той се усмихна и разтри изтръпналия си врат.

Толкова много предимства и привилегии има като шеф на регионалната канцелария на конгресмена, защо да не си позволи едно

удоволствие, пък ако ще да е дори в тая дълбока провинция Джаспър, Орегон…

„Обаче специално обслужване, от класата на Рене Бокал, която е на върха на списъка с проститутки на повикване по телефона“ — помисли си Саймън Уотли. Той отпусна внимателно пулсиращата си глава върху възглавницата, докато набираше познатия номер. После се представи, даде адреса си и обясни необходимите подробности.

Уотли почувства вина, когато затвори телефона. Рене Бокал беше скъпа привилегия, обикновено запазена за самия Смолсрийд или някой от неговите влиятелни приятели. Той се поколеба. Дали пък да не се обади и да отложи ангажимента. Но после Уотли си спомни коментара на Сам Тисбъри, един от любимите клиенти на Рене Бокал, и определено най-големият спонсор на политика Смолсрийд.

„По-добре е да стои далеч от първа класа. Правете резервациите на различни имена, случайни места на задните седалки във втора класа, ако е възможно…“ Саймън Уотли затвори очи и потрепери при спомена. „0, да — помисли си той, — заслужавам го. Всъщност аз съм си го спечелил.“ Така че когато жената с много професионален вид в почти толкова професионален работен костюм пристигна на вратата с малка чантичка в ръка, шефът на регионалната канцелария на конгресмена вече не чувстваше ни най-малко угризение за похарчените сто и петдесет долара от специалната сметка на Смолсрийд.

И докато после се излежаваше с лице към леглото, а младата жена масажираше тесните му, определено напрегнати рамене и вратни мускули и леко намазаните й с масло гърди и бедра се плъзгаха бавно, но подлудяващо върху неговите, на Саймън Уотли въобще не му пукаше за важната работа, която трябваше да свърши.

В самолета щеше да има много време.

В един часа този съботен следобед най-после следа от усмивка отпусна напрегнатото лице на водача на екип „Браво“ Лари Пакстън.

Първата от много време.

Този път се получи, реши Пакстън, като погледна надолу към най-после решилите да им сътрудничат тарантули.

„Господи, какво, по дяволите, иска? — мигновено се взриви търпението му, докато търпеливо изчака последната от петнадесетте гигантски тарантули да се осмели да излезе от гладката пластмасова тръба в очакващия я терариум, където останалите вече гонеха

припкащите щурци. — Задникът ми мръзне с агентапилот, който се страхува да лети, тридесет смъртоносни змии, 750 гигантски паяци и дузина крокодилчета, които нападат всичко, което се движи. Около мен е таен екип от новобранци, които дори не предполагат, че ги преследва група военни идиоти. Двама от най-добрите ми агенти следят новобранците, вместо да помогнат на мен и Уошак да прехвърлим проклетите паяци в проклетите терариуми. Да не говорим за оня луд, който уж търси талисманите, доказващи съществуването на Голямата стъпка, ама всъщност се усуква около красивата мадама от пощата, която се мисли за вещица и има проклета пантера.

И ако нещо се объркa, каквото и да е — напомни си Лари Пакстън, — провалът ще бъде изцяло мой.“ А те се чудят защо съм нервен?

Майната им…

Тогава за учудване на Пакстън последната червенокрака тарантула се изсипа в терариума с едва доловимо тупване.

Лъчезарна усмивка огря лицето на водача на екип „Браво“.

„Мамицата ви!“ — помисли си той, като измъкна бързо тръбата, издърпа врвта, за да се отвори пластмасова кутия, от която дузина щурци заприпкаха във всички посоки, преследвани от очевидно огладнелите тарантули, и бързо залепи с тиксо грубите отвори, пробити върху алуминиевия капак на терариума.

— Хей, Томас, ще мине ли същият номер и с щурците? — изрева Пакстън.

— Не знам — призна си пилотът на екипа. — Трудно е да накараш стотина щурци да се заврат едновременно в толкова малка кутия. Много ще избягат. Сигурен ли си, че ще ни трябват сто?

— Действай! — махна Пакстън към по-младия агент с дясната си ръка. — Само побързай. Скапах се вече. Мислиш ли, че изобретението ти ще проработи?

— И още как! — изръмжа Пакстън. — Да не мислиш, че се нуждая от електронния гений Майк за нещо толкова просто?

— Досега винаги е било така — искрено каза Уошак.

— Е, забрави какво е било, защото отсега нататък нещата тук ще са малко по-различни — предсказа водачът на екип „Браво“, като нагласи тръбата в грубо пробития отвор върху капака на следващия терариум. — Тук аз съм шефът и нещата ще стават, както аз заповядам.

Думите му точно съвпаднаха с мислите на Саймън Уотли, когато телефонът до леглото му звънна.

43.

В онази неделна вечер в 18,35 Кийт Бенингтън подаде на скования и изцъклен Саймън Уотли куфара, чантата, билетите за самолета и писмата, които той — Бенингтън — беше взел от пощенската кутия в странноприемницата „Смъртоносен огън“.

Бенингтън видя как шефът му хвърли двете писма в чантата върху другите неща и ясно забеляза, че не бяха отваряни.

„Господи — помисли си младият помощник. — Нима все още не ги е погледнал?“ Но бързо реши, че това не го засяга, и продължи със съветите си.

— Сър, да не забравите, че след полета ви с „Хоризонт“ до Портланд трябва да се прехвърлите на друг самолет, който ще ви откара до Сан Франциско, където ще хванете самолета на „Американ Еърлайнс“ до вашингтонското летище „Дълес“.

Вече извикаха пътниците, така че е по-добре да минете през охраната.

Саймън Уотли погледна презрително към опашката.

— Я стига! Ще мина без проверка — сприхаво каза той. — Този проклет куфар е много тежък. Господи, заминавам само за един ден. Защо си ми опаковал толкова дрехи?

— Сър…

— И защо, по дяволите, трябва да се прехвърлям като маймуна от самолет на самолет? Какво се е случило с директния полет 737? — изхленчи като капризно дете Уотли.

— Сър, аз…

— Защо да не мога да летя директно до международното летище във Вашингтон, вместо да кацам на проклетото „Дълес“ и после цял час да се влача през проклетото задръстване? — спря Уотли, видимо останал без дъх и опасно почервенял.

— Сър, това се опитвах да ви кажа досега — търпеливо обясни за трети път помощникът, надявайки се, че шефът се е възстановил по време на дългото пътуване в колата.

Когато отиде да го вземе, Кийт Бенингтън се размина на вратата на скъпия апартамент на Саймън Уотли с лъчезарно усмихнатата, сърцераздирателно красива и позната на всички Рене Бокал. Като се опитваше да не мисли как беше облечена и какво всъщност правеше в апартамента на Уотли, Бенингтън влезе навътре и откри изтощения си шеф под душа, докато се мъчеше безуспешно да измие нещо, което приличаше на огромно количество червило и крем върху различни части на бледото му тяло.

Логично — или най-малкото според ограничената представи на Кийт Бенингтън за перверзните — косата на Уотли се беше заплела здраво в мазни, напоени с крем и сапун възли. Почти два часа бяха необходими на помощника хубавичко да го изтърка, изплакне, изсуши, облече, опакова багажа, напъха в служебната кола и закара до летището.

„Сякаш къпеш някакво проклето куче — мрачно си помисли той, като погледна към часовника си. — Благодаря на господ, че излязох по-рано.“ — Директният полет до Сан Франциско беше отменен поради технически проблем — каза за трети път Бенингтън. — Почти се разорих, за да успея да ви вредя за този самолет… на който трябва моментално да се качите — грубо му напомни той. — И веднага след като слезете от него, трябва да грабнете багажа си и да тичате, защото дори да пристигнете навреме в Портланд, ще имате само двадесет и три минути, за да хванете следващия полет. И не забравяйте, терминалът е нагоре по онзи дълъг ескалатор, в най-отдалечения му край.

— Двадесет и три минути?! — изкряка Уотли. — Но то… това дори не е законно!

— Не, сър, не е. — Бенингтън се наведе и сниши глас. — Всъщност те дори не искаха да ми дадат билет. Трябваше два пъти да спомена името на конгресмена Смолсрийд, преди да се съгласят да направят изключение. Дори тогава не ми обещаха, че ще задържат самолета в Портланд.

— Но защо, по дяволите, трябва да летя в три различни проклети самолета? — продължи да се пъне Уотли на помощника си, който грубо му пробиваше път, без да обръща внимание на другите хора в тесния терминал.

— Защото само така можете да стигнете до Сан Франциско, за да хванете последния полет до Вашингтон. И ако не тръгнете веднага, със сигурност ще изпуснете срещата утре сутринта във Вашингтон.

— Но какво стана с „Американ Еърлайнс“…

— Сър — Бенингтън продължаваше грубо да пробива път на шефа си към контролнопропускателния пункт, като ясно предчувстваше, че ако Уотли изпусне този самолет, някой скъпо ще плати… И той лесно се досещаше кой щеше да бъде. — По това време на годината всички търсят евтин превоз. Ако желаете да пътувате първа класа, лесно мога да ви уредя билет за друг полет. Но щом настоявате на втора класа и това е… ах, това беше последното повикване, сър. Ако не тръгнете веднага, сър… ще изпуснете шибания самолет!

Или ругатнята на Бенингтън, или поразително високият му и настоятелен глас, когато изрече това, възпламени остатъка от инстинкта за самосъхранение на Уотли и го стимулира към действие.

Той изпсува и хвърли багажа и чантата си в зеещия отвор на рентгеновата машина, хукна през детектора за оръжие и закрещя да се приближи охраната, когато алармата започна да пищи… Уотли се върна на бегом през детектора, като обезумяло измъкваше портфейла, ключовете и монетите от джоба си, метна ги от другата страна, мушна се обратно през детектора, загреба портфейла и ключовете, грабна очакващата го чанта и ръчен багаж, побягна към изхода, забърника се за пропуска и после обезумяло хукна по асфалтовата писта към отдалечения самолет.

Накрая, останал без дъх, Уотли се заклатушка към малкия самолет, подаде ръчната си чанта на нетърпеливия носач и се запрепъва нагоре по стълбичката… за да открие, че само едно място в задната част на малкия самолет беше останало свободно.

И едва когато се мушна на седалката си между един огромен мъж и неговата почти толкова огромна съпруга, които се караха за мястото до прозореца, и тъжно се втренчи в тясната пътека към пилотската кабина, Саймън Уотли установи, че на тази самолет нямаше стюардеса.

И никакви удобства, нито замайващо, силно питие.

В 6,55 следобед, докато изтормозеният Саймън Уотли разсъждаваше върху несправедливостта на съдбата, Лари Пакстън

беше във вихъра си.

Лидерът на екип „Браво“ обезумяло пробиваше дупка след дупка върху дървените сандъци и върху алуминиевите капаци на терариумите. Навсякъде хвърчаха дървени стърготини и алуминиеви стружки, което пришпорваше Уошак по-бързо да пъха краищата на гладката пластмасова тръба в пробитите отвори, да пълни малките пластмасови кутии с щурци и здраво да залепва алуминиевите капаци на пълните терариуми с дълги ивици тиксо.

И едва след като двамата запечатаха капака на шестнадесетия терариум, Пакстън небрежно зададе уместния въпрос:

— Томас, как сме с тиксото?

— Няма проблеми — усмихна се лъчезарно дребният агент. — Купих шестдесет и две ролки. Доколкото разбрах, последните останали в града.

— Хм, шестдесет и две? — Напълно изтощеният лидер на екип „Браво“ огледа разтревожено петдесетте облепени с тиксо терариуми, вече наредени върху лавиците. — Колко ни останаха?

— Ами… една секунда. — Уошак се скри зад купчината сандъци, после след няколко секунди пак се появи. — Най-малко четиридесет. Пакстън се усмихна.

— Томас, приятелю мой — весело съобщи той. — Според скромното ми мнение тая безумна операция най-после започва да си идва на мястото.

Пилотът на друсащия самолет, прелетял от Медфорд до Портланд, докосна дългата писта с четири минути закъснение.

„Всемогъщи Боже — беснееше Саймън Уотли. — Как ще хвана проклетия самолет?“ Той едва изчака, докато самолетът стигне до терминала, бързо откопча колана си и се мушна между редиците… За зла участ точно в този момент пилотът рязко натисна спирачките, за да избегне удара в някакъв камион, превозващ багаж.

Уотли излетя, блъсна се в предните кресла и се плъзна по грубия мокет… докато накрая, благодарение на абразивното триене и учудващо здравата преграда пред кабината на пилота, ненадейно спря.

Зашеметен и окървавен, Саймън успя да се надигне на крака и да се подпре на ниския таван, без да обръща внимание на втренчените погледи, мърморенето на спътниците и объркания поглед на пилота, който се мъчеше да отвори вратата на малкия самолет, за да спусне

подвижната стълба. Уотли грабна чантата и куфара си от багажното отделение и побягна към терминала.

След като влезе в сградата, Уотли продължи да бяга — пробивайки с лакти пътя си в претъпканата чакалня на „Хоризонт“, връхлетя в коридора и се втурна нагоре към изглеждащия му безкраен ескалатор, после спринтира през главния терминал, гмурна се през другия контролнопропускателен пункт и се спусна надолу през нов дълъг коридор — към изхода, където седемнадесет минути по-късно със зачервено лице, хрипливи звуци в дробовете и стичащи се струйки кръв от коленете и лактите му, едва крепящ се на треперещите си крака, той разбра, че полетът за Сан Франциско има закъснение.

Чак в 11,55 на онази неделна вечер Саймън Уотли — бинтовай, изтощен, плувнал в пот и напълно гипсиран от шестте питиета, които изпи на летището в Портланд — накрая напъха чантата, куфара и палтото в багажното отделение над главата си и се сгромоляса на последната седалка до тоалетните на полет 757 на „Американ Еърлайнс“ до вашингтонското летище „Дълес“.

И съвсем разбираемо всички планове да прегледа съобщенията от екипа за откриване и унищожаване на противника на подполковник Ръстман за предстоящата среща с Реджис Джей Смолсрийд, Сам Тисбъри и плашещата го фигура в сянка в офиса на конгресмена незабавно се изпариха. Изтощеният Саймън Уотли моментално заспа.

Точно седем минути след полунощ, в понеделник през нощта — когато реактивният „Бойнг“-757 на „Американ Еърлайнс“ превозваше безчувственото превито тяло на Саймън Уотли в тъмнината, а лидерът на екип „Браво“ Лари Пакстън залепи последния алуминиев капак на последния терариум с треперещите си от изтощение и измръзване ръце — агентпилотът Томас Уошак направи важно откритие.

— Хей, Лари — извика той, като повдигна пълната кутия с дълги червени и лилави осветителни тръби. — Не трябваше ли преди да запечатаме, да поставим тези лампи под капаците на терариумите?

44.

Саймън Уотли се събуди, когато колесниците на самолета се удариха в твърдата писта.

„Господи, какво става? Блъснахме ли нещо?“ Очите на Уотли се ококориха, когато за втори път колесниците докоснаха пистата, при което той отново усети вонята на близките тоалетни, а в задния салон най-малко половин дузина деца запищяха от внезапната промяна на налягането в машината.

„Приземяваме ли се? Не е възможно да сме пристигнали? Колко е часът?“ Уотли замига, опитвайки се да концентрира премрежените си от съня очи, за да види стрелките на скъпия си „Ролекс“.

„Пет без петнадесет. Не може да е «Дълес». Много е рано. Не можем да стигнем там до… О, правилно.“ Седем и четиридесет и пет.

Три часа разлика. Зонално време.

„Господи, пристигнахме“ — осъзна той, мигайки с очи, когато накрая скованият му мозък разпозна зад мрачните облаци и неизбежния дъжд през илюминатора на рулиращия самолет светлината на утрото.

Той незабавно отправи благодарствена молитва, че първият етап от това нощно пътуване най-накрая завърши.

И чак когато самолетът спря и Уотли се изправи на изтръпналите си крака, за да свали чантата и куфара от багажното отделение над главата си, той установи…

„О, Господи, съобщенията от пощенската кутия. Дори не съм ги погледнал.“ Саймън Уотли веднага се изкуши да седне и точно тук да прегледа всичките съобщения от екипа на подполковник Джон Ръстман. Мисълта беше примамлива, защото Смолсрийд му бе възложил специалната задача да прочете, анализира и систематизира съобщенията и да представи резюме на конгресмена, Тисбъри и зловещия мъж в сянка, който плашеше Уотли много повече от всяка друга личност, която някога бе срещал.

Но посредникът на Смолсрийд мигновено установи, че при такова напрежение — с хленчещи бебета, пътници, опитващи се да открият багажа си, и обслужващия персонал, който се опитваше да свали всички от самолета — само си търсеше белята.

„Господи, какво ще стане, ако изпусна нещо… и някое дете го грабне… и попадне в ръцете на любопитен чиновник?

Или по-лошото, много по-лошото, някой журналист?“ При тази мисъл тръпки пропълзяха по гръбнака на Саймън Уотли.

„В таксито — каза си той, като бавно си пробиваше път, за да слезе от самолета. — Ще ги прочета в таксито на път за хотела. Или в стаята, преди да отида в офиса на Смолсрийд. — Той отново погледна часовника си. — Достатъчно време имам.“ Точно в осем часа сутринта във Вашингтон Саймън Уотли пресметна оставащото време, като включи и рисковите фактори до предстоящата му среща. Смолсрийд го очакваше в личния си кабинет в сградата на Камарата в единадесет часа. Независимо от поройния дъжд и вечно задръстените вашингтонски улици шефът на персонала към канцеларията на конгресмена се почувства уверен, че ще пристигне в хотелската си стая най-късно до девет и тридесет сутринта.

Трябваше му около един час да се изкъпе, обръсне, преоблече, да прегледа съобщенията от пощенската кутия, да напише кратко резюме и после да слезе с асансьора до фоайето, където услужливият портиер и пиколото с лъчезарни усмивки и отворен чадър щяха да го придружат до чакащото го такси.

Като прибави още десет минути за пътя с таксито — най-много петнадесет, — Уотли щеше да слезе пред стъпалата на прочутата сграда на Камарата, да премине през коридорите на властта и да влезе в офиса на Смолсрийд, да пийне кафе, да си побъбри с отговорните сътрудници на конгресмена и пак да му останат цели петнадесет минути.

Достатъчно време.

Затова, когато Саймън Уотли извади двата по-тънки плика от чантата и внимателно ги мушна в джоба на сакото си, той въобще не се притесняваше вече. Подаде палтото, куфара и чантата си с портфейла, ключовете, самолетните билети, пропуска за Камарата и дебелия плик със снимки от наблюдението над техните предпо-лагаеми мишени на таксиметровия шофьор, който напъха всичко в багажника на колата.

По някаква ирония на съдбата петнадесет минути по-късно, когато таксито се насочи от летище „Дълес“ към вашингтонското околовръстно шосе, мокро от пръскащия дъжд, и успокоеният Саймън Уотли се протегна към джоба на сакото си за съобщенията, унеслият се шофьор, който не слизаше от волана по цял ден, изведнъж осъзна къде беше… Натисна рязко спирачките и сви вдясно в отчаян опит да избегне челния удар, като причини верижната катастрофа. Таксито на Уотли поднесе и се устреми към страничния парапет.

Опитните професионалисти, които отговориха на повикването за верижната катастрофа в участъка между летище „Дълес“ и околовръстното шосе на Вашингтон, не губиха ценно време да се безпокоят за телата, които лежаха заклещени в преобърнатите останки.

Те извадиха бързо и методично всички оцелели от колите с пробити резервоари и разлят бензин, преди някоя от тях да се възпламени. Незабавно им дадоха първа медицинска помощ, за да няма трудности от рода на обилно кървене и стрес при прехвърлянето. Транспортираха пострадалите до най-близката болница колкото е възможно по-бързо и после излетяха за следващото по важност повикване. Според диспечера ги чакаха девет катастрофи, четири от тях — много сериозни.

Общо взето, типичен дъждовен ден в столицата Вашингтон.

Затова екипът, който транспортира Саймън Уотли и таксиметровия шофьор до близката болница „Феърфакс“ в Северна Вирджиния, просто измъкна двете жертви в безсъзнание от линейката и ги предадоха на очакващия медицински екип от спешно отделение. Метнаха двете найлонови торби с вещите им върху носилката, подписаха закачените формуляри, после изчезнаха в мрачната дъждовна сутрин със запалени фарове и виещи сирени.

Куфарът на Саймън Уотли, в който сред другите му лични вещи беше и пликът със снимките, остана в багажника на смачканото такси, което в този момент изтегляха на буксир към близкия гараж на няколко километра от катастрофата.

Както преди него Уилбър Богс, така и Саймън Уотли бързо изчезна в дебрите на препълнената система за спешна медицинска помощ.

45.

Точно в 6,00 часа, понеделник, в типичната за Южен Орегон студена и дъждовна сутрин специален агент Хенри Лайтстоун (сега наречен Хенри Рандолф Лий) излезе от странноприемницата „Смъртоносен огън“, бързо качи мотоциклета си отзад в тъмнозеления пикап и седна на пасажерското място до младежа с гипсираната китка.

Двамата любезно си кимнаха с ясното разбиране, че трябва да оставят уреждането на сметките си за друг ден.

Секунди по-късно пикапът излезе на заден ход от паркинга, ускори по пътя и се скри зад околните дървета, обвити в мъгла.

Два часа по-късно, в 8,00 тихоокеанско стандартно време, в откритията хамбар, който служеше за тренировки на Избраната седма бригада на тюлените, главен сержант Аран Уинтърсоул пристъпи пред опънатите татамита и представи инструктора по бойни изкуства Хенри Рандолф Лий на първите му четирима ученици.

Точно в този момент на две хиляди и шестстотин километра разстояние, в почти толкова студената и дъждовна сутрин във Вашингтон, Реджис Джей Смолсрийд нетърпеливо мърмореше на шефа на персонала си дали знае защо, по дяволите, Саймън Уотли още го няма в офиса.

По-късно, след две дузини телефонни обаждания, все по-разтревоженият шеф на персонала информира Смолсрийд по вътрешния телефон (знаеше, както и всеки друг от подчинените на Смолсрийд, че не бива да влиза в луксозния личен кабинет на конгресмена между десет и дванадесет, освен ако президентът и Конгресът обявят война на някоя държава, която действително е способна да се отбранява), че навярно Уотли е изчезнал.

— Да, сър — потвърди шефът на персонала. — Според хората на Уотли миналата вечер той се е качил на самолета в Медфорд…

Не, сър, според управителя на хотела все още не се е регистрирал в резервираната му стая. Може би, сър, заради натовареното разписание на полетите, Уотли е бил възпрепятстван или

в Портланд, или в Сан Франциско… Не, сър, той не се е обаждал и не е оставил съобщение, за да обясни причините, доколкото някой тук знае.

Смолсрийд нямаше настроение да слуша такова обяснение от когото и да било, камо ли пък от раболепния шеф на персонала му, когото често сравняваше с ловджийско куче, което не може да намери пътя обратно до прикритието, ако не маркират пътя му с шамандури.

И така, вече разяреният конгресмен повтори заповедта си:

— Открий Уотли — където и да е и каквото и да прави — и го доведи тук. Веднага.

Точно в 12,01 онзи понеделник разбираемо изнервеният шеф на персонала на Смолсрийд помоли мъжа, който сервираше обяда, да предаде на конгресмена запечатана бележка, в която със стандартната бюрократична уклончивост пишеше: „Нямаме представа къде е Уотли, но продължаваме да работим по въпроса.“ В 12,55 напълно загриженият шеф на персонала на Смолсрийд подкупи същия мъж, който влезе да изнесе приборите и остатъка от обяда, да връчи втора запечатана бележка, в която твърдеше със същото усукано многословие: „Никой няма идея къде е Уотли, но всички в офиса работят по този въпрос.“ Смолсрийд изчака нетърпеливо, докато сервитьорът с бяла униформа прибра приборите от обяда и се оттегли.

— Кучият му син е изчезнал — съобщи той на двамата си събеседници.

— Какво означава това? — попита от тъмния ъгъл на стаята Олдридж Хамънд, влиятелният председател на комитета ICER и единственият мъж в света, от когото Смолсрийд наистина се страхуваше.

Освен психологическото въздействие на плътния и овладян, долитащ от тъмнината глас, имаше и друга причина за предпочитанието на председателя на ICER към тъмните ъгли. Той беше една от онези генетични рядкости: чернокож албинос. Това се проявяваше в малки неравномерни светли и тъмнокафяви петна по цялата му кожа… което го правеше крайно чувствителен към опасните ефекти на всички източници на ултравиолетово осветление. Като се прибавят невероятно бледите му очи, жълтеникаво кестенява коса и плавните движения, които скриваха шестдесет и четири годишната му възраст, Олдридж Хамънд наподобяваше много на опасните животински видове от семейство котки. Това създава доста лъжлива

представа за силата му, помисли си конгресменът Реджис Джей Смолсрийд.

Влиянието на самия Смолсрийд се дължеше на способността му да постига компромиси с другите 434 членове в Камарата на представителите, докато Олдридж Хамънд сам можеше да съсипе някоя малка държава, като се подпишеше отдолу на някой лист. С едно леко кимване Хамънд можеше да причини смъртта на всеки, който се опита да се изправи срещу председателя на ICER.

В действителност Олдрижд Хамънд криеше огромната си сила под любезно коварство. При съвместна работа с него се изискваше предпазливост и постоянно внимание за почти незабележимите му намеци.

Обаче в този момент конгресменът Смолсрийд беше способен на всичко друго, но не и на внимание.

— За бога, надявам се това да означава, че се е заврял с някоя курва в четиризвезден хотел или е заспал кръкай в проклетата чакалня на летището. — Светлите очи на Смолсрийд злобно заблестяха. — Защото, ако е нещо друго, той вече е мъртъв.

— Да не е отишъл във ФБР? — Сам Тисбъри едва сдържаше яростта си. Беше загубил баща, син и дъщеря заради (според него) злонамерените и с нищо неоправдани действия на федералните агенти. Той нямаше никакво намерение пак да загуби срещу тези хора.

Смолсрийд поклати глава.

— Не вярвам. Уотли може да не е най-умният в офиса, но е дяволски верен, защото е вършил мръсната ми работа прекалено дълго и се задържа повече от всеки друг — захили се той. — И е дяволски сигурен какво ще му се случи, ако някога кривне. — Конгресменът счупи молива, който въртеше в пръстите си.

— Всеки, който е притиснат в капан, може да вземе невероятно глупаво решение — напомни Олдридж Хамънд.

— И Господ греши — съгласи се Смолсрийд. — Но във ФБР се навъртат много мои длъжници. Ако Уотли е отишъл там, досега щях да съм разбрал.

— Сигурен ли си?

— Не съм бъркал през всичките тези години, нали? — усмихна се нервно конгресменът на своя гост.

— И какво ще правим? — нетърпеливо го прекъсна Сам Тисбъри.

— Всичко си е както преди. — Смолсрийд сви рамене. — Въздаваме малкото си отмъщение, духваме всички доказателства по дяволите и после, ако наистина имаме късмет, може да си припишем заслугите за изгряването на слънцето. Единствената разлика е — добави хитрият политик, — че може би трябва да променим малко нашите планове.

— Как? — запита Хамънд.

— Вместо да ги убиваме, мисля, че трябва да ги заловим живи.

— Какво? — Сам Тисбъри рязко вдигна глава.

— Сам, изслушай ме. — Смолсрийд вдигна успокоително ръка. — Ще го направим с ръцете на Избраната бригада. Скъпите заблудени души ще разгласят с помощта на медиите, че са заловили няколко федерални агенти и възнамеряват да ги съдят, за да докажат на света всичките си мрачни теории за конспирации. А после ще заплашат, че ще ги убият — пред телевизионните камери, — ако ФБР или някой друг се опита да се намеси.

— Но ти всъщност не искаш това, нали? — предположи влиятелният мъж в сянка. — Да ги съдят?!

— По дяволите, не. Разбира се, че не! — възкликна Смолсрийд. — Затова сме наели екипа на Ръстман да покрие целия район с всеки килограм експлозив, който успеят да пренесат. Медиите ще по-кажат как нашите въоръжени идиоти сериозно раняват един или двама от онези агенти, отблъсват екипите на ФБР и се оттеглят. Но в подходящото време, точно преди края на този цирк — усмихна се замислено Смолсрийд, — може би точно след като Избраната бригада позволи на хора от пресата да наблюдават съда, ние ще направим да изглежда така, сякаш ФБР ги напада. После преди някой да успее да каже „залегни“, импровизираната съдебна зала ще се взриви на милиони парчета и всички — ФБР, агентите от агенцията за охрана на околната среда и най-вече този Лайтстоун, както и копелетата от пресата ще умрат при експлозията. Екипът на Ръстман ще се измъкне в суматохата и познайте кой ще бъде обвинен?

Дългогодишният конгресмен се захили на брилянтния си план.

— Искам той да го види — категорично настоя Сам Тисбъри.

— Какво каза? — Смолсрийд примигна.

— Искам агент Лайтстоун да види какво ще се случи — обясни богатият индустриалец. — Искам да разбере, че той е отговорен за смъртта на всички.

— О, по дяволите, много е лесно. — Смолсрийд махна безгрижно. — Хората на Ръстман трябва само да го задържат настрани от първоначалния взрив. После в подходящ момент те ще обяснят реалностите от живота на този младеж… После го взривяват, както и всичко друго наоколо, за да сме сигурни, че нашите хора ще се измъкнат невредими. — Смолсрийд потри месестите си длани, въодушевен от своя план. — Сега като се замисля, трябва да прибавим и малък пожар, просто за да сме сигурни, че няма да оставим никакви следи.

— Като знам какво направи на дъщеря ми, това ми изглежда много добър финал. — Сам Тисбъри кимна с глава в явно задоволство. — Само още нещо. Все още искам видеозаписа.

— Какъв видеозапис? — Толкова много и различни аспекти от брилянтния му план гъмжаха из главата на Смолсрийд, че той не се сети за какво говори Тисбъри. — На пожара ли?

Сам Тисбъри раздразнено поклати глава.

— Не, искам да видя изражението на Лайтстоун на запис, когато осъзнае загубата. При същите условия. Гарантирам, че ще го унищожа веднага след като го видя.

— Доколкото знам, това вече е част от плана. Но ще проверя, когато разговарям с Ръстман — увери политикът стария си приятел.

— Тогава ще съм доволен. Ако това стане, уверявам те, че никога повече няма да се тревожиш за средствата, необходими за избирателната ти кампания — обеща богатият индустриалец.

Смолсрийд се обърна към фигурата в сянка, страховитият председател на комитета ICER, който леко кимна с глава.

— Тогава всичко е наред. — Смолсрийд разпери великодушно ръце. — Вашият дял от сделката ще бъде изпълнен.

— Но как ще съобщим за промените на екипа на Ръстман, след като не можем да намерим Уотли? — отекна глухо в огромната стая гласът на мъжа в сянката.

— Не се тревожи — усмихна се широко дългогодишният политик. — Стар покерджия като мен винаги има няколко

допълнителни карти в ръкава си. Никога не знаеш кога ще ти потрябват, за да обърнеш лошия късмет.

46.

Пейджърът върху колана на подполковник Джон Ръстман забибипка точно когато той внимателно чистеше една от любимите си пушка с месингова четка с тънък косъм и старателно търкаше нагара по цевите.

Начумерен, той остави оръжието, измъкна пейджъра от колана със свободната си ръка, за миг погледна цифрите и примигна от изненада.

Приблизително четиридесет и пет минути по-късно, точно в дванадесет на обяд, подполковникът влезе в телефонната кабина на една бензиностанция на границата между Джаспър и Джаксън, набра номера и зачака.

— Ало?

— Получих съобщението ти — отвърна Ръстман безстрастно. — Какво се е случило?

— Има промени в плана — небрежно съобщи Реджис Джей Смолсрийд.

Конгресменът още веднъж огледа пространството около телефонната кабина, разположена в подземния етаж на Камарата, за да се увери, че никой не му обръща внимание. После нахвърли новия план, за който се бяха договорили със Сам Тисбъри и председателя на ICER.

След като обясни новия план в детайли, Смолсрийд спря за момент, после попита:

— Какво мислиш?

— Няма проблеми — категорично отвърна Ръстман. — Но какво се случи с нашия общ приятел?

С други думи: „Защо Саймън Уотли не осъществи контакта с нас, както се бяхме разбрали, вместо да рискуваш ти?“ — Не знаем къде е.

— Какво?

Опитен офицер, привикнал да разпознава и реагира на потенциалните рискови ситуации, подполковник Джон Ръстман

незабавно осъзна каква заплаха е изчезването на Саймън Уотли за операцията… и за неговите хора.

— Все още няма причина да се тревожим — предупреди го Смолсрийд. — Имаше проблем с разписанието на полета му до Вашингтон и най-вероятно е изпуснал някой от самолетите.

— Но не се е обадил.

Това не беше въпрос, а обвинение.

— Не, не се е обадил — призна Смолсрийд.

Ръстман бавно си пое дъх.

— Трябва незабавно да го намерим — настоя той след кратко обмисляне на възможните последици от предателството на Уотли. Веднага се досети, че вероятно Смолсрийд все още не знае за бързата екзекуция на Лу Елиот. В противен случай едва ли щеше да бъде толкова спокоен за изчезването на подчинения си.

— Да, трябва да го намерим… и ще го намерим — бързо го увери влиятелният конгресмен. — Но междувременно трябва незабавно да задействаме новия план.

Ръстман се поколеба.

— Сигурен ли си, че е разумно?

— Да, сигурен съм… От това зависи финансирането, в противен случай…

Настойчивостта на Смолсрийд определено произлизаше от обещанието на Сам Тисбъри да финансира политическата му кариера, без да споменаваме ужасните последици, ако се провалеше и не изпълнеше обещанията си на Олдридж Хамънд, обитаващият сенките председател на комитета ICER.

Обаче подполковник Джон Ръстман размишляваше върху съвсем различни последици — например провала на плановете му за бъдещето, ако не получеше парите си от Смолсрийд при неуспех на операцията. Това обаче бледнееше пред мисълта да прекара останалата част от живота си, преследван от федералните или щатски власти за убийството на Лу Елиот.

Въпреки двете съвсем различни гледища и двамата мъже установиха, че финансовият въпрос ги сближава и в такъв случай Саймън Уотли вече става излишен.

Решението беше лесно.

Но трябваше да го намерят първи.

— Как възнамеряваш да го направиш? — накрая попита Ръстман.

— Кое?

— Издирването.

— Ще го направим от къщи — спокойно отвърна Смолсрийд.

— Какво означава това?

Конгресменът тежко въздъхна.

— Това означава — в дрезгавия му глас се промъкна осезаемо раздразнение, — че ако подчинените ми във вашингтонския офис искат да останат до кацата с меда, ще е по-добре да открият кучия му син, преди аз да съм го направил.

Около три часа бяха необходими на Ръстман, за да успее да организира срещата си с Уинтърсоул лице в лице.

Те седяха скрити в малката горичка от вечнозелени дървета над тайната тренировъчна база на Избраната бригада. Главният сержант внимателно слушаше, докато Ръстман обясняваше под-робно промените в плана.

— Можем да се справим — увери той Ръстман, когато подполковникът свърши. — Всъщност новият план много ни улеснява.

Единственият проблем е, че продължаваме да чакаме досиетата на агентите.

Ръстман вдигна изненадано глава.

— Напомни ли го на Уотли?

— Изпратих му две отделни съобщения чрез пощенската кутия — докладва Уинтърсоул. — Едно миналия четвъртък, после ново напомнително писмо със снимките от наблюдението в края на уикенда. Още не сме получили отговор.

Ръстман изруга и после внимателно обмисли последното разкритие.

— Наистина ли се нуждаеш от досиетата? — накрая попита той.

Уинтърсоул сви рамене.

— Ако искаме да сме сигурни за Лайтстоун… По това описание, „бял мъж, средна височина, средно тегло“, можем да стесним кръга до един или двама, но ще рискуваме възнаграждението за видеозаписа. По-добре е да имаме снимка за потвърждение, преди да започнем действията, които няма да можем да спрем или променим.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Ръстман.

Уинтърсоул доволно кимна, после се загледа надолу, преди отново да се обърне към командира си.

— Какво ще правим с Уотли?

Уинтърсоул зададе въпроса, защото знаеше, че той и Ръстман щяха да бъдат първите, които ще преследват, ако Уотли изпусне нервите си и побегне към ФБР. Никой от двамата не хранеше илюзии, че могат просто да изчезнат. Ако Уотли проговореше, и двамата щяха да станат мишена на безброй федерални, щатски и местни ченгета, без да споменаваме безмилостните рейнджъри от военната полиция, които щяха да търсят отмъщение заради опетнената си репутация.

Ако Уотли беше проговорил или възнамеряваше да го направи, те трябваше да изчезнат от страната… И то бързо.

Но за да го направят, се нуждаеха от парите. Което означаваше, че се нуждаят от Уотли или от достъпа му до разплащателните сметки.

— Смолсрийд каза да не се тревожим за това — отвърна Ръстман. — Той сам възнамерява да открие кучия му син.

— Смяташ ли, че ще успее?

— Мисля, че човек като Реджис Джей Смолсрийд може да направи почти всичко, което иска, особено ако трябва да спасява задника си.

— Обаче знае ли, че неговият задник е над огъня? — троснато попита Уинтърсоул.

— О, мисля, че конгресменът го разбира добре. — Ръстман кимна рязко и присви очи. — Наистина много добре.

Уинтърсоул изчака, докато Ръстман се скри. После се спусна по тясната лъкатушеща пътека към тренировъчната база, където привика един по един членовете на своя екип, съобщи промените в плана и възложи новите им задачи.

Да поставят примамката довечера в 21,00 часа.

Да се появят внезапно в капана тази вечер в 23,00 часа.

Набеляза и най-важната промяна: да не убиват агентите, освен ако е абсолютно наложително.

Отмени всички маршрути за оттегляне, заредени с експлозиви, освен този, който според стария план трябваше да унищожи тренировъчната база на Избраната бригада.

И в никакъв случай да не наранява жената или двамата бели агенти, временно идентифицирани като Хенри Лайтстоун. Нуждаеха се

от тях, за да получат извънредното възнаграждение.

Един по един членовете на екипа за откриване и унищожаване на противника се оттеглиха от тренировъчната база, за да изпълнят новите си задачи, докато накрая останаха само Уинтърсоул и мъжът, когото той знаеше като Хенри Рандолф Лий, с изтощените му, но видимо ентусиазирани ученици.

Уинтърсоул изчака, докато доста досадната за наблюдение тренировка завърши с няколко безуспешни опита на учениците да приложат един на друг новите хватки. Когато членовете на Избраната седма бригада на тюлените се заклатушкаха надолу по склона към очакващите ги камиони, той пристъпи в открития хамбар.

— Е, как върви? — попита Уинтърсоул, като помогна на новия си инструктор по бойни изкуства да прибере татамитата.

— Почти както предположихте — отвърна Лайтстоун с крива усмивка. — Единствените, които имат някакви възможности, са двете момчета. Останалите ще бъдат късметлии, ако преминат през цялото обучение, без да направят няколко курса до спешно отделение.

— Големи некадърници са — изруга Уинтърсоул.

— Знаеш ли, наистина не разбирам — промърмори Лайтстоун.

— Какво?

— Каза, че тези хора планират да се изправят някой ден срещу федералните. Това е шега, нали?

— Смяташ, че не могат да устискат? — Бегла усмивка се появи върху устните на Уинтърсоул.

— Да устискат? — захили се Лайтстоун. — Вероятно няма да устискат дори срещу група канцеларски плъхове. А ако се изправят срещу екип федерални агенти или дори ченгета от щатската полиция, дори няма да бъде забавно. Ако ме питаш, нещо като самоубийство.

— Тогава може би наистина трябва да им отворим малко очите за реалния свят — предложи Уинтърсоул.

Хенри Лайтстоун се вторачи в новия си работодател.

— Предполагам, че имаш нещо предвид?

— За тази вечер съм планирал интересно бойно упражнение — обясни Уинтърсоул. — Нещо, което аз и приятелите ми измислихме, за да може тези хора малко по-добре да усетят действителността. Малко е сложно и вероятно ще ни трябва помощ за диверсионните действия в тила. Така че, ако си свободен тази вечер…

— Е?

— Но ако имаш други планове… — подсмихна се Уинтърсоул.

— Може пък да се заинтересуваш от възнаграждението, което работодателят дава на всеки инструктор, който участва. То е хиляда долара.

— Хиляда долара? — Лайтстоун замига. — Какво трябва да направя? Да застрелям няколко от онези клоуни?

Уинтърсоул се захили.

— Всъщност не чак толкова жестоко, но пък почти толкова поучително.

— Да не ги раняваме, а само да изгоним дявола, вселил се в тях?

— Нещо такова.

— Хиляда долара за една нощ? — заколеба се Лайтстоун, напомняйки си, че трябва да изиграе добре ролята си. Хиляда долара бяха дяволски много пари за човек без работа, който току-що е похарчил доста, за да си купи мотор.

— Всъщност само пет или шест часа, максимум. Планирам да започнем точно в 21,00 и да свършим в 2,00 през нощта. Плащане в брой, на място само ако всичко приключи добре — добави Уинтърсоул.

Лайтстоун се усмихна.

— Къде и в колко часа да бъда?

— Чакай на входа на тренировъчната база… да кажем в 20,00. Учението включва безшумно движение в тъмното, прикриване, после изведнъж всички ще изскочим отнякъде, за да поразмътим мозъците им, този сорт неща. Ние ще те търсим, а ти ще трябва да извадиш тихо от строя няколко от тях. Нещо като психически тормоз. Да ги накараме малко да се поизпотят, когато приятелите им започнат да изчезват, без те да разберат защо. Използвал ли си прибор за нощно виждане?

Лайтстоун поклати глава.

— Няма да се затрудниш. Новите модели наистина се използват лесно. Обуй добри ботуши — високи, затворени, тъй като по терена има много камъни и дупки. Вземи си вълнени чорапи, ръкавици и топло яке. Ние ще ти дадем всичко друго.

— Защо имам странното усещане, че съм вербуван? Уинтърсоул се усмихна.

— От Бригадата или от нас?

— Като се позамисля, смятам, че дяволски по-безопасно е да работя с вас. Особено ако тези типове от Избраната бригада наистина имат сериозни намерения да премерят силите си с федералните.

— О, сериозни са. Няма съмнение. Въпросът е дали ще успеят да покажат нещо сносно. Ето какво ще разберем тази нощ.

— Не звучиш много оптимистично.

Уинтърсоул сви рамене.

— Стара военна игра, Хенри. Правиш най-доброто, което можеш, с каквото са ти дали. Понякога най-доброто, което можеш да направиш, е да загубиш с достойнство.

— Е, каквато и да е тази игра, определено я очаквам. Особено финала с парите — усмихна се лъчезарно Лайтстоун. — Осем вечерта, входа на тренировъчната база. — Той махна с ръка и се отдалечи по пътя.

— Радвам се, че така го чувстваш, Хенри — прошепна главен сержант Аран Уинтърсоул, като го наблюдаваше да потъва в околната гора. — И аз я очаквам.

47.

Лайтстоун си пробиваше път в мрака между стволовете на високи вековни дървета, прескачаше плитките потоци, изкачи се по стръмния склон, после се спусна до края на откритото поле, като спираше след около всеки сто метра, за да свери компаса си.

Спря за миг, да си поеме дъх, събра пръсти над китката си и провери светещите стрелки на часовника.

„Седем и пет. По дяволите.“ Беше му отнело много повече време, отколкото очакваше, защото се наложи да избере обиколен път и да се връща по дирите си, за да спази рутинните предпазни мерки срещу проследяване. Не искаше да си го признае, но чевръстите млади типове, които работеха за сержанта с бледосивите очи, го плашеха.

„Дори сега може да са някъде около мен — помисли си Лайтстоун — и пак да не ги усетя.“ За момент го изкуши мисълта да се върне и да се качи на мотоциклета си. Много примамливо, но не го напускаше чувството, че тези шест много здрави и уверени младежи и техният зловещ лидер нямаше да се поколебаят да унищожат всеки случайно изпречил се на пътя им.

„Включително и няколко федерални агенти“ — напрегнато си помисли той.

По-рано този следобед през почивката на тренировката по ръкопашен бой Лайтстоун видя отдалеч на стрелковия полигон как двама от хората на Уинтърсоул стрелят по движещи се мишени с автомати М-16. Направиха го с хореографска прецизност и смъртоносна точност, която говореше за многобройни часове, прекарани на полосата. Единият се придвижи, другият го покри, първият стреля, вторият го покри… Напредваха и изпращаха кратки смъртоносни откоси във всяка мишена, появила се пред погледа им.

„Господи, нямаме шанс, ако всичките са толкова добри… А няма абсолютно никаква причина да мисля, че не са“ — напомни си Лайтстоун.

Това, заедно с измъчващото го чувство, че някой им е скроил капан, тласкаше напред Хенри Лайтстоун въпреки умората. Трябваше да разкаже за подозренията си на своя екип колкото е възможно по-скоро.

След последното си безсмислено спиране, за да се ослуша за подозрителни звуци сред цвърченето на стотиците жизнерадостни шурци, той се промъкна в тъмното покрай стената на склада и почука леко с кокалчетата на ръката върху металната врата. Три бързи двойни удара.

Песента на щурците изведнъж спря.

— Аз съм — прошепна той, после бързо се мушна вътре и изчака до стената, докато чу да се затваря вратата.

Минаха няколко минути, докато Лайтстоун успее да настрои зрението си. После той замига изненадано.

— Момчета, какво, по дяволите, правите тук? — попита той, като огледа купчините накъсани парченца тиксо, които покриваха почти целия под на склада.

— Не питай — предупреди го Дуайт Стоунър, като облегна пушкатапомпа върху наетата кола на екипа. — Тази вечер шефът наистина е в шибано настроение.

— Е, тогава, по дяволите, момчета, какво сте направили с онези терариуми? — Лайтстоун обхвана с поглед наредените стъклени контейнери, сега закичени със стотици неравни парчета, късчета и ивички тиксо. — И с всичкия този лед?

Всички пластмасови басейни бяха пълни с почти разтопен лед, разтекъл се на локви и по пода на склада.

— И за това не бива да питаш — предупреди го Стоунър.

Хорът на щурците отново подхвана песента си, която постепенно се засили до доста дразнещо ниво.

— Следващия път, ако въобще ни възложат повече някаква операция — съобщи злобно Пакстън, — аз лично ще се заема със сексапилната вещица, пантерата и цялата банда военни идиоти. Останалите ще поемете всички змии, паяци и крокодили… и проклетите щурци.

— Малко е нервен, щото трябваше да свалим пак капаците на всички терариуми, за да поставим вътре лампичките, след като вече ги бяхме залепили с тиксото — весело обясни Томас Уошак. — Опитахме

се отново да ги замразим, колкото може по-скоро, така че нищо да не изскочи, но предполагам, че студът въобще не притеснява щурците, щото все пак повечето от тях се измъкнаха. После няколко змии почти се изплъзнаха и една за малко да ухапе Лари… И три крокодила избягаха, когато той падна в басейна им… И накрая свършихме тиксото, а повече няма никъде в целия град, така че…

— Добре ли си, Лари? — предпазливо попита Лайтстоун. — Някакви проблеми със стреса, нуждата от сън, фобия от щурци, нещо такова?

— Мамка му! Екстра съм. Само не ми говори повече за проклетите гадинки… Казвай какво става?

Нови три двойни почуквания върху вратата прекъснаха Лайтстоун. Той бързо изгаси светлината в неочаквано утихналия склад, после предпазливо отвори вратата, докато останалите трима агенти стояха с насочени за стрелба оръжия.

Смаяните Боби ла Грейндж и Майк Такахара влязоха в склада и заоглеждаха бедствието наоколо.

— Какво, по дяволите… — понечи да пита Боби ла Грейндж, когато Лайтстоун го прекъсна.

— Дори не питай! По-добре кажи, разкара ли Сюзан?

— Тя е добре — усмихна се бившият детектив от отдел „Убийства“. — Отпратих я с няколко познати ченгета на сафари. Взе си пушката, въдицата и замина с превъзходните си телохранители.

— А ти какво правиш тук?

Бившият детектив от отдел „Убийства“ сви рамене.

— Сюзан не се нуждае от мен, за да й закачам стръвта на куката… Та предположих, че вие, момчета, може да имате нужда от помощ, за да разграничите добрите от лошите. — Студен блясък трепна във веселите очи на Боби ла Грейндж. — Случайно се натъкнах на Стоунър и предложих вместо него да поема наблюдението на екип „Чарли“. Но виждам, че май ще е по-разумно да помогна на Лари тук. — Той огледа още веднъж склада.

— Какво прави сега екип „Чарли“? — попита Лайтстоун, когато всички седнаха на сгъваемите столове, които Дуайт Стоунър разгъна и подреди в кръг.

— Не успях да видя много — докладва Ла Грейндж. — Веднага след шест часа всички се събраха в стаята на водача на екипа в мотела.

Помотах се наоколо, но нищо повече не се случи. В седем се свързах с Майк и тръгнахме насам. Ако някой друг ги е наблюдавал, със сигурност не съм го забелязал.

— Нито пък аз — добави Майк Такахара. — Но засякох нещо със скенера, което може да обясни…

— Една минутка, Майк — прекъсна го Лари Пакстън, познатият им безмилостен тон се беше възвърнал. — Да чуем първо за новата работа на Хенри.

Лайтстоун им разказа за действията си през последните три дни в странноприемницата „Смъртоносен огън“ и тренировъчната база на Избраната бригада.

— Къде по-точно е тази тренировъчна база? — попита Ла Грейндж, когато Лайтстоун приключи.

— По права линия на около километър и половина северозападно оттук — обясни Лайтстоун пътя, по който беше стигнал до склада. — Има някаква почти обрасла пътечка, но много лесно може да се заблудиш, ако нямаш компас или карта.

— Ще успееш ли да откриеш обратно пътя до мотора си? — усъмни се Такахара.

— Аха, със сигурност, но вероятно ще ми отнеме малко по-вечко време. — Лайтстоун погледна към часовника си. — Всъщност трябва вече да тръгвам, ако искам да се върна в базата до осем за това нощно учение.

— Хиляда долара за една нощ игра на гоненица в гората с група самоуверени откачалки, настроени срещу правителството? — измърмори Лари Пакстън. — Тези задници кроят нещо, което не очакваме. Въпросът е какво?

— Всъщност мисля, че знам отговора. — Коментарът на Майк Такахара накара всички погледи моментално да се извърнат към него. — Мисля, че се опитват да примамят екип „Чарли“, като използват Богс за стръв.

— Какво? — отекнаха едновременно и петте гласа.

— По-рано тази вечер успях да подслушам телефонните разговори на екип „Чарли“.

— Хей, една минутка — каза Боби ла Грейндж. — Нали ми каза, че всички използвате кодирани клетъчни телефони.

— Е, така е. — Майк Такахара сви рамене.

— Как тогава…

— Ами успяхме да се доберем до защитния код на екип „Чарли“, когато бяхме в Глинко преди няколко седмици — обясни техническият агент.

— Така разбрахме за тайните им планове да скрият Донато и Грийн на тавана и под кой камък до септичната яма Марашенко скри пистолета си — весело добави Томас Уошак.

— Естествено, това не се появи в доклада ни за тренировката — добави Дуайт Стоунър, за да може Боби ла Грейндж да схване.

— Малко несъответствие. Не си заслужаваше да безпокоим шефовете за това — презрително завърши Лари Пакстън и пак се обърна към Такахара. — Каква е тази работа с Богс?

— Екип „Чарли“ се опитва да участва в незаконен лов в Националния резерват „Уинтгейт“, като използват някой от членовете на Избраната бригада. Така ли е?

И петте глави кимнаха.

— Е, според разговора между Донато и Райли, който подслушах, един от местните, с когото контактуват, е казал на Донато, че ловът е определен за тази вечер. И да не се тревожи, че местният агент може да провали играта им, защото знаели точно къде ще бъде Уилбър Богс тази нощ.

— И къде? — остро попита Лари Пакстън.

Такахара сви рамене.

— Не можах да разбера точно, но агентите от екип „Чарли“ смятат, че Избраната бригада е организирала залавянето на Богс — очевидно след като е излязъл от болницата — и ще го крият, докато организират съд срещу него.

— За какво?

— Кой знае… Защото е федерален служител. Представя властите. Пречи на местните бракониери на елени. Нещо такова.

— По дяволите, какъв е смисълът? — запита Пакстън.

— Хей, аз само подслушвах разговора. Не съм специалист по психоанализи.

— И какво ще прави екип „Чарли“? Ще съобщят на Халахан и той ще ни изпрати като подкрепление? — попита Дуайт Стоунър с надежда.

— Не мисля — поклати глава Такахара. — Изглежда, те дори нямат представа, че сме тук. Останах с впечатлението, че са решили да се правят на герои.

— О, по дяволите! — съобщи на глас лидерът на екип „Браво“ това, което всички си мислеха.

— Трябва да им се обадим. Веднага — категорично заяви Хенри Лайтстоун. — Не ми пука какво е наредил Халахан. Вероятно си мислят, че си имат работа с група некомпетентни загубеняци, но от това, което видях и чух, ще се напъхат точно в гнездото на бивши армейски рейнджъри.

— Ако допуснем, че тези бивши рейнджъри не са част от плана — напомни Лари Пакстън.

— Ако са, ще е страхотно. Не ми пука, че ще изглеждаме като идиоти. — Лайтстоун с безразличие сви рамене. — Но ако съм прав и това нощно учение е само за да вкарат екип „Чарли“ в капана, ще ги спипат дяволски бързо.

— И теб, Хенри — напомни Боби ла Грейндж на бившия си партньор.

— Ще се тревожа по-късно за това. — Хенри Лайтстоун се вторачи в Пакстън. — Трябва да им се обадим, Лари. Веднага.

Лари Пакстън се поколеба за кратко, после кимна на Такахара, който незабавно се протегна към клетъчния телефон и набра номера.

Цели тридесет секунди всички се взираха в техническия агент, който накрая сви телефона и поклати глава.

— Никой не отговаря. Вероятно са оставили клетъчните си телефони в хотела.

— Значи вече са тръгнали. — Хенри Лайтстоун гледаше поразено.

— Правят това, което сме ги учили — изръмжа Дуайт Стоунър.

— Излизат по-рано, за да огледат района.

— Райли и Донато казаха ли какво възнамеряват да правят? — попита с надежда Лайтстоун.

Такахара мълчаливо поклати глава.

— Въобще споменаха ли нещо за базата на Избраната бригада?

Техническият агент пак кимна отрицателно и вдигна ръце в безпомощен жест.

— Най-вероятно ще се срещнат с водачите си за незаконния лов някъде в покрайнините на резервата, Хенри — заяви Боби ла Грейндж. — Но това буквално означава стотици километри. И да не забравяме, че цялото това нощно учение може да е измама — просто за да заблудят и теб.

— Трябва да се обадим на Халахан, да му обясним накратко ситуацията, да поискаме помощ. — Дуайт Стоунър сви рамене. — ФБР, ЦРУ, някой с малко по-сериозно оръжие.

Лайтстоун погледна към часовника си.

— Вече е осем без петнадесет, трябва да тръгвам за базата.

Между другото Уинтърсоул замисляше да изведе всички оттам и каквото и да се случи, може да стане навсякъде.

— Едно е сигурно — бавно каза Лари Пакстън. — Не можем да оставим нашите да влязат в капана съвсем заслепени. Най-малкото трябва да се опитаме да подразним копелетата.

— Проблемът е, че — Боби ла Грейндж бавно измъкна от кобура стария си пистолет 45-и калибър и го огледа тъжно, — ако се опитаме да се изправим сами срещу екип отчаяни рейнджъри с автомати М-16, наистина можем да го отнесем.

— Е, пак ще се повторя — тихо измърмори Лайтстоун. — Кой казва, че трябва да играем честно.

48.

Хенри Лайтстоун се съсредоточи, докато инструкторът му, затруднен от бинтованата си ръка, демонстрираше как да закрепи здраво очилата за нощно виждане, да ги настрои и да получи почти перфектна видимост.

„Невероятно!“ — помисли той, удивен от подобрението в последния модел прибор за нощно виждане. В сравнение със светлозелените образи в предишните модели, които Лайтстоун познаваше, образите в тези нови очила вече бяха многоцветни и с почти идеална яснота.

Правейки се, че изпробва прибора, Лайтстоун изви тялото си на 180 градуса. Веднага забеляза други двама от екипа на главен сержант Аран Уинтърсоул между дърветата на около двадесет метра от основната група.

Тръпки пропълзяха по гърба му, когато видя, че тези мъже държаха автомати със заглушители и оптически мерници за нощно виждане — пълен контраст със стандартните 9-милиметрови пистолети „Берета“, които носеха петимата от Бригадата, отрупани около него. В допълнение всичките рейнджъри бяха облечени с камуфлажни якета и бронирани жилетки. Половин дузина осколъчни гранати се висеха на гайки по якетата на Уинтърсоул и другите трима мъже, прикрепени с някаква залепваща лента на нивото на кръста. И другите двама инструктори носеха такива якета с гайки, но нямаха гранати.

„Двама плюс пет е равно на седем“ — каза си Лайтстоун. — Същите, които забеляза да наблюдават екип „Чарли“. И всичките готови да убиват. Въпреки ужасяващата гледка на екипираните с прибори за нощно виждане стрелци, скрити в близката гора, Лайтстоун почувства облекчение. Значи екип „Чарли“ беше набелязаната мишена на това нощно учение, защото то щеше да се проведе по границите на близкия национален резерват „Уинтгейт“… Освен, разбира се —

напомни си Лайтстоун, — ако Уинтърсоул не пазеше в резерва други изненади.

„Е, във всеки случай екип «Чарли» нямаше да бъде сам. Дали щеше да им хареса или не — усмихна се вътрешно Лайтстоун, — но по-опитните и обучени членове на екип «Браво» щяха да ги покриват. Не че ще успеем много да им помогнем, ако нещата не станат по нашия начин…“ Лайтстоун отново насочи вниманието си към своя придружител.

— Удобно ли ги чувстваш? — запита младият войник.

— Страхотни са — призна Лайтстоун. — Сякаш се разхождам на дневна светлина.

— Точно това е идеята — засмя се младежът. — Слушалките са отделени от очилата, така че ако се наложи да свалиш очилата, ще продължаваш да ни чуваш. Микрофонът под яката ти е автосензорен, може едновременно да говориш и да слушаш. Опитай се само да не прекъсваш някой друг, освен ако не е наложително. Всичко ли е ясно?

Хенри кимна.

— Добре. — Младежът извади нещо от кутията зад него. — Ще ти помогна да я облечеш?

— Какво е това?

— Бронирана жилетка.

— По дяволите, за какво ми е? — попита Лайтстоун, когато младият войник здраво привърза коланите от велкро около раменете, гърдите и кръста му.

— Не ти ли каза сержантът?

— Какво да ми каже? — Лайтстоун се извъртя, за да погледне водача на екипа, който незабелязано се бе приближил.

— За да ни стане малко по-интересно тази вечер, нашите противници ще стрелят с истински патрони.

— Какво?

— Не се тревожи — обади се главен сержант Аран Уинтърсоул.

— Те не могат да улучат нищо и на дневна светлина от двадесет метра. А сега ще се препъват в гората почти заслепени от първата зашеметяваща граната. Само стой ниско, запази самообладание и не сваляй очилата… Някога хвърлял ли си граната?

— Виждал съм как го правят по филмите — мрачно отвърна Лайтстоун.

Уинтърсоул се захили.

— Същите движения. Но ако свършиш добре своята работа — да ги издебнеш, да ги повалиш и после да ги вържеш здраво, — няма да се нуждаеш от никакви гранати. Е, за всеки случай, ако те спипат на открито, просто я измъкни от жилетката, задръж лостчето с двата пръста на ръката, с която ще хвърляш. Ето така. — Той демонстрира с граната от собствената си жилетка. — После издърпай щифта с другата ръка и я хвърли.

— Страхотно — измърмори Лайтстоун.

— Запомни — предупреди го Уинтърсоул. — Имаш около две и половина секунди, след като си издърпал щифта, преди да гръмне, затова мятай и залягай. Иначе ще ти пръсне задника.

Уинтърсоул се огледа за членовете на екипа си.

— Още нещо. Бях помолен от лидерите на Бригадата една от техните жени да участва в ученето. Не искам да бъде ранена, затова предлагам да я оставим на експерта ни по бойни изкуства.

— Внимавай за топките си, приятелю — захили се един от войниците, но усмивката му моментално замръзна, когато Уинтърсоул го изгледа.

— Някакви въпроси? — запита зловещият лидер на екипа.

— Аха, няколко — спокойно отговори Лайтстоун.

— Тогава ела с мен — нареди Уинтърсоул, а останалите от екипа му се пръснаха в гората. — Ще видя какво мога да ти обясня, преди да се появят твоите противници.

Четиридесет и пет минути по-късно, залегнал в прикритието си в определената зона за действие, Хенри Лайтстоун забеляза първите признаци на движение.

Петнадесет минути след това, като чувстваше и облекчение, и нарастваща тревога, той беше открил всички освен един.

Райли и Грийн на място, в далечината. Дабълю от другата, по-близката страна. Което означаваше, че Донато и Либранди ще са „ловците“.

Той извъртя бавно глава и претърси още веднъж целия външен периметър на зоната за действие.

Никакви фигури. И никакви движения.

И така, къде си, дива котко?

Той започна отново да оглежда, защото много добре знаеше, че Райли нямаше да позволи на най-непостоянната си и непредсказуема агентка да се отдалечи много от погледа му. Но изведнъж два яркочервени проблясъка в ъгъла на полезрението му го накараха рязко да извърне глава, за да открие източника.

Хенри веднага забеляза специалните агенти Гюс Донато и Марк Либранди да стоят в сечището, всеки с ловна пушка и фенер в ръце.

Минути по-късно за втори път червени светлинни сигнали от фенерчето в ръката на Донато прорязаха тъмнината и от далечния край на сечището моментално отговориха подобни проблясъци.

Докато Лайтстоун ги наблюдаваше, две фигури, облечени с военни якета, окичени с гранати, навлязоха в сечището. Те носеха фенери, лъчите им ритмично се поклащаха в очилата за нощно виждане на Хенри. Четиримата мъже застанаха един до друг, разговаряха не повече от тридесет секунди, когато в слушалката на Лайтстоун познатият глас на Уинтърсоул прошепна.

— Добре, унищожи ги, сега!

Лайтстоун успя да види само за миг как четирите отдалечени фигури изведнъж се превръщат в две вкопчени, борещи се двойки, когато три силни яркозелени експлозии изригнаха в зоната на действие и три тела полетяха във въздуха. Тъкмо беше започнал да се надига на колене, за да се измъкне от прикритието си, когато първите куршуми засвистяха над главата му.

Специален агент Наташа Марашенко продължаваше да напредва срещу него, като държеше стария модел прибор за нощно виждане пред лявото си око с една ръка и стреляше с полуавтоматичния си „Смит и Уесън“ с другата. Лайтстоун скочи, изрита пистолета от ръката й и после я блъсна с рамо в стомаха и двамата се строполиха върху каменистата земя.

Единствено фактът, че й изкара въздуха, спаси Хенри Лайтстоун от сериозно нараняване в тези първи няколко секунди, когато — без да може да я успокои и предупреди заради микрофона, прикрепен на яката му, — Наташа Марашенко риташе, хапеше, удряше, дращеше и се бореше за живота си.

Все пак той успя да блокира ръцете й, изви дясната зад гърба й, приклещи със своята дясна ръка главата й и силно притисна сънната й

артерия… И тогава със сигурност усети, че ударът, който жената му нанесе с лакът, спука едното му ребро.

Едва няколко много дълги минути по-късно Лайтстоун усети, че тя се отпуска в ръцете му… Точно когато Уинтърсоул и един от войниците му побягнаха към тях.

— Оставете… я… на… мен — задъхваше се Лайтстоун.

— Хей, човече, предупредих те — прошепна войникът, когато коленичи и издърпа отпуснатото тяло на Марашенко.

— Тя… добре… ли е? — произнесе с мъка Лайтстоун.

Главен сержант Уинтърсоул бързо коленичи и допря два пръста до гърлото на младата жена.

— Има пулс. Добре е — съобщи той, после направи знак на войника бързо да я върже.

После се наведе над Лайтстоун.

— Ти добре ли си? — попита равнодушно водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника.

— И това е една от жените в Бригадата? — процеди Лайтстоун, като се надяваше гласът му да прозвучи раздразнено и недоверчиво.

— Точно така.

— Тогава си връщам всички думи за деликатните задници на тези хора — извини се Лайтстоун, след като Уинтърсоул го издърпа на нестабилните му крака и му помогна да нагласи очилата за нощно виждане. — Кажи на тези типове от Бригадата да си стоят вкъщи и да изпратят жените си да се бият вместо тях. Тогава проклетото правителство няма шанс.

Малко след полунощ в онзи вторник, докато рейнджърите на Уинтърсоул здраво завързваха зашеметените, мятащи се и със запушени уста агенти от екип „Чарли“ в подземния им затвор, а членовете на Избраната бригада се взираха със страхопочитание в новите си пленници и оживено обсъждаха дългоочаквания съд, главен сержант Аран Уинтърсоул се изкачи по тясната пътека до скалистия склон с изглед към тренировъчната база на Бригадата, където го очакваше подполковник Джон Ръстман.

— Как мина? — попита офицерът.

— Доста гладко. Между другото онази малка кучка — ехидно се захили Уинтърсоул — за малко да осакати новия ни инструктор по ръкопашен бой, преди той да успее да я задуши.

— Няма ли други ранени?

— Само няколко порязвания и натъртвания. Нищо сериозно.

— Отлично — доволно кимна Ръстман. — Сега остава да идентифицираме и отделим Лайтстоун и да им сковем съдебната трибуна… Те ще използват онзи стар хамбар, нали?

Уинтърсоул кимна.

— Добре. После заложи експлозивите и се обади на пресата — завърши Ръстман с доволна усмивка на мургавото лице.

— Е, има още един проблем, сър.

— Какъв?

— Агент Лайтстоун. Все още не знаем как изглежда.

Подполковник Ръстман известно време мълча замислено.

— Кажи ми, сержант — накрая заговори той. — Нали държите все още на сигурно място агент Богс?

— Тъй вярно, сър.

— Дали пък Уилбър Богс няма да разпознае специален агент Лайтстоун?

Уинтърсоул сви рамене.

— Да, сър, предполагам, че ще го разпознае.

— Е, тогава, защо не го попитате?

49.

Съзнанието на Саймън Уотли се върна във формата на болка.

Силна, пулсираща, но явно течността, капеща от венозната банка, овладяваше болката, така че единственото му желание беше да продължава да лежи върху болничното легло и вливащите се във вените му успокояващи лекарства да направят своите чудеса за почти разбитата му нервна система.

Но нещо дразнеше успокоения мозък на Саймън Уотли и продължаваше да приковава вниманието му.

Нещо за полет със самолет.

И за среща.

И някакви писма, с които трябваше да направи… Какво?… Има време.

Не, не няма.

Късно е.

Очите на Саймън Уотли се разшириха…

О, господи. Къде съм?

Изведнъж отговорът се превърна във взрив от агонизираща болка, която полетя към дъното на очните му ябълки и после рикошира няколко пъти в центъра на мозъка му.

Силният, сърцераздирателен стон привлече вниманието на една от медицинските сестри на етажа.

— Здравей, шампионе, как се справяме тази сутрин? — прошепна тя с професионално любезен и загрижен глас, като механично посегна и измери пулса му.

Сутрин? Благодаря ти, господи. Може би не е много късно. Той се опита да прошепне въпроса си, но устните и езикът просто отказваха да му се подчинят.

— Какво каза, скъпи? — Медицинската сестра наведе главата си до бинтованото лице на Саймън Уотли.

Опита пак, но когато се насили да прекара въздух през гласните си струни, нова силна болка прониза мозъка му.

— Колко е часът?

Медицинската сестра погледна часовника си.

— Пет и половина.

„Пет и тридесет… В колко часа трябваше да съм там? Единадесет сутринта? — Уотли се отпусна облекчено на леглото. — Благодаря ти, господи. Много време имам, за да се обадя на Смолсрийд, да му кажа… една минута. Пет и тридесет? Как може? Беше седем и четиридесет и пет, когато…“ — Сестра? — отново се обади с дрезгав глас.

— Да, скъпи?

— Сигурна… ли си… че е пет и тридесет? — Изговарянето на думите причиняваше силна болка в устата му, но той трябваше да знае.

Сестрата пак погледна часовника си.

— Пет и тридесет и две сутринта, ако трябва да бъда точна, и както се предполага, е един доста хубав вторник.

„Вторник?

Не, не може да бъде. Днес е понеделник. Трябва да е понеделник сутринта.“ Саймън Уотли почувства, че гърдите му се стягат от страх и болка.

„Какво се е случило? Слязох от самолета на летище «Дълес» в седем и четиридесет и пет. Това си спомням. Ужасното пътуване. Проклетите деца. Смърдящите тоалетни… Твърде уморен бях, за да прочета писмата от пощенската кутия. Качих се в таксито. Потеглих за хотела и… всичко се обърна с главата надолу…“ Катастрофа.

О, господи, не.

— Сестро, подайте ми телефон!

Той си мислеше, че крещи, но всъщност едва пръскаше слюнка през болезнено пресъхналите си устни и празнината от избитите зъби.

Медицинската сестра утешително постави ръка върху челото на Саймън Уотли.

— Спокойно, сладурче. Не се опитвай да говориш.

— Искам телефон!

Отново някакво ломотене, но този път тя чу думата „телефон“.

— Слушай — опитваше се да го успокои медицинската сестра, — ти само почивай. Наистина не мисля, че все още можеш да разговаряш с някого.

— Моля ви! — Той умоляваше със зачервените си очи, използвайки всяка частица от силата, която можеше да събере, за да говори ясно с изранените си устни. — Нуждая се от телефон. Веднага! Моля ви!

На запад, при три часа разлика, друг сериозно ранен мъж изживяваше подобни трудности в общуването си с хората. Но в този случай провалът на общуването не се дължеше на неразбиране.

Специален агент Уилбър Богс знаеше какво точно иска да разбере младият мъж.

И младият рейнджър Едно-шест, който седеше на стола пред него, знаеше точно какво мисли за упоритите му въпроси раненият федерален агентприродозащитник. Но Богс беше възпрепятстван да коментира, защото сега имаше широка лента през устата.

Всъщност единствено многобройните ленти тиксо около мускулестите ръце и крака удържаха за стола напълно вбесения Богс и му пречеха да демонстрира отношението си към детайлите, за които го разпитваше младежът.

Но задържащите го лепенки не попречиха на разярения и изтощен агентприродозащитник да удари с чело лицето на първия си мъчител и да разбие носа му. Което накара младежа да си отмъсти с жесток удар в лицето му точно когато главен сержант Аран Уинтърсоул влезе в малката барака.

Уинтърсоул незабавно нареди на разярения и кървящ войник да излезе навън, като го замени с Едно-четири — инструктора с гипсираната китка — със заповедта на изкопчи информацията от Богс с всички необходими методи.

След още два часа се разбра, че Богс няма намерение да говори, и тогава разяреният млад войник се отказа от заплахите, удари с гипсираната си ръка Богс в лицето… и после смаза с клещи десния малък пръст на федералния агент. Но за пълно учудване на младия рейнджър, това само заинати упоритя агент.

„Не биваше да включваме жената — помисли си Едно-четири, поглеждайки към силната млада жена със запушена уста, която продължаваше да се опитва да скъса примките и да се освободи. — Тя е проклета колкото него, ако не и по-проклета. И това, че имаме двама идентифицирани агенти, също с нищо не ни помага. Те само го

насъскват.“ Но той нямаше да изрази на глас мнението си. Най-малкото пред главен сержант Аран Уинтърсоул.

Въздишайки, Едно-четири се подготви за следващата фаза, което означаваше, че щеше направи същото с десния малък пръст на младата жена, ако Богс не проговори. Неочаквано в бараката влезе друг човек.

— Някой тук да знае къде мога да намеря сержант… Хей, какво става? — провикна се Хенри Лайтстоун от вратата.

— Защо си тук? — попита младият инструктор. — Нали трябва да си с Бригадата.

Младежът скочи от стола и застана нащрек, защото Уинтърсоул много ясно беше казал, че новият му заместник трябва да провежда тренировъчни упражнения с Избраната бригада, а и не бяха му се доверили за тайните аспекти на мисията.

Но преди Едно-четири да успее да направи или каже нещо друго, главен сержант Аран Уинтърсоул го прекъсна:

— Всичко е наред, Дейвид — успокои го той, като застана зад Лайтстоун. — Хайде, влизай. — Той се протегна и затвори вратата на бараката.

Няколко минути Хенри Лайтстоун се взира в четирите тела, вързани за столовете, преди накрая да проговори:

— Да не съм прекъснал някоя част от ученето?

Уинтърсоул се поколеба за миг, като че ли не беше съвсем сигурен как да изиграе ситуацията. Но после продължи с учудващо спокоен и контролиран глас:

— Имаме интересен проблем, Хенри. Изглежда, че някаква съседна конкурентна полувоенна група не споделя възгледите на Избраната бригада. И вместо да се споразумеем за различията, тази друга група изпратила трима от членовете си да проникнат в Бригадата и да наблюдават действията й.

— Не спомена ли, че жената е от Избраната бригада. — Лайтстоун внимателно разтри наболяващите го ребра, като гледаше Наташа Марашенко право в очите, които се изцъклиха над лепенката върху устата й, когато го разпозна.

— Така се предполагаше. Но беше тъмно и не бяхме сигурни, докато тази сутрин не открихме онази жена от Бригадата завързана навън в храстите.

— Не ми прилича много на шпионка — отбеляза Лайтстоун, като си заслужи яростния поглед от пленничката, агент от екип „Чарли“.

— Доколкото мога да преценя, никой от тях не прилича на федерален агентприродозащитник — отбеляза Уинтърсоул.

Лайтстоун примигна.

— Федерални агентиприродозащитници?

— Това е тяхната версия, въпреки че и четиримата очевидно са забравили да вземат значките си. А, и между другото, твърдят, че сме арестувани.

— За това, че провеждаме тренировъчни упражнения?

— Очевидно изпълнихме ролите си прекалено реалистично за вкуса им — усмихна се Уинтърсоул.

— Не разбирам. — Хенри Лайтстоун изигра съвършено объркване. — Тези от конкурентната военна група се опитват да проникнат в Избраната бригада и се представят за федерални агентиприродозащитници? Какво, по дяволите, ги е накарало да го направят? Искам да кажа, как те… Хей, момент, не каза ли трима?

Уинтърсоул кимна рязко с глава.

— Според нашите информатори, старият глупак на оня стол се опитвал да внедри няколко души в Избраната бригада по време на учението ни тази вечер. Жената до него — онази, която ти плени — и другите двама предполагаеми федерални агенти — усмихна се отново Уинтърсоул. — И някой от тези двамата трябва да се казва Лайтстоун.

Хенри Лайтстоун усети студени тръпки да пропълзяват по гърба му, но си наложи да остане спокоен и равнодушен.

— Допускам, че затова лидерите на Бригадата искат да идентифицират този трети агент, проникнал в тила им — продължи Уинтърсоул. — Имаме само грубото описание — мъж, бял, един и осемдесет висок. Двама от тези повече или по-малко отговарят, но никой не иска да ни сътрудничи. Нима не е късмет, че точно в този момент се появи ти.

— Аз? — Лайтстоун повдигна любопитно глава, като вече обмисляше как да скочи срещу Уинтърсоул и ранения млад инструктор по бойни изкуства, чиято дясна ръка представляваше за нещастие много твърд предмет.

Уинтърсоул кимна.

— Който разпознае Лайтстоун, получава пет хиляди долара. Разпитваме тези двамата през последните два часа, но не стигнахме доникъде… Мислех си дали не искаш да спечелиш тези пари.

— Пет хилядарки просто за да открия кой от тези типове се казва Лайтстоун? — Замечтан израз се появи на лицето на Хенри Лайтстоун. Четиримата пленени агенти — всеки по съвсем различни причини — не преставаха да го гледат втренчено.

— Точно така.

Хенри Лайтстоун сви рамене.

— Да ви кажа истината, не ми се слуша женско хленчене. — Той кимна с глава към Наташа Марашенко. — А и другите двама не приличат на типове, които ще ни сътрудничат. Но ако мога да се занимая с този стар глупак за около час — добави той, като се приближи и махна лепенката от устата на Уилбър Богс, — мисля, че ще го накарам да проговори.

Свирепа кървава усмивка се появи на устните на Богс. Той вдигна поглед към Лайтстоун и каза с изтощен, но ясен глас:

— Не мисля, задник такъв.

50.

Точно в 5,44 сутринта, източно време, онзи вторник, най-после телефонното обаждане на Саймън Уотли беше прехвърлено в апартамента на Реджис Джей Смолсрийд в Джорджтаун.

След по-малко от час и половина Уотли осъзна, че го качват на по-горен етаж с асансьора иго вкарват в огромна, слабо осветена стая в специалното отделение на болницата „Феърфакс“, запазено за богати и влиятелни личности, които се криеха заради своите приемливи или неприемливи за обществото болести, произтичащи от екстравагантния им живот.

Лежащият Саймън ясно различи лицата на конгресмена Смолсрийд и Сам Тисбъри.

— Здравей, Саймън, как се чувстваш? — попита Тисбъри.

Уотли се опита да проговори нещо през напуканите си устни, докато Смолсрийд се обясняваше с болничния служител.

— Тук са личните вещи на господин Уотли — обясни младият санитар и подаде на конгресмена огромен найлонов плик.

— Благодаря. Ние ще се погрижим за всичко. — Смолсрийд подбутваше младежа към вратата.

— И моля ви, никой да не ни безпокои през следващия час!

— Но…

— Ще ви извикаме, ако Саймън се нуждае от нещо — усмихна се Смолсрийд, после тръшна вратата под носа на санитаря. След това той издърпа всички пердета и изгаси осветлението, като остави само една слаба нощна лампа, докато Сам Тисбъри изтърсваше съдържанието на торбата върху леглото на Уотли.

Минута по-късно вратата на съседната баня се отвори и се появи висока, плавно движеща се фигура.

— Тук ли са съобщенията от пощенската кутия?

Уотли незабавно разпозна гласа на зловещия мъж, който обитаваше сенките в кабинета на Смолсрийд, и си пое дъх.

— Тук са. — Тисбъри вдигна три плика.

— Опитах се да… — измърмори Саймън Уотли, но тримата мъже в стаята не му обърнаха внимание.

— Какво пише в тях?

— Една секунда. — Тисбъри разкъса и отвори първия плик, разгъна листчето и зачете наглас: — „Каква е играта? Слепецът блъф ли е?“ — Слепецът блъф ли е? Какво е това съобщение? — раздразнено запита Олдридж Хемънд.

— Трябва да е кодирано — предположи Смолсрийд.

— Ако е така, защо никой от нас не знае кода? И защо няма подпис? — добави Тисбъри, като грубо разкъса втория плик. — Това е от Уинтърсоул. — Той бързо огледа съдържанието, после го прочете на глас: — „Изпратете ни досиетата на агентите. Нуждаем се от тях за положителна идентификация на Лайтстоун…“ Смолсрийд погледна към Саймън Уотли, сякаш го виждаше за първи път.

— Нали каза, че си ги изпратил миналата сряда до пощенската кутия!

— Направих го… Искам да кажа, ние го направихме… имам един помощник… — отчаяно мрънкаше Саймън Уотли, но конгресменът се обърна към Тисбъри.

— Каква е датата на второто писмо? Отмъстителният индустриалец огледа отново писмото.

— Миналия четвъртък. Преди пет дена.

— А каква е на първото?

Тисбъри пак разгледа внимателно първия плик и бележката.

— Няма дата, няма марка — докладва той.

— Как, по дяволите, е станало? Ако е минало през пощата, трябва да има марка, нали?

— Може би е имало някаква причина да не приберат пощата на следващата сутрин. Искам да кажа, че ние… — продължи да се оправдава Саймън Уотли от болничното легло, но Смолсрийд го накара да млъкне с яростен поглед, докато Тисбъри отваряше третия плик.

— По дяволите… — зашепна богатият индустриалец, а очите му бързо пробягаха по съобщението.

— Какво пише? Прочети го на глас — прокънтя заповедническият глас на председателя на ICER.

— Пише: „Щом конгресменът и посредникът искат да играят, още по-добре!“ — КАКВО? — почти изпищя възмутеният Смолсрийд

и издърпа писмото от ръката на Тисбъри.

— И тук няма дата — информира Тисбъри другите с учудващо спокоен глас, като оглеждаше външната страна на третия плик. — Но има марка от миналата събота… И макар че не съм специалист, бих казал, че почеркът е идентичен с този от първото писмо.

Но Смолсрийд не го чу. Той сграбчи Саймън Уотли за болничната пижама и изрева: „Конгресмен и посредник, а, задник такъв! Какво, по дяволите, е това, глупако?“, когато вратата изскърца, отвори се и изведнъж ярка бяла светлина изпълни тъмната стая.

Полуизправеният Саймън Уотли за миг зърна ужасяващите безцветни очи на Олдридж Хамънд, жълтеникаво кестенявата му коса и шарените петна върху кожата му, преди призрачната фигура да изчезне, като закри очи и изруга.

Сам Тисбъри се втурна към вратата, изгаси осветлението и се изпречи пред уплашения санитар, който измъкна ключа си от бравата на вратата и влезе в стаята.

— Казахме ви да не ни безпокоите — изръмжа Тисбъри.

— Ами да… сър, зная… Съжалявам, сър — ужасено кимна санитарят, — но този куфар току-що пристигна от пътна помощ, а с него и палтото. Знам, че не трябва да ви безпокоя, но според етикетчето, куфарът принадлежи на господин Уотли и си помислих, че може би искате да…

— Благодаря, ще видим какво ще вземе господин Уотли. — Сам Тисбъри пое куфара и избута санитаря обратно в коридора. После незабавно затвори вратата.

— Заключи проклетата врата! — нареди вбесеният Олдридж Хамънд. — Барикадирай я с тяло, ако се налага.

— Няма проблем. — Сам Тисбъри захвърли куфара върху леглото на Уотли, което накара ужасеният шеф на регионалната служба към канцеларията на конгресмена да подскочи от болката. — Провери го, Реджис — нареди богатият индустриалец на Смолсрийд, като скръсти ръце пред гърдите си и подпря с гръб вратата.

Смолсрийд отвори куфара и веднага видя дебелия кафяв плик.

— Какво е това? — Той вдигна плика и се вторачи в Уотли. — Нещо друго, за което не си ни съобщил?

Като заекваше, Саймън Уотли се опита да обясни как заспал в самолета и нямал време да прочете материалите, за да подготви

резюмето преди катастрофата, но…

Смолсрийд разкъса плика.

— Има съобщение и снимки — заяви той и започна да чете написаната на ръка бележка. От ярост лицето му стана тъмночервено, а думите му нанесоха съкрушителния удар: — Съобщение от Уинтърсоул — изръмжа Смолсрийд и се вторачи в Уотли. — Пише, че все още чака досиетата, но е направил няколко снимки на агентите, които са наблюдавали, с надеждата, че някой тук може да ги идентифицира. Проклетото писмо е от миналата събота. Три дена след като ми съобщи, че си изпратил досиетата, ти, смръдливо копеле! — изкрещя Смолсрийд, като смачка писмото и го захвърли в лицето на зашеметения и вече напълно смазан Саймън Уотли.

— Но… но… — заекваше отчаяно Уотли, но конгресменът му обърна гръб и прелисти снимките, като оглеждаше надписите на гърба на всяка една и ги отделяше в две купчини.

— Добре, Саймън. — Смолсрийд размаха накрая по-голямата купчина пред бинтованото лице на Саймън Уотли. — Ето как ще стане. Ще занесеш тези снимки на някой в Министерството на природните ресурси, който с положителност може да идентифицира специален агент Лайтстоун. Не ме интересува с кого и как ще го направиш, но ако искаш работата си, ще трябва със сигурност да идентифицираш Лайтстоун. Незабавно!

Сам Тисбъри изведнъж трепна.

— Почакай! — възкликна той. — Дай ми ги! Господи, какво му мисля! Аз знам как изглежда това чудовище!

Тисбъри взе снимките от ръката на Смолсрийд, прехвърли ги набързо и после погледна разочаровано.

— Няма го тук.

— Обаче трябва да е… Уинтърсоул каза… — понечи да протестира Смолсрийд, но Тисбъри го прекъсна.

— Казвам ти, че чудовището не е тук! Господи, Реджис, мислиш, че не знам как изглежда? Все още виждам кучия му син в кошмарите си… Момент! — Тисбъри изведнъж се спусна към по-малката купчина снимки върху леглото на Саймън Уотли. — Ето го! Това е Хенри Лайтстоун!

Смолсрийд объркано вдигна най-горната снимка и огледа пак надписа отзад.

— Не, не може да е той. — Конгресменът поклати белокосата си глава. — Според надписа това е някакъв местен тип — приятел на жената, която управлява пощата.

— Идиот! — изкрещя Тисбъри, очите му изпъкнаха от ярост. Той издърпа снимката от ръката на Смолсрийд и я запрати в лицето на конгресмена. — По дяволите, чуй ме! Казвам ти, че това е Хенри Лайтстоун!

— Но какво, за бога, ще прави… — запротестира Смолсрийд, но изведнъж му светна. — Проклятие — прошепна той.

Случи се така, че мъжът, който накара конгресмена Смолсрийд да ругае, също усети светлината на зората.

Само че в този случай Хенри Лайтстоун не можеше да направи много, защото светлината се появи от току-що изгряващото слънце и лошото време не й попречи.

Дотогава той помогна на Уинтърсоул да прехвърли завързаните и със запушени уста Донато, Либранди и Марашенко в изкопаните в земята „тигрови“ клетки, където членовете на Бригадата сега гордо охраняваха новите си затворници… После провери терена от нощното учение… и тогава хоризонтът от изток започна доловимо да се развиделява.

А това щеше да му създаде проблем, осъзна Лайтстоун, когато се върнаха с Уинтърсоул в бараката, където държаха коравия стар инат, когото Лайтстоун смяташе за Уилбър Богс. Тъмнината играеше решаваща роля в плана му, тъй като нямаше желание да удря колегата си.

— Какво прави? — попита Лайтстоун, когато влезе в бараката предиУинтърсоул.

— Припадна — отвърна явно изтощеният млад рейнджър. — Сега е твой ред.

Хенри Лайтстоун се приближи до отпуснатото тяло на стола, повдигна контузената му глава, огледа напуканите му, пресъхнали и кървящ устни, после се усмихна, като забеляза липсващите два предни зъба.

Уилбър Богс отвори едно око, ухили се на Лайтстоун с широка, кървяща и беззъба усмивка, после отново припадна.

„Добре, Богс, сериозно се съмнявам някой от Избраната бригада доброволно да пожертва предните си зъби само за да изиграе ролята,

която му е възложил някакъв маниак главен сержант. Така че вероятно ти си човекът, когото екип «Чарли» търсеше… Което означава, че поне един въпрос отпада — помисли си Лайтстоун. — Сега само трябва да измисля как да ти съобщя кой съм и да подскажа на останалите от екип «Чарли» да мълчат, докато нося този проклет микрофон.“ Той усети, че Уинтърсоул и младият рейнджър се приближават зад него.

— Колко е часът? — попита Лайтстоун, докато разглеждаше отпуснатото тяло на Уилбър Богс.

Уинтърсоул погледна часовника на китката си.

— Четири и четиридесет.

— Наистина ли толкова бързаме с тази информация?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Не мисля, че този човек може да остане дълго в съзнание, още по-малко да говори, без значение какво ще му направим… А и аз почти заспивам. Какво ще кажете да прекъснем за няколко часа, докато всички си починем и се прегрупираме?

Уинтърсоул се поколеба. Явно беше готов да заповяда на Лайтстоун да започне веднага разпита, когато младият рейнджър се обади:

— Всички сме малко превъзбудени, главен сержант. А все още не сме заложили това… Не сме поставили техническото оборудване и не сме го изпробвали.

Уинтърсоул кимна рязко.

— Знам как да накарам тоя тип да пропее — добави Лайтстоун. — Но ми трябва малко време.

— Късмет — изтърси младият рейнджър.

— Какво значи това? — Бледосивите очи на Уинтърсоул изразиха повече интерес от обикновено.

— Запознат ли си с израза „психологическа война“?

Уинтърсоул кимна.

„Аха, обзалагам се, че си.“ — Лайтстоун си позволи за миг да погледне хриптящия Уилбър Богс, преди да насочи вниманието си към мъжа, който явно представляваше най-голяма заплаха за екипите „Чарли“ и „Браво“.

— Добре. Тогава ще разбереш какво възнамерявам да направя веднага след като открия една хубава, голяма, отровна змия.

51.

Според документите на Федералното авиационно управление на САЩ, новичкият „Фалкон“ 900-EX, който излетя от международното летище „Дълес“ във Вашингтон, в 3,00 източно време онзи вторник следобед, беше един от трите подобни самолета, собственост на международна нефтена корпорация, която заемаше луксозно обзаведените реактивни машини на елитни клиенти за кратки пътешествия… и обикновено с много ранно предизвестяване.

В действителност трите самолета бяха собственост на Самуел Тисбъри, председателя на „Цианосфера VIII“, а също и втория човек от индустриалния заговор, известен като ICER. И като потвърждение на невероятното богатство и небезизвестната нетърпеливост на Тисбъри, наземният персонал и екипажът огледаха и подготвиха самолета за полет цял час преди Тисбъри и неговите спътници да пристигнат в личния му хангар.

Новичката машина все още набираше височина над Апалачите, с основен курс директно към международното летище в Медфорд, Орегон. На борда бяха Тисбъри вторият пилот и една много привлекателна жена, която любезно обслужваше Смолсрийд и главния пилот в предната кабина, а също и опитната лекарка, която наблюдаваше дълбоко упоения Саймън Уотли в задния салон, когато Лари Пакстън съобщи на шефа на специалните операции Дейвид Халахан, че през последните петнадесет часа нямат връзка със специален агент Хенри Лайтстоун и никой от екип „Чарли“.

Самолетът вече летеше хоризонтално на крейсерска височина от девет хиляди метра над Кълъмбъс, Охайо, когато Лайтстоун реши, че е спал достатъчно за тази сутрин — по-точно този следобед, поправи се той, като погледна към часовника си и откри, че вече беше 1,15. Насили се да стане бавно и внимателно, така че да не събуди никой от силно хъркащите членове на Избраната бригада, проснали се по корем в спалните си чували върху мръсния под на ниската пещера.

Вторият пилот току-що беше поел управлението над Канзас, Мисури, а Саймън Тисбъри се присъедини към Реджис Джей Смолсрийд за изящно приготвения обяд в задния салон — когато Лайтстоун предпазливо се изкачваше по голия склон над тренировъчната база на Избраната бригада, уж за да търси някакъв по-особен вид змия, която би трябвало да се излежава на слънцето върху голите скали… И тогава забеляза Уинтърсоул и трима от неговите хора внимателно да поставят последните мощни експлозиви във и около стария грохнал хамбар, почти препълнен от чували с тор от домашни птици, които мъжете от Бригадата така и не намериха време да разпръснат из полето, както бяха обещали на съпругите си. Точно заради излъчващата се воня от сградата командирите на Бригадата смятаха, че хамбарът ще бъде перфектна съдебна зала за федерален агент Уилбър Богс и колегите му от екип „Чарли“, без да споменаваме за федералното правителство.

Самолетът приближаваше планините Роки и отново набра височина, за да избегне слабата турбулентност — за голямо удоволствие на конгресмена Смолсрийд, който протегна ръка точно пред огромните гърди на стюардесата, когато тя се наведе, за да напълни с вино неговата чаша и тази на Тисбъри… По същото време Хенри Лайтстоун наблюдаваше внимателно как главният сержант застопори малкия предавател на изключена позиция, после го подаде на младия рейнджър с бинтованата китка.

Когато самолетът летеше точно над Солт Лейк Сити, Юта, и започна да се спуска, Лайтстоун измъкна новия си клетъчен телефон от едно от скривалищата си и се обади на Майк Такахара, за да му каже какво иска… Което даде възможност на лидера на екип „Браво“ Лари Пакстън накрая да се свърже с Халахан и да съобщи на обезпокоения и разярен шеф на специалните операции точното местоположение на Хенри Лайтстоун, Уилбър Богс и членовете на екип „Чарли“.

И когато новичкият „Фалкон“ прелиташе високо над Източен Орегон, точно в 5,42 следобед местно време — с конгресмена Реджис Джей Смолсрийд, наслаждаващ се на професионалния масаж на врата и раменете му от много опитната стюардеса, а Сам Тисбъри клюмаше от замайващото въздействие на половин бутилка скъпо „Шардоне“, — най-после Хенри Лайтстоун се срещна с техническия агент Майк

Такахара в гората на около половин километър западно от тренировъчната база на Избраната бригада…

И получи своята змия…

После обясни изчерпателно необходимите неща за финала на неговия план.

В 5,45 сутринта същия вторник изтощеният Ал Грайнърд, който поддържаше контакт, доколкото му е възможно, с агентите от своя специален разузнавателен екип, накрая се върна в офиса на ФБР в Медфорд.

— Май си имал дълъг ден — заяви местният старши агент от ФБР Джордж Кавана, когато Грайнърд се сгромоляса на стола зад бюрото си.

Ал Грайнърд въздъхна тежко и затвори очи.

— Е, господ да ми е на помощ — промълви той. — Ако пак се съглася да поема подобна задача, някой да има благоразумието да ми вземе оръжието и картата и да ми връчи оставката.

Джорд Кавана кимна съчувствено.

— Ти определено въведе нови норми в това разследване.

— Ново понижение, искаш да кажеш.

— Е — призна си местният агент, — опитвах се да погледна откъм добрата страна.

— Няма добра страна в този случай, Джордж — уморено съобщи Ал Грайнърд, като продължаваше да стои със затворени очи. — Цялата тази работа направо ме скапа.

— Значи ли това, че не искаш да видиш последните… уф, снимки от наблюдението?

Лявото око на Ал Грайнърд бавно се отвори.

— Какво искаш да кажеш с това „уф“? — запита той подозрително.

— О, нищо особено. — Кавана сви рамене с безразличие. — Обаче ако това беше мой случай, определено щях да искам да видя тези снимки. Но както забелязвам, ти си твърде уморен…

Ал Грайнърд се изправи в стола си с широко отворени очи.

— Къде са?

— В кафявия плик, точно пред теб.

Грайнърд се протегна към плика и бързо разкъса връвта.

— И освен това — продължи Кавана, като наблюдаваше дългогодишния си приятел и колега да измъква от плика дузина лъскави снимки, — ако това беше мой случай и знам, че ще го отнеса, ако нещо се объркa, вероятно бих бил малко любопитен за това какво…

Грайнърд изпусна яростна ругатня, от която ушите на Кавана почти се зачервиха.

— Знаеш ли, Ал — изтъкна Кавана, след като си възвърна самообладанието. — През всичките години, откакто се познаваме, не съм те чувал да изричаш подобни думи в офис на ФБР.

— Това е… това е Лайтстоун. Проклетият Хенри, шибаният Лайтстоун — заекваше разгневеният Грайнърд, подхвърляйки снимката на бюрото като въглен, изгарящ ръката му.

Джордж Кавана бавно се доближи до бюрото на Грайнърд и отново разгледа снимката, която той и колегите му вече бяха разучавали с огромен интерес няколко часа по-рано.

— Значи това е Хенри Лайтстоун? Твоят стар приятел природозащитник? А ние се чудехме кой е. Без да споменавам какво прави, вргаляйки се окървавен с онази… — продължи Кавана, но Грайнърд повече не го слушаше.

Под учудения поглед на Джордж Кавана, Ал Грайнърд скочи от стола, отключи близкия оръжеен шкаф, измъкна пушкапомпа, брониранатa жилетка и кутия с патрони и се втурна към вратата.

В 6,04 вечерта, онзи вторник, точно в момента, когато частният реактивен самолет „Фалкон“ 900-EX, превозващ конгресмена Смолсрийд, Сам Тисбъри и Саймън Уотли докосна главната писта на международното летище край Медфорд, Орегон, а Ал Грайнърд караше бързо служебния автомобил с една ръка, крещейки в мобилния си телефон в другата — в този момент жената, известна като Карла, влезе с лопатка, метла, парцал и кофа във вътрешното помещение на странноприемницата „Смъртоносен огън“, където обожаващото я любимо животно прекарваше самотните си часове през деня.

Пантерата поздрави господарката си с жален вой.

— Не искам и да чувам за това — измърмори Карла, като загреба с лопатката, помете, после започна да бърше с парцал циментовия под, много добре усещайки, че пантерата дълго време не е използвала заградената площ до странноприемницата.

Отговорът на пантерата звучеше още по-жално.

— Виждаш, че не е тук. Навън е, върши си личните работи.

Така правят мъжете, затова по-добре свиквай.

Очевидно нежелаеща да приеме добронамерения й съвет, огромната котка издаде раздразнено ръмжене и скочи над главата й. Минути по-късно звук на разкъсвана хартия изпълни въздуха.

„Господи — помисли си Карла, — и двете започваме да дискутираме проблемите си като възбудени тийнейджърки.“ Тъкмо започна отново да бърше с парцала, когато разкъсани хартийки се посипаха върху нея.

— Хей, какво правиш там горе? — запита Карла, но потокът от хартийки продължи, прекъсван единствено от явно раздразнен вой.

Жената коленичи с мърморене и се вторачи в подгизналото листче върху мокрия под, когато изведнъж разпозна лицето.

Какво…

Хенри?

Какво става, по дяволите?

Без да има и най-малка представа защо разкъсаната снимка на Хенри Радолф Лий полетя от тавана, където се намираше убежището на нейната пантера, Карла внимателно изтри мократа хартия… После замига от изненада, когато видя името под снимката.

ХенриЛайтстоун?

Специален агент ХенриЛайтстоун?

О, боже господи.

Зашеметена и объркана, едва след няколко минути тя успя да събере мислите си. И изведнъж, напълно забравяйки за Саша, се изправи на крака и побягна към телефона в спалнята.

Набра запомнения наизуст номер и остави сигнала да прозвучи осем пъти. Като се мъчеше да преодолее завладялата я паника, тя опита втори номер, но този път чу отговор на телефонен секретар.

— Проклятие, къде си? — изкрещя тя разочаровано, като тръшна слушалката.

Много добре разбираше, че веднага трябва да ги предупреди, преди да е станало твърде късно. Тя се мушна под леглото, издърпа 12-калибровата си пушка с рязана цев, патроните и побягна към вратата.

Беше вече влязла в пикапа си и се мъчеше да напъха ключа в стартера, когато нещо тежко блъсна колата.

Какво?

И когато хвана дръжката на вратата с лявата си ръка и се извърти с оръжието, стиснато в дясната, черен проблясък в огледалото за обратно виждане улови погледа й.

Яркожълти очи с въгленочерни зеници спокойно се взираха в нея.

Саша. Какво искаш…

О, по дяволите!

Поколеба се, разкъсвана между противоречиви чувства.

Проклет да си, Хенри, който и да си!

Нежелаеща да губи време, за да уговори и върне пантерата в ограденото място, Карла разочаровано тръсна глава, вкара животното в купето и бързо сложи контролиращия нашийник на дебелия врат.

След като се увери, че и трите малки приемника за проследяване, спринцовката и инжекциите с упойка бяха там и напълно може да контролира опасната котка, тя запали колата, потегли с бясна скорост и решително изражение в зелените очи.

Мъдреца бавно се спускаше с грохналия си мотопед по пътя към странноприемницата „Смъртоносен огън“, когато познатият пикап профуча покрай него. Пантерата в кабината изрева през леко отворения прозорец, разпознала го или от отчаяние — той не можа да разбере кое, — защото се вдигна облак прах и мръсотия.

Невярващ на очите си, той поклати глава, отклони се встрани, за да изчисти очите и устата си, после се върна на пътя и потегли с много по-голяма скорост.

Когато стигна до странноприемницата, той видя отворената врата на ресторанта. Озадачен и с нарастващо безпокойство, старият мъж бързо огледа задните помещения, клетката на Саша, също отворена, изоставената кофа и пособията за чистене върху циментовия под, покрит с парчета мокра хартия.

Едва когато влезе в спалнята на Карла, той забеляза разкъсаната, все още мокра снимка на много познатата личност, забравена пред телефона до леглото.

Пет минути по-късно като сипеше ругатни, подсказващи за далеч по-интересен живот от очаквания за един полусляп гадател, Мъдреца запали мотопеда си и забръмча обратно, за да проследи Карла и неразделната й Саша.

През това време Хенри Лайтстоун и Майк Такахара бавно и предпазливо се мушнаха под пикапа, който Лайтстоун беше изоставил в покрайнините на Логърхед.

— Виждаш ли го? — прошепна Лайтстоун.

— Аха, много добре — измърмори техническият експерт на екип „Браво“.

— Е?

Такахара прокара силния лъч на мъничкото си фенерче още веднъж над устройството с двойните антени, което някой беше закрепил на скоростната кутия на пикапа на Лайтстоун.

— Искаш ли го? — накрая попита техническият агент.

— Да не избухне?

— Не, не мисля.

— Тогава го искам — решително отвърна Лайтстоун.

— Е, ти си шефът — въздъхна техническият агент, после се протегна с тежката автоматична отвертка, разхлаби устройството и с едно бързо движение го метна на земята до Лайтстоун.

— Какво, по дяволите, правиш? — запита Лайтстоун, разтреперан от неочакваното действие на Такахара.

— Ти каза, че го искаш — спокойно му напомни техническият агент. — Не е толкова страшно. Точно каквото се молехме да е.

— Искаш да кажеш MTEAP-42. Само една малка възпламеняваща се кутия, бълваща червен пушек. Сигурен ли си? — настоя Лайтстоун, като предпазливо изучаваше устройството. — И няма пластичен експлозив С-4?

— Не знам дали бих го нарекъл възпламеняваща се кутия. Онези нахакани младежи могат прилично да разтърсят танк „Абрахам“ с него. Но не мога да съм сигурен, без да го разглобя. Ако погледнеш тук — Такахара насочи тесния лъч на фенерчето към страничните отвори на устройството, — ще забележиш откъде ще се измъкне пушекът. А и вътре няма повече място за нещо друго… Освен ако наистина не си поиграеш с него — замислено добави той.

— Добре, вярвам ти. — Лайтстоун грабна устройството и започна да се измъква от камиона.

— Означава ли това, че свършихме?

Хенри Лайтстоун се усмихна, издърпа техническия агент изпод колата и го изправи на крака. После се протегна към мърдащата голяма

торба до краката си.

— О, не. Това беше лесната част. Трудната е наистина да си събераш парите.

52.

Хенри Лайтстоун и Майк Такахара изчакаха в тъмнината край тренировъчната база на Избраната бригада, докато рейнджърът, известен като Азария, започна да нарежда оборудването за видеозаписа.

После се възползваха от последвалата суматоха — членовете на бригадата се перчеха и позираха на входа на базата със завързаните и със запушени уста Наташа Марашенко и Донато, докато рейнджърите на Уинтърсоул наблюдаваха внимателно цялата сцена от близката гора — за да си пробият път до задната част на грохналия хамбар, където по-рано този ден Лайтстоун забеляза Уинтърсоул и екипа му да работят.

Първоначално вонята на гранив и разложен пилешки тор ги замая. Но те бързо забравиха за нея, когато червеният лъч от фенерчето на Майк Такахара откри първия експлозив.

— Исусе Христе — прошепна техническият агент, като проследи жиците… и бързо откри още осем заряда.

— Какво става? — обади се тихо Лайтстоун от своя пост зад отворената врата на хамбара.

— Тук има най-малко сто килограма С-4!

— Сто килограма? — Лайтстоун се обърна и се вторачи в него. — Сериозно? За да взривиш един хамбар, който ще падне при първата по-силна кихавица?

— Не ме питай. Аз съм само човекът с ножицата, който трябва да отреже жиците и точно в този момент би желал да е някъде другаде.

За първи път Лайтстоун забеляза в полумрака подредените маси и столове, които оформяха груба, но разпознаваща се съдебна зала.

„Само това не! — помисли си той, като усети леко свиване на стомаха при мисълта за експлозията на сто килограма С-4 в относително малкото и затворено пространство. — Няма да остане даже по какво да идентифицираме всички жертви.“ После отново се обърна към Такахара:

— Как са го нагласили?

— Всичко е свързано с централен детонатор, който можеш да взривиш от разстояние. Може би има антена, монтирана на покрива.

— За какъв обхват говорим?

— Няма начин да ти кажа, но вероятно доста голям.

— Можеш ли да се справиш?

— Със сигурност, но ще ми трябва време.

— Е, започвай. Аз ще те пазя отвън… По дяволите!

— Какво? — запита техническият агент.

— Уинтърсоул. Запътил се е насам.

— Какво ще…

— Продължавай да работиш. Ще се опитам да го задържа.

Лайтстоун вече се измъкваше през задната врата, когато Майк Такахара прошепна отчаяно:

— Чакай, трябва да ти закача обратно микрофона!

Двадесет секунди по-късно Лайтстоун заобиколи бързо ъгъла на хамбара и се затича към бараката, в която беше настанен Богс. На десетина метра го пресрещна Уинтърсоул, който сега носеше очилата за нощно виждане на челото си над черна плетена шапка. Камуфлажен крем покриваше лицето му, а автоматът на сержанта си стърчеше напред, готов да поразия първия, който му се изпречи на пътя.

— Къде беше, по дяволите?

— Опитвах се да намеря отровна змия, нали ти казах миналата нощ. Трудно се откриват при такова студено време. — Лайтстоун вдигна гърчещата се платнена торба. — Наистина трябваше да се потрудя.

Уинтърсоул машинално отстъпи.

— Какво става там? — попита Лайтстоун, кимайки към жената рейнджър, която заснемаше с видеокамера членовете на Избраната бригада и техните пленници край входа на базата.

— Няма значение. — Уинтърсоул нетърпеливо поклати глава. — Трябва да открием Лайтстоун. Загубихме много време.

— Тогава да започваме — отвърна Хенри Лайтстоун, бързо се отдалечи от хамбара и се запъти към бараката.

Когато Хенри влезе, видя Богс да гледа свирепо срещу разпитващия го, кръв се стичаше от счупения нос и напуканите устни

на агента. Стреснатият рейнджър бързо посегна към кобура, после спря, когато видя сержанта зад Лайтстоун.

— Вече бях започнал да си мисля, че си избягал. — Едно-четири се вторачи подозрително в Лайтстоун.

— Ако имах малко мозък, бих го направил. Не обичам репортерите и телевизионните камери — изкоментира Лайтстоун, забелязвайки, че и младият рейнджър носеше очилата си за нощно виждане на челото, което му напомни, че е оставил своите някъде в пещерата. Той се доближи до завързания агент, огледа критично лицето му и усети как очите на тримата мъже се вторачиха в гърчещата торба в ръката му.

— Този тип да ти е казал нещо?

— Нищо полезно или любезно — отвърна младежът, като гледаше напрегнато към гърчещата се торба на по-малко от метър от крака му.

— И така, господин специален агент Богс? — попита Лайтстоун с тих почти шепнещ глас. — Ще ни съдействаш ли? Или ще ме принудиш да съкратя останалата част от живота ти и да я направя много нещастна?

— Зависи — процеди Уилбър Богс през кървавите си устни.

Според Лайтстоун учудващо спокойно, предвид обстоятелствата. — Какво има в торбата?

— Нищо, което да ти хареса. — Лайтстоун приклекна, леко изви върха на торбата, отвърза шнура и после задържа горния край разхлабен с една ръка, за да се образува малък отвор.

Той изчака, докато змията се показа през дупката… После с бързо движение я грабна точно зад главата и я издърпа от торбата.

Видът на черночервената змия — обикновена змия, боядисана и донесена от Майк Такахара от склада, — обезумяло извиваща дебелото си, над еднометрово тяло около дясната ръка на Хенри Лайтстоун, накара и двамата рейнджъри да се дръпнат още по-назад. Въпреки че беше здраво вързан за стола и не можеше да мърда, Уилбър Богс само критично изучаваше змията.

— Откъде, по дяволите, я намери? — попита подозрително той.

Много по-късно Лайтстоун разбра, че опитен агентприродозащитник като Богс определено щеше да се досети, че обикновените черни змии са нещо обикновено само за

северозападното крайбрежие на Тихия океан. Всъщност, доколкото той знаеше, освен онези на екип „Браво“ и може би няколко в зоологическите градини те просто не съществуваха по тези места…

Но преди той да измисли какво да отговори, Уинтърсоул го прекъсна:

— Няма значение къде я е открил. Трябва да се тревожиш какво ще направи с нея…

Оживени гласове и бягащи стъпки прекъснаха главния сержант и той отвори вратата на бараката, за да влезе един от другите рейнджъри.

— Главен сержант, агенти на ФБР пред базата.

— Колко?

Младият войник се поколеба.

— Ами мисля двама или трима. Спрели са ги на входа на базата. Когато тръгнах насам, караха се с полковник Райе и той нареди да заведат пленниците в хамбара, за да започне съда.

— Какво е нашето положение?

— Ние отстъпихме… надалеч.

— Отлично — усмихна се Уинтърсоул, като се обърна към Лайтстоун и младия войник. — Изкопчете информацията за Лайтстоун от него! Веднага! — нареди той. — И дръжте микрофоните си включени. Искам да чувам какво става. — И преди Лайтстоун да успее да каже или направи нещо друго, той изчезна.

Младежът прекъсна мислите на Хенри, който се беше вторачил във вратата на бараката, забравил за извиващата се в ръката му змия, докато се опитваше да проумее последните събития.

— Нали чу сержанта, нямаме време — напомни му той. — Хайде, действай.

— Аха, прав си — съгласи се Лайтстоун и после нехайно подхвърли гърчещата се змия в ръцете на другия мъж.

Войникът инстинктивно улови змията, после ужас замени изненадата върху лицето му. Той изкрещя пронизително, когато змията се уви около него и заби зъбите си в палеца му.

Лайтстоун бързо грабна змията за опашката и рязко я измъкна от ръката на младия рейнджър. Залюля я, леко удари главата й в стола на Богс… и веднага мушна зашеметеното влечуго обратно в торбата.

— Не се панирай, извадих отровата й, преди да я донеса тук.

Няма достатъчно, за да те убие — тихо увери Лайтстоун втренчения в ухапания си палец войник от екипа за откриване и унищожаване на противника. После, преди младият рейнджър да успее да реагира, Лайтстоун го удари с коляно няколко пъти в корема и го довърши с остър удар зад врата. Младежът се свлече на пода.

Уилбър Богс мълчаливо го наблюдаваше с широко отворени очи. Лайтстоун вдигна показалец до горната си устна, докато разхлаби микрофона на яката си. След като остави микрофона до краката на Богс, той се наведе и прошепна в ухото му:

— Всичко е наред. Аз съм Хенри Лайтстоун от екип „Браво“. А сега, веднага — нареди той, като посочи радиопредавателя на пода, — викай колкото се може по-силно и с подбрани думички!

За чест на Богс долната му челюст увисна само за миг, преди да се опомни… И той изрева силно и много реалистично. Агонизиращ вик, последван от мрънкаща ругатня.

— Добре — захили се Лайтстоун. — Продължавай.

Докато Уилбър Богс продължаваше да крещи, да псува и да тропа със стола си, Хенри бързо разряза лепенката около китките, ръцете и краката му. Веднага след като освободи Богс, той бързо коленичи, прибра кобура с пистолета, очилата за нощно виждане и радиопредавателя на младия войник, после претърси джобовете на якето му за дистанционния взривател.

— Ето, вземи го — прошепна Лайтстоун, като подаде на Богс тежкия пистолет.

— Благодаря — отвърна шепнешком Богс между виковете и ругатните. — Вземи го ти. Аз дори не мога да стана.

— Ще се справиш ли, ако изгася осветлението и те оставя тук с тоя хлапак?

— Ох, по дяволите, да — отвърна Богс с изтощено шепнене.

— Тогава продължи да викаш и псуваш, но се прикрий — тихо му нареди Лайтстоун. — И дръж главата си ниско. Всеки момент може да стане страхотна суматоха.

Лайтстоун изгаси лампата и изчезна в мрака.

Наведен зад бараката, за да се скрие от силните лъчи на прожекторите, които сега трептяха около импровизираната съдебна зала, Лайтстоун нагласи микрофона и слушалката и настрои уреда за нощно виждане, който взе от рейнджъра.

И когато вече виждаше в ярки контрастни образи и можеше ясно да чува резките реплики, разменяни между Уинтърсоул и екипа му, който се криеше в гората около базата, той започна да се приближава към мотаещата се насамнатам тълпа.

Лайтстоун търсеше Такахара и Уинтърсоул, но когато се приближи, наброи най-малко двадесет души, които се навъртаха около хамбара. Членовете на Избраната бригада, пленниците от екип „Чарли“… И по-малка група, състояща се от трима късо подстригани мъже, със сини дънки, ботуши и пухени якета, които очевидно спореха на около двадесет и пет метра от входа на хамбара с полковник Райе и с други трима членове на Бригадата, въоръжени с автомати. Забеляза още един член на Бригадата, който охраняваше вързаната Наташа Марашенко с пистолет, опрян в тила й.

Хайде, Майк, къде си?

Минаха няколко минути, преди Хенри Лайтстоун да забележи, че единият от мъжете в дънки, ботуши и пухено яке — този, който спореше със самозвания полковник — му изглежда познат.

Когато мъжът се обърна, за да съобщи нещо на колегите си, Лайтстоун се усмихна.

Грайнърд.

Е, проклет да съм. Какво правиш тук?

Но преди Лайтстоун да успее да асимилира неочакваното присъствие на стария си противник, в слушалката му прозвуча студен глас:

— Едно-едно към Едно-четири, какво е положението?

Отговори ми. Веднага!

„По дяволите!“ — помисли си Лайтстоун и трескаво продължи да оглежда терена. Знаеше, че Уинтърсоул няма да чака дълго отговора.

Хайде, Майк, къде си?

— Едно-четири. Какво е твоето… — запита Уинтърсоул отново по пращящата връзка. Само че този път го прекъсна плътен разярен глас.

— Ако искаш да говориш с малкия, сержант, довлечи си задника тук! — дрезгаво изсъска Уинтър Богс. — А междувременно ти и твоите играчкивойници сте арестувани. — В слушалката ясно отекна звукът от зареждането на пистолет.

Богс, идиот такъв!

Почти мигновено Лайтстоун разпозна фигурата на главен сержант Аран Уинтърсоул, който също се извърна към бараката, вече разбрал фаталната си грешка. Но после познат глас прогърмя отдясно в тъмнината:

— ХЕНРИ, ВНИМАВАЙ, ЗАД ТЕБ!

Лайтстоун имаше само миг за да разпознае гласа на Майк Такахара, преди да усети нападателя и да се наведе под светкавичния удар от приклада. Той се извъртя и подсече отдолу с крак връхлитащия противник. Чу трясъка на пластмасовия приклад на автомата върху скалата, но после загуби устройството си за нощно виждане, когато мускулестият рейнджър го удари с длан отстрани в тила. Едва не нацели смъртоносно гърлото му, но Лайтстоун все пак успя да се отклони на време.

Като действаше инстинктивно в тъмнината, Лайтстоун отби нова атака и трета… После вряза лакът в лицето на младия войник, или в там, където според него трябваше да бъде, чу стонове от болка, успя да блокира мускулестата ръка на врага си, силно я изви и я измъкна от ставата на рамото му.

Войникът изкрещя и се замята в тъмното. Лайтстоун приклекна и заопипва земята, за да открие очилата и предавателя си, когато лъчите на два мощни прожектора се насочиха в лицето му.

— ЛАЙТСТОУН? КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, ПРАВИШ ТАМ?! — изрева познат глас, докато се опитваше да прикрие очите си.

Аха, определено Грайнърд.

— ХЕНРИ, ИДИОТ ТАКЪВ!

Карла?

Какво става…

В мига, когато се чуха двете реплики, насочени към Хенри Лайтстоун, тичащият към бараката Уинтърсоул внезапно спря и се обърна срещу него с насочен автомат М-16… После, осветен веднага от прожекторите, сержантът извади дистанционния си взривател и натисна бутоните. Дъжд от 5,56-милиметрови куршуми обсипа скалите на няколко сантиметра от главата му, но Уинтърсоул успя да се гмурне в тъмното. И тогава хамбарът изригна в ярък пламък, последван от силна експлозия, и стотици килограми изгнили дъски, мръсотия и разложена пилешка тор полетяха във всички посоки.

За миг Хенри Лайтстоун зърна главен сержант Уинтърсоул да пада върху земята, пометен от ударната вълна на взривените торби тор — и най-малко на килограм С-4, който Майк Такахара май беше пропуснал да открие, защото Лайтстоун не можеше да си представи, че едно тренировъчно устройство, военно или каквото и да е, ще предизвика подобна експлозия. После… вече поставил обратно очилата си за нощно виждане… съзря удивителната гледка. Избраната бригада, Наташа Марашенко и другите от екип „Чарли“, Ал Грайнърд и неговите колеги от ФБР, всичките стояха зашеметени, а по тях се стичаха струйки разложена пилешка тор.

Лайтстоун продължи отчаяното търсене, този път на автомата М-16, който нападателят му беше загубил, когато някакъв женски глас закрещя:

— ДИВА ПАТИЦА! ДИВА ПАТИЦА!

Разгневеният глас на главен сержант Аран Уинтърсоул изръмжа в слушалката на Лайтстоун:

— Едно-едно към боен екип „Едно“, мишена Едно-шестнадесет е специален агент Хенри Лайтстоун… Носи предавателя на Едно-четири. Хванете това копеле! Веднага!

Щом разбра, че останалите членове на екипа за откриване и унищожаване на противника го обграждат, Хенри Лайтстоун заряза търсенето на автомата.

И побягна.

53.

Първите петдесет метра бяха най-лошите, защото Хенри Лайтстоун знаеше със стопроцентова сигурност, че се намира в смъртоносния обхват на обучените рейнджъри, въоръжени с автомати М-16. Той пълзеше на ръце и колене, метна се встрани няколко пъти, за да избегне от свистящите отвсякъде 5,56-милиметрови куршуми, които пръскаха парчета кора, клони и камъни в лицето и дрехите му.

После се чуха изстрели от 12-калиброва пушка и автоматичен пистолет с високоскоростни куршуми. Някъде отзад, предпо-ложи той, но беше твърде зает, за да се безпокои за тези неща, докато се опитваше да се измъкне от тъмните фигури, които упо-рито се промъкваха след него, за да го обградят.

Но когато навлезе по-дълбоко в гората и дебелите борове и ели се сгъстиха, автоматичната стрелба понамаля, което му вдъхна надежда… Той продължи да бяга, като се мъчеше да потисне болката в краката и изгарящите си дробове, подтикван от звуците на ботушите, които разпръскваха малки камъчета и скърцаха тихо върху дебелия килим от сухи борови иглички.

В един момент чу женски глас да пита нещо — но Уинтърсоул мигновено я сряза да пази тишина.

На половината път до целта си Лайтстоун спря да отдъхне, пое си дълбоко няколко пъти дъх, за да напълни дробовете си с кислорода, необходим за бързо пулсиращите му мускули. Единственото, което успяваше да чуе в слушалките, бяха звуците от собственото му тежко дишане.

„Ето защо не иска да разговарят — досети се Лайтстоун. — Мога да ги чуя… което означава, че и те ме чуват.“ — Той поклати разочаровано глава и бързо изключи микрофона.

Лайтстоун продължи да бяга по лъкатушещата пътека, треперейки да не навехне глезена си на случаен камък или корен. За миг обмисли да се върне и да се опита да залови някой от преследвачите от засада, за да вземе автомата му, но мигновено

отхвърли тази идея. Знаеше, че ако спре — или направи каквото и да е, вместо да бяга, — обучените войници щяха да заобикалят и да убият невъоръжената си мишена с швейцарска точност.

Затова той продължи задъхания си бяг, като спираше само за секунди да провери компаса си и да събере още малко сили… Накрая се измъкна от високите вековни дървета, прескочи плиткия поток и заподскача по стръмния склон към откритото поле.

Той спря за миг, погледна назад, видя две тъмни фигури да се появяват в края на гората и с последни сили се заклатушка към тъмния склад.

Главен сержант Аран Уинтърсоул залегна с насочен автомат и изчака, докато двама от членовете на бойния му екип сигнализират, че са готови.

После той заповяда на фигурата, която лежеше до него, да провери за топлинно излъчване най-близката, леко отворена странична врата на склада.

Азария поклати глава.

— Улавям топли предмети, но не се движат — прошепна тя, докато внимателно продължаваше да изучава склада с инфрачервения си прицел.

— Момент — поправи се тя. — Улавям топлина и движение. Като че ли пълзят между стената и пода.

— Колко? — запита Уинтърсоул.

— Две… не три, най-малко три мишени. Определено три.

— Къде?

— В далечния ъгъл, срещу отворената врата, близо до главния вход с решетката — уверено докладва специалистът по комуникации.

Уинтърсоул бързо сигнализира с ръка на Едно-две, оръжейния специалист, за местоположението на трите мишени в склада и нареди на ефрейтора и колегата му да влязат през страничната врата, докато той и другите чакаха навън, готови да повалят всеки, който се опита да избяга.

Веднага след като главният сержант се увери, че всички са по местата си, той вдигна дясната си ръка: „Тръгни!“ Уинтърсоул наблюдаваше с професионално спокойствие как рейнджърите атакуваха склада. Трясък на автомати изпълни нощния въздух, докато

мятащите и търкалящи се войници изстрелваха препокриващи се откоси, които дупчеха металните стени на сградата.

После се чу звукът от смяната на празните пълнители с нови.

И после гробна тишина, прекъсвана единствено от тихото шепнене:

— О, по дяволите.

Друг глас, определено женски и много уплашен, прошепна:

— Помощ, прецакаха ни.

— Едно-две, докладвай накратко! — незабавно нареди Уинтърсоул.

Отново минута пълна тишина.

— Имаме… проблем… вътре, главен сержант — прошепна с разтреперан глас оръжейният специалист на екипа.

— Извадете ни оттук, главен сержант — молеше женският глас.

— Едно-две към Едно-едно, разрешете оттегляне — прошепна оръжейният специалист. — Невъзможно, Едно-две. Задръж позицията — нареди Уинтърсоул. — Виждате ли Лайтстоун?

Отново продължителна тишина, после тихо:

— Не знам, главен сержант.

Уинтърсоул замига, невярващ на ушите си.

— Тогава иди и виж, ефрейтор — нареди с бавен, много ясен и определено заплашителен тон водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника.

Този път последва много по-дълга тишина.

— Не можем, главен сержант.

Прозаичните думи от безспорно най-твърдия член на екипа накараха Уинтърсоул моментално да скочи на крака. Той притича до притворената странична врата на склада и инстинктивно премести предпазителя на своя М-16 на автоматична стрелба.

Уинтърсоул спря с насочен автомат и направи знак на Едно-седем от другата страна на входа. Младият войник без колебание се хвърли през вратата и изстреля целия пълнител в тъмното. Куршумите зазвънтяхав стените на склада… После се претърколи на пода, механично го изхвърли и посегна за пълен с лявата си ръка.

На мига, в който чу Едно-седем да пада на пода, Уинтърсоул рязко блъсна вратата с рамо и скочи през нея, с пръст върху спусъка на М-16, готов да убие първото нещо, което се мръдне… Но изведнъж

застина, зашеметен и неразбиращ, втренчен в невероятната гледка пред себе си.

— Боже господи… — прошепна Едно-седем, но Уинтърсоул не му обърна внимание, усещайки доста необичайни тръпки от страх да полазват тялото му. Стотици бавно движещи се очи и крака, които блестяха в различно съчетание на яркочервено и преливащо синьо в яркозеления визьор на очилата за нощно виждане…

И после шестте, много по-големи ярки очи, които светеха в далечния ъгъл на склада до главния вход.

Водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника пристъпи към стотиците бавно движещи се, яркочервени и сини същества и започна да осъзнава нещата.

Змии и паяци?

После той стъпи върху нещо меко.

Какво, по дяволите…

В този момент плътен глас с южнокалифорнийски акцент извика пред вратата на склада:

— ГОВОРИ СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ ЛАРИ ПАКСТЪН ОТ АГЕНЦИЯТА ЗА ОХРАНА НА ОКОЛНАТА СРЕДА. ОБГРАДИЛИ СМЕ СКЛАДА. ХВЪРЛЕТЕ ОРЪЖИЕТО ПРЕЗ ВРАТАТА И ИЗЛЕЗТЕ С ВДИГНАТИ РЪЦЕ!

— Глупости! — изрева Уинтърсоул, извъртя се и изпразни пълнителя през стената на склада.

След като заповяда на екипа си да не мърда, Уинтърсоул спокойно коленичи на бетонния под, зареди оръжието си и зачака.

— Какво мислиш? — попита Лари Пакстън. Той се свиваше зад най-голямото дърво, което успя да открие около паркинга на склада, здраво стиснал полуавтоматичния „Смит и Уесън“.

— Според мен, определено звучи като „не“ — отвърна Боби ла Грейдж, залегнал по очи до съседното дърво. Бившият детектив от отдел „Убийства“ в Сан Диего държеше на прицел главния вход на склада с 12-калибровата си пушка помпа.

— Така и си помислих.

Водачът на екип „Браво“ въздъхна и бавно се изправи зад дървото. Сега, под сипещите се 5,56-милиметрови куршуми, вече определено насочени срещу тях, то му изглеждаше много тънко.

— Е, опитайте го и вие, момчета! — изкрещя той и внимателно изстреля два 10-милиметрови куршума в металната стена на склада.

Моментално последва трясък от разбити стъкла… и няколко минути по-късно силен писък.

— Предавате ли се? — изкрещя Пакстън. Гробна тишина.

— Попитах, предавате ли се? Пак тишина.

— В СЛУЧАЙ, ЧЕ СЕ ЧУДИТЕ, ОНЕЗИ ЖЪЛТИ НЕЩА НА ПОДА СА КРОКОДИЛИ, ТАРАНТУЛИТЕ ХАПЯТ И АКО ЩЕТЕ ВЯРВАЙТЕ, НО ВСЯКА ОТ ОНЕЗИ ЗМИИ Е ОТРОВНА…

Никакъв отговор.

— Опитай пак — предложи Боби ла Грейндж.

Пакстън изпсува и отново вдигна 10-милиметровия си полуавтоматичен пистолет.

Нови два куршума надупчиха метала, последвани от други счупени стъкла, още един пронизителен вик и няколко доста отчаяни ругатни.

Минути по-късно от страничната врата излетяха четири автомата М-16 и изтракаха на земята.

„Я чакай! Колко бяха? Пет или шест? — Хенри Лайтстоун, прикрит зад близкото дърво, се опитваше да си спомни колко фигури беше видял да го преследват в гората и после да влизат в склада. — Седем бяха в тренировъчната база. Богс държи Едно-четири под контрол, аз повалих един — счупих му носа и изкълчих рамото му — което означава, че остават пет. Точно така.“ — Виждам само четирима, Уинтърсоул — заговори Хенри Лайтстоун във включения отново микрофон под яката му. — Искам ви всичките или ще метна една граната.

След последвалата кратка пауза познат глас отекна в слушалките му:

— Лайтстоун?

— Специален агент Хенри Лайтстоун от американската Агенция за охрана на околната среда говори с теб, главен сержант — грубо отвърна Лайтстоун, като небрежно се приближи до страничната врата на склада. — Богс вече ви каза, че сте арестувани. Отровните змии не са майтап, така че хвърли оръжието и изкарай хората си навън. Веднага!

След нова кратка пауза от страничната врата излязоха четири фигури с камуфлажни дрехи и ръце на тила.

Хенри Лайтстоун се прилепи до страничната врата, с пистолета на Уошак, готов за стрелба. Боби ла Грейндж бдеше зад него с пушката си, докато Стоунър, Такахара, Уошак и Пакстън притичаха, събраха автоматите на четиримата рейнджъри, бързо сложиха белезници на китките им и ги повалиха с лице към земята на паркинга.

— Хайде, Уинтърсоул, измъкни си задника навън — тихо заговори Лайтстоун в микрофона под яката си.

— Защо не влезеш вътре да ме хванеш, Хенри?

— Какво каза? — запита Лари Пакстън с дрезгав глас, като застана зад Лайтстоун.

Лайтстоун се протегна и изключи микрофона под яката си.

— Иска да вляза и да го заловя.

— Забрави за тези глупости. — Дуайт Стоунър вдигна гранатата, която беше взел от един рейнджър. — Сега ще изприпка, като я метна вътре.

— Глупости, не го прави! — прошепна настойчиво Лари Пакстън. — Ще направиш на парчета целия проклет склад и всички гадини ще се измъкнат!

— Какво ще кажете да включим осветлението? Така поне ще го виждаме — предложи Лайтстоун.

— Не става. — Пакстън виновно сви рамене. — Накарах Майк да прекъсне захранването и после да среже всички кабели в таблото, за да сме сигурни, че тези момчета няма да запалят лампите и бързо да разберат, че не сме вътре.

— А фенерчетата?

— Имаме шест — оправдателно отвърна Стоунър, — но всичките са в склада.

— Чудесно — измърмори Лайтстоун, после замълча, когато чу Уинтърсоул да се хили в слушалката.

— Хайде, Хенри. Само ти и аз. Ще се позабавляваме. Да видим какъв рейнджър си.

— Сега пък какво казва? — запита Пакстън.

— Кучият му син е нетърпелив. — Лайтстоун погледна към четиримата мълчаливи пленници, проснати на тъмния паркинг. — Хей — прошепна той, — какво стана с очилата ви за нощно виждане?

— Нямат — отвърна Дуайт Стоунър.

Лайтстоун бързо коленичи и претършува четиримата пленници, после издърпа настрани Пакстън и Стоунър.

— Копелето ги е накарало да свалят очилата си, преди да излязат — информира той колегите си с тих глас. — Също и радиостанциите и фенерите, които носеха. Военно мислене. Не давай на врага никакво оборудване, което може да използва срещу теб. Аз имам очила, но какво ще правите вие, момчета?

— Мамка му! — Лари Пакстън беше напълно разярен. — Виж, Дуайт и аз ще влезем през онази врата и ще измъкнем фенерите, докато вие не му давате да вдигне глава!

— Не става — поклати глава Лайтстоун. — Тоя тип е рейнджър, главен сержант. Вие ще влезете там заслепени и той ще ви пререже гърлата, преди да успеете да го надушите.

— Хайде, Хенри — отново отекна гласът на Уинтърсоул в ушите на Лайтстоун. — Само ти и аз. Ако се опиташ да хитруваш и вкараш приятелите си, знаеш, че ще ги убия… И ще трябва да живееш с факта, че е било изцяло твой провал и че си пожертвал останалите.

— Така значи — измърмори Лайтстоун, издърпа слушалките и ги хвърли на земята.

— Хей, какво си намислил? — запита Лари Пакстън.

— Ще вляза вътре и ще арестувам кучия син.

И преди лидерът на екип „Браво“ да успее да му попречи, Хенри Лайтстоун се затича към склада… Изрита плътно затворената странична врата… претърколи се… и вдигна своя „Смит и Уесън“ с две ръце пред себе си.

Скокът размести очилата му за нощно виждане, но Лайтстоун бързо ги нагласи.

От това, което видя, му настръхна кожата.

Без светлината от звездите, която би увеличила видимостта в съвсем тъмния склад, сензорите на новия модел очила за нощно виждане улавяха само утравиолетовата и инфрачервената гама.

В резултат Лайтстоун лесно различи яркочервените крака и очи на няколкостотинте гигантски тарантули и сините очи на двете змии, които бяха се измъкнали, когато случайно изстреляните от Лари Пакстън куршуми разбиха терариумите им.

Между стотиците бавно движещи се яркочервени крака и фосфоресциращи очи, Лайтстоун можеше въобще да не забележи клекналия Уинтърсоул… ако петнадесет или двадесет светещи тарантули, които бавно се изкачваха по тялото му, не очертаваха приклекналия му силует.

Без да сваля поглед от двете свободно пълзящи змии, едната, от които минаваше пред Уинтърсоул, Лайтстоун бавно се приближи и насочи пистолета в челото на рейнджъра.

— Арестуван си, Уинтърсоул — съобщи тихо той. — Имаш право да…

— Да мълча — довърши главният сержант, като бавно се надигна, така че спокойно движещите се яркочервени светещи крака леко се поколебаха, преди да продължат по лъкатушещия си път.

— Ако мръднеш отново, ще те застрелям… точно тук, веднага — предупреди го Лайтстоун.

„Наблюдавай змията“ — напомни си тайният агент, защото разбираше, че Уинтърсоул може да ритне с крак влечугото към него, доверявайки се на здравата кожа на бойните си ботуши.

— Не възнамерявам да мърдам, Хенри — заговори тихо главният сержант, очевидно неосъзнаващ опасността от тарантулата, която бавно лазеше по яката към ухото му, или другата под брадичката му. — Тя ще го направи вместо мен.

В този момент Лайтстоун усети движение отляво.

Но преди да успее да извърти своя „Смит и Уесън“, много познат глас прошепна:

— Здрасти, Хенри.

Прещракването на предпазителя му каза всичко, което трябваше да знае.

Значи наистина са били шест.

— Здравей, Наташа — тихо отвърна той, без да сваля очи и оръжие от Уинтърсоул. — Работиш на две места, а?

— Винаги съм работила така, Хенри. Това най-много ми харесва в американската система. Толкова много прекрасни възможности за младите жени, които искат да направят кариера.

— Особено за предателките.

— О, да, и това. Щеше да е много по-лесно, ако Халахан ме беше прехвърлил в екип „Браво“, но… винаги се намира начин.

— Какво щеше да е по-лесно, Наташа? — попита Лайтстоун тихо.

— Не знаеш, нали? — закиска се тя.

— Не, не знае — заяви Уинтърсоул, като затисна бързо с ботуша си бавно приближаващите фосфорециращи очи, предпазливо хвана змията зад главата, вдигна я и поднесе срещу Лайтстоун… без да обръща внимание на 10-милиметровия „Смит и Уесън“ насочен към челото му.

— Лошо се нареждат нещата, Хенри — обясни Уинтърсоул. — Ти ме убиваш, тя те убива… и после тя ги убива. И ще го направи. Знаеш, че е добре обучена и много сръчна с пистолета. Не че това има някакво значение, но предимството е наше — добави с ледена усмивка водачът на екипа за откриване и унищожаване на противника. — Според мен приятелите ти нямат шанс. Представям си ги всичките мъртви, и то заради теб. От това се страхуваш най-много, нали, Хенри?

— Уинтърсоул, не се пазаря и не желая да разменям моя живот срещу техния, а и няма да сваля оръжието. — Лайтстоун продължаваше да държи твърдо пръста си на спусъка. — Ако тя дръпне онзи спусък, вследствие на рефлекса ми ще гръмне и това… и ще умреш. Да ти кажа истината, иска ми се много да те взема с мен.

— Сигурен съм, че ще го направиш, Хенри — колебливо се усмихна Уинтърсоул. — Но няма да е необходимо. Ако дойдеш с нас, приятелите ти ще останат живи и ще разбереш за какво е всичко. Или ти, или аз, или както ти го каза… — Уинтърсоул стисна силно главата на змията между показалеца и палеца си и после бавно потри люспестата й глава върху вкопчените в пистолета пръсти на Лайтстоун — … и двамата ще умрем. Точно тук. Точно в този момент. И ако си избрал този вариант, нямам нищо напротив да ме вземеш с теб — добави той саркастично.

Хенри Лайтстоун усети студената кожа на змията върху пръстите си, после видя очертанието на главата.

Тигрова змия.

Най-опасната от цялата партида.

Смъртоносна.

„Разбира се — помисли си Лайтстоун, със странно равнодушие. — Каква друга да е?“ После премигна, когато Уинтърсоул смаза главата на змията с пръсти и я пусна на пода.

— Нищо лично, Хенри. Просто върша това, за което ми плащат.

Уинтърсоул продължи да се усмихва заплашително…

— И така, какво ще правим, Хенри? Ти си този, който трябва да реши. И то веднага.

Две минути по-късно Хенри Лайтстоун бавно излезе от склада с ръце зад тила.

— ЛАРИ, ИЗТЕГЛИ ВСИЧКИ! — извика той. — ОТТЕГЛЕТЕ СЕ. АЗ ЩЕ ОТИДА…

После спря при гробната тишина.

— ЛАРИ?

— БОБИ?

Никакъв отговор.

— Ако приятелите ти играят игрички… — изсъска Уинтърсоул в ухото му.

— Ако го правят, това е нова игра за мен — осведоми го спокойно Лайтстоун и огледа района с прибора за нощно виждане.

Доколкото можеше да види, целият паркинг, съседният склад и околните редки дървета изглеждаха безлюдни.

Нямаше ги рейнджърите с белезниците. Нито екип „Браво“. Нито Боби ла Грейндж. Никой.

— Това е изма… — Наташа Марашенко не успя да довърши думите си, защото Уинтърсоул я сряза:

— Да тръгваме веднага! — грубо й нареди той.

Тъкмо стигнаха до края на открития терен, където започваше гъстата вечнозелена гора, когато ярък лъч на прожектор изведнъж освети всичко и един глас изрева през високоговорителя:

— ФБР! ХВЪРЛЕТЕ ОРЪЖИЕТО И ВДИГНЕТЕ РЪЦЕ!

Главен сержант Аран Уинтърсоул изпсува, после се извъртя, изстреля четири куршума в прожектора, който експлоадира с ослепителен пламък и целият терен отново потъна в тъмнина.

Уинтърсоул изненадващо блъсна Лайтстоун и се претърколи по склона, после се изправи отново и зигзагообразно се спусна към дърветата между свистящите от всички страни куршуми.

Наташа Марашенко побягна преди Уинтърсоул да улучи прожектора и беше наполовината път надолу по склона, когато се спъна в оголен корен. Тя се просна на земята, изкрещя от изненада и

яд и вече се надигаше, когато куршумите засвистяха над главата й… което я забави. И тогава Лайтстоун я настигна и се хвърли върху нея.

При удара нейният „Смит и Уесън“ излетя, но вместо да се опитва да се освободи и да се бори за него, Наташа Марашенко извъртя лакът и го заби в лицето на Хенри Лайтстоун, като смачка прибора му за нощно виждане и разби носа му.

Зашеметен, заслепен и разярен, Лайтстоун се нахвърли, сграбчи за колана на дънките Марашенко, извъртя я, нанесе страхотен удар с бедро, опита се да блокира ръката й, но не успя и трябваше да се защитава, когато жената направо се взриви в серия потенциално смъртоносни удари с ръце и лакти в лицето и врата му.

И преди да разбере какво става, тя се изплъзна от него и побягна, накуцвайки към гората.

Без да обръща внимание на куршумите, които плющяха над главата му, Хенри Лайтстоун се втурна след нея, залегна зад някакво огромно дърво, и пак я подгони, когато неочаквано полетя във въздуха и болезнено се приземи по гръб.

— Нека си отиде, идиот такъв! — изръмжа познат глас в ухо то му.

Но покаченият адреналин в кръвта на Хенри Лайтстоун го накара да я избута встрани и пак да опита да се изправи.

Този път рязко се строполи върху земята и си изкара всичкия въздух. А когато опита да се изправи отново, тя извъртя лявата му ръка зад гърба, обви с дясната гърлото му и притисна сънната му артерия.

— Какво правиш, по дяволите… — задъха се той и замахна, за да се освободи от хватката… После почти изпищя, когато огромната котка изскочи отнякъде и се стовари върху него, като отхвърли и Хенри, и нападателката му в калта.

Миг след това Хенри Лайтстоун установи, че лежи под чувственото тяло на много силна жена, която продължаваше да извива ръката му, а своята притискаше силно около врата му… С пантера, възседнала гърдите му, вкопчила заплашително острите си нокти в тежко дишащите му гърди, като душеше лицето му с твърдите си мустаци и ръмжеше, явно учудена или доволна… преди друг познат глас да изреве над него:

— ФБР, АРЕСТУВАН СИ!

Подсъзнателно, напълно несвързано с изкрещяната заповед, Хенри Лайтстоун трепна и се вторачи покрай главата на пантерата в тъмното небе в… какво?

Той замига, опита се да се съсредоточи, отказа се и погледна безпомощно над рамото си към хилещото се кално лице, осветено от фенерчетата.

— Арестуван? — повтори той. — Аз?

— Ами да — потвърди жената, известна като Карла, а Саша изръмжа в съгласие, когато ги заобиколиха фигури в сини якета с емблема ФБР. Няколко с автомати М-16 с нощни прицели и заглушители се придвижиха бавно и предпазливо покрай него към гората, а друга група, облечени със същите сини якета, се струпаха около тях на безопасно разстояние.

— Ти си агент на ФБР — каза Лайтстоун учудено.

— Брилянтно заключение, Шерлок — захили се Карла в ухото му. — Все още можем да разчитаме на федерален агент като теб.

— И аз съм такъв, синко. Отказах се преди много години, но ме върнаха специално за този случай… Виж — захили се кльощавият брадат и предполагаемо сляп гадател, известен като Мъдреца, и гордо показа надписа ФБР на якето и значката си.

— Свети боже — прошепна Лайтстоун, като огледа другите много познати лица: Лари Пакстън, Майк Такахара, Дуайт Стоунър, Томас Уошак, Боби ла Грейндж и ДаниГотвача с якета на ФБР продължаваха да стоят на разстояние от раздразнената, но очевидно доволна пантера.

— И в случай, че се чудиш, шампионе — заговори тихо Карла в ухото му, — Дани е един от техническите ни агенти, освен това доста приличен готвач.

— Ще се закълнеш ли в проклетата си котка? — запита Лайтстоун, втренчен в обожаващите го яркожълти очи и потрепери, когато ноктите й се впиха по-дълбоко в гърдите му.

— Бих се радвала да го направя, но не мисля, че тя заслужава такова унижение.

— Аха.

— Е, Карла, мисля, че може да го пуснете вече със Саша. — Старши специалният агент от ФБР Ал Грайнърд изпусна тежка въздишка, когато се присъедини към групата, изгледа подозрително

дамите от своя нетрадиционен таен екип и прибра револвера си в кобура.

— Мм, не, не мога — след миг съобщи Карла.

— Защо?

— Защото ти го арестува.

— Но това беше само шоу… да не ги гони повече — напомни й нетърпеливо Грайнърд, който сега имаше малко разтревожен вид.

— Знам, но кой го е грижа? Аз го залових и ние спечелихме — засмя се жената с калното лице за голямо учудване на шефа си.

— Знаеш ли, Грайнърд, ти и приятелите ти от ФБР направо ни разбихте с тая тайна операция — заяви Лари Пакстън, като внимателно махна вонящото перо, залепнало върху тъмносиньото яке с надпис ФБР на Грайнърд. — Сляп стар гадател, който обикаля наоколо с мотопед, вещица, която управлява държавната поща, готвачкомпютърджия, истинска пантера, експлодиращи чували с птичи лайна. Не мисля, че съм виждал нещо подобно.

— Не нося отговорност за лайната — измърмори мрачно Грайнърд.

— Така си помислих и аз. Може би трябва да прехвърлим Хенри директно на твоите момчета, за да чуем истината… — усмихна се Лари Пакстън.

— Всъщност наистина ми хареса как двете агентки се нахвърлиха върху Хенри — прекъсна го Дуайт Стоунър.

— Като заговори за вещици — отбеляза Лайтстоун, поглеждайки към удобно проснатата върху него пантера, — защо твоите момчета се забавиха толкова и им позволиха да избя… Ох…

— Озарението на Хенри — усмихна се Карла.

— Крайно време беше — заяви Майк Такахара.

— От гледна точка на ФБР — обясни Ал Грайнърд, като се опитваше да запази самообладание и достойнство въпреки вонящото си яке, — Избраната седма бригада на тюлените беше класически пример за некадърна и дезорганизирана въоръжена група, която можеше да бъде манипулирана от по-сериозна антиправителствена организация. Джим — Мъдреца, Карла и Дани ги държаха под око, също и другите няколко групи в Южен Орегон, когато Уинтърсоул и екипът му се появиха и взеха да душат наоколо… което ни накара да застанем нащрек.

— После цъфнаха нашите екипи за специални операции, които скитаха и душеха, после аз и Боби ла Грейндж, и така нещата взеха да се объркват — лесно проследи хронологията Лайтстоун. — Аха, меко казано — отвърна заядливо Грайнърд. — Само дето никой не знаеше кои сте вие, защото мина много време, докато получим прилични снимки — добави той, като погледна към Карла.

— Хей, май ти е хоби да снимаш тайно всеки федерален агент, който се заблуди и мине през вратата ти? — оплака се Хенри. Жената от ФБР сви рамене.

— Трудно беше — добави тя с палава усмивка на окаляното лице, — той не искаше да заспи, за да мога да го снимам. Саша непрекъснато го събуждаше.

Огромната пантера измърка доволно, като чу името си.

— Не искам и да чувам за това — каза Ал Грайнърд.

— Аха, нито пък аз — съгласи се Мъдреца.

— Както вече споменах, в тази операция на ФБР планът беше — и все още е — да проследим Уинтърсоул. Предполагахме, че ще ни заведе до главните играчи. — Грайнърд не направи опит да скрие сарказма си.

— Но после, господин Белия Рицар — Грайнърд посочи Лайтстоун, — почти оплеска всичко, когато реши да защити нашата тайна агентка, която перфектно можеше да се защити сама…

— Забелязах — измърмори Лайтстоун и потърка брадата си. — …да не споменавам, че беше защитена и от двама тайни агенти и една проклета пантера. Ти счупи ръката на един от мъжете на Уинтърсоул, което го влуди и поради някакви необясними причини сержантът реши да те въвлече в техните игри. И после, разбира се, след като оплеска всичко с лайна в базата, хукна след Уинтърсоул и тази Марашенко — която и да е тя, по дяволите, макар че се води за ваша агентка, — които вероятно щяха да се свържат с някой на по-висок пост в организацията, за да му съобщят за провала… — Грайнърд изгледа обвинително Лайтстоун. — И замалко не обърка пак нещата…

— Той не е много умен — заяви Карла, като разтриваше нараненото гърло на Хенри Лайтстоун, — но пък е доста хитър.

— Я чакайте! — запротестира Лайтстоун. — Вие, момчета… и особено тези двете — добави той, като се обърна към Карла и Саша, — умишлено позволихте на Уинтърсоул и Марашенко да избягат в гората,

и то посред нощ, ако ми позволите да добавя. Как, по дяволите, възнамерявате да ги проследите?

— Всъщност, Хенри — Майк Такахара сведе поглед към все още притесняващата го пантера, — Дани ще проследи твоите приятели рейнджъри електронно.

— Какво?

— Хайде, Хенри, използвай за минутка котешкия си мозък — усмихна се доволно Карла, като се настани по-удобно над своя пленник и леко опипа медальона от нокти на пума. — Как мислиш, че проследихме теб?

54.

Следващата сутрин на разсъмване беше студено, влажно и мрачно — идеален ден за лов на патици.

Или нещо подобно каза Реджис Джей Смолсрийд на Саймън Уотли, който седеше безмълвно превит в далечния ъгъл на прикритието за високопоставени личности, вкочанясал не само от студа, но и от успокоителните лекарства. През целия си живот не се беше чувствал по-нещастен.

— „Съобщават ни за неочаквана експлозия в тренировъчната база на Избраната седма бригада на тюлените — прочете полковник Джон Ръстман от местния вестник на Логърхед, взирайки се под слабата светлина в текста. — Анонимен източник докладва, че е видял много трупове в черни торби, натоварени в камион. ФБР е обградило мястото на произшествието и отказва да отговоря на всякакви въпроси.“ — Какво, по дяволите, означава всичко това? — Сам Тисбъри полюляваше една от скъпите автоматични карабини на Смолсрийд и гледаше към хоризонта. Ако се съди по външния му вид, беше човек, постигнал хармония със света.

— Вероятно означава, че в онези торби има трупове на федерални агенти и те не са никак щастливи — обясни Ръстман. — Много скоро ще разберем. Уинтърсоул се обади през нощта. Каза, че тази сутрин ще ни докладва тук лично.

— Защо се бави толкова? — нетърпеливо попита Смолсрийд и погледна към празното небе. Само като си помислеше за операцията, кръвта му кипваше и изгаряше от нетърпение да убие нещо.

— Мерки за безопасност. — Ръстман продължаваше да чете вестника, който един от подчинените му донесе в прикритието по-рано тази сутрин. — Удряш, лягаш на дъното и се покриваш, докато се откажат да те преследват. Стандартна процедура на екипите за откриване и унищожаване на противника.

— Предполага се, че това се прави, когато някой ги търси — изкоментира Тисбъри.

— Винаги има преследване — отвърна Ръстман, без да вдига поглед от текста. — Ако удариш някого толкова лошо, колкото Уинтърсоул и хората му, ще бъде дяволски добре да не разчиташ на милост. Не забравяйте, че унищожихме федерални агенти.

— Федералните агенти не са по-различни от другите — възрази равнодушно Смолсрийд. — И те са смъртни.

— Спомена ли Уинтърсоул нещо за записа? — попита Тисбъри.

— Не, само изпрати кодирано съобщение. Стандартни фрази. Но не мисля, че трябва да се безпокоите за главен сержант Уинтърсоул. — Ръстман спокойно вдигна поглед от вестника. — Той е професионалист, войник, който знае какво да прави. Ето защо го избрах за командването на тази операция.

— Така е — съгласи се Смолсрийд, като поклати енергично огромната си глава. — Ако искаш нещо да стане, отиди и си наеми професионалисти… Направиш ли го, всичко се урежда чудесно… Включително и това горе. — Очите на конгресмена алчно заблестяха, когато посочи към далечния хоризонт.

— Какво приближава? — попита Тисбъри, докато приготвяше оръжието си.

— Прилича на ято диви патици, ако не ме лъжат старите очи. — Смолсрийд погледна към своя придружител с надеждата да потвърди.

— Не ме изненадва — за миг се усмихна Ръстман, като вдигна поглед към хоризонта, после неохотно остави вестника. — Те обичат това местенце.

Тримата мъже мълчаливо се снишиха в прикритието и загледаха редицата на летящите ниско над водата птици, които съобщаваха за своето пристигане с пресекливи квакания и протягаха дълги вратове, докато пореха прохладния сутрешен въздух с прецизни синхронни движения на силните си криле.

— Да, боже господи, диви патици! — прошепна Смолсрийд, повече на себе си, отколкото на другите в прикритието.

Погълнат от чисто сетивното удоволствие на момента, конгресменът Смолсрийд нетипично за себе си позволи на придружителите си да стрелят първи.

Миг по-късно разтърсващият рев от пушката на Сам Тисбъри разпръсна на измамливи фрагменти този момент и първата дива патица се превърна в облак от пера, плът и кръв.

Ударната вълна не успя да обърка инстинктите за самосъхранение на останалите птици, но девет нови взрива избухнаха от прикритието и нови девет оловни снопа разкъсаха бързо разпръскващата се редица. Девет безжизнени диви патици полетяха право надолу във водата.

Но една оцеля — леко ранена от случаен куршум, разкъсал крилото й — тя полетя зигзагообразно в отчаяни усилия да избяга от смъртоносния залпов огън.

Смолсрийд остана с зяпнала уста и празно оръжие. Наблюдаваше невярващо как ранената птица, отчаяно крякайки, размахва криле и се опитва да се добере до безопасния срещуположен бряг.

В погледа му пламна ярост, защото конгресменът Реджис Джей Смолсрийд беше алчен, както винаги.

Той искаше да ги убие всичките. До една.

Подполковник Ръстман проследи нестабилния полет на птицата, тихо изруга и включи малкия радиопредавател на колана си.

— Уинтърсоул — отсечено прошепна той в микрофона. — Унищожи…

Но после си спомни. Нямаше го Уинтърсоул. Не и днес.

Или най-малкото не още.

„Съжалявам, ще трябва да страдаш. — Ръстман сви рамене, като сведе поглед към собствената си празна пушка върху стойката за оръжие в прикритието за високопоставени личности. — Днес нямаш късмет.“ Конгресменът все още стискаше празното си оръжие и се взираше ядосано в бързо отдалечаващата се дива патица — неговата патица — на цели осемдесет метра, когато две фигури с тъмни качулки изведнъж се появиха от съседното прикритие с полуавтоматични пушки „Рюгер-223-Мини“, 14-ти калибър в ръце.

Миг по-късно силна експлозия отекна отвъд водата.

Улучената птица внезапно се преметна във въздуха, кървавите й пера мигновено се разхвърчаха над мястото, където вече мъртва цамбурна във водата.

— Мили боже!

Докато възклицанието на удивения Сам Тисбъри отекваше през водата, подполковник Ръстман и Реджис Джей Смолсрийд се

извърнаха и се взряха с отворени уста в тъмните фигури с качулки от съседното прикритие.

— Кой… по дяволите, е това?

— Трябва да е главен сержант Аран Уинтърсоул, да докладва за операцията, както заповядах — отвърна подполковник Джон Ръстман, без да успее да прикрие гордостта в гласа си.

Но изведнъж се сети, докато изговаряше тези думи, че всъщност стреля фигурата с лилавото шалче около врата. А Уинтърсоул стоеше неподвижен с полуавтоматичната си пушка „Мини-14“ и наблюдаваше жената рейнджър, както се стори на Ръстман, почти гордо.

Той взе да обяснява на компанията си в ловното прикритие за високопоставени личности, че така главният сержант демонстрира доверие към подчинените си. Но изведнъж един малък самолет, който се приближаваше ниско над хоризонта, привлече вниманието му.

Ръстман, Тисбъри и Смолсрийд мълчаливо наблюдаваха странно спускащия се към водата самолет, чийто двигател прекъсна, после отново забръмча, после пак спря и самолетът неочаквано зави право срещу тях.

— Боже господи! — ахна Сам Тисбъри. — Ще се забие в нас.

— Какво?

Саймън Уотли отчаяно се изправи и се вторачи ужасен в приближаващия самолет, както и другите трима мъже.

— О не, по дяволите! — прошепна той.

— ПРОКЛЕТ ДА Е, ПОДОБРЕ ДА НЕ… — изкрещя Реджис Джей Смолсрийд, но беше много късно.

Преди конгресменът да успее да направи каквото и да е, пилотът като че ли овладя машината, прелетя точно над главите им и цопна силно във водата на около двадесет метра отпред. Воден гейзер изригна във въздуха и буквално заля четиримата безпо-мощни ловци на диви патици. Образуваната голяма вълна се стовари върху прикритието.

Заслепен от водата Саймън Уотли залитна назад, падна върху Смолсрийд и го сграбчи, за да се задържи точно когато вълната ги удари и почти преобърна закотвеното прикритие… После изхвърли двамата отчаяни мъже в ледената вода.

Точно когато Смолсрийд и Уотли се показаха, за да си по-емат въздух, а разярeният конгресмен закрещя прегракнало, пилотът

направи остър завой надясно и изключи двигателя… Което образува нови вълни, които задавиха Смолсрийд, а белокосата му глава се скри отново под леденостудената вода.

Миг преди самолетът да цопне във водата, федералният агентприродозащитник Уилбър Богс и старши специалният агент от ФБР Ал Грайнърд необмислено се изправиха от задните седалки на самолета и полетяха към платформата. От удара Ръстман и Тисбъри се строполиха на пода, а Богс и Грайнърд отчаяно се вкопчиха в люлеещите се подпори, като че ли животът им зависеше от това.

Свикнал с тези приземявания на агентпилот Уошак, Уилбър Богс се задържа с една ръка, размаха значката си и ликуващо изрева:

— Федерален агент, всички сте арестувани!

Подполковник Джон Ръстман се заклатушка към ъгъла на ловното прикритие, като държеше няколко патрона в лявата си ръка и пушкапомпа в дясната.

Той бързо зареди празната си пушка — издърпа затвора, пъхна първия патрон, бутна затвора напред и я насочи към лицето на все още опитващия се да извади оръжието си Ал Грайнърд.

Но после очевидно си спомни.

Първи Ръстман — а после и Тисбъри — се извърнаха и се вторачиха през водата в двете фигури, сега без качулки, които продължаваха да стоят в съседното ловно прикритие за диви патици с вдигнати и готови за стрелба полуавтоматични пушки „РюгерМини“, 14-та калибър.

„Точно така, подполковник. Наистина лошо решение — по-мисли си Хенри Лайтстоун, докато той и Карла стояха един до друг върху леко поклащащото се прикритие. — След като тя може да улучи летяща патица на осемдесет метра…“ Той плъзна показалеца си върху спусъка на полуавтоматичната пушка от неръждаема стомана.

„И дори не си помисляй да насочиш оръжието към нас или към нея, защото… си мъртъв.“ — Лайтстоун — прошепна Сам Тисбъри, без да може да повярва на очите си.

Втрещен от ужас, подполковник Ръстман остави пушката да се изплъзне от ръката му.

— Знаеш ли, мисля, че по-възрастният отляво — дето сякаш всеки момент ще получи удар — те разпозна — предположи Карла и махна пръста си от спусъка, докато наблюдаваше с явно удоволствие

как пребледнелият й шеф заповядва на двамата мъже да вдигнат ръце… Веднага.

— Аха, добре ме познава — прошепна Хенри Лайтстоун и изведнъж всички липсващи парченца започнаха да си идват на мястото. — Това е Сам Тисбъри.

Карла извърна глава и се вторачи в него учудено.

— Е, предавам се. Кой е Сам Тисбъри? — попита тя невинно.

Хенри Лайтстоун сви рамене.

— Един богат и извратен индустриалец, който не ме обича много.

— Искаш да кажеш, че направо те мрази? — Лайтстоун кимна.

— Значи цялата тази работа с жестокия рейнджър и екипа му накрая започва да си идва на мястото?

— Май започвам да проумявам. — Замислено изражение се появи на лицето на Хенри Лайтстоун. — Тисбъри е много богат и влиятелен човек от още по-богато и по-влиятелно семейство. И съм съвсем сигурен, че ме обвинява за смъртта на баща си, сина и дъщеря си. Но ако затова е била цялата дандания, си мисля, че просто си е губил времето.

— Звучи ми, сякаш това не може да се случи на толкова прекрасен човек — отбеляза тя, докато наблюдаваха как Уилбър Богс се навежда от плаващата платформа, сграбчва трепереща лява ръка на Саймън Уотли, щраква едната гривна на белезниците около китката му, после прекарва другата през перилото и я заключва около дясната китка на пелтечещия зачервен Смолсрийд. После Богс се изправи и остави конгресмена и посредника му да се люлеят във водата до платформата.

— И той, и Ръстман — съгласи се Лайтстоун. — Всъщност…

— Изчакай момент. — Карла вдигна ръка и съсредоточено се заслуша в гласа от слушалките си.

— Да, записах ги. Добра работа, Дани. Благодаря. — Тя прекъсна връзката и се обърна към Лайтстоун: — Преди няколко минути екипът ни е открил Уинтърсоул и Марашенко на около пет километра северно оттук — докладва тя със странно тих глас.

— Открили? Живи? Тя поклати глава.

— Не, и двамата са мъртви.

Едва след няколко минути Лайтстоун попита:

— Предполагам, не от нас?

Тя пак поклати глава, но този път по-бавно.

— Очевидно някой е изпратил по един куршум в челата им от много близко разстояние. Дани е забелязал барутни следи около двете рани.

— Това не е… — започна той, но после се поколеба. — Вързани ли са били?

— Не. Според Дани ръцете и на двамата са били свободни. Въоръжени били с автомати М-16. Открили са ги да лежат по гръб в средата на малкото сечище, достатъчно голямо за приземяването на хеликоптер.

— Вероятно са били екзекутирани… от същите, които е трябвало да ги приберат — тихо измърмори Лайтстоун, като се вторачи през водата в Сам Тисбъри. — Интересно.

— Щом казваш. — Побиха я тръпки, сякаш изведнъж я полази нещо много студено… Но мигновено се опомни и остави пушката в стойката за оръжие. — Е, да погледнем откъм добрата страна — усмихна се тя. — Поне няма да се появят тук.

— Без съмнение, щяха да ни отворят работа. — Лайтстоун облегна своята пушка до нейната, после отново се вторачи през водата.

— Звучиш ми разочаровано.

— Какво, задето не можахме да се изправим срещу онзи въоръжен до зъби побеснял рейнджър? — усмихна се Лайтстоун. — Луда ли си?

— Не дрънкай глупости, Хенри Лайтстоун. — Тя вирна глава и замислено го заоглежда. — Когато се залови за тази работа, Уинтърсоул беше само още един хулиган и ти не се стърпя да се изправиш срещу него, нали? Всъщност наистина се учудвам, че не се ядоса и не настоя да заминеш с преследващия екип.

Лайтстоун не успя да сдържи усмивката си.

— Ако искаш да знаеш — отвърна той, като отново огледа чувствените черти на красивото й лице, — Уинтърсоул и аз се изправихме един срещу друг. В склада. Предполагам, от негова гледна точка — и от моя до някаква степен — той беше само един професионалист, който се опитваше да свърши работата, за която го бяха наели. Доколкото успях, го задържах настрани от хората, за които се тревожех… — Лайтстоун сви рамене. — Но въобще не гледам на

него като на сатана. Злобен и страховит и опасен като дявол, разбира се, но не сатана. И затова предполагам, че позволих на преследващия екип на ФБР — или който и да е — добави замислено той — да го залови. Много по-интересните хора, истинските дяволи, ако нямаш нищо напротив, са тук. И по свой начин също се изправих срещу тях.

Лайтстоун замълча за момент, после добави:

— Лари и Ал бяха прави. След като онази жена, рейнджърката, ни разказа всичко, което се е случило тук в деня, когато Уинтърсоул е убил информатора на Богс, някой трябваше да тръгне след Ръстман и Смолсрийд. А кой щеше да се справи по-добре от нас? Наистина се радвам, че те са открили тялото на Уинтърсоул, така че няма да се наложи следващите няколко месеца да се оглеждаме и да се чудим къде, по дяволите, е той.

— Какво искаш да кажеш с това „те“? — възмутено запита тя. — Кой мислиш, че му постави предавателя?

— Е, добре, ти, Дани и онзи стар негодник, пенсионираният агент, Мъдреца, или който и да е той.

— Искаш да кажеш татко?

Хенри Лайтстоун зяпна от изненада.

— Какво?

Карла сви рамене.

— Предполагам, че е по-добре да ти го кажа преди Грайнърд да го е направил… Просто, в случай че се поинтересуваш за миналото ми на вещица — добави тя с лъчезарна усмивка. — Обаче не се безпокой. Мама твърди, че татко е сръчен единствено с пистолета. Всяка сериозна магия на семейството се прави от нея и се предава само на дъщерите й.

— Мили боже — прошепна Лайтстоун.

Той мълча няколко минути, като се опитваше да улови изплъзващата му се мисъл, слушаше звука на бързо приближаващите моторници на ФБР и Агенцията за охрана на околната среда и наблюдаваше Грайнърд и Богс да поставят белезници и претърсват Ръстман и Тисбъри, преди да измъкнат благодарния Саймън Уотли, докато все още вбесеният конгресмен трепереше в студената вода, заключен за платформата.

Беше се замислил толкова дълбоко, че не усети кога красивата агентка на ФБР го заговори:

— Наистина не вярваш на това, нали? — накрая попита тя. — Не мислиш, че всички тук са дяволи.

Увереността й унесе Лайтстоун в спомена как той погледна изпод Саша към тъмното небе и не видя нищо… Но знаеше, че там има истински дявол и заплаха.

— Не — призна той тихо. — Наистина не вярвам, че всички тук са дяволи.

Тя се протегна, хвана ръката му и двамата седнаха върху поклащащото прикритие, всеки потънал в собствените си мисли.

— Я ми кажи — накрая заговори той. — Ако за момент оставя настрани проблемите на твоя стар побъркан баща и майка ти вещицата, защо беше сигурна, че Уинтърсоул ще продължи да носи предавателя в гердана си от мечи нокти?

— Всъщност трябва да благодарим на Саша за това — усмихна му се Карла. — Нищо друго освен покачването на адреналина не може да накара един типичен мъжага да стане суеверен.

Лайтстоун сведе поглед към гердана от нокти на пума, който все още носеше.

— Това се отнася и за теб, шампионе — заяви тя палаво. — Обаче в твоя случай може би в процеса са включени малко повече хормони.

Хенри Лайтстоун кимна смутено.

— Е, ще те помоля да не спорим за това.

— Разбира се — кимна тя. — И като заговори за молба, мислиш ли, че Ръстман или Уотли ще дадат показания срещу Смолсрийд? Това е, което наистина желае Грайнърд.

— А ти как мислиш?

— Е, за разлика от скъпия ни покоен сержант Уинтърсоул господин Саймън Уотли и многоуважаваният Реджис Джей Смолсрийд нямат вид на момчета, които се поддържат един друг до смърт — каза тя, като се потърка в гърба на Лайтстоун. — Мисля, че по-правилният въпрос е кой ще пропее първи с най-доброто самопризнание.

— Какво извика, когато цамбурнаха във водата?

— Че сме направили запис. — Карла потупа водоустойчивия миниатюрен магнетофон, стегнат на китката й.

— Записала си ги?

— Всяка дума. Включително, надявам се, някои по-интересни коментари от тази сутрин, които се отнасяха за смъртта на някакъв мъж на име Лу Елиот…

— И Майк ще бъде доволен. Той свърши доста работа, като инсталира видеокамера в онова прикритие.

— Жалко, че не е тук да види всичко.

— Всъщност — размишляваше Лайтстоун, — тъй като познавам добре Майк, мога да се обзаложа на една бутилка скъпо вино и уютна вечеря, без Саша да се навърта наоколо, че той е монтирал видеокамера и някъде в това прикритие.

— Не се обзалагай — засмя се тя. — Нося една от тях.

— Наистина ли? — Лайтстоун погледна подозрително към украшението, което беше закачено на лилавото шалче на партньорката му и другото отпред на спасителната й жилетка. — Къде?

— Не е твоя работа. Не още.

— Аха.

И двамата дълго останаха смълчани, повече възбудени, отколкото отдадени на съзерцание.

— Само още един въпрос, преди да дойдат да ни вземат, агент Лайтстоун?

— Да?

— Наистина ли беше сериозен… за това, което ми предложи тази сутрин?

Лайтстоун се поколеба.

— Е… може би въобще не е добра идея. Имам предвид, че сега го видя със собствените си очи.

— Нима се опитваш отново да се измъкнеш през пилешките изпражнения, специален агент Хенри Лайтстоун? — Бегла усмивка мина по устните й.

Лайтстоун поклати глава.

— Не мисля, че някога ще можеш да се издигнеш до моето ниво и да сториш нещо като това, което аз направих с пилешките изпражнения. И освен това не се измъквам… Само си помислих, че ако наистина ще прекараме заедно известно време в далечната Аляска в самотна къщичка, без Саша, както обеща, трябва да открием по-добър пилот, който да ни закара.

— Какво му е на Уошак? Мисля, че е страхотен. Дори само защото уплаши до смърт Ал с усуканата маневра преди приводняването…

— Нищо — въздъхна Лайтстоун, като прегърна примамливата директорка на федерална поща, вещица, агентка от ФБР, сервитьорка и гадателка, която — изведнъж му дойде наум — можеше наистина да се казва Карла, а може би — не. Още една малка подробност, която все още не бяха обсъдили.

— Но трябва да знаеш, че той винаги пилотира така.

— О! — Очите й заблестяха в очакване. — Ти ми обеща интересно пътешествие. Нещо, което никога не ми се е случвало. Сигурна съм, че полетът с Уошак ще бъде незабравима част от това преживяване.

— Ако действително пристигнем там невредими. — Изведнъж Лайтстоун направи учудена физиономия. — Знаеш ли, забравих да ти кажа нещо… Хората от криминалната ни лаборатория се интересуват от онази козина, която ми даде.

— Наистина ли? Защо?

— Е, според техния доклад козината прилича на мечка или някакъв примат, но нямат в своята колекция такива мечки или примати.

— Много странно. — Зелените й очи със златисти петънца изведнъж заблестяха.

— А те мислят, че имат мостри от козината на всички видове и подвидове мечки и примати в света. Затова искат да знаят какво е това. И второ, къде го намери?

Загадъчна усмивка заигра на чувствените й устни.

— Е, наистина не знам каква е тя, но със сигурност знам, че живее в ранчото на твоя приятел… с другите…

— Искаш да кажеш… — едва промълви накрая той, но тя бързо постави пръст върху устните си.

— Има и малки, Хенри, тя е чудесна. Нека да ги оставим да…

— Но…

— Както татко винаги казва — прошепна тя с доста страстен глас, който мигновено накара Хенри Лайтстоун да забрави за митичните същества, които може и да са истински. — Нищо не е такова, каквото изглежда.

ЕПИЛОГ

Олдридж Хамънд, самотният и всяващ ужас председател на ICER, седеше сам в личния си кабинет на бледа светлина, оставил мислите за невероятния обрат на събитията да се реят свободно в съзнанието му.

Час по-късно той продължаваше да стои така, когато секретарката влезе в личния му кабинет през страничната врата, постави видеокасетата с червен държавен печат на бюрото и прошепна въпроса си в ухото му.

Той кимна мълчаливо с прошарената си глава.

Няколко минути по-късно Хамънд наблюдаваше с интерес как двете облечени с камуфлажни зелени дрехи фигури мигновено се отдръпват от вратата на хеликоптера, първо уплашени… После мъртви.

Той накара помощничката си да спре записа на този кадър, запечатал болезнено ясното осъзнаване на предателството — мига, в който главен сержант Аран Уинтърсоул разбра, че е принесен в жертва заради провала.

После Хамънд направи знак на секретарката си да върне отначало, за да потърси предишни кадри, които бяха привлекли вниманието му.

Тя ги откри и този път той загледа друг мъж с маскировъчни дрехи да се строполява тежко на земята, с мъка да се опитва да си пробие път през обкръжаващия обръч и после как една стройна фигура изскача иззад дърветата и нанася удар в гърба на първата… Но после двамата се двоумят и поглеждат нагоре — директно към далечния обектив… В какво?

Тихият хеликоптер?

Камерата?

Мен?

— Виждаш нещо, нали? — прошепна той злобно, неудържимо привлечен от блестящите очи на пантерата и търсещите очи на мъжа,

който — благодарение на някои непонятни преплитания на съдбата — беше станал проклятие за председателя на ICER.

Е, както изглежда, ти ще си най-опасният ми враг.

Той направи знак на секретарката си отново да пусне записа, после мълчаливо гледа, докато бял правоъгълник покри екрана… Накрая увеличи двата образа. Минути по-късно принтерът спря и изплю получената цифрова снимка на бюрото му.

Хамънд се взира в нея дълго, бавно заменящ едва сдържания си гняв с успокояващите мисли за своя все още неизползван източник.

После председателят на ICER бавно постави покритите си с петна пръсти върху блестящите очи на пантерата и търсещите очи на специален агент Хенри Лайтстоун.

И ги скри от погледа си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.